

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

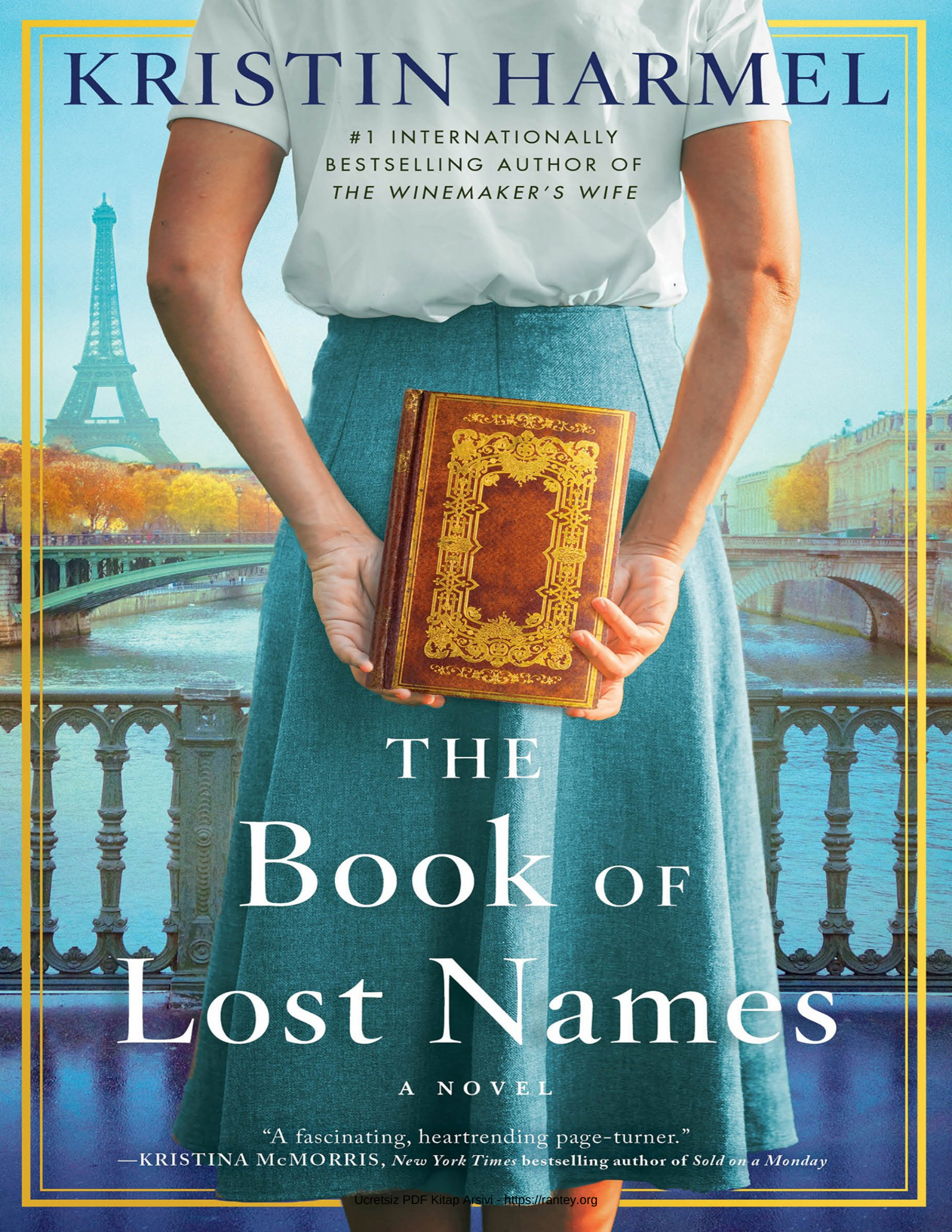
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KRISTIN HARMEL

#1 INTERNATIONALLY
BESTSELLING AUTHOR OF
THE WINEMAKER'S WIFE

THE Book OF Lost Names

A NOVEL

"A fascinating, heartrending page-turner."
—KRISTINA McMORRIS, *New York Times* bestselling author of *Sold on a Monday*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Swan Valley'deki kız kardeşlerim -Wendy, Allison, Alyson, Emily ve Linda- kitapların kaderi şekillendirdiğini sadece yazarların ve okurların anlayabileceği şekilde anlıyorlar.

Ve hayatları değiştirme gücüne sahip kitapların, onlara en çok ihtiyaç duyan insanların ellerine ulaşmasını sağlayan her yerdeki kütüphanecilere ve kitapçılara.

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Mayıs 2005

Bir Cumartesi sabahı, Winter Park Halk Kütüphanesi'ndeki mesaimin ortasında bu görüyorum.

En son altmış yıl önce gördüğüm kitap. Sonsuza dek yok olduğuna inandığım kitap.

Benim için her şey demek olan kitap.

Birinin iade masasında açık bıraktığı *New York Times*'teki bir fotoğraftan bana bakıyor. Gazeteye uzandığımda dünya sessizleşiyor, elim neredeyse kitabı son tuttuğumdaki kadar titriyor. ", " diye fısıldıyorum.

Resme bakıyorum. Yetmişli yaşlarında bir adam bana bakıyor, karlı saçları seyrek ve dağınık, gözleri bombeli gözlüklerin ardında kurbağa gibi.

"İkinci Dünya Savaşı'nın Bitiminden Altmış Yıl Sonra, Alman Kütüphaneci Yağmalanan Kitapları Hak Sahipleriyle Yeniden Bir Araya Getirmeye Çalışıyor" diyor manşet ve ben resimdeki adama, elinde tuttuğu kitabın, sağ alt köşesi soyulmuş, soluk deri ciltli ve *Epitres et Evangiles* başlıklı yaldızlı sırtın gerçek sahibinin *ben* olduğumu haykırmak istiyorum. Bu kitap bana ve Rémy'ye ait, uzun zaman önce ölmüş bir adama, savaştan sonra bir daha düşünmemeye yemin ettiğim bir adama.

Ancak tüm çabalarımın rağmen bu hafta yine de aklımdaydı. Yarın, sekiz Mayıs'ta, tüm dünya Avrupa Zaferi Günü'nün altmışıncı yıldönümünü kutlayacak. Tüm genç haber spikerleri sanki savaşı anlayabileceklermiş gibi ciddiyetle savaştan bahsederken onu düşünmemek mümkün değil.

R  my, o zamanlar birlikte geçirdiğimiz zamanı düşünmemek, kurtardığımız insanları ve her şeyin nasıl sona erdiğini düşünmemek. OĞlum bana yaşlılığında bu kadar keskin bir zihne sahip olduğum için kutsanmış olduğumu söylese de, birçok nimet gibi bu da karışık.

Çoğu gün, sadece unutmak istiyorum.

R  my'nin davetsiz düşüncelerini göz kırparak uzakla  tırıyorum ve dikkatimi makaleye veriyorum. Fotoğraftaki adam Otto Kühn, Berlin'deki Zentral- und Landesbibliothek'te çalışan ve Naziler tarafından yağmalanan kitapları iade etmeyi hayatının misyonu haline getirmiş bir kütüphaneci. Sadece kütüphanesinin koleksiyonunda bu türden bir milyondan fazla kitap var, ancak *fotoğrafta* elinde tuttuğu kitap -benim kitabım- onu geceleri uyutmadığını söylediği kitap.

Kühn muhabire, "Bu dini metin," dedi, "raflarımızı işgal eden pek çok gizem arasında benim favorim. Paris'te 1732'de basılmış, çok nadir bir kitap ama onu olağanüstü kılan bu değil. E  sizdir çünkü içinde ilgi çekici bir bulmaca buluruz: bir çeşit   ifre. Kime aitti? Şifre ne anlama geliyor? Almanlar savaş sırasında buna nasıl sahip oldular? Bunlar benim aklımı kurcalayan sorular."

Gözlerimde ya  lar hissediyorum, orada yeri olmayan ya  lar. Onları , bunca yıldan sonra hala bu kadar duygusal olduğum için kendime kızıyorum. "Kühn'  n resmine usulca, "Hayaletler yerine sorular tarafından rahatsız edilmek ne kadar güzel ," diyorum.

"Bayan Abrams? O gazeteyle mi konuşuyorsunuz?"

Kütüphanenin müdür yardımcısı Jenny Fish'in sesiyle hafızamın sisinden sıyrılıyorum. Her şeyden   ik  yet eden ve her fırsatta seksen altı yaşıma geldiğime göre yakında emekli olmayı düşünmemi önermekten zevk alan bir tip. Sanki bu yaşımda hâlâ burada çalışmak istediğime inanamıyormuş gibi bana hep şüpheyle bakıyor.

Kitapları, onlar olmadan ölecek, nefes almayı, var olmayı bırakacak kadar tutkuyla sevmenin ne demek olduğunu anlamıyor. Aslında ilk neden kütüphaneci olduğu beni oldukça a  ıyor.

"Evet, Jenny, gerçekten de öyleyim," diye cevap veriyorum, başımı kaldırmadan.

"Evet, muhtemelen bunu kütüphane misafirlerinin önünde yapmamalısın." Ironiden eser kalmadan söylüyor bunu. "Bunadığını düşünebilirler." Espri anlayışı yok.

"Teşekkür , Jenny. Tavsiyelerin her zaman çok yardımcı oluyor."

Ciddiyetle başını sallıyor. Ayrıca bana benzeyen birinin -küçük, beyaz saçlı, büyükannemsi- iğneleme yeteneğine sahip olması da anlaşılan onun kavrayışının ötesinde.

Ama bugün ona ayıracak vaktim yok. Tek düşünebildiğim kitap. İçinde pek çok sır barındıran kitap. Umutsuzca ihtiyacım olan tek cevabı içerip içermediğini öğrenemeden benden alınan kitap.

Ve şimdi, sadece bir uçak ötede, her şeyin kilidini açacak anahtarı elinde tutan bir adam var.

"Cesaret edebilir miyim?" Otto Kühn'ün fotoğrafına mırıldanıyorum. şüphe düşmeden önce kendi soruma cevap veriyorum. "Yapmalıyım. Bunu çocuklara borçluyum."

"Bayan Abrams?" Yine Jenny, bana soyadıyla hitap ediyor, oysa ona binlerce kez bana Eva demesini söylemişim, tıpkı genç kütüphanecilere kendi isimleriyle hitap ettiği gibi. Ama ne yazık ki ben onun için yaşlı bir kadından başka bir şey değilim. İnsanın on yıllar boyunca yürümesinin ödülü, kademeli bir silinme sürecidir.

"Evet, Jenny?" Nihayet başımı kaldırıp ona baktım.

"Eve gitmek ister misin?" Bunu reddedeceğimi düşünerek söylediğinden şüpheleniyorum. Biraz sırtıyor, üstünlüğünü kanıtladığından emin. "Belki kendini toplarsın?"

Bu yüzden onun gözlerinin içine bakıp gülümsemek ve "Evet Jenny, çok teşekkür ederim" demek bana büyük bir zevk veriyor. Sanırım bunu yapacağım."

Gazeteyi alıp gidiyorum.

Evime varır varmaz -kütüphaneye sadece on beş dakikalık yürüme mesafesinde şirin bir bungalov- bilgisayarına giriş yapıyorum.

Evet, bir bilgisayarım var. Ve evet, nasıl biliyorum. Oğlum Ben'in benim yanımda bilgisayar terimlerini yavaşça telaffuz etmek gibi kötü bir alışkanlığı var -*inter-net* ve *e- mail*- sanki tüm teknoloji kavramı benim için çok fazlaymış *gibi*. Sanırım onu suçlayamam, tam olarak değil. Ben doğduğunda savaşın üzerinden sekiz yıl geçmişti ve ben Fransa'yı -ve eskiden olduğum kişiyi- çok geride bırakmışım.

Ben beni sadece kütüphaneci ve İngilizcesi bazen tökezleyen bir ev hanımı olarak tanıyordu.

Yol boyunca bir yerlerde, benim basit bir insan olduğum gibi yanlış bir fikre kapıldı.

Gerçeği bilseydi ne derdi?

Ona hiç söylemediğim ve düzeltmediğim için bu benim hatam. Ancak koruyucu bir kabuğun içinde rahatça saklanmaya başladığınızda, ayağa kalkıp "Aslında millet, ben " demek tahmin edilenden daha zordur.

Belki de Ben'in babası, kocam Louis'in, görmesini istediğim kişiden farklı biri olduğumu fark ederse beni terk edeceğinden korkuyordum. Her nasılsa beni terk etti - on yıl önce pankreas kanseri oldu - ve onun arkadaşlığını özlemiş olsam da, muhtemelen onsuz çok daha erken yapabileceğimin garip bir şekilde farkına vardım.

Delta'nın web sitesine giriyorum - sanırım Louis iş için sık sık seyahat ettiğinden ve havayolunun sık uçan yolcu programının bir parçası olduğundan alışkanlık oldu. Fiyatlar fahiş ama biriktirdiğim bir sürü para var. Saat öğleden hemen önce ve üç saat kalkacak bir Right ve bu akşam 9:35'te kalkacak, yarın Amsterdam'da aktarma yapacak ve öğleden 3:40'ta Berlin'e inecek bir başka Right var. Almanların tam da bu şehirde Müttefiklere kayıtsız şartsız teslimiyet imzalamasından altmış yıl sonra Berlin'e varacağımı bilmenin şiirsel bir yanı var.

İçimden bir ürperti geçiyor ve bunun korku mu yoksa heyecan mı olduğunu bilmiyorum.

Toplanmalıyım ama ondan önce Ben'i aramalıyım. Anlamayacaktır ama belki de annesinin her zaman inandığı gibi biri öğrenmesinin zamanı gelmiştir.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İkinci Bölüm

Temmuz 1942

Paris'in 1. bölgesindeki Sorbonne Kütüphanesi'nin üzerindeki gökyüzü gri ve yağmura gebeydi, hava ağır ve yoğundu. Eva Traube ana kapının hemen dışında durmuş, neme lanet okuyordu. Aynaya bakmadan bile koyu renk, omuz hizasındaki saçlarının hacminin çoktan iki katına çıktığını ve kendisini bir mantara benzettiğini biliyordu. Gerçi bu bir fark yaratmıyordu; herkesin fark edebileceği tek şey hırkasının sol tarafına dikilmiş altı köşeli sarı yıldızdı. Bu, onun önemli olan diğer tüm yönlerini kız çocuğu, bir arkadaş, İngiliz edebiyatında doktora yapmaya çalışan bir İngiliz hayranı olarak kimliğini siliyordu.

Şu anda Paris'teki pek çok kişi için o bir Yahudi'den başka bir şey değildi.

Ani bir hissederek ürperdi. Gökyüzü, sanki onun bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi, önsezili görünüyordu. Toplanan bulutların oluşturduğu gölgeler, şehrin üzerine çökmüş olan karanlığın fiziksel olarak vücut bulmuş hali gibiydi.

Cesaret, derdi babası, Fransızcası hâlâ kaba saba, Polonya aksanının kalıntılarıyla. *Neşelen biraz. Almanlar bizi ancak izin verirse rahatsız edebilirler.*

Ama iyimserliği gerçekçi değildi. Almanlar, Eva ve ailesi kabul etse de etmese de, Fransa'daki Yahudileri zaman rahatsız etmekte tamamen özgürdüler.

Tekrar gökyüzüne baktı, düşünüyordu. Metrodan ve yeni yönetmeliklerden kaçınmak için eve yürümeyi planlamıştı - Yahudiler sadece

son, bunaltıcı, havasız araba - ama gökyüzü , belki de yerin altında daha iyi olurdu.

"Ah, *benim küçük sahaf farem*." Eva'nın hemen arkasından gelen derin bir ses onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Arkasını dönmeden önce kim olduğunu biliyordu, çünkü "benim küçük kitap farem "i kendisine takma isim olarak kullanan tanıdığı tek bir kişi vardı.

"*Bonjour*, Joseph," dedi usulca. Yanaklarının ısındığını hissediyordu ve ona karşı duyduğu çekimden utanıyordu. Joseph Pelletier, İngilizce Bölümü'nde sarı yıldız takan diğer öğrencilerden sadece biriydi, ama onun aksine yarı Yahudi'ydi ve dinine bağlı değildi. Uzun boyluydu, omuzları genişti, saçları gür ve koyu renkti, gözleri soluk maviydi. Bir 1lm yıldızına benziyordu, bu düşüncenin departmandaki pek çok kız tarafından paylaşıldığını biliyordu, hatta aileleri kızlarına bir Yahudi tarafından kur yapılmasına asla izin vermeyecek olan Katolik olanlar bile. Joseph kimseye kur yapacak biri gibi görünmüyordu. O daha çok kütüphanenin karanlık bir köşesinde sizi baştan çıkarır ve baygınlık geçirmenize neden olurdu.

"Çok dalgın görünüyorsun ," dedi Eva'ya gülümseyerek, onu selamlamak için iki yanağından öperken. Annesi onu doğduğundan beri tanıyordu ve onun yirmi altı yaşına karşılık şimdi yirmi üç yaşında olmasına rağmen, kendisini hâlâ onunla ilk tanıştığı zamanki küçük çocukmuş gibi hissetmesini sağlayan bir tarzı vardı. "Sadece yağmur yağacak mı diye merak ediyorum," diye cevap verdi, adamdan uzaklaşmadan önce.

fiziksel temasın kızarmasına neden olduğunu fark edebilirdi.

"Eva." Adını söyleyiş şekli kalbini hoplattı. Ona tekrar bakmaya cesaret ettiğinde, gözleri rahatsız edici bir şeyle doluydu. "Seni geldim."

"Ne için?" Bir an için adamın "*Seni yemeğe davet etmek için*" diyeceğini umdu. Ama bu tamamen saçmaydı. Her halükârda nereye gideceklerdi ki? Yıldız takan insanlara her yer kapalıydı.

Eğildi. "Seni uyarmak için. Bir şeylerin hazırlandığına dair söylentiler var. Cuma gününden önce büyük bir toplama yapılacaktı." Nefesi kulağına ılık ılık geliyordu. "Listede yirmi bin kadar yabancı doğumlu Yahudi var."

"Yirmi bin mi? Bu imkansız."

"İmkânsız mı? Hayır. Arkadaşlarımla çok güvenilir kaynakları var."

"Arkadaşların mı?" Gözleri kilitlendi. Yeraltı örgütünü duymuştu elbette, Paris'te Nazilerin altını oymak için çalışan insanları. Kastettiği bu muydu? Böyle bir şeyi başka kim bilebilirdi ki? "Haklı olduklarından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Öyle olmadıklarından nasıl emin olabiliyorsun? Önlem olarak, senin ve ailenin önümüzdeki birkaç gün boyunca saklanmanızın en iyisi olacağını düşünüyorum."

"Saklanmak mı?" Babası daktilo tamircisi, annesi ise yarı zamanlı terziydi. Bırakın saklanacak bir yer bulmayı, evlerinin kirasını bile zar zor ödeyebiliyorlardı. "Belki de Ritz'i kontrol etmeliyiz, o zaman?"

"Bu bir şaka değil, Eva."

"Almanları ben de senin kadar sevmiyorum Joseph, ama yirmi bin kişi mi? Hayır, buna inanmıyorum."

"Sadece dikkatli ol, ufaklık." İşte o anda gökyüzü . Yusuf yağmurla birlikte sürüklendi ve kütüphaneden uzaklaşan fiskiyeli kaldırımdaki çiçek açmış şemsiye denizinde kayboldu.

Eva nefesinin altında küfretti. Yağmur damlaları kaldırımı yağmura çevirmiş, öğleden sonraki yarı aydınlıkta yağ gibi kayganlaştırmıştı ve merdivenlerden rue des Écoles'e doğru koşarken bir anda sırlıslam olmuştu. Sağanaktan korunmak için hırkasını başına geçirmeye çalıştı ama bunu yapmak sadece avucunun içi kadar büyük yıldızının şimdi ön ve ortada olduğu anlamına geliyordu.

"Pis Yahudi," diye mırıldandı bir adam yanından geçerken, yüzü şemsiyesiyle gizlenmişti.

Hayır, Eva bugün metroya binmeyecekti. Derin bir nefes aldı ve nehre doğru, Notre-Dame'ın yükselen kütlesine doğru, eve doğru koşmaya başladı.

"Bugün kütüphane nasıldı?" Eva'nın babası küçük masalarının başında otururken, annesi, saçları solmuş bir mendile sarılmış, şişman vücudu yırtık pırtık pamuklu bir elbiseye bürünmüş, sulu patates çorbasını önce kendi kâsesine, sonra da Eva'ninkine kaşıklıyordu. Hepsi de yağmura yakalanmıştı ve şimdi kazakları açık pencerenin hemen içinde kurumaya bırakılmıştı; sarı yıldızlar, sıra sıra dizilmiş üç küçük asker gibi onlara bakıyor, sessizce izliyorlardı.

"Bir taneydi." Eva tatsız yemekten küçük bir parça almadan önce annesinin oturmasını bekledi.

"Neden gitmeye devam etmekte ısrar ediyorsun anlamıyorum," dedi Eva'nın annesi. Bir kaşık çorba için durakladı ve burnunu kırıstırdı. "Diplomanı almana asla izin vermeyecekler."

"Her şey değişecek *Mamusia*. Değişeceğini biliyorum."

"Senin neslin ve onun iyimserliği." Eva'nın annesi iç çekti.

"Eva haklı Faiga. Almanlar bu düzenlemeleri sonsuza dek sürdüremezler. Hiçbir anlam ifade etmiyorlar." Eva'nın babası hepsinin sahte olduğunu bildiği bir gülümsemeyle gülümsedi. "Teşekkürler, *Tatus*." Eva ve ailesi birbirlerine hâlâ Lehçe hitap ediyorlardı

Paris'te doğan Eva, ailesinin hiç ayak basmamış olsa da sevgi sözcükleri kullanıyordu. "Bugünkü işin nasıldı?"

Babası çorbasına baktı. "Mösyö Goujon bana daha ne kadar ödeme yapmaya devam edebileceğini bilmiyor. Belki de..." Bakışları önce Mamusia'ya, sonra Eva'ya kaydı. "Paris'ten ayrılmak zorunda kalabiliriz. Eğer işimi kaybedersem, burada geçimimi sağlamamın başka bir yolu yok."

Eva bu anın geleceğini biliyordu ama yine de karnına bir yumruk gibi . Paris'ten ayrılırlarsa, Sorbonne'a asla geri dönemeyeceğini, uğruna çok çalıştığı İngilizce diplomasını asla tamamlayamayacağını biliyordu.

Almanlar Yahudileri Fransız toplumundan sistematik olarak uzaklaştırmaya başladığından beri babasının işi uzun süredir tehlikedeydi. Paris'teki en iyi daktilo ve teksir makinesi tamircisi olarak kazandığı ün onu şimdilik kurtarmıştı ama artık hiçbir devlet dairesinde çalışmasına izin verilmiyordu. Ancak eski amiri Mösyö Goujon ona acımış ve çoğunu evde yaptığı kitap dışı işler için ona para ödemeye başlamıştı. Aslında, şu anda salonda çeşitli sökülme aşamalarında on bir daktilo sıralanmıştı ve bu da önündeki uzun bir çalışma gecesine işaret ediyordu.

Eva uzun bir nefes aldı ve biraz umut için derinlere indi. "Belki de ayrılmamız en iyisi olur, *Tatus*."

Ona göz kırptı ve annesi sustu. "En iyisi için mi, *stoneczko*?" Babası ona hep bu şekilde seslenirdi, Lehçe'de "küçük güneş" anlamına geliyordu ve şimdi onun da kendisi gibi bundaki acı ironiyi görüp görmediğini merak ediyordu. Ne de olsa güneş sarı bir yıldızdan başka neydi ki?

"Bugün Joseph Pelletier'e rastladım-"

"Ah, Joseph!" Annesi onun kesti, avuçlarını vurulmuş bir kız öğrenci gibi kendi yanaklarına yerleştirdi. "Ne kadar yakışıklı bir çocuk. Sonunda sana çıkma teklif etti mi? Her zaman ikinizin birlikte olabileceğinizi ummuştum."

"Hayır, Mamusia, öyle bir şey değil." Eva babasıyla bakışlarını değiştirdi. Sanki bir savaşın ortasında değillermiş gibi, Eva'ya uygun bir genç adam ayarlamak Mamusia'nın düşüncelerinin saçma bir bölümünü işgal ediyor gibiydi. "Aslında bana bir şey söylemek için beni aradı. Önümüzdeki birkaç gün içinde yirmi bin kadar yabancı kökenli Yahudi'nin toplanacağına dair bir söylenti duymuş."

Eva'nın annesi kaşlarını çattı. "Bu çok saçma. Yirmi bin kişiyle ne yapacaklar ki?"

"Ben de öyle dedim." Eva hâlâ konuşmamış olan babasına baktı. "Tatus?"

Uzun bir aradan sonra, "Bunu duymak kesinlikle korkutucu," dedi, sözleri yavaş ve ölçülüydü. "Gerçi Joseph bir tipe benziyor."

"Kesinlikle . O çok iyi bir genç adam," dedi Eva'nın annesi hemen.

"Faiga, Eva'yı üzdü, peki ne için? Göğsünü gerebilmek için ve ona iyi bağlantıları olduğunu mu gösterecek? Düzgün bir adam bunu yapma ihtiyacı hissetmemeli." Tatus tekrar Eva'ya döndü. "Śłoneczko, Joseph'in söylediklerini görmezden gelmek istemiyorum. *Bir şeyler* ben de katılıyorum. Ama bu ay en az bir düzine söylenti duydum ve bu en çirkini. Yirmi bin mi? Bu mümkün değil."

"Yine Tatus, ya haklıysa?"

üzerine masadan kalktı ve birkaç saniye sonra elinde küçük bir broşürle geri döndü. Kitabı Eva'ya uzattı, o da hızlıca göz gezdirdi. *Saklanmak için gerekli tüm önlemleri alın... Polisle savaşın... Kaçmaya çalışın.* "Bu nedir?" diye fısıldadı annesine uzatırken.

Babası, "Dün kapımızın altından atmışlar," dedi.

"Neden bize söylemedin? Kulağa bir uyarı gibi geliyor, tıpkı Yusuf'un söylediği gibi." Başını yavaşça salladı. "Bu ilk değil Eva. Almanlar silahlarıyla olduğu kadar korkuyla da hükmediyorlar. Eğer her yanlış haberde sinersek

farkına varırlarsa, kazanmış , değil mi? Güvenlik duygumuzu, refah duygumuzu elimizden almış olacaklar. Buna izin vermeyeceğim."

"Her , biz yanlış bir şey yapmadık," diye araya girdi Eva'nın annesi. "Biz üretken vatandaşlarız."

"Sonunda bunun bir önemi olacağından pek emin değilim." Eva'nın babası eğilip Eva'nın elini okşadı, sonra da karısının yanağına dokundu. "Ama şimdilik iyi olacağız. Çorba soğumadan yemeğimizi yiyelim."

Eva'nın iştahı çoktan kapanmıştı ve patatesleri kâsesinde çevirirken midesi, babasının sözlerinin yok edemediği bir önsezi duygusuyla burkuldu.

O gece Mamusia uyuduktan sonra Tatus Eva'yı salondaki küçük kütüphanede buldu, raflar ikisinin de çok değer verdiği kitaplarla doluydu. Bir ebeveynin çocuğuna verebileceği en büyük hediyelerden biri olan okumayı sevmeyi öğretmiş ve bunu yaparken de ona dünyayı açmıştı. Çoğu akşam babasıyla birlikte burada sessizlik içinde kitap okurlardı ama Eva'nın şu anda kafası çok karışık. Onun yerine kanepede oturmuş, defterine bir şeyler karalıyordu, bu çocukluğundan kalma gergin bir alışkanlıktı, etrafındaki insanları ve nesneleri çizmek onu daha rahat hissettirmişti.

"Słoneczko," dedi yumuşak bir sesle.

Başını kaldırdı, kalemi başının üzerindeki mütevazı avizenin ayrıntılı bir çizimi üzerinde durakladı. "Yatakta olduğumu sanıyordum, Tatus."

"Uyuyamadım." Yanına oturmaya geldi. "Sana söylemem bir şey var. Eğer Almanlar annen ve benim için gelirlerse, hemen Mösyö Goujon'u görmeye gitmeni istiyorum."

Eva ona baktı. "Joseph'e inanmadığımı söylemiştin."

". Ama burada her zaman korkunç şeyler oluyor. Bizim başımıza gelmeyecekmiş gibi davranmak aptallık olur. Ama sen, Słoneczko, güvende olmalısın. Sen Fransızsın. Eğer , işler daha da kötüye gitmeden Ree'ye gitmelisin."

"Tatus-"

"Kendinizi serbest bölgeye ve mümkünse İsviçre'de güvenli bir yere götürün.

Orada savaşın bitmesini bekleyin. Sizin için geri geleceğiz."

Birden kederden uyuştüğunu hissetti. Serbest bölge mi? Sınır Paris'in kilometrelerce güneyinde uzanıyordu ve Nazilerin anlaştığı ülkenin yarısını kesiyordu.

Fransızlara bırakmak için. İsviçre dünyalar kadar uzaktı. "Neden hep birlikte gidemiyoruz? Şimdi mi?"

"Çünkü çok dikkat çekici oluruz, Eva. Sadece gitmek zorunda kalabileceğin gün için hazır olmanı istiyorum. Seni Yahudi olarak tanımlamayan belgelere ihtiyacın olacak. Mösyö Goujon size yardımcı olacaktır."

Sanki nefesi kesilmiş gibi . "Onunla çoktan konuştun mu?"

"Evet ve ona ödeme yaptım Eva. Biriktirdiğim her şeyi. Bana söz verdi. Sana bir dizi sahte belge hazırlamak için gereken her şeye erişimi var. Seni Paris'ten çıkarmak için yeterli olacaktır."

Gözyaşlarını geri kıırttı. "Sensiz gitmeyeceğim, Tatus."

Onun ellerine uzandı. "Yapmalısın Eva! İş o noktaya gelirse yapacağına söz ver."

"Ama-"

"Bana söz vermeni istiyorum. Senin de aynı şeyi yapmak için elinden geleni yaptığına inanmazsam hayatta kalamam."

Onun gözlerinin içine baktı. "Söz veriyorum. Ama Tatus, hâlâ var, değil mi? Serbest bölgeye birlikte gitmemizi sağlayacak başka bir plan yapmanın zamanı geldi mi?" "Elbette, Słoneczko. Elbette." Ama bakışları başka yöne kaydı. O zamana kadar

Geriye dönüp baktığında, gözlerindeki umutsuzluk derin ve karanlıktı ve Eva onun kendi sözlerine inanmadığını biliyordu.

İki gece sonra kapı ilk kez çalındığında saat sabahın geçiyordu. Eva rüyasında bir şatonun etrafını saran ejderhaları görerek derin bir uykuya dalmıştı ve bilincinin yüzeyine çıktığında göğsü korkuyla sıkıştı. *Joseph haklıydı. Onlar buradaydı.*

Babasının dairenin içinde ilerlediğini duyabiliyordu, ayak sesleri yavaş ve sabitti. "Tatus!" diye seslendi bornozunu kaptığı gibi ve ayaklarını son bir yıldır Ree'ye ihtiyacı olursa diye yatağının yanına koyduğu yıpranmış deri botlarına sokarken. Almanlar onlar için geldiyse başka neye ihtiyacı olabilirdi ki? Bir çanta hazırlamalı mıydı? Zaman var mıydı? Neden Joseph'i dinlememişti?

"Tatus, lütfen!" diye bağırdı babasının ayak sesleri durduğunda. Ona beklemesini, zamanı durdurmasını, *daha önce* son bir an için donmasını söylemek istedi ama kelimeleri bulamadı, bunun yerine yatak odasından salona doğru fırladı. Adamın kapıyı açtığını görmek için tam zamanında gelmişti.

Cübbesini sımsıkı sarmış, eşğin diğer tarafında oldukları kesin olan Almanlardan gelecek emri bekliyordu. Ama onun yerine bir kadın sesi duydu ve geri adım atan babasının yüzünün hafifçe yumuşadığını görebildi. Bir saniye sonra, koridorun sonundaki komşuları Madam Fontain, yüzünü onun peşinden daireye girdi.

"Tatus?" Eva sordu ve o da döndü. "Almanlar değil mi?"

"Hayır, Słoneczko." Yüzündeki çizgiler tam olarak gevşememişti ve Eva onun da kendisi kadar korktuğunu . "Madam Fontain'in annesi hastalanmış. Onu *Doktor Patenaude*'un dairesine götürürken sizin ya da annenizin gelip kızlarıyla birlikte oturup oturamayacağınızı merak ediyordu."

"Simone ve Colette hâlâ uyuyor, bu yüzden sorun çıkarmazlar."

Madam Fontain göz teması kurmadan konuştu. "Sadece iki ve dört yaşındalar." "Evet, kaç yaşında olduklarını biliyorum," dedi Eva sertçe. avluda kızlara rastlamıştı. O merhaba demek için eğilmişti ve büyük olan Colette neşeyle tereyağlı turta ve elmalar hakkında konuşmaya başlamıştı ki, Madam Fontain aniden ortaya çıktı ve iki kızı da aceleyle uzaklaştırdı. Onlar köşede gözden kaybolurken Eva, Madam Fontain'in onları bir Yahudi'yle sosyalleşmenin tehlikeleri konusunda azarladığını duymuştu.

"Başka daireleri de aradım ama kimse kapıyı açmadı. Lütfen. Gerekli olmasaydı istemezdim."

"Elbette kızlarınıza göz kulak olacağız." Eva'nın annesi yatak odasından çıkmıştı, geceliğinin yerini çoktan pamuklu basit bir elbise ve hırka almıştı. "Komşular böyle yapar. Eva benimle gelecek. Değil mi canım?"

"Evet, Mamusia, elbette." Kızların babası cepheye gitmişti, muhtemelen ölmüştü ve başka kimseleri yoktu.

"Eva, çabuk giyin." Eva'nın annesi Madam Fontain'e döndü. "Git. Endişelenme. Kızların lne olacak."

"Teşekkür ," dedi Madam Fontain ama yine de onların bakışlarıyla karşılaşmadı. "geldiğince çabuk döneceğim." Mamusia'nın eline bir anahtar tutuşturdu ve

başka bir söyleyemeden gittiler.

Eva hızla dün giydiği elbiseyi giydi ve anne babasıyla salonda yeniden bir araya gelmeden önce saçlarını düzeltti. "Madam Fontain'in Yahudiler hakkındaki düşüncelerini , değil mi?" Eva sormadan edemedi.

"Paris'in yarısı da aynı şeyi hissediyor," dedi annesi bıkkınlıkla. "Ama onlardan kaçarsak, iyiliğimizi kaybedersek, bizi silmelerine izin vermiş oluruz. Bunu yapamayız Eva. Yapamayız."

"Biliyorum." İcini çekti ve babasına veda öpücüğü verdi. "Yatağına dön Tatus. Mamusia ve ben bir olacağız."

"Aferin kızıma," dedi yanağından öperek. "Annene dikkat et." Mamusia'yı nazıkçe öptü ve koridora çıktıklarında kapıyı kapattı. Kapı hafif bir tıkırtıyla kilitlendi.

İki saat sonra, Colette ve Simone hâlâ yataklarında uyurken ve Mamusia, Madam Fontain'in dairesindeki kanepede yanında hafifçe horlarken, koridordan gelen bir gürültü onu uyandırdığında Eva henüz uyukluyordu. Karartma perdelerinin kenarlarından şafağın soluk ışığı süzülüyordu. Belki de Madam Fontain ve annesi dönmüşlerdi.

Eva, Mamusia'yı rahatsız etmemeye dikkat ederek koltuktan kalktı. Kapıya doğru süzüldü ve gözünü gözetleme deliğine dayadı, Madam Fontain'in anahtarlarını karıştırdığını görmeyi bekliyordu. Onun yerine gördüğü şey nefesini kesmiş ve dehşet içinde geri çekilmesine neden olmuştu. Titreyerek kendini tekrar bakmaya zorladı.

Koridorda, Eva'nın birkaç kapı aşağıdaki kendi dairesinin önünde üç Fransız polisi duruyordu. Onu uyandıran aynı vurma sesi tekrar geldi; kapısına vuran üniformalı bir polisti. *Hayır, Tatus,* diye bağırdı Eva sessizce. *Sakin cevap verme!*

Ama dairenin kapısı açıldı ve babası dışarı çıktı, en iyi takım elbisesini giymişti, sarı yıldızı sol tarafa mükemmel bir şekilde yerleştirilmişti. Polislerden biri, elinde bir tomar kâğıt tutan, ona bir şeyler söyledi ama Eva ne dediğini tam olarak anlayamadı. Dudağını kan tadı alacak kadar sert ısırarak kulağını kapıya dayadı.

"Karın nerede?" Eva derin bir sesin sorduğunu duyabiliyordu. Başka bir adam Tatus'u kenara iterek dairenin içine doğru ilerledi.

"Karım mı?" Tatus'un sesi garip bir şekilde sakindi.

"Faiga Traube, kırk sekiz yaşında, 1894 Kraków, Polonya doğumlu." Adamın sesi sabırsızlıkla gerilmişti.

"Evet, tabii ki. Dışarıda hasta bir arkadaşının çocuklarına bakıyor." "Nerede? Adresi nedir?"

"Korkarım bilmiyorum." "Peki, ne zaman dönecek?" "Bundan da emin değilim."

Eva polislerin kendi aralarında mırıldandıklarını duyabiliyordu. Daireye giren polis memuru dışarı çıktı ve başını salladı.

"Peki ya kızınız?" Birinci katip tekrar konuştu, sesi daha öfkeliydi. "Eva Traube? Yirmi üç yaşında mı?"

"Annesiyle birlikte." Babasının sesi aniden . "Ama o burada, Fransa'da doğdu. Onu rahatsız etmenize gerek yok."

"O bizim listemizde."

"Listeniz yanlış." "Biz asla ."

"Sence bu konuda doğru olan bir şey var mı?" diye karşılık verdi babası, sesi nihayet yükseldi ve Eva bir gümbürtü ve keskin bir nefes alma sesi duydu. Gözetleme deliğinden tekrar bakmaya cesaret etti ve babasının burnunu tuttuğunu gördü. Polislerden biri ona vurmuştu. Eva 1. parmaklarını sıktı, gözleri yaşlarla doldu ve kulağını kapıya dayadı.

"Bu kadar küstahlık yeter. Şimdi bizimle geleceksin," dedi adam. "Ya da istersen seni burada vurmaktan mutluluk duyarız. Trenler için bir Yahudi eksilmiş olur, benim için fark etmez."

Eva bir nefes aldı.

"Dur bir çanta hazırlayayım," dedi babası.

"Oh, değerli eşyalarınız için geri geleceğiz, merak etmeyin."

Tatus cevap vermeyince, Eva tam zamanında gözetleme deliğinden geriye baktı ve babasının kapıyı kapattığını gördü. Omzunun üzerinden Fontain'lerin dairesine doğru bir kez baktı. Onun izlediğini biliyor muydu? Her şeyi duyduğunu?

Ama bunun bir önemi yoktu. Tatus göz açıp kapayıncaya kadar gitmişti ve bir dakika sonra binanın ön kapısı büyük bir gürültüyle kapandı. Eva

pencereye koştı, karartma perdelerini kenara itti ve karanlık polis kamyonları ve bir sürü üniformalı adamın, kadının ve çocuğun -bazıları şaşkın, bazıları kızgın, bazıları ağlamaklı- evlerinden uzaklaştığı caddeye baktı. Eva Bibrowskaları tanıdı

-Anne Ana, baba Max ve henüz yeni yürümeye başlayan çocukları Henri ve Aline ve sabahları üniversiteye giderken ona her zaman el sallayan yolun karşısındaki yaşlı çift Krosbergler.

Eva hıçkırıklarını bastırmak için elini ağzına götürerek babasının bir kamyonu doğru itilmesini izledi. Arkadan bir el geldi ve onu içeri çekti. Adam gözden kaybolmadan hemen önce binaya doğru baktı ve Eva avucunu soğuk cama bastırdı. Adam başını salladı ve Eva onun kendisini gördüğünden, sessiz el sallamasının babası dönene kadar Mamusia'ya göz kulak olacağına dair bir söz olduğunu bildiğinden emindi.

"Eva?" Annesinin sesi karanlık odada arkasından kalın ve halsiz geliyordu. "Ne yapıyorsun sen?"

Eva annesine dönmeden önce araçların uzaklaşmasını izledi. "Tatus gitmiş," diye fısıldadı. "Polis..." Cümlesini tamamlayamadı.

"Ne?" Annesi koltuktan sıçradı ve kapıya doğru koştu. "Nereye? gitmeliyiz! Beni neden uyandırmadın Eva?" Kilitleri boş yere tırmalarken kelimeleri boğuk boğuk çıkıyordu. Ama elleri titriyordu ve hıçkırıklarla vücudunu sarsarak Roor'a yığıldığında Eva onu yakalamak için oradaydı. "Neden, Eva? Neden onları durdurmadın? Ne yaptın sen?"

Eva bir suçluluk dalgası hissetti. Annesi kollarında feryat ederken, "Mamusia," dedi nazikçe. "Onlar da senin için buradaydı. Ve benim için."

Mamusia sni ed. "Bu imkansız. Siz Fransızsınız." "Ben bir Yahudiyim. Tek gördükleri bu."

Tam o sırada kızların yatak odasından keskin bir çığlık geldi. "Anne? Neredesin anne?" Büyük kız Colette'in sesi yüksek ve korkmuştu.

Mamusia acı içinde Eva'ya baktı. "Babanın peşinden gitmeliyiz," diye fısıldadı. Eva'nın ellerini tuttu, bir mengene gibi kavramıştı. "Onu kurtarmak zorundayız."

Colette tekrar annesi için ağlarken Eva usulca, "Henüz değil," dedi. "Önce kendimizi nasıl kurtaracağımızı bulmalıyız."

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Bir saat sonra şafak söktü ve beraberinde sessiz bir kaos getirdi. Fontain'lerin penceresinin altındaki sokak insanlarla doluydu ama neredeyse hiç ses yoktu. Komşular bir araya toplanmış, fısıldaşıyor, hiçbiri sarı yıldız takmıyordu. Marais bölgesindeki Yahudiler dün gece ortadan kaybolmuştu.

"Gidip babanı aramalıyız," dedi Eva'nın annesi, Fontain'lerin kanepesinde ileri geri sallanırken kendine sarılarak.

İki küçük kız, üzerlerinde hâlâ gecelikleriyle, Roor'un üzerine oturmuş, iri gözlerle ona bakıyorlardı. Eva sonunda derin bir nefes aldı, pencereden döndü ve odayı geçerek ikisinin arasında diz çöktü. Bir kolunu Colette'e, diğerini Simone'a doladı. "Hiçbir yere gitmiyoruz," dedi zoraki bir neşeyle, kızların omuzlarını sıkarak. "Madam Fontain dönene kadar olmaz."

"Annem ne zaman dönecek?" Colette inledi. Anlayamasa da odadaki korkuyu okuyabildiği açıktı.

"Yakında, canım." Eva gülümsemeye zorladı. "Endişelenmene gerek yok." "O zaman Madam Traube neden bu kadar korkuyor?"

Eva, pişmemiş bir baget gibi solgun olan annesine baktı. "Değil," dedi annesinin dikkatini çekmeye yetecek bir tonda. Mamusia başını kaldırdı, bakışları odaklanmamıştı, Eva ekledi, "Kendini pek iyi hissetmiyor. Ya sen, Mamusia?" Annesi hâlâ cevap vermemişti.

Colette bir dakika boyunca Eva'nın gözlerine baktı ve sonra yüzü gevşedi. "Kendini daha iyi hissetmesine yardımcı olacak bir şeyler getireyim mi?"

"Bence bu harika bir fikir Colette. Neden Simone'u da yanında götürmüyorsun?"

Colette ciddiyle başını salladı ve kız kardeşinin elini tutarak onu ortak yatak odalarına doğru götürdü.

Kızlar gözden kaybolur kaybolmaz Eva annesine döndü. "Kendini toparlamalısın."

"Ama baban..."

"Gitti," dedi Eva usulca, ama sesindeki titremeye engel olamıyordu. Korku her zaman çatlaklardan içeri girmenin bir yolunu bulurdu. "Serbest bırakılmasını sağlamak için bir plan yapacağız. Söz veriyorum. Ama biz de tutuklanırsak hiçbir şey yapamayız."

"Ama-"

"Lütfen. Sadece nasıl yapacağımı bulmam gerek-"

"Madam Traube?" Colette'in sesi sessiz konuşmalarını böldü ve kapı aralığında duran, kağıttan bir taç takmış ve elinde küçük metal bir taç tutan dört yaşındaki çocuğu görmek için döndüler. Tacı havaya kaldırdı. "Kendimi hissettiğimde, bazen giyinip kuşanmayı severim. İstersen sen prenses, ben de kraliçe olabilirim."

"Giyinmek mi?" Mamusia şaşkın görünüyordu.

"biri gibi davrandığınız bir oyun." Colette kaşlarını çatı. "Giyinmenin ne olduğunu bilmiyor musunuz Madam Traube?"

Mamusia cevap vermedi ama Eva sanki kafasında bir ampul yanmış gibi hissetti. "Evet, elbette," diye mırıldandı, kalp atışları aniden hızlanmıştı. Babasının Mösyö Goujon hakkındaki sözlerini düşündü. Eğer babasının patronu ona yardım etmek için para aldıysa, Mamusia için de bir şeyler yapabilirdi. O ve Mamusia'nın en azından kâğıt üzerinde farklı insanlar olmaları gerekecekti, en yüksek bahisli bir giydirme oyunu.

"Mademoiselle Traube? Siz de oynamak ister misiniz?"

Eva küçük kızın yanında diz çöktü. "Hayır Colette, ama şimdi aklıma harika bir fikir geldi. Madam Traube'ye göz kulak ol, olur mu?" Dikkatini annesine çevirdi ve ekledi: "Eğer Madam Fontain dönerse Mamusia, ne derse desin sen burada, onun dairesinde kal. Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

"Ama nereye gidiyorsun?"

"Bize yardım edecek birini görmek için."

Eva kendi dairesinde, karanlıkta el yordamıyla ilerlemeye çalıştı, perdelerin arasından sızan ve mobilyalarının dış hatlarını görmesine yetecek kadar olan gün ışığına şükrediyordu. Normal şartlar altında zifiri karanlıkta yolunu bulabilecek kadar iyi tanıyordu odaları ama başı dönüyordu ve kendine güvenmiyordu. Komşularının, boş olması gereken odaların içinde dolaştığını duyarlarsa ona ihanet etmeyeceklerine de güvenmiyordu.

İçlerinden biri ailesini ihbar etmiş miydi? İsimlerin bir anlamı vardı.

Her ikisi de yirmili yaşlarının başında Polonya'dan göç etmiş olan anne ve babası çalışma kamplarına götürülecek olanlar arasındaydı; Joseph'in korkunç uyarısı yabancı doğumlu Yahudiler hakkındaydı. Ama onun adını listeye kim eklemişti? Onun da gitmesini, böylece ailesinin dairesinin boş kalmasını isteyen biri mi? Traube'ler yirmi yıldan fazla bir süredir burada yaşıyorlardı ve onlarınkinin binadaki en güzel dairelerden biri olduğu, diğer dairelerin çoğunun iki katı büyüklüğünde olduğu inkâr edilemezdi. Kıskançlık ve açgözlülük bir komşuyu bir haine dönüştürmüş olabilir miydi?

Eva bu karanlık düşünceyi bir kenara itti. Öfkeyle tüketilecek zaman yoktu. Hayır, şu anda tek görevi annesini sağ salım Paris'ten çıkarmaktı. Toplamalardan sonra göğüslerinde sarı yıldızlarla dolaşamazlardı elbette ama onları öylece atmak daha da tehlikeli olurdu. Dışarı çıktıkları anda bir Fransız polisi ya da Alman askeriyle karşılaşma riskiyle karşı karşıya kalacaklardı ve belgeleri sorulursa, yıldızlarını evde bırakma suçundan hemen tutuklanacaklardı. Hayır, tamamen başka insanlar olmak zorundaydılar ve bunun anahtarı da oturma odalarında sessiz ve hantal bir şekilde duran daktilolarda yatıyordu.

Bir tanesini Mösyö Goujon'a götürecek ve bunu vilayete giriş bileti olarak kullanacaktı. Tatus, eski patronunun kendisi için sahte belgeler hazırlayacağına söz verdiğini söylemişti; Mamusia için de aynısını yapması için onu ikna etmesi gerekecekti. Bu onların tek umuduydu.

Eva sessizce anne ve babasının yatak odasına girdi ve annesinin en güzel üç elbisesini, birkaç bluz ve eteği, fazladan bir çift ayakkabıyı ve bir

Temmuz günü bunaltıcı olmasına rağmen ağır bir palto. Ama ne kadar kalacaklarını kim bilebilirdi ki? Tüm eşyaları ailenin eski püskü deri bavuluna dikkatlice yerleştirdi.

Kendi yatak odasında bavula üç elbise, bir pantolon, bir etek, birkaç bluz, bir palto ve bir çift bot ekledi, ardından üzerinde büyük harflerle JUIVE yazan *kimlik* kartını aldı. Annesinin kartı daha da kötüydü, çünkü onu hemen yabancı doğumlu bir Yahudi olarak işaretliyordu ve seyahat etmesi yasaktı.

Bavulun fermuarını çekip oturma odasına geri döndü ve daktilolardan birini katlayıp taşıma koydu, kendi kimliğini ve annesininkini de onun altına sıkıştırdı. Belki de Mösyö Goujon'un sahte belgelerini hazırlamak için onlara ihtiyacı olacaktı.

Daire kapısını arkasından kapatır kapatmaz, şimdilik bavulunu geride bırakarak hızlı adımlarla merdivenlere yöneldi, daktilo kutusunun sapını beyaz parmak eklemleriyle kavradı ve başını eğdi. Yıldızı olmadan dışarı çıkmak riskliydi, ama polisin diğer Yahudileri tutuklamakla meşgul olduğundan, özellikle de nereye gittiğinden emin görünüyorsa, ona fazla aldırmayacağına güveniyordu. Ne de olsa bir Yahudi neden bir daktilo ve gülümsemeyle Paris'in kalbine doğru yol alsındı ki?

Eva'nın, Seine Nehri'nin hemen karşısında, Île de la Cité'de yer alan, şehrin polis ve idari merkezi olan yüksek *préfecture de police*'e olabildiğince rahat bir şekilde yürümesi yirmi dakika sürdü. Burası babasının ilk Yahudi karşıtı yasalar önce çalıştığı yerdi ve dün geceki baskınların düzenlendiği yer de kesinlikle burasıydı. Canavarın karnına doğru yürüyordu ama başka yolu yoktu.

Başını dik tutarak, hemen arkasında yükselen Notre Dame'ikiz kulelerine baktı. Valiliğin kapısını dikkatle açıp içeri girerken, her gün burada çalışan polis komutanlarının, Yahudileri dünün çöpu gibi dışarı atanların, Tanrı'nın evinin gölgesinde nasıl böyle kötü şeyler yapabildiklerini merak etti.

"Matmazel?" Kapı çarparak kapanırken solundan gelen bir ses onu irkiltti. Döndü ve orada durup kendisine bakanın bir Alman askeri olduğunu fark ettiğinde sertçe yutkundu.

"*Oui, monsieur?*" Titriyordu, terliyordu.

Ama o sadece bitkin görünüyordu, şüpheli değil. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu, kalın Alman aksanıyla. Kadın tereddüt ederken, adam onu bir aşağı bir yukarı süzdü, gözleri elbisesinin altındaki göğüslerinin kabarıklığında gezindi. Adamın bakışları yüzüne döndüğünde, kadın bu oyunu nasıl oynayacağını biliyordu.

Derin bir nefes alarak, kirpiklerini kırıştırarak ona en çapkın gülümsemesini fırlattı. "Bu üniformaların yakından ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmemiştim, tüm o mükemmel kırıksıklıklar." "Gördüğünüz gibi bu daktiloyu babam adına teslim ediyorum. Daktiloları o tamir ediyor ama hasta ve bugün gerekli olduğu söylendi."

On sekiz ya da on dokuz yaşından fazla olmayan Alman onu incelerken nefesini tuttu. Eğer kimlik belgelerini isterse ya da daktilo kutusunu ararsa, bitmişti. "Kimi görmeye gidiyorsun?"

"Mösyö Goujon, ikinci Roor."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet, buraya daha önce birçok kez geldim." Bu doğrudu. Genç bir delikanlıyken, Almanlar gelmeden çok önce, Eva derslerin olmadığı zamanlarda babasına işe giderken eşlik etmeyi çok severdi. Bütün pullar, kalemler ve makineler onu büyülerdi ve Mösyö Goujon, babası daktilolarla uğraşırken ona oyalanması için sık sık bir tomar kâğıt ve bir kalem verirdi. Eskiz yapmayı çok seviyordu ve bu konuda o kadar iyiydi ki Mösyö Goujon babasına sanat alanında kariyer yapmayı düşünmesi gerektiğini söylemişti. Ama çizim yapmak onun için hiçbir zaman kelimeler gibi bir tutku olmamıştı ve babasına, bir insanın şeyde iyi olmasının, hayatını o işi yaparak geçirmesi gerektiği anlamına gelmediğini söylemişti. Babası kıkırdamış ve ona böyle bir yeteneği olduğu için kendini şanslı saymasını söylemişti. *Bir gün, dedi, Tanrı'nın değerini anlayacaksın.*

"Devam et o zaman," dedi genç Alman, omuzları yine çökmüştü. Yorgunluk.

Eva çoktan merdivenlere doğru ilerliyordu. Omzunun üzerinden "*Merci!*" diye seslendi.

İkinci sağı tırmanıp Mösyö Goujon'un odasının kapısını çalmadan açtığında kalbi hâlâ küt küt atıyordu. Masasının arkasında yalnızdı ve kapıyı arkasından hızla kapatırken, gür gri kaşlarının altındaki yuvarlak ve şaşkın gözleriyle başını kaldırıp ona baktı.

"Eva Traube?" diye sordu, sanki bir şeyler gördüğünden eminmiş gibi gözlerini kırıştırarak. Onu son gördüğünden beri saçları çok daha beyazlamıştı ve aşağı yukarı aynı yaşta olduklarını bilmesine rağmen babasından on yaş daha yaşlı görünüyordu. Gözlerinin altındaki halkalar belirgindi ve gıdıları sanki yüzünün geri kalanına ayak uyduracak enerjileri yokmuş gibi sarkmıştı. "Seni yıllardır görmemiştim."

"Mösyö Goujon, rahatsız ettiğim için bağışlayın."

Ayağa kalktı ve onu kucakladı. "Toplamaları duydum ve belki de-"

"Babam tutuklandı," dedi usulca, onun keserek. "Annem ve ben de onların listesindeydik ama apartmandan çıkabilecek kadar şanslıydık."

Mösyö Goujon'un yüzünün rengi soldu ve bir adım geri çekildi. "Ah canım."

"Fazla zamanımız yok, mösyö. Lütfen, yardımınıza ihtiyacım var. Babam sizinle konuştuğunu ve bir şeyler ayarladığını söyledi. Bana sahte evraklar hazırlayacağınızı söyledi. Annem ve bir an önce Paris'ten ayrılmamız gerekiyor."

Mösyö Goujon'un gözleri önce Eva'nın elindeki daktilo kutusuna, sonra da arkasındaki kapıya kaydı. Sonunda bakışları tekrar Eva'ya kaydı ve dudakları birbirine kenetlendi. "Ama ne ki? Ona sadece sana yardım edeceğime söz verdim, annene değil."

"Onu geride bırakamam. Bırakmayacağım."

"Aksanlı konuşuyor Eva ve açıkçası bir Yahudi'ye benziyor. Bu çok riskli olur. Kesinlikle yakalanacak. Ve sonra beni ihbar ederse..."

"Elbette bize yardım etmeyi reddetmiyorsun." Eva'nın paniği öfkeye dönüşmeye başladı. "Babam uzun yıllar sizin için çalıştı, değil mi? Güvenilir ve nazık biriydi."

Mösyö Goujon'un alnı kııştı ve bir iki saniyeliğine ağlayacak gibi oldu. "Eva, sana yardım etmek istiyorum ama sahte belge düzenlerken yakalanırsam, özellikle de Polonya doğumlu bir Yahudi için..."

"Tutuklanırsın, belki de idam edilirsin. Biliyorum." Eva bir adım daha yaklaştı ve sesini alçalttı. "Mösyö Goujon, sizden ne istediğimi biliyorum. Ama tek şansımız serbest bölgeye kaçmak ve o zaman babam için geri dönmenin bir yolunu bulabilirim."

"İstediğin şeyi yapamam." kaçırdı. "Düşünmem gereken bir karım ve çocuğum var ve-"

"Babam sana güvendi. Elinde kalan son parayı da sana ödedi."

Derin bir nefes aldı ama bir şey söylemedi.

"*Lütfen*, mösyö." Adam tekrar ona bakana kadar bekledi. "Size yalvarıyorum."

Sonunda içini çekti. "Sana bazı boş kimlik kartları vereceğim Eva, bazı boş seyahat izinleri. Yapabileceğim tek şey bu. Sen her zaman iyi bir sanatçıydın, bunu hatırlıyorum."

"Sahtelerini *benim* yapmamı mı istiyorsunuz?" Kişisel bilgiler için olan boşlukları - isim, doğum yeri, doğum tarihi - doldurmak yeterince kolay olacaktı, ama geri kalanını nasıl taklit edecekti? "Ama babama söz vermiştiniz, Mösyö Goujon!"

Kadının itirazlarını duymazdan geldi ve zar zor duyulabilen bir sesle devam etti. "Size pulların renklerinde birkaç resim kalemi bulmaya çalışacağım. Malzeme dolabımızda biraz olmalı. Ama burada kalamazsınız. Ve eğer birisi ne yaptığını öğrenirse, bildiğimi inkar edeceğim. Belgeleri senin çaldığını söylerim."

"Ama-" Eva, adam onun yanından geçip evinin çıkarken söze başladı. Orada durmuş, zorlukla nefes alıyor, seçeneklerini düşünüyordu. Israr etmeli, yardım etmesi için yalvarmalı mıydı? Adamın önerdiği gibi bir şeyi daha önce hiç denememişti.

Birkaç dakika sonra yeniden ortaya çıktı ve küçük bir zarf uzattı. "Al. İhtiyacınız olan tek şey bu olmalı. Gerçek belgelerinizi bir rehber olarak kullanın ve kimlik kartlarınız için resim olarak kullanmak üzere bazı eski fotoğrafları kesip kesemeyeceğinize bakın; mevcut olanlarınız muhtemelen silinmez bir şekilde kırmızı renkte damgalanmıştır. Nasıl görünmeleri gerektiğini görebilmeniz için iptal edilmiş bir seyahat izni de ekledim. Sizin ve annenizin serbest bölgeye geçmek için birer tane almanız gerekecek. Aksanını açıklamak için anneniz için de boş bir vatandaşlığa kabul belgesi ve sizin için boş bir doğum belgesi ekledim. Bunları yeterince kolay olacaktır."

"Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum-"

"Bunu daktilonun altına koy," diye devam etti, kadının itirazlarını geçiştirerek daktilo kutusunu ondan aldı ve masasının üzerinde açtı. Makineyi dikkatlice kutusundan çıkardı, zarfı içine yerleştirdi, bir zımba ekledi ve daktiloyu üstüne koyup mandalını tekrar kapattı. Ona uzattı. "Ne yaptığını biliyormuş gibi dışarı çık. Seni durdurmazlar, durdururlarsa da umursamaz davran. Buradaki askerlerin çoğu sertmiş gibi davranan genç çocuklar."

Sağ eliyle kabzayı sıkıca kavradı. "Mösyö Goujon, ben kalpazan değilim! Bunların hepsi imkânsız."

"Tek yapabildiğim bu. Baban sana ne derdi? Tanrı'nın sana sanatsal yetenekler verdiğini mi? İşte şimdi bu yeteneği kullanma şansın var."

Kafasında binlerce soru dönüp duruyordu ama en sonunda dudaklarından kaçan soru şuydu: "Ama... nereye gideceğiz?"

Uzunmuş gibi gelen bir süre boyunca ona baktı. "Karımın kuzeninden Vichy'nin seksen kilometre kadar güneyinde Aurignon adında bir kasaba olduğunu duydum." Kelimeleri hızla döküldü. "Orada çocukları barındırdıklarını, İsviçre'ye gitmelerine yardım ettiklerini duydum. Belki siz ve anneniz için de aynı şeyi yaparlar."

"Aurignon mu?" Orayı hiç duymamıştı. "Vichy'ye yakın mı?" Kaplıca kasabası, Başbakan Philippe Pétain'in kukla hükümetiyle eşanlı hale gelmişti; kesinlikle Nazilerle kaynıyordu.

"Aurignon küçük bir kasaba, eski yanardağların eteklerindeki tepelerin arasına sıkışmış, stratejik bir yanı yok. Almanların buraya ilgi duyması için bir neden yok, bu da burayı saklanmak için mükemmel bir yer yapıyor. Şimdi git Eva ve arkana bakma. Tanrı yardımcın olsun. Yapabileceğim her şeyi yaptım." Adam o kadar hızlı arkasını döndü ki Eva bu konuşmayı hayal edip etmediğini merak etti.

"Mersi, Mösyö Goujon." Başını eğerek onun yanından ayrıldı ve vücudundaki tüm kaslar gergin, yüzünde donmuş bir gülümsemeyle aşağıya doğru dikkatle yürüdü. Genç Alman memur hâlâ aşağıdaydı ve o geçerken gözleri hafifçe kısıldı.

"Daktiloyu bırakacağını sanıyordum," diyerek onun önüne geçti.

"Bu, onarılması gereken farklı bir tane," dedi vakit kaybetmeden. Gözlerini tekrar kırıştırdı. "Gerçekten gitmeliyim."

"Neden bu kadar acele ediyorsun?" Adamın gözleri yine kızın göğüslerindeydi, utanmazca, sanki sahip olabileceği, sahip olmaya hakkı olan bir şeymiş gibi.

Sakin kalmak ve gülümsemesini genişletmek için kendini zorladı. "Yapacak çok iş var, görüyorsunuz. Valilik dün geceki tutuklamalarla meşgul sanırım."

Alman başını salladı ama hâlâ kaşları çatıktı. "Bunu hak ettiler, biliyorsun." Kendini birden hasta hissetti. "Pardon?"

"Yahudiler. Tutuklamaların zalimce görüldüğünü biliyorum ama bu insanlar bir tehdit." "Pekala," dedi Eva, çoktan uzaklaşmaya başlamıştı, "ben kendi adıma bütün

Büyük şehrimizi kirleten bir gün hak ettiklerini bulacaklardır."

Alman heyecanla başını salladı. "Kesinlikle doğru, matmazel. Dinle, eğer ilgilenirsen, Latin Mahallesi'nde Le Petit Pont adında bir kafede çoğu gün saat on beşte buluşan bir grubumuz var. Size bir içki ısmarlayabilirim..."

"Ne büyük bir davet. Belki ben de size katılırım."

Adam ona gülümsedi. "Bu korkunç olur."

Gülümseyerek el salladı, çünkü Alman ilk birasını içmek için masaya oturduğunda annesiyle birlikte çoktan güneşe giden bir trene binmiş olduklarını biliyordu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Dördüncü Bölüm

Yirmi dakika sonra Eva kendini tekrar ailesinin dairesine bıraktı. Komşulardan biri çöpleri karıştırmaya gelmeden önce hızlı hareket etmesi gerekiyordu.

Şifonyerin üzerinde, anne ve babasının üç yıl önceki yirmi birinci yıldönümlerinde çekilmiş çerçeveli resmi bir fotoğrafı duruyordu; babasının elinde iki daktilo kutusu tuttuğu ve gülümsediği bir fotoğraf ve annesinin otuzlu yılların sonunda Cabourg'da tatildayken çekilmiş bir başka fotoğrafı. Eva'nın da aynı Côte Fleurie tatilinde çekilmiş bir fotoğrafı ve dört yıl önce *liseden* mezun olduktan sonra çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Hepsini yakaladı ve çerçevelerinden çıkardı.

Salonda, daktilolardan birinin yanında bir makas buldu ve hızla mutfağa taşıdı. Doğru boyutu ölçmek için annesinin nüfus cüzdanındaki mevcut resmi kullanarak, yıldönümü fotoğrafından annesinin yüzünü ve omuzlarını dikkatlice kesti ve ardından diğer fotoğraflardan kendisinin, annesinin ve babasının görüntüleri için de aynı şeyi yaptı.

Eva kimlik kartlarını ve altı adet eğreti kimlik fotoğrafını daktilo kutusuna yerleştirdi ve tekrar kapattı.

Duvarları kaplayan ahşap raflara son bir kez baktı, Roor'dan tavana kadar güzel kitaplarla doluydu, sayfaları yıllar boyunca hevesle özümlediği bilgilerle doluydu. Bunların çoğu kendisinden önce babasına aitti: daktilo tamir teknikleri üzerine metinler, tıp, güneş sistemi, kimya hakkında referans kitapları, hatta *Tom Sawyer*'ın *Maceraları*'nın İngilizce ilk baskısı - daktiloda yazılmış ilk romanlardan biri ve babasının en değerli eşyalarından biri. Hepsini yutmuş ve daha fazlasını almak için kendi parasını biriktirmişti. Bunlar onun kaçıışı, sığınağı olmuştu ve şimdi

Bir daha asla bir dairede ondan geriye kalan tek şey onlar olacaktı. "Hoşça kal," diye fısıldadı bir damla gözyaşını silerken.

Sonra, bildiği tek eve son bir kez bakarak, kapıyı arkasından kilitlenmeden önce paketlenmiş bavulu çantasındaki daktiloyu alarak ayrıldı.

Eva birkaç saniye sonra Fontaine'lerin kapısını çaldığında, kapıyı açan Colette'in gözleri fal taşı gibi . "Annem nerede?" diye sordu. "Henüz dönmedi, döneceğini söylemişsiniz Matmazel Traube."

Eva çocuğun yanından geçip kapıyı kapatırken, "Öyle de olacak Colette," dedi usulca. "Merak etme." Ne de olsa Madam Fontain en az onlar kadar Hristiyan'dı. Eğer biri onu Yahudilerin arasına katmaya kalkarsa, hiç şüphe yok ki onun ruhu için öyle yüksek sesle ve öfkeyle dua ederdi ki, daha kâğıtlarını göstermeden İsa'ya olan bağlılığına ikna olurdu

Sorun Eva'nın vicdanen kızları yalnız bırakamamasıydı. O ve annesi, Madam Fontain dönene kadar Ree'yi beklemek zorunda kalacaktı.

Mamusia tam olarak Eva'nın iki saat önce onu bıraktığı yerdeydi, kanepeye kıvrılmış, boşluğa bakıyordu. "Mamusia?" Eva annesinin yanına gitti ve elini omzuna koydu. Kadın titriyordu. "İyi misin?"

Mamusia cevap vermeyince Colette, "Hâlâ giysi giydirme oyunu oynamak istemiyor," diye bildirdi.

"Biliyor musun Colette, sanırım kendini oldukça hasta hissediyor. Canım, annen dönmeden önce sen ve kız kardeşin giysilerinizi kaldırır mısınız? Onun üzülmesini istemezsin."

"Evet, matmazel." Colette etrafa saçtığı kurdeleleri ve elbiseleri topladı ve kız kardeşine işaret etti. İkisi koşarak uzaklaştı.

Eva hızla annesinin yanına eğildi. "Bir planım var Mamusia, ama bundan vazgeçmelisin. Bir an önce Paris'ten ayrılmamız gerekiyor. Ben işe koyulurken sen de kızları oyalamalısın. Ve eğer Madam Fontain dönerse, ben işimi bitirene kadar onun dikkatini dağıt."

Mamusia Eva'ya birkaç kez göz kırptı. "Ne yapıyorsun sen?" Eva eğildi. "Bize sahte evraklar hazırlıyorum."

"Sahtecilik mi? Böyle şeylerin nasıl yapıldığını bilmiyorsun!"

Eva zorlukla yutkundu ve hissetmediği güveni toplamaya çalıştı. "Öğreneceğim. Ama fazla zamanımız yok, bu yüzden beni dinlemen gerek. Sen Sabine Fontain olacaksın."

Mamusia'nın nefesi kesildi. "Bana Madam Fontain'in adını mı veriyorsunuz?"

Eva, Mösyö Goujon'un ayrıldığından beri bunu düşünüyordu. Gözaltına alınmaları ve bir polisin kimlik kartlarını kayıtlara göre kontrol etmeye karar vermesi ihtimaline karşı gerçek kişilerin isimlerine ihtiyaçları olacaktı. "Bence böylesi daha güvenli," dedi Eva. "Sabine adı da Rus olabilir ve bence bu önemli. Bu senin aksanını da açıklar. Soran olursa, 1917'deki devrimden sonra Rusya'dan göç etmişsiniz. Tabii ki Madam Fontain'in gerçek kocası Jean-Louis Fontain ile evlendiniz, cephede kayıp bir Fransız vatansever."

Annesi ona göz kırptı. "Peki ya sen?" "Ben Colette Fontain olacağım."

"Ama gerçek Colette sadece bir çocuk."

"Birisi doğum yılını doğrulamayı düşünene kadar biz çoktan gitmiş olacağız." "Ama bu kağıtları nasıl yapacaksınız?" Mamusia ısrar etti.

Eva, Mösyö Goujon'a yaptığı ziyareti ve ona verdiği boş belgeleri ve malzemeleri kısaca anlattı. "gelenin en iyisini yapacağım," diye sözlerini tamamladı.

"Bunun işe yaramasına imkân yok," dedi Mamusia.

"Olmak zorunda, Mamusia."

Eva mutfakta daktilo kutusunu açtı, makineyi kaldırdı ve tuşların altından Mösyö Goujon'un zarfını çıkardı. İçinde üç boş kimlik kartı, üç boş seyahat belgesi, bir boş vatandaşlığa kabul belgesi ve doğum belgesi ile lacivert, parlak mavi, kırmızı ve siyah renklerde dört kalem vardı. Zarf belki de en büyük ödülünü en son verdi: madeni para resimleri olan yapışkan pullar, belgelerin sınırlı malzemeyle taklit edilmesi imkansız olan tek parçasıydı. Bugün şüphe uyandırmadan bir *tabaktan* pul satın almasının imkânı yoktu.

Gözlerini kapadı ve kendisine teşekkür eden Mösyö Goujon'a fısıldadı. en azından onun için küçük bir yol açtı ve tüm malzemeleri, kendisine ve eşine ait gerçek kimlik kartlarıyla birlikte önündeki masaya yaydı.

Anne. Derin bir nefes aldı. Kafasının içinde babasının sesini duyabiliyordu.

Bir gün Tanrı'nın değerini anlayacaksınız.

İşe annesinin kimlik kartıyla başladı. İlk olarak, Eva'nın valilikteki meşgul ama becerikli bir memurun el yazısını inandırıcı bir şekilde taklit etmesi gerekiyordu. Annesinin gerçek kartını dikkatle inceledi, kendi kürekli, titiz yazısının burada yeri olmadığını kendine hatırlattı ve işe koyuldu. Mösyö Goujon'un ona verdiği siyah kalemle boşlukları kısa, düzgün blok harflerle doldurdu. *Nom: Fontain née Petrov. Prénoms: Sabine Irina. Née le: 7 août 1894. à: Moscou.*

Annesinin gerçek saç rengini, göz rengini, boyunu ve daha fazlasını yazarak devam etti. Yetkililerin Yahudileri seçmesine yardımcı olmak eklenen *Nez*, burun boşluğuna dişlerini sıktı. *Moyen*, orta yazdı ve devam etti, sahte bir adres ve sahte bir kayıt numarası yazdı ve gününü başka insanların hayatlarına adını koyarak geçiren birinin büyük ve kapsamlı imzasıyla bitirdi.

Bir an için arkasına yaslandı ve çalışmasını inceledi. El yazısı annesinin orijinal belgelerindekine çok benziyordu, kesinlikle bir yabancıyı ikna edecek kadar özeldi. Eva, anne ve babasının yıldönümü çerçevesinden daha önce kestiği fotoğrafı çıkardı ve karttaki yerine yerleştirdi. Mösyö Goujon'un daktilo kutusuna eklediği zımbayı kullanarak dikkatlice resmi iliştirdi ve belgenin gerçekçi görüldüğünden emin olmak için arkasına yaslandı.

Mükemmel değildi ama iş görürdü. Kendi fotoğrafını ikinci bir kimlik kartına yapıştırdı, her iki karta da yapışkanlı damgaları ekledi ve 1920 Paris doğumlu, kahverengi saçlı, kahverengi gözlü ve tabii ki orta burunlu sahte Colette Fontain için boşlukları hızla doldurdu. Hayali bir memurun imzasını atmeyi bitirdiğinde, mürekkep belgelerin özel damgalarını taklit etmeye başlayacak kadar kurumuştı, bu işlem Eva'nın en çok kısımdı, çünkü emin ama hafif bir el gerektiriyordu ve hataya yer bırakmıyordu. İşaretler elle çizilmiş gibi görünmemeliydi ve Fransız polisi ile Alman askerlerinin binlerce kez gördüğü seri üretim damgalarla birebir aynı olmalıydı. Bir hata yaparsa yabancı uyruklu annesinden daha az şüphe çekebileceğini düşünerek kendi kimlik kartıyla işe başladı. Gerçek belgesinin üzerindeki damga yamalı ve düzensizdi, bu da mürekkep pedinin aktığını gösteriyordu

Kuru. Eva bu tür bir solmayı taklit etmenin mümkün olmadığını düşündü ama damganın çizgilerini aynen taklit edebilirse, biraz fazla parlak olsa da gerçek gibi görünebilirdi.

Kartının hem üstüne hem de altına dikkatlice mükemmel mavi daireler çizerek başladı, üsttekinin fotoğrafıyla hafifçe örtüştüğünden emin oldu ve ardından dikkatlice Police Nationale'in logosunu doldurdu. Damganın en zor kısmı harfleri yazmaktı, ama Eva kendini sabit tuttu ve karakterleri dikkatle yazdı, bitirdiğinde el emeğine hayran olmak için kendine birkaç saniye tanıdı. Annesinin kartındaki damgaları çoğalttı ve daha sonra koyu mavi kalem kullanarak bir tarih damgası taklit etti. Her iki kimlik kartındaki mürekkebi Madam Fontain'in el havlularından biriyle sildi ve keskin çizgiler sanki gerçek lastik damgalarla yerleştirilmiş gibi biraz yumuşayıp lekelenince rahatlayarak iç geçirdi.

Kartlara bakmak için yaslandığında zor nefes alıyordu, ama babasının götürülüşünü izlediğinden beri göğsünde bir ağırlık olan dehşet, küçük bir umut baloncuğu gibi hissettiren bir şey tarafından bir kenara sıkıştırılmıştı. . İş mükemmel değildi ama çok yakından incelenmezlerse kartlar geçebilirdi.

Seyahat belgeleri daha kolaydı; Eva'nın tek yapması gereken daktiloyu kullanarak boşlukları - isim, doğum tarihi ve yeri, meslek, adres, uyruk, vs. Belgeler üzerinde bulunması gereken tek sanat eseri, Nazi kartalı olan *Reichsadler*'in siyah damgasının sahtesiydi. Eva, bir gamalı haçın üzerinde oturan yayvan kanatlı kuşun yanı sıra yuvarlak resmin tepesinde yay çizen Almanca yazıyı da dikkatle kopyaladı. Kartalın gövdesinin üzerine el yazısıyla *Dienststempel* sözcüklerini dikkatle yazdı: Damgalı harflere benzediğini umduğu bir şekilde *Cachet. Lieu de Destination* - varış yeri - için tereddüt etti ve sonra Mösyö Goujon'un bahsettiği kasabanın adını yazdı: Aurignon. Tanrım, sorsalar haritada yerini bile bulamazdı; orası hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ama kuşkularını susturdu ve Mösyö Goujon'un, sonunda onu yanlış yönlendirmek için kartlar konusunda ona yardım etme riskini almayacağını kendine hatırlattı.

Vatandaşlığa kabul ve doğum belgeleri en kolay olanlarıydı; sadece el yazısını değiştirmesi, yazısını uzun ve dar hale getirmesi ve boşlukları yanlış ayrıntılarla doldurması gerekiyordu. Biri mavi, diğeri siyah olan gerekli damgalar

Diğer belgeler üzerinde çizdiği daha karmaşık olanlardan sonra çocuk oynucağı. Kısa sürede bitirdi.

Tam babasının sahte belgelerine başlamak üzereydi ki -zamanı biterse diye en sona saklamıştı- ön kapının kilidinde bir anahtar sesi duydu. Ayağa fırladı, tüm malzemeleri ve sahte kartları gömleğinin içine soktu ve bu sırada kendini mavi mürekkeple lekeledi.

"Kızlar?" Kapı kapanırken Madam Fontain'in sesi girişten duyuldu.

"Anne!" Colette ve Simone koridordan aşağı koştular ve Eva salona girdiği anda kendilerini annelerinin açık kollarına attılar.

Madam Fontain gözlerini kısarak Eva'ya baktı ve diz çöküp kızları kucaklarken gözlerini ondan ayırmadı.

"Hâlâ burada mısınız Matmazel Traube?" diye sordu, nihayet doğruldu ve geniş kucağındaki kızları boşalttı.

"Evet, elbette," diye yanıtladı Eva.

Ama Madam Fontain ona teşekkür etmek yerine kaşlarını çatı. "Peki ya annen?" "Ben de buradayım." Mamusia koridorun sonundan çıktı, gözleri hâlâ cam gibiydi ve sersemlemişti. İki tutam saç, kızların saçlarını topladıkları yerde, Sıçan örgüsü şeklinde asılı duruyordu. Görünüşe göre onu örüyordu. "Anneniz iyi mi, Madam Fontain?"

Madam Fontain kıs kıs güldü. "Annem sizi ilgilendirmez. Dairemi derhal terk ettiğiniz için size teşekkür ederim."

Mamusia birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Ben sadece nazik davranıyordum." "Bir Yahudi'nin nezaketine ihtiyacım yok."

Simone kendi kendine gevezelik ederek bir çemberin içinde dans ediyordu ama Colette gözlerini dört açmış, Stade Roland Garros'taki bir maçı izler gibi bu alışverişi takip ediyordu.

"Dün gece bizden iyilik istemekten hiç çekinmedin," dedi Mamusia, sesi keskindi. Gözlerindeki boş bakış gitmiş, yerine saf buz gelmişti.

"Evet, şimdi de beni kaçaklara yataklık etme konumuna soktunuz." Madam Fontain kıs kıs güldü.

Mamusia cevap vermek için ağzını açtı ama Eva hızla onun yanına geçti ve bir elini koluna koydu. "Biz de tam gidiyorduk, değil mi Mamusia?"

"Ona bu iyiliği yaptıktan sonra nasıl olur da burada istenmiyormuşuz gibi davranabilir?" Mamusia ağladı. "Polisin babanı götürüşünü izledikten sonra mı?"

"En azından sizden birini yakaladılar." Madam Fontain umursamaz bir tavırla el salladı. "Ne cüretle-" Mamusia başladı ama Eva onu çoktan sürüklemeye başlamıştı.

Kapıya.

"Madam Traube? Mademoiselle Traube?" Colette sordu, sesi çok inceydi. "Gidiyor musunuz?"

"Korkarım buna mecburuz, canım." Eva, Madam Fontain'e ters ters baktı. "Görünüşe göre fazla uzatmışız."

Eva annesini çekiştirerek yanından geçip giderken kız, "Başka zaman gelip oynamayacak mısın?" diye sordu. Daktiloyu geride bırakarak bavulu aldı. Yanında getirmek için çok hantaldı ve çok dikkat çekiciydi.

Madam Fontain, Eva'ya kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, "," diye cevap verdi. "Aslında, Traube'ler sonsuza dek gidiyor gibi görünüyor."

Sonra kapı kapandı ve Eva'yı, annesini ve tüm dünyevi eşyalarını soğuk, karanlık koridorda yalnız bıraktı.

"Şimdi ne yapacağız?" Mamusia sordu.

"Tren istasyonuna gideceğiz."

"Ama-"

"Belgelerimiz mükemmel değil ama Tanrı'nın izniyle en azından bizi Paris'ten çıkaracaktır."

"Ya yapmazlarsa?"

"İnanmak zorundayız," dedi Eva, merdivenlere doğru ilerlerken. Bildiği kadarıyla Madam Fontain çoktan polisi aramış, elekten kaçan iki Yahudi'yi ihbar etmişti. "Şu anda tek şey umut."

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu annesi on dakika sonra, başları eğik, Eva bir elinde bavulu, Mamusia'nın titreyen kolunu diğer elinde tutarak aceleyle ilerlerken. Gün sıcaktı, bunaltıcıydı ve Eva terlediğini hissedebiliyordu.

"Gare de Lyon'a," dedi Eva, bir zamanlar Tatus'un ona bisiklete binmeyi öğrettiği, dizlerinin derisi yüzüldükten sonra onu sayısız kez kucağına aldığı Place de Vosges'in önünden geçerlerken. Kalbi sızladı ve onunla ilgili düşünceleri bir kenara itti.

"Lyon Garı mı?" diye tekrarladı annesi, ayak uydurmaya çalışırken zor nefes alıyordu. Kızların ona verdiği orantısız örgüleri çözmüştü ve şimdi saçları boynuna yapışan dalgalar halinde sallanıyordu.

Normalde Eva yavaşlar, annesinin sıcakta ve nemde iyi olmadığı gerçeğine daha anlayışlı davranırdı. Ama sokaklarda ne kadar uzun süre kalırlarsa, o kadar açıkta kalıyorlardı. Paris bugün terk edilmişti ve bu Eva ile annesini daha da dikkat çekici kılacaktı. "Güneye gidiyoruz."

"Güney mi?" Mamusia nefes nefese kaldı.

Ağaçlarla çevrili Beaumarchais Bulvarı'na keskin bir dönüş yaptıklarında Eva başını salladı, bu caddeyi genellikle güzel bulurdu. Ancak bugün, her iki yanda yükselen binalar ona onları içine hapseden, belirsiz bir kadere doğru sürükleyen duvarları düşündürüyordu. "Aurignon adında bir kasabaya."

"Sen neden ? Baban *burada*, Eva. Daha hiç duymadığım bir yere gitmemizi nasıl önerirsin?"

"Çünkü şu anda kapana kısılmış durumda Mamusia!" dedi Eva, hayal kırıklığı adımlarını hızlandırarak. "Ve onu kurtarmak için tek şansımız önce kendimizi kurtarmak."

"Kaçarak mı?" Mamusia kolunu Eva'nın elinden çekip aldı ve dönerek onunla yüzleşti. "Korkaklar gibi mi?"

Eva'nın gözleri hızla etrafı taradı. Yolun karşısındaki bir dükkânın vitrininden onları izleyen bir adam gördü. "Mamusia, bunu burada yapma. Bizi şüpheli gösteriyorsun."

"Hayır, Eva, bizi şüpheli gösteriyorsun!" Mamusia Eva'nın bileğini yakaladı, tırnaklarını . "Sen Reeing'in süslü planlarıyla, sanki kitaplarından birindeki casuslarmışız gibi. Babanı öylece terk etmemizi öneriyor olamazsın."

"Mamusia, o gitti."

"Hayır, o-"

"O *gitti*!" Eva'nın boğazından bir hıçkırık yükseldi ve annesinden uzaklaşıp tekrar yürümeye başlarken hıçkırığını bastırdı. Birkaç saniye sonra annesi de onu takip etti. "Söz veriyorum onun için geri geleceğim. Ama *şimdi* gitmeliyiz."

"Eva-"

"Güven bana, Mamusia. Lütfen."

Annesi o zaman sustu ama adımlarını hızlandırmaya devam etti ve Eva'nın isteyebileceği tek şey de buydu.

On beş dakika sonra istasyon görünmüştü. "Mümkün olduğunca doğal davran," diye fısıldadı Eva annesine. "Bizler orta sınıf Fransız vatandaşlarıyız ve dün gece burada ne olduğu umurumuzda bile değil."

"Kendi halkına bu kadar kolay sırt çevirmek ne kadar da uygun," diye mırıldandı annesi.

Eva bu sözleri duymazdan gelmeye çalıştıysa da devam ettikçe kalbini delip geçti. "de sekreteriz. Sen bir Rus *göçmenisin*, ben de senin kızınım. Gururlu Fransız babam -kocan- cepheden dönmedi. Ölmüş olmasından korkuyoruz."

"Evet Eva, baban öldürülmüş gibi davranalım." Mamusia'nın sesi öfkeliydi.

"Sadece beni dinle, Mamusia! Hayatlarımız buna bağlı olabilir. Vichy üzerinden Clermont-Ferrand'a tren bileti alacağız."

"*Vichy mi?*"

"Baktım. Aurignon'a giden en hızlı yol." "Burası neresi?"

"Kız kardeşin Olga orada yaşıyor," dedi Eva usulca. "Kendisi hasta ve üç çocuğu için bizden yardım istedi."

Mamusia bunun üzerine sadece gözlerini devirdi.

"Mamusia, bu ciddi bir mesele. Söylediğim her şeyi hatırlamalısın." "Ama neden bu Aurignon? Hiç duymadım."

"Orada Yahudilerin İsviçre'ye kaçmasına yardım eden insanlar var."

"İsviçre mi? Bu çok saçma. Eğer Vichy yakınlarındaysa, İsviçre sınırından üç yüz kilometre uzakta olmalı."

Bu düşünce Eva'yı da rahatsız ediyordu ama o bunu bir kenara itti. Belki de burayı saklanmak için mükemmel bir yer yapan şey buydu. "Kaçmak için tek şansımız bu, Mamusia."

"Yani şimdi Fransa'yı baban olmadan terk etmemizi mi istiyorsun?" Mamusia'nın sesi kederliydi ve bir oktav yükselmişti.

"Hayır," dedi Eva. "Onu oradan çıkarmamıza yardım edecek birilerini bulmamızı istiyorum."

Saat 2:05 treni Gare de Lyon'dan ayrılıp güneydoğuya doğru ilerleyerek Marne Nehri'ni geçip Seine Nehri'nden ayrıldığında Eva biraz daha rahat nefes alıyordu. Biletleri satın almak beklediğinden daha kolay olmuştu; acente belgelerine neredeyse hiç bakmamış, onları iade ederken esnemişti. Eva, Reeing'i yakalamamanın onun sorumluluğu olmadığını düşündü. Ama Eva ve annesi uçağa bindikten hemen sonra gelen genç Alman askeri de kâğıtlarına ilgisizce bakmış ve tek kelime etmeden geri vermişti. Tren hızını artırıp banliyölerin ötesindeki kırsal bölgeye doğru yol alırken, Eva biraz umutlanmasına ve el becerisiyle gurur duymasına izin verdi.

Sonra yanında ağlayan annesini fark etti, alnını cama dayamış sessiz hıçkırıklarla omuzları titriyordu ve tekrar gerildi. "Mamusia," diye mırıldandı, sesini alçak tutarak. Vagonun sadece yarısı doluydu ve diğer yolcuların çoğu kitap ya da gazete okumaya dalmıştı ama birinin onları fark etmesi an meselesiydi. "Lütfen, durmalısınız. Dikkatleri üzerimize çekeceksiniz."

"Ne fark eder ki?" Mamusia tıslayarak Eva'nın üzerine döndü, gözleri .
"Kendimizi kandırıyoruz Eva. Kaçamayacağız."

"Var, Mamusia. Bak. Paris'ten çoktan çıktık."

"Nerede olursak olalım bizi bulurlar. Öylece ortadan kaybolamayız. Nasıl besleneceğiz? Nerede yaşayacağız? Nasıl alacağız? Bu delilik. Kalmalıydık. En azından Paris'te var."

"Ama oradaki insanlar da bizi tanıyor," diye hatırlattı Eva ona. "Ve kime güveneceğimizi tahmin etmek imkânsız."

Mamusia başını salladı. "Bu bir hata. Beni ikna etmek için kederimden faydalandın."

"Mamusia, ben..." demek istemedim. Eva suçluluk duygusu dönüp gitti. Kaçmak, bir çıkış yolu bulmak için o kadar acele ki, kalmanın daha güvenli olabileceği aklına bile gelmemişti. Annesi haklı mıydı?

Tren güneye ilerlerken, akan nehirlerin üzerindeki sehpa köprülerden geçip ıssız tarım arazilerinin yanından hızla geçerken, Mamusia sonunda yanında uyuyakaldı, hafifçe horluyordu ama Eva rahatlayamayacak kadar heyecanlıydı. Bu kararı her ikisi için de vermişti ve yakalanmalarıyla sonuçlanırsa bu onun hatası olacaktı. Arkadaşlarının onlara yardım edebileceği bir yerde mi kalmalıydılar? Ama kim böyle riske girebilirdi ki? Hoşlarına gitse de gitmese de artık birer kaçaklardı. Her zaman iyi bir adam gibi görünen Mösyö Goujon bile onları göndermek için acele etmişti.

Tren Moulins'de yarım saat durdu, bu süre zarfında iki düzine Alman polisi evrakları incelemek için trene bindi ama hepsi donuk ve yorgun görünüyordu. Genç, siyah saçlı, kırmızı yanaklı bir Alman, Eva'nın ve annesinin seyahat izinlerini sadece bir anlığına inceledi, gözleri çoktan sıradaydı. Eva tuttuğunu bilmediği nefesini bıraktı ama Almanlar inip tren yeniden hareket edene kadar tam anlamıyla rahatlayamadı.

Tren bir saat sonra Vichy'ye girmek için yavaşladığında Mamusia, "Demek Özgür Fransa bu," diye mırıldandı, "akşamın geç ışığında bile çok güzel görünüyordu. Çiçeklerle dolu pencere kutuları ve on dokuzuncu yüzyıldan kalma görkemli

Binalar gökyüzüne uzanıyordu. Bir ortasında durdular ve Eva Almanlar için nöbet tuttu, ama pencerenin dışında sadece Fransız polisler devriye geziyordu. Bir gece önce Tatus için gelenler de Fransız polisiydi; kimseye güvenemezlerdi.

Tren tekrar hareket etmeye başladığında Eva, Pétain ve bakanlarının Paris'i terk ettikten sonra kaçtıkları sarayı bir an olsun görebilmek için pencereden dışarı baktı ama tek görebildiği parklar, apartmanlar ve kafelerdi. Tren Allier Nehri'ni geçip üzüm bağlarıyla kaplı tarım arazilerine girdiğinde gece çöküyordu ve Riom'da kısa bir mola verip tekrar güneye doğru ilerlemeye başladıklarında hava tamamen kararmıştı. Tren nihayet kutu gibi Gare de Clermont-Ferrand'da titreyerek durduğunda saat dokuza geliyordu.

"Şimdi ne olacak?" Mamusia diğer iki düzine yolcuyla birlikte inerken sordu. "Bu saatte hiçbir yere otobüs kalkmayacağına eminim."

Eva derin bir nefes aldı. Sahte belgelerle işgal edilmemiş Fransa'ya geçtikten sonra bile bu, yolculuğun en riskli kısmı gibi geliyordu. "Şimdi bekleyeceğiz."

"Neyi bekleyeceğiz?"

"Sabahın gelmesi için." İstasyon sessizdi ama geceyi sert ahşap banklarda geçirmek zorunda kalacak olanlar sadece Eva ve annesi değildi. Trenle gelen diğer yolcuların yarısından fazlası da peronun köşelerini oyuyor, başlarını valizlere koyuyor ve hava sıcak olmasına rağmen paltolarını derme çatma battaniyeler olarak kullanıyorlardı. "Uyumaya çalış Mamusia. Ben belaya karşı göz kulak olacağım."

Eva ve annesi nihayet Aurignon'a giden otobüse bindiklerinde ertesi gün öğleden sonra olmuştu. Yolculuk, yerini yemyeşil ormanlara ve tarım arazilerine bırakan eski taş evlerin sıralandığı sokaklardan geçerek bir buçuk saat sürdü.

Aurignon bir tepenin zirvesinde sık çam ağaçlarıyla çevriliydi ve otobüs kasabaya doğru gümbürdeyerek ilerlerken, motor tırmanıştan dolayı zorlanıyordu, Eva batıdaki heybetli sıradağların gölgelerini seçebiliyordu. Alnını cama dayadı ve otobüs bir köşeyi dönene kadar sisle kaplı yamaçlara baktı.

kısa, kutu gibi taş binalarla çevrili küçük bir meydanda yavaş ve gıcırtılı bir şekilde durdu.

"Aurignon!" diye anons etti şoför otobüsteki yarım düzine insana. "Yolun sonu!"

Yolcular yavaşça ayağa kalktı, çantalarını toplayıp kapıya doğru ilerlediler. Eva ve annesi en son çıktılar ve otobüs uzaklaşana kadar Eva nihayet etrafına bakacak ve yeni çevrelerini görecek kadar rahatlayamadı. Gerçekten .

Aurignon, Paris'e ya da Eva'nın gittiği herhangi bir yere hiç benzemiyordu. Küçükken ailesi onu birkaç kez kuzeye, deniz havasının ahşap binaların yüzlerini bir güvercinin kanatları gibi griye boyadığı Breton kıyılarına götürmüştü. Hatta birkaç kez Paris'in bir saat kadar ötesine, küçük evlerin derelerle çevrili uçsuz bucaksız otlakları süslediği ve kasabaların küçük, şirin ve düzenli olduğu yerlere bile gitmişlerdi.

Bu kasaba daha yoğun, dar pencereci yapılar neredeyse gelişigüzel bir şekilde bir araya toplanmıştı, sanki düzgün sıralar halinde başlamışlardı ama toprak gökyüzüne doğru yükselirken onları silkelemişti. Taş patikalar tepeye doğru kıvrılıyordu ve kasaba meydanından uzaklaşan bazı yollar tek bir arabanın bile geçemeyeceği kadar dar görünüyordu. Yokuşun en tepesinde vitray pencereci küçük bir taş kilise ve ön girişin üzerinde basit bir ahşap haç bulunuyordu.

Eva'nın en çok dikkatini çeken şey, meydandan sadece bir avuç insan geçmesine rağmen şehrin ne kadar canlı hissettirdiğiydi. Almanlar geldiğinden beri Paris'te insanlar gri ve siyah giysiler içinde, başları öne eğik, sanki etraflarındaki binalara uyum sağlamaya çalışıyormuş gibi yürüyorlardı. Renkler manzaradan süzölmüştü; birçok yerde, bir zamanlar gelişen ve şehre hayat veren bitkiler ve Çardaklar solmuş ve yok olmuştu.

Ama burada, pencere önleri nane, frenk maydanozu ve pembe, leylak ve beyaz sardunyalarla dolup taşarken, Fransız Devrimi'nden çok öncesinden beri buradaymış gibi görünen taş binaların duvarlarına neşeyle sarmaşıklar tırmanıyordu. Giysiler ahşap balkonlara gerilmiş iplerde kurutuluyordu ve küçük kasabaya bakan kilise bile içerideki ışıkların renkli pencereleri aydınlatmasıyla parlıyor gibiydi. Kasaba meydanı taş bir çeşmeyle çevriliydi.

Bir elinde ha, diğ r elinde su testisi olan sakallı bir adam. Su, heykelin ayaklarının etrafında neşeyle ağıldıyordu. Burası kalbi henüz çiğnenmemiş bir kasabaydı ve Eva birkaç saniye boyunca bundan ne anlam çıkaracağını bilemedi.

"Burası neresi?" Mamusia fısıldadı ve Eva babası kaırıldığından beri ilk kez annesiyle geçici bir gülümseme alışverişinde bulundu. Minnettarlık gözyaşlarının gözlerinin arkasına süzüldüğünü hissetti; birkaç saniyeliğ ne her şey neredeyse normale dönmüştü.

Eva boğazındaki yumruyu yuttu. "ok güzel, değil mi?"

"Bana k y  hatırlatıyor." Mamusia derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. "Kırsalın temiz havasını. Neredeyse unuttuyordum."

Eva da derin bir nefes aldı, uha ieğ , yasemin ve am kokuları ulaşılamayacak kadar uzaktaydı. Gözlerini atığında iki küçük kız ona bakıyordu, her biri aceleyle yanlarından geçen annelerinin ellerini sıkıyordu. abucak kendini topladı. Paris'ten çıkmışlardı ama ormandan çıkmamışlardı; sahte belgelerle seyahat ediyorlardı ve daha da dikkat çekmeden önce kalacak bir yer bulmaları gerekiyordu. "Gel," dedi annesine.

Eva bavulu taşırken ve Mamusia bir adım gerisinde aceleyle ilerlerken, sanki nereye gittiklerini biliyorlarmış gibi meydandan uzaklaştılar. Gerçekte, Eva kendini her zamankinden daha kaybolmuş hissediyordu ve kendini rahatça yürümeye zorlarken, bir pansiyon işareti bulmak için ara sokakları taradı. Bu küçük kasabanın merkezine yakın bir yerde mutlaka bir pansiyon vardı.

Ancak dört sonuçsuz dönüş daha aldı ve sonunda ileride asılı duran bir kiremit, bir *aile pansiyonunun* yerini ilan etti. Eva rahat bir nefes alarak ileri atıldı, annesi de arkasından onu takip etti.

Ana meydandan bir buçuk blok ötedeki dar ta  binanın önüne geldiklerinde kapı kapalı ve kilitliydi, perdeler pencerelerin üzerine sıkıca çekilmişti ama Eva yine de kapıyı çaldı ve sonra kimse kapıya gelmeyince daha ısrarlı bir şekilde tekrar çaldı. Kapıya   nc  kez vurdu ve tam vazgeçmek üzereydi ki kapı açıldı ve noktalı bir elbise giymiş, kısa boylu, iri yarı bir kadın onlara ters ters bakmaya başladı. Gri saçları dikenli ve yabaniydi, yanakları domates gibi yuvarlak ve kırmızıydı.

"Eee?" sordu kadın selamlamak için, Eva'dan Mamusia'ya bakarken gözleri parlıyordu. "Hanginiz bu kadar gürültü çıkarıyordu?"

"Şey, madam, merhaba," dedi Eva kararsızca, kadın ona dönüp burun deliklerini açınca gülümsemeye zorladı. O anda tıpkı bir yaban domuzuna benziyordu. "Biz de boş yeri olan bir pansiyon arıyorduk."

Kadının öfkesi biraz azalmış gibiydi ama yerinden kıpırdamadı. "Ve sen buraya gelip bir oda talep edebileceğini mi sanıyorsun?"

Eva önce aile pansiyonu tabelasına, sonra da kadına baktı. "Burası bir pansiyon, yani..."

Kadının dudakları hafifçe kıpırdadı ve Eva bir kahkaha mı yoksa bir hırıltı mı attığından emin olamadı. "Ve bu saatte? Ne tür insanlar bu kadar geç gelir? Neredeyse akşam oldu!"

"Çok uzun bir yolculuktan sonra otobüsten indik."

"Yolculuk mu? Nereye?"

"Paris."

Kadının gözleri kısıldı ve kollarını kavuşturdu. "Aurignon'da ne işiniz var?"

"Um..." Eva hızlı sorular karşısında şaşırarak arkasını döndü. Bu sorgulamayı beklemiyordu.

"Biz sekreteriz, yakınlarda oturan kardeşimi ziyarete geldik," dedi Mamusia yanında sakince. "Ama üç çocuğu var ve çok küçük bir dairede yaşıyor, bu yüzden bize yer yok." Eva ona gözlerini kırpıştırarak baktı ve şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Eva'nın ezberlemesi için ısrar ettiği şey tam olarak buydu ama annesinin onu dinlemediğine yemin edebilirdi. "Şimdi, eğer boş odanız yoksa, başka bir yere gitmekten mutluluk duyarız."

Kadın Mamusia'ya baktı, sonra dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü ama bakışları şüpheli kalmaya devam etti. "Bir aksan duyuyorum, madam. Fransız değilsiniz."

Eva'nın annesi birkaç saniye hiçbir şey söylemedi ve bu sessizlikte Eva annesinin bu ayrıntıyı yanlış anlamaması için dua etti; burada yapılacak bir hata kadının yetkilileri çağırmasına neden olabilirdi ve o zaman oyun sona ererdi. "Annem-" diye başladı.

"Rus," dedi annesi usulca ve Eva rahat bir nefes aldı. "Rus Devrimi'nin ardından 1917'de Rusya'dan ayrıldım ve burada, Fransa'da evlendim. Kızım, Ev-" Duraksadı ve hemen kendini düzeltti. "- *Colette* birkaç yıl sonra burada, Fransa'da doğdu."

"Rus," diye tekrarladı kadın.

Mamusia kendinden emin bir şekilde, "Beyaz bir göçmen," dedi.

"Sen ve kızın Ev-Colette." Kadın sırtı ama gözleri artık o kadar kızgın değildi.

"Sadece Colette," dedi Eva endişeyle.

"Anlıyorum," dedi kadın. Onlara baktı, ama yine de kımıldamadı. "*Prekrasnyy vecher, ne pravda li?*" dedi Mamusia'ya tatlı tatlı gülümseyerek.

Eva dondu kaldı. Kadın Rusça mı konuşuyordu? İhtimaller neydi? Ama Mamusia tereddüt etmedi. "*Da,*" dedi kendinden emin bir şekilde.

Kadının gözleri kısıldı. "*Vy priexali suda so svoey docher'yu?*"

Eva göz ucuyla annesine bakarken kendini kibarca gülümsemeye zorladı.

Mamusia biraz daha az kesin bir şekilde "*Da,*" diye cevap verdi.

"Mmmm," dedi kadın. "*Vy na samom dele ne russkaya, ne tak li? Vy moshennitsa?*"

Mamusia bu kez tamamen kaybolmuş görünüyordu. "*Baba?*" diye *cüret* etti.

Kadın uzun süre Mamusia'ya bakarken Eva nefesini tuttu. "Pekala, madam. Siz ve kızınız, *sadece Colette*, hava kararmadan içeri girmelisiniz. Özgür Fransa'da olabiliriz ama gerçekten olduğumuza inanmak hata olur." Bunu söyledikten sonra topuklarının üzerinde döndü ve ağır adımlarla pansiyona girdi.

"Sana ne sordu?" Eva annesine fısıldadı.

Mamusia yumuşak bir sesle, "Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi. Göz göze bakiştılar ve kapıyı kapatarak kadını içeri kadar takip ettiler.

Salona girdiklerinde kadın küçük bir masanın içinde bir şeyler karıştırıyordu. Elinde bordo deriyle ciltlenmiş ince bir defterle çıktı. "burada. Misafir defteri." Defteri açtı ve avucunu havaya kaldırarak Eva'ya işaret etti. "Gel o zaman, belgelerini göreyim. Bütün gün çalışmadım."

Eva ve annesi kimlik kartlarını uzattılar ve kadın onları kısık gözlerle incelerken, kendi kendine başını sallarken ve misafir kayıt defterine bilgilerini girerken sessiz kaldılar. Eva, kadın belgeleri geri verene kadar nefes almasına izin vermedi.

"Pekâlâ," dedi kadın, kalemını uzattı ve imzalamaları için defteri çevirdi. "Madam Fontain. Mademoiselle Fontain. Ben Madam Barbier, buranın sahibesiyim. Çok az gösteriş var ama ödeme yapabildiğiniz sürece kalmak için güvenli bir yer. Bu arada, paranız var mı?"

Eva başını salladı.

"Pekâlâ. Koridorun sonundaki iki numaralı odada kalacaksınız ama korkarım sadece bir yatak var. Şifonyerinizin üzerinde ön kapının anahtarı var. Ne kadar süre bizimle kalacaksınız?"

"Henüz bilmiyoruz." Eva tereddüt etti. "Burada başka kiracılar da var mı?"

Madam Barbier iki kaşını da kaldırdı. "Savaşın ortasında Paris'ten dağ tatiline çıkacak kadar aptal olan bir tek siz ikiniz varsınız."

Eva gülümsemeye zorladı. ". Teşekkür , Madam Barbier. İyi geceler." "İyi geceler." Madam Barbier Mamusia'ya döndü. "*Spokoynoy noch.*" "*Spokoynoy noch,*" diye kibarca cevap verdi Mamusia, ama hiç vakit kaybetmeden koridorda aceleyle ikinci odaya doğru ilerliyordu. Madam Barbier'nin bakışları sırtını yakarken Eva da onu takip etti.

Odalarında yalnız kaldıklarında, Eva seyahat kıyafetlerini bir gecelikte değiştirdi ve yorgun bir şekilde yatağa girdi. Yorgunluk kısa sürede onu ele geçirdi ve o gece annesine sarılarak mışıl mışıl uyudu.

"Sence bize inandı mı?" Eva ertesi sabah uyanıp gözlerini kırpıştırarak güneş ışığıyla dolu bir odaya girdiğinde Mamusia sordu. Işık burada daha berrak, Paris'te olduğundan daha parlak görünüyordu.

"Madam Barbier?" Eva esnedi ve annesinden uzaklaşarak nihayet elini bıraktı. Bütün gece bırakmamışlardı. "olmalı. Bilgilerimizi aldı ve kalmamıza izin verdi."

Mamusia başını salladı. "Ona paramız olduğunu söyledin Eva. Olmadığını anladığında ne yapacağız?"

Eva ona suçlu bir omuz silkme hareketi yaptı. "Var." "Ne?"

"Madam Fontain'in dairesindeki mutfak çekmecesinden biraz frank çıkardım."

"Sen *ne*?"

"Kalem arıyordum. Orada biraz para da vardı." "Eva Traube! Ben seni hırsız olası diye yetiştirmedim!"

Mamusia o kadar kızgın görünüyordu ki Eva gülmek zorunda kaldı. "Biliyorum Mamusia ve ben hayatımda hiçbir şey çalmadım. Ama buna ihtiyacımız vardı ve dürüst olalım, annesi için endişelenmekle bu kadar meşgul olmasaydı bizi anında yetkililere satardı."

Mamusia'nın ifadesi biraz yumuşadı. "Eva, eğer ondan çaldığımızı anladığı için polisi ararsa..."

"Mamusia, biz gideli çok oldu. Polis ne yapacak, bizi ikinci kez listelerine mi ekleyecek?"

Otuz dakika sonra odalarından çıktıklarında Madam Barbier onları salonda bekliyordu, önünde bir kâse dolgun kırmızı çilek vardı. Karşısındaki koltukları işaret etti ve gergin bakışlar attıktan sonra Eva ve annesi oturdular. Tanrım, Eva savaş öncesinden beri çilek görmemişti.

"Ye," dedi basitçe ve Eva'nın midesi o kadar yüksek sesle guruldadı ki Madam Barbier kaşlarını kaldırdı.

"Mümkün değil," dedi Eva. "yok ve-"

"Bunları bahçemde yetiştiriyorum," diye araya girdi Madam Barbier. "Ve ikiniz de *perişan* görünüyorsunuz. O yüzden biraz yemek yiyin. Bir daha istemeyeceğim."

Eva başını sallayıp bir meyveye uzanmadan önce tereddüt etti. Meyveyi ısırды ve tatlı suyu ağzına dolduğunda zevkle inlememek için kendini zor tuttu. Yuttuktan sonra "Teşekkür ," dedi. Başka bir uzandı, şimdiden bunların fiyatının ne olacağını merak ediyordu.

Ancak Eva ve annesi kâseyi bitirdikten sonra Madam Barbier sadece başını sallamakla yetindi. "Güzel," dedi, ayağa kalkarak. "Patates çorbası olacak

akşam yemeği için saat tam yedide."

"Ama yapamayız-" diye başladı Eva, ama Madam Barbier onu durdurmak için elini kaldırdı. "Seni aç bırakamayız. Bu benim işim için nasıl görünür?" Ve sonra gitmişti, kararlı adımlarla odadan çıkarken, Roorboard'lar altında titriyordu.

Mamusia uzun bir aradan sonra, "Çok naziksiniz," dedi.

Eva başını salladı ama canı sıkındı. Madam Barbier yemek yerken onlara kavanozdaki numuneler gibi bakıyordu ve annesinin dün geceki Rusça konuşma girişiminin fena halde başarısız olduğunu hissediyordu. Peki ev sahibeleri peşindeydi? Yine de bedava yemeği geri çevirmeyi göze alamazlardı. "Bence bugün odada kalmalısın Mamusia," dedi usulca. "Bırak da biraz kendi başıma dışarı çıkayım. Aksanım yok, bu yüzden daha az soru çekerim."

Mamusia savunmacı bir tavrıla, "Aksanım o kadar da güçlü deęil," dedi. "Mamusia, sesin Władysław Sikorski gibi çıkıyor."

Mamusia yüzünü buruşturdu. "*Gdy stoneczko wyżej, to Sikorski bliżej.*"

Eva, sürgündeki Polonya başbakanını yücelten popüler deyiş karşısında gözlerini devirdi: *Güneş yükseldiğinde Sikorski yakındır.* "İçeride kal, Mamusia. Çabucak geri dönmen gerekirse diye de pencereyi açık tut."

"Şimdi de pencereden atlamamı mı istiyorsun?"

"Sadece tedbirli davranıyorum Mamusia. Her zaman iki adım ötesini düşünmelisin."

Mamusia, "Sanki ben başka bir Mata Hari'ymişim gibi konuşuyorsun ama bak ona ne oldu," diye mırıldandı ama yine de ayağa kalkıp odalarına doğru yürüdü. Eva pansiyonun ön kapısına yönelmeden önce kilit duyana kadar bekledi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Altıncı Bölüm

Günün tam ışığında Aurignon daha da görkemli görünüyordu; güneş dar sokakların ve binaların üzerine bal rengi ışınlar döküyor, taşları sıcak bir parıltıyla yıkıyordu. Bir önceki öğleden sonra pencere kenarlarını renklendiren çardaklar şimdi sabah ışığında daha parlaktı ve kasabayı parlak pembelere, morlara ve kırmızılara boyuyordu. İşgal bölgesinin yüz kilometreden fazla güneyinde, buradaki temiz havanın tadı Eva'ya özgürlük gibi geliyordu.

Ama o ve annesi Tatus olmadan Fransa'dan ayrılamazlardı. Onun Ree'ye gitmesini istemişti ama yapamazdı, eğer onu serbest bırakacak araçlara sahipse. Ve vardı, bundan emindi. Mösyö Goujon'un ona verdiği boş kimlik belgeleri ve babasının fotoğrafları hâlâ yanındaydı, hepsi de bu sabah alelacele bavula koyduğu ceketin astarına dikilmişti. Yetkililere tutuklanmasının bir hata olduğunu göstermek için babasına da yeni bir kimlik hazırlamak için ihtiyacı olan neredeyse her şey vardı. Ancak sanat kalemlerini Paris'te bırakmıştı; herhangi bir müfettiş için sahtecilik aletleri taşıdığına dair kesin bir işaret olacaklardı. Onları trene getirme riskini göze alamazdı.

Sorun şu ki, doğru mürekkep türü olmadan kendisi ve annesi için yaptığı belgelerin aynısını yapamazdı ve yazı yazmak için kullanılan normal kalemler işe yaramazdı. Kırmızı, mavi ve siyah sanat kalemlerine ihtiyacı vardı. Ama Madam Barbier zaten Eva ve annesinden şüpheleniyordu; hiçbir bedava çilek Eva'yı aksi yönde ikna edemezdi. Bu yüzden ona bu tür şeyler satan bir dükkânın yerini sormak çok riskli olacaktı. Eva'nın kendi başına bir tane bulması gerekecekti.

Kasabanın ana meydanından bir tekerleğin eğri büğrü parmaklıkları gibi uzanan dar sokaklarda bir aşağı bir yukarı hızlı adımlarla yürürken, her

Sanat malzemeleri satan bir dükkân bulmayı umuyordu. Kasaba o kadar sessizdi ki Eva neredeyse sokakların tamamen kendisine ait olduğuna inanacaktı; bu, kalabalık Paris'te yaşamayı asla hayal edemeyeceği bir duyguydu. Meydandan uzakta kasaba daha da güzeldi, bazı taş yapılar yerini Eva'ya okuduğu masal kitaplarındaki resimleri hatırlatan yarı ahşap binalara bırakıyordu. Dördüncü şeride saptığında rahatlamaya başlamıştı, bir savaşın ortasında olduğunu bilmiyormuş gibi görünen bu pastoral kasaba tarafından huzur duygusuna kapılmıştı. Aslında, kendini o kadar rahat hissediyordu ki, yolun sonundaki uzun boylu, ince adamı neredeyse fark etmedi, yaz günü için fazla sıcak olan bir giymişti, yakaları yukarı çekilmişti. Hafif topallayarak yürüyordu, sağ bacağı .

Onu iki sokak önce de görmüştü ve şimdi, bir köşeyi daha dönerken, bir kapı aralığından hızla içeri girdi ve nefesini tuttu, takip edip etmeyeceğini merak ediyordu. Eğer geldiyse, bu bir tesadüf olamazdı, çünkü hangi Aurignon sakini örümcekli sokakları onunla aynı düzende bir aşağı bir yukarı dolanmak isterdi ki? Eğer gelmezse, hayal gücünü dizginlemesi gerekiyordu.

Saniyeler geçip gitti. Trençkot giyen bir adam yok. *Herkesi Alman bir öcü gibi göstermeyi bırak Eva*, diye kendi kendini azarladı. Gözlerini kendi kendine devirerek kapıdan dışarı adımını attığında, binanın etrafında hızlı bir dönüş yapan adamla çarpışmak için tam zamanında gelmişti. Nefes nefese kaldı ve geriye doğru tökezledi.

"Ah, affedersiniz," dedi çabucak, sesi derindi ve yüzünü yakalarının içine daha da eğerken mu ed.

Eva'nın kalbi hızla çarptı. En azından Alman benzemiyordu. Muhtemelen kırklı yaşlarının ortalarında, kumral saçlı, dar, sivri burunlu ve kalın kaşlıydı. Madam Barbier alarm verdiği için onu takip eden bir Fransız polisi miydi? Ama eğer , sadece evraklarını görmek istemez miydi? Zihni olasılıklar arasında hızla dönerken, yapılacak en iyi şeyin onunla yüzleşmek olduğuna karar verdi. Kaçması gerekirse topallaması onu yavaşlatabilirdi. "Beni mi takip ediyorsun?" diye sordu. Sert görünmeyi ummuştu ama sesindeki titremeyi duyabiliyordu.

"Ne?" adam bir adım geri çekildi, yakaları hâlâ yüzünün alt yarısını örtüyordu. "Hayır, tabii ki . Affedersiniz, matmazel. İyi günler." Aceleyle

topallayarak ondan uzaklaştı ve o da arkasına bakıp bakmayacağını merak ederek onu izledi. Bakmadı ve yoldaki bir dönemeçte gözden kaybolduğunda, kadın kendini biraz rahatlatmıştı. Belki de .

Yine de bu karşılaşma onu tedirgin etmişti, bu yüzden tararken daha hızlı yürüdü. Huzur hissi kaybolmuştu ve Aurignon şimdi başka herhangi bir yer kadar uğursuz görünüyordu.

Küçük bir kitapçı ve *kâğıtçının* vitrininde mürekkepli kalemler olduğunu görmesi on beş dakika daha sürdü. Resim kalemleri de olduğunu umarak içeri daldı. İçeride bir an için gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı; kâğıt, deri ve cilt yapıştırıcısının tanıdık kokuları onu Paris'teki sevgili Sorbonne kütüphanesine geri götürdü. Bir kez daha kitapların arasında yürüyebilecek, sessizliğin tadını çıkarabilecek, bu kadar çok kelime ve bu kadar çok bilgiyle çevrili olmanın keyfini çıkarabilecek miydi? Paris bir gün yine onun olacak mıydı?

"Mademoiselle? Size yardımcı olabilir miyim?" Eva gözlerini açtığı anda tezgâhın arkasındaki yaşlı kadın ona endişe ve şüphe karışımı bir bakışla bakıyordu.

"Özür dilerim." Eva yanaklarına doğru yükselen sıcaklığı hissedebiliyordu. "Ben sadece kitaplarla çevrili olmayı ne kadar sevdiğimi düşünüyordum." Bu sözler kulağa tuhaf gelmişti ve Eva'nın kızarması derinleşti.

Ama kadın şaşırılmış görünmüyordu. Aslında gülümsedi ve şüpheleri kayboldu. "Ah. Bilmeliydim. Sen bizden birisin."

"Pardon?"

"Sen kendini sayfalarda bulan birisin," dedi kadın, etraftaki rafları işaret ederek. Yüksek ve gelişigüzel istiflenmişlerdi, Eva'ya kasabanın kendi düzenini hatırlatıyorlardı, kaotik ama güzel ama yine de aynıydılar. "Kelimelerde kendi yansımasını gören biri."

"Ah, sanırım öyleyim," dedi Eva ve birden kendini huzurlu hissetti. Bütün gün burada kalmak istiyordu ama yapılması gereken işler vardı.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu kadın, Eva'nın raflarda gezinen bakışlarını takip ederek. "Eğer rehberliğe ihtiyacınız varsa, buradaki her kitabı bilirim."

"Keşke ben de bir tane alabilseydim," dedi Eva. "Ama sadece biraz param var ve birkaç kalem almam gerekiyor."

"Kalemler?"

Eva başını salladı ve neye ihtiyacı olduğunu açıkladı; kadın Eva'nın kitaplardan bahsetmek istememesinden dolayı hayal kırıklığına uğramış gibi görünse de mağazanın arka gitti ve elinde siyah, kırmızı ve mavi renklerde üç resim kalemiyle geri döndü. "şey bu mu?"

"Ah evet." Eva elini uzattı ama kadın geri çekildi, yüz ifadesi artık daha temkinliydi.

"Onlara ne için ihtiyacın var? Sen bir sanatçı mısın?" "Ee, evet."

"Ben de seni bir kitap aşığı olarak düşünmüştüm."

". Yani *öyleyim*." Eva tanıdık kokuları tekrar içine çekti ve iç çekti. "Bir süre Paris'te bir kütüphanede çalıştım."

"Paris'te mi?"

Eva hemen bir hata yaptığını fark etti. Neden özel hayatının gerçek ayrıntılarını bir yabancıya anlatıyordu ki? "Şey, ben sadece-" başladı Eva, kadın raflardan birini karıştırmak için shu e döndüğünde.

"Orayı özleyor olmalısınız. Benim oğlum da öldürülmeden önce orada yaşıyordu. Almanlar gelene kadar Paris gerçekten de büyülü bir yerdi."

"Evet, öyleydi," dedi Eva yumuşak bir sesle. "Ve oğlunuz için üzgünüm."

"Teşekkür . O iyi bir adamdı." Eva daha fazla bir şey sormadan kadın dönüp bir kitap uzattı ve bir anlık tereddütten sonra Eva kitabı alıp kapağına baktı. Guy de Maupassant'ın *Bel Ami* adlı kitabıydı. "Bu kitap Paris'te geçiyor," dedi kadın.

"Evet, okudum," dedi Eva şaşkınlıkla. "Şehirdeki neredeyse herkesi baştan çıkaran bir adam hakkında."

Kadın güldü. "Gerçekten de öyle. Söz konusu kitaplar olduğunda, ne kadar şımarık olurlarsa o kadar iyi, değil mi?" Gözleri parladı. "Her halükarda, evinizi özleyor olabileceğinizi düşündüm."

"Bugünlerde Paris'te özlenecek pek bir şey yok." Eva yine çok fazla şey söylediğinden endişelendi.

Kadın başını salladı. " olduğunu tahmin ediyorum ama bu, Almanların eline geçmeden çok önceki bir Paris'i anlatıyor canım. Lütfen, al bunu. Kalemlerinizi satın alırken bunu bir hediye olarak kabul edin."

"Ama-" Eva bu yabancınn nezaketi karşısında şaşkına döndü. "Neden?"

"Çünkü kitaplar bizi başka bir zamana ve mekâna götürür," dedi kadın Eva'nın kalemlerini uzatırken ve Eva'nın ona verdiği frankları kabul ederken. "Ve siz de buna ihtiyacınız varmış gibi görünüyorsunuz."

Eva gülümsedi. "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, madam." "Bana güvende kalarak teşekkür edebilirsin, canım."

Eva dükkândan çıkıp pansiyona yürürken, sokaklarda topallayan adamdan bir iz var mı diye taradı ve kitapçıdaki kadının Eva'nın her türlü güvenlik isteğine ihtiyacı olduğunu nereden bildiğini merak etti.

Eva günün geri kalanını ve akşamı babasının sahte evrakları üzerinde çalışarak ve pansiyonun salonunda bulunduğu bir gazetenin sayfalarına pul çizme alıştırmaları geçirdi. Sabah onu yakacaktı. Madam Barbier kapıyı çalıp Eva ve annesinin canı yemek isterse diye kaba bir şekilde yemek vaktinin geldiğini söylediğinde, Eva ve annesi yemek odasında servis edilen patates çorbasını sessizce içmek için kısa bir mola verdiler. Eva gece yarısından sonra küçük odasındaki masasında, elinde hâlâ mavi kalemi tutarken uyuyakaldı.

Şafak söktükten hemen sonra bir şey Eva'yı uykusundan uyandırdı ve başını kaldırdı.

Bir masaüstünden başını kaldırdı ve güneş ışığının izleriyle yeni yeni canlanmaya başlayan loş odaya gözlerini kırıştırarak baktı. Arkasındaki yatakta annesi mışıl mışıl uyuyordu. Çalıştığı masanın üzerinde, Eva'nın salyalarıyla ıslanmış, sahte pullarla dolu bir gazete duruyordu.

Tam onu neyin uyandırdığını düşünürken kapı hafifçe vuruldu ve Eva donakaldı. Sabahın bu erken saatinde odasının önünde kim olabilirdi? Madam Barbier ödemeyi almaya çoktan gelmiş miydi?

Gazeteyi hızla masanın çekmecesine itti ve kalemlerle babasının belgelerini yatağın altına sakladı. Annesi hiç kıpırdamadı. Eva kapıyı açması gerektiğini biliyordu, çünkü eğer gelen Madam Barbier ise, kimse cevap vermezse şüphelenecekti. Başka kim olabilir ? Sonuçta, yetkililer buradaysa, kapıyı kibarca çalmazlardı; kesinlikle kapıyı yumruklar ve kırarlardı.

hemen cevap verilmezse kapatacaktı. Diğer tarafta gizlenen yakın bir tehlike olmadığından emin olan Eva kapıyı biraz araladı ve karanlık koridora baktı.

Gözlerinin loş ışığa alışması yarım saniye sürdü ve dehşet oradakinin Madam Barbier olmadığını fark etmesi bir saniye daha sürdü. Onu kasabada takip eden adamdı, uzun boylu, zayıf, trençkotlu ve topallayan adam.

Eva'nın nefesi kesildi, bir çığlık attı ve kapıyı üzerine kapatmaya çalıştı ama o yıldırım hızıyla ayağını açıklığa sıkıştırdı. "Lütfen, Matmazel Fontain," dedi çabucak. "Kötü bir niyetim yok."

Eva kapıyı boşuna itti. Kalbi küt küt atıyordu. Ona Matmazel Fontain demişti, bu da Madam Barbier'nin ona ihanet ettiği anlamına geliyordu, çünkü başka kim ona sahte adını verebilirdi ki?

"Ne istiyorsun?" diye sordu. Adam konuşmaya başladı ama kadın sözünü kesti. "Bir adım daha yaklaşırsan çığlık atarım."

Birden, her şeye rağmen uyuyabilen annesinin hâlâ odada olduğunun bilincine vardı.

"Matmazel, lütfen. Buna gerek yok, söz veriyorum. Ben bir arkadaşım."

"Arkadaşlar beni kasabaya kadar takip etmez ve Şafak vakti," diye karşılık verdi Eva.

"Aslında şafak kadar bekledim, fark edeceksiniz." Adamın gözlerinde bir kahkaha vardı ve Eva adamın hiç beklemediği kadar kibar görüldüğünü fark etti. Yakaları yüzünü örtecek şekilde yukarı çekilmediğinden, adamın diğer özelliklerini de görebiliyordu; temiz traşlı bir çene, geniş bir ağız, sağ tarafta çocuksu bir gamze. Dünkünden daha genç görünüyordu, o kadar tehditkâr değildi. Boynunda, gömleğinin yakasının hemen üzerinde altın bir haç parlıyordu.

"sen?" diye sordu.

"Ben *Père Clément*," dedi. "Tepenin hemen üstündeki Saint-Alban kilisesinin papazıyım."

"Bir rahip mi?" diye sordu inanamayarak. "Neden bir Katolik rahip beni kasabada takip ediyor?"

"Özür dilerim, gerçekten. Daha incelikli davrandığımı sanıyordum." Utanmış görünüyordu. "Bunu ilk kez yapıyordum."

"Ne yapıyorsun?"

Başının arkasını kaşıdı. "Gördüğünüz gibi Madam Barbier bana evraklarınızdan bahsetti."

Tüm vücudu yeniden gerildi. "Peki ya onlar? Her şey yolunda."

"Evet, aslında o da öyle söyledi." Tereddüt etti. "Ayrıca annenizin belgelerinin onu Rus göçmeni olarak tanımladığını söyledi. Ve kesinlikle Rus olmadığını."

"Tabii ki öyle," diye itiraz etti Eva hemen, yüzü giderek ısınıyordu.

Père Clément rahatsız görünüyordu. "Gördüğünüz gibi Madam Barbier Rusya'da doğmuş. Aslında devrimden sonra beyaz bir göçmendi. Annenizin Polonyalı olduğundan neredeyse emindi ve bu nedenle sahte belgelerle seyahat ediyor."

"Tabii ki yanılıyorsun." Eva onunla göz göze gelemedi. "Ne olmuş yani? Bizi ihbar mı edeceksin?"

"Hayır, hayır, bir şey değil." "O zaman ne?"

"Belgeleri nereden aldığınızı bana söyleyebileceğinizi umuyordum ama sanırım kendi soruma kendim cevap vermiş oldum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ellerin," dedi, sesi şimdi daha yumuşaktı.

Eva yere baktı ve parmak uçlarının mürekkep lekeleriyle grileştiğini dehşetle fark etti. "Düşündüğün gibi değil."

Bir adım geri çekildi. "Eğer yalnız kalmak istiyorsanız, matmazel, buna saygı duyarım, ama görüyorsunuz, benim de mürekkep lekeli çeneleri olan arkadaşlarım var. Madam Barbier evraklarınızdan çok etkilendi ve ben de belki siz ve birbirimize yardımcı olabiliriz diye düşünüyorum."

"Neden bilmiyorum."

"Bugün istediğiniz zaman beni kilisede bulabilirsiniz. Size kitapçada bulabileceğinizden daha iyi araçlar sağlayabilirim."

"Ama ben-"

"Almanlar sadece kimlik belgelerine bakmıyor, biliyorsunuz. Güvenli bir şekilde umuyorsanız çizim becerilerinden daha fazlasına ihtiyacınız olacak." Kız cevap vermeyince, adam hafifçe gülümsedi. "Sana yardım edebilirim. Lütfen bunu bir düşünün." O

başını salladı ve hızla döndü. Adamın koridorda ilerleyişini ve köşede kayboluşunu izledi. Bir an sonra pansiyonun ön kapısının açılıp kapandığını duydu ve ancak o zaman tuttuğunu bilmediği nefesini bıraktı. Annesini hemen götürmek zorundaydı. Père Clément söylediklerinde ciddi olsun ya da olmasın, gerçek şu ki kimlikleri açığa çıkmıştı ve bu Eva'nın hatasıydı.

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

"!" Eva annesini dürttü ve Mamusia uykulu bir şekilde gözlerini kırıştırarak Eva onu tekrar dürttü, neredeyse Roor'un üzerine itecekti. ", Mamusia. Fark edildik. Kaybedecek zamanımız yok."

"Ne demek istiyorsun?" Mamusia anında ve dün giydiği, pencerenin yanındaki sandalyenin arkasına düzgünce örtülmüş etek ve bluzu almak için çabaladı. "Ne oldu?"

"Madam Barbier belgelerimizin sahte olduğunu biliyor. Bu sabah kapıya bir adam geldi ve onları sordu."

"Ne?" Annesi titreyen parmaklarıyla gömleğinin düğmelerini iliklerken ve eteğini dolgun kalçalarının üzerinden geçirirken yüzü bembeyazdı. "Polis miydi?" Odanın dört bir yanından bir şeyler toplayıp bavula atmaya başladı.

"Hayır." Eva tereddüt etti. "O bir rahipti."

Annesi yaptığı işi bıraktı. "Bir *rahip* mi?" "O da öyle söyledi."

"Ama neden geldi? Yetkililerle mi çalışıyor?"

" sanmıyorum." Eva hâlâ onun dost mu yoksa düşman mı olduğunu düşünüyordu. Davetiyesini verdikten sonra gitmiş olması iyiye işaretti, değil mi? "Belki yanıliyorum ama sanırım başka kalpazanlarla çalıştığını söylüyordu. Sanırım bana gelip onunla çalışıp çalışamayacağımı soruyordu." Kelimeler Eva'nın ağzından çıktığı anda, konuşmayı tamamen yanlış anlayıp anlamadığını merak etti. Belge sahteciliği yapan bir çeteye liderlik eden bir rahip mi? Kulağa gerçek olamayacak kadar zorlama geliyordu.

"Ne dedi?"

"Bana biraz yardım sağlayabileceğini söyledi. Tam olarak ne demek istediğini bilmiyorum."

Annesi kocaman gözlerle ona bakıyordu. "Eva, babanın yerini tespit etmen ve serbest kalmasını sağlaman için ihtiyacın olan şeyi sana verebilir."

"Bu bir tuzak da olabilir."

"Bir rahip tarafından mı kuruldu?"

"Tüm rahipler iyi insan olacak diye bir kural yok."

"Katoliklik hakkında pek bir şey bilmiyorum ama bunun iş tanımının parçası olduğundan oldukça eminim."

Eva omuz silkti. Yine de annesi bir konuda haklıydı. Rahip, babasını gözaltından kurtarmanın anahtarı olabilirdi. Ve saat kesinlikle işliyordu. Annesini harekete geçirdiği sürece, belki de adamın teklifinin gerçek olup olmadığını görmek için kiliseye gitme riskini almaya değerdi. ", " dedi sonunda. "Onu görmeye gideceğim ama seni güvenli bir yere götürmeden olmaz."

"Nereye gideceğim?"

"Bilmiyorum ama burada kalamazsınız. Madam Barbier'nin bizim tarafımızda olup olmadığını anlayana kadar olmaz." Eva bir an düşündü, aklına bir fikir geldi. "Sanırım seni tanıdığım bir kitapçıya götüreceğim." gelen tek şey buydu. Oradaki kadın nazikti ve Eva hayatını kitaplardan kazanan bir insanın kalbinde kötülük olabileceğine reddediyordu.

Annesini kitapçıya götürdükten ve oradaki yaşlı kadına Mamusia'nın sadece biraz zaman geçirmek istediğine dair inandırıcı olmayan bir hikâye anlattıktan sonra Eva, kadının Mamusia'nın bir süreliğine saklanacak bir yere ihtiyacı olduğunu anlamış gibi görünmesinden dolayı rahatlamış bir şekilde kiliseye doğru aceleyle ilerledi. Kadın dün ona, *güvende* kalarak *bana teşekkür edebilirsin*, demişti. Eva sadece bu koruma dileklerinin annesini de kapsaması için dua edebilirdi.

Kasaba kuşluk sığağında canlanıyordu ama yine de Eva'nın şimdiye kadar gördüğü en sessiz yerd. Aceleyle ilerlerken yanından geçtiği insanların sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu: Pascal caddesindeki kasap, sıçramış önlüğüyle dışarıda, ön camlarını yıkıyordu; yarım düzine kadın kuyruktaydı

rue de Levant'daki *boulangerie*'nin önünde, ellerinde karne kartları, bazıları başlarını öne eğmiş dedikodu yapıyor, diğerleri ise içeride hâlâ neler bulunabileceğini görmek için boyunlarını uzatıyordu. Eva, köşedeki dükkânın önünde bir kovaya küçük bir dizi parlak pembe şakayık dizene iri yapılı, orta yaşlı bir *çiçekçiyle* selamlaştı ama onun dışında gergin ve tetikte, kendi halindeydi.

Église Saint-Alban kitapçıdan sadece iki blok ötedeydi, bu yüzden Eva düşüncelerini tam olarak toparlayamadan ya da yapmak üzere olduğu şeyden kendini vazgeçiremeden oraya ulaştı. Ana kapının önünde duraksadı, avucunu demir kapı koluna dayadı ama içeri girmedi, henüz değil. *Gel Eva*, dedi kendi kendine. *Şansını denemek zorundasın. Yetkilileri Tatus'un gitmesine izin vermeye ikna edecek bir şeye ihtiyacın var.*

Cesaretini toplayarak kapıyı açtı ve içeri girdi. İçerideki kilise loş ışıklı ve küçüktü; bir düzine uzun, dar tahta sıra bir sunağa doğru ilerliyordu. Yükseltilmiş platformun üzerinde bir kürsü vardı; kürsünün arkasında küçük altın bir duruyordu. Arka duvarda, yüzü acı içinde bükülmüş ve cennete doğru bakan, bedeni tahta bir haça çivilenmiş İsa'nın altın bir heykeli duruyordu. Sunağın üzerindeki küçük sütunların tepesinde mumlar yanıyordu. Père Clément'ten hiçbir iz yoktu.

Eva titredi ve tahta sıralardan birine kayd. Daha önce hiç kiliseye gitmemişti, bu yüzden ne yapacağından emin değildi. Dakikalar ilerledikçe ve Père Clément hâlâ ortaya çıkmadıkça, annesi için endişelenmeye başladı. Ya bütün bunlar bir çeşit tuzaksa? Ya Père Clément onu kitapçıya kadar takip etmiş ve Eva ayrılır ayrılmaz polisi oraya yönlendirmişse? O sabah yetkilileri kapısına kadar getirebilecekken neden böyle bir şey yapsındı ki?

Kilisenin ön kapısı çatırdayarak açıldı ve Eva, Père Clément'in koridorda topallayarak kendisine doğru geldiğini görmeyi umarak döndü. Onun yerine, kendi yaşlarında genç bir çift vardı; adamın şapkası aşağı doğru çekilmişti ve başı ince bir eşarpla örtülü olan kadın özellikle ürkek görünüyordu. Gözleri bir o yana bir bu yana gidip geliyordu ve Eva'bir bakış attıktan sonra aceleyle karşıya geçti. Genç adam Eva'yı kolundan çekiştirerek kilisenin arka tarafında, *üzerinde Confessionnal* yazan küçük bir tabelanın bulunduğu bir kapıya doğru götürdü. İkisi de içeride kayboldu.

Eva haça tekrar bakmak için arkasını döndü ama bir şey onu rahatsız ediyordu. Katolikler günah çıkarma kabinine genellikle yalnız girmezler miydi? Kitaplarda öyle görünüyordu. Ve başka bir şey daha vardı. Genç kadın haç işareti yaptığında bunu yanlış yaptığına yemin edebilirdi. Bir keresinde Jean Gabin'i filmlerinden birinde haç çıkarırken görmüştü -*La Grande Illusion*, *La Bête Humaine* ya da *Le Quai des Brumes* mıydı hatırlayamıyordu

-Başına, göğsüne, sol omzuna dokunduğundan emindi ve sonra da sağına. Ancak, gergin görünümlü kadın önce başıyla başlamış, sonra sağ omzuna, göğsüne ve ardından sol omzuna geçmişti; haç yerine bir elmas.

Eva, çiftin günah çıkarma kabininden çıkmasını beklerken dua ediyormuş gibi yaptı. Eğer ikisi de Katolik değilse, tam olarak ne yapıyorlardı? Saniyeler geçtikçe Eva, özenli ayrıntılarla yontulmuş İsa heykeline baktı. Gerçek bir insan gibi görünüyordu, yüz ifadesi şefkat ve acı doluydu ve ona nasıl zulmedildiğini düşündü. İsa'nın hayatını düşünmek için fazla zaman harcamamıştı ama onun Mesih olduğuna inanmasa da, haksız yere canı alınmış iyi bir insan olduğuna kesinlikle inanıyordu. Kitlelerden farklı olan insanları öldürmek zaman kadar eski bir hikâye gibi görünüyordu.

Tam o sırada menteşelerin gıcırtısı sessizliği böldü ve Eva aceleyle uzaklaşan çifti görmek için arkasına baktı. Adamın elinde bir avuç kâğıt vardı ve kapıyı açmadan hemen önce bunları gömleğinin ön kısmına sıkıştırdı. Güneş ışığı içeri doldu ve çiftle birlikte hızla tekrar kayboldu. Eva kaşlarını çattı ve İsa'ya döndü. "Eminim burada neler olduğunu biliyorsundur," diye mırıldandı ona, sesi alçaktı. "Her şeyi görüyorsun, değil mi?"

"Aslında öyle. Ya da ben öyle olduğuna inanmak istiyorum."

Eva soluk soluğa soluna döndü, Père Clément ondan iki metre kadar ötedeki bankta sakince oturuyordu.

"geldin sen?" Eva'nın kalbi öfkeyle çarpıyordu.

"Misafirlerimin gidişini izlerken size katıldım. Her zaman çevrenizin farkında olmalısınız. Bu ilk derslerimizden biri olacak."

"Dersler mi?"

"Gerçi senin de bize öğreteceğin bazı şeyler olacağından şüpheleniyorum," diye devam etti. "Ve sorunuza cevap olarak, Tanrı'nın bizi izlediğine inanmak hoşuma gidiyor. Tüm bu kaos ve belirsizliğin ortasında kendimi biraz daha güvende hissetmemi sağlıyor. Umarım siz de bu konuda biraz rahatlarsınız." Başka bir şey söylemeden ayağa kalktı ve uzaklaşmaya başladı. Eva bakakaldı. Gidiyor muydu? Bu kadar mıydı? Ama sonra döndü ve ona gülümsedi. "Evet, hayatım? Geliyor musun?"

"Nereye geliyorsun?"

". " Topallayarak uzaklaşırken bir cevap beklemedi. Eva onu takip etmeden önce sadece bir saniye tereddüt etti. Sunağın sağındaki kapının kilidini açtı ve arkasına bakmadan içeri girdi. İsa heykeline gergin bir bakış daha attıktan sonra onun peşinden içeri girdi.

"Kütüphanemize hoş geldiniz," dedi ve kız boşluğa bakakalırken kapıyı arkasından kapattı.

Burası bir rüyadan fırlamış gibiydi, kaplı bir oda, rafların üzerindeki arka duvar boyunca uzanan bir metre yüksekliğindeki vitray duvar resmi, bir araya toplanmış ve her yüzeye istiflenmiş sayısız deri cilt üzerine renkli ışık huzmeleri saçıyordu. Odanın ortasında iki ahşap sandalyenin sıralandığı ahşap bir masa duruyordu.

Eva büyülenmiş bir halde sağ tarafındaki rafa uzandı ve rastgele bir kitap çıkardı. Köşeleri yıpranmış kahverengi bir deri ile ciltlenmişti ve sırtında *Epîtres et Evangiles* sözcüklerinin yanı sıra solmaya yüz tutmuş altın rengi kuleler ve girdaplar vardı. Parmaklarını saygıyla kapağın üzerinde gezdirdi. İki yüz olmalıydı.

Père Clément onun aklından geçenleri okuyarak, "Sanırım bu kitap 1732 yılında basılmış," dedi. Kadın başını kaldırdı, hâlâ kitabı tutuyordu ve Père Clément ona gülümseyerek odanın etrafını işaret etti. "Ciltlerimizin çoğu Fransız Devrimi'nden öncesine ait. Bu kilise çok uzun zamandır burada ve kütüphanemiz en değerli alanlarımızdan biri. Burası benim dünyada en sevdiğim yer, hatta teselliye ihtiyacım olduğunda geldiğim bir yer. Sizin de hoşunuza düşündüm."

"Muhteşem," diye mırıldandı, bir an için temkinli olması gerektiğini unutarak. Kitaplar, dünyanın neresinde olurlarsa olsunlar, ona her zaman evi gibi geliyordu. "Buraya istediğin zaman gelebilir misin?" diye sordu. Kitabı yerine koydu

isteksizce masaya bıraktı, gözleri raflardaki diğer ciltleri keşfetmek için sabırsızlanıyordu.

Père Clément kıkırdadı. "Sanırım yapabilirim."

Ona baktı ve o da gülümsedi. İfadesi açık ve rahattı ve onun da kendisi gibi bu yerden etkilenip etkilenmediğini merak etti. "Beni neden buraya getirdin?"

"yardımcı olabileceğimizi düşündüm."

Gardının tekrar yükseldiğini hissedebiliyordu. "yardım mı edeceksiniz?"

Gülümsemesi artık yoktu ve gözlerindeki nezaket devam etse de, orada da bir belirsizlik görebiliyordu. Sözlerini dikkatle değerlendiriyor gibiydi. "Evraklarınız mı? Onları görmek isterim."

"Ne için?" Eva kapalı kapıya doğru bir adım attı. Bu görkemli kütüphane bir tür tuzak olabilir miydi? Tuzak sonsuza dek kapanmadan önce mükemmelliğe kısa bir bakış mı?

"Lütfen, daha önce de söylediğim gibi, matmazel, size zarar vermek istemiyorum." Ensesini kaşıdı ve kelimeleri arıyor gibiydi. "Pekâlâ, açıkça söyleyeceğim. Sanatsal çalışmalar konusunda yetenekli birine ihtiyacımız var."

"Sanatsal çabalar mı?"

"Yasaların en uyanık uygulayıcılarını bile kandırabilecek sanatsal çabalar. Yanlış bir şey yapmamış insanların özgür bir hayata doğru ilerlemesini sağlayacak sanatsal çabalar."

"Ne dediğinizden emin değilim."

Rahatsız görünüyordu. "Ah. Gördüğünüz gibi, arkadaşlarım ve ben bir miktar malzeme topladık, ancak hizmetlerimize olan talep, bunu karşılama yeteneğimizden daha hızlı artmış görünüyor. Madam Barbier benim ortağım ve yeteneklerinizin faydalı olabileceğini söyledi."

Derin bir nefes aldı. Sanki bir uçurumdan atlamak üzereymiş gibi hissediyordu; geri dönüşü olmayacaktı. "Sahte belgelerden mi bahsediyorsunuz?"

Kıpırdamadan durdu ve onun bakışlarını tuttu. "Evet. Evet, öyleyim, matmazel. Lütfen, tekrar soracağım: Evraklarınıza bir göz atabilir miyim?"

Cebinden çıkarıp sözsüzce uzatmadan önce tereddüt etti. Rahip onları incelerken, alnı kırıırken, merak etti.

Ona güvenmekle hata yapmıştı.

Sonunda başını kaldırıp baktı. "Bunlar oldukça iyi. Matmazel Fontain, mi?"

"Elbette. Kimlik kartında öyle yazıyor."

"Gerçekten de öyle." Ona gülümsedi. "Şey, Matmazel Fontain, çok etkilendim. Ve şimdi, itiraf etmeliyim ki, sizden yardım istemek için daha da çaresizim."

Ya kendisinin ve annesinin gibi başkalarının da kaçmasına yardım edebilseydi? Ama babası hâlâ tehlikedeyken bunu henüz düşünemiyordu bile. Boğazını temizledi. "Şey, görüyorsunuz, isterdim ama şu anda başka bir işle meşgulüm. Babam haksız yere hapsedildi." Onun gözlerinin içine baktı. "Paris'te. Birkaç gün önce bir baskın oldu. Birçok Yahudi'yi tutukladılar."

"Evet, bu tam bir trajedi. On üç bin civarında bir yerde."

Yani Yusuf'un korkunç öngörüsü o kadar da uçuk değildi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Dediğim gibi, arkadaşlarım var. Tutuklananların çoğu şu anda Paris'in kuzeydoğusundaki Drancy'de büyük bir esir kampında tutuluyor. Babanızın da onların arasında olduğunu mu söylüyorsunuz? Bunu duyduğuma çok üzüldüm."

"Evet." Eva hâlâ rahibe güvenip güvenmeyeceğinden tam olarak emin değildi. Esir kampını ilk kez duyuyordu. "Bu hatayı düzeltmek isterdim ama elimde doğru belgeler yok."

"Ah, anlıyorum. Şey, Matmazel Fontain, size bu konuda yardımcı olabilirim."

"Evet?" Eva nefesini tuttu.

"Elbette, Arjantin konsolosundan babanızın Arjantinli olduğunu açıklayan bir mektupla Drancy'ye giderseniz, yetkililer onu serbest bırakmak zorunda kalacaktır," dedi Père Clément kayıtsızca. "Almanların Arjantin hükümetiyle bir anlaşması var, görüyorsunuz. Vatandaşlarını, hatta Yahudileri bile hapsedmekten kaçınıyorlar."

Eva ağzını açıp kapadı. Böyle bir belgeye ihtiyaç duyacağı hiç aklına gelmemişti. Ama elbette bir hapishanenin kapısına gidip, ne kadar iyi düzenlenmiş olurlarsa olsunlar, kimlik belgelerini göstermek yeterli olmayacaktı. "Arjantin elçiliğinde arkadaşlarınız var mı?" diye dikkatle sordu.

"Hayır." Père Clément onun bakışlarını tuttu. "Ama belgelerinin neye benzediğini biliyorum. Ve elimde pek çok malzeme var. Size yardım etmek isterim, matmazel. Ama karşılığında sizin de yardımınıza ihtiyacım olacak. Üzerinde çalışılması gereken başka belgelerimiz de var."

"Anlıyorum."

"Neden bunu bir daha düşünmüyorsun?" Onu kapıya doğru götürdü ve kapıyı açıp kiliseye geri götürdüğünde, kendini başboş hissetti. Bir an için kendini Paris'teki kütüphanenin raflarında, İngilizce diplomasını tamamlamaktan daha büyük bir endişesi olmadan hayal edebilirdi, ama şimdi gerçek dünya bir kez davetsiz misafir oluyordu. "Eğer ilgileniyorsan, bu gece hava karardıktan sonra kiliseye gel ama yalnız gelmelisin. Ve hayatım üzerine yemin ederim ki, Matmazel Fontain, siz ve anneniz Madam Barbier'e güvenebilirsiniz."

"Bize ihanet etmiş olsa bile mi?"

Père Clément onu ön girişe doğru götürdü ve ferforje kapı koluna uzandı. "Bu bir ihanet miydi? Yoksa ikinizi de kurtarmaya mı çalışıyordu?"

Bu soru havada asılı kalırken, kapıyı iterek açtı. İçeri dolan güneş ışığı Eva'yı bir anlığına kör etti ve Eva rahibe veda etmek için arkasını döndüğünde rahip kilisenin derinliklerinde kaybolmuş, Eva'yı hızla akıp giden düşünceleriyle baş başa bırakmıştı.

Sekizinci Bölüm

Mayıs 2005

Ben aradıktan otuz-on beş dakika sonra kapımda beliriyor ve dokuz saatten kısa bir süre içinde Berlin'e doğru yola çıkacağımı ve beni havaalanına bırakırsanız sevineceğimi söylüyor.

"Anne, sen delirdin mi?" diye soruyor kapıyı açtığımda, Florida sıcağında alnında boncuk boncuk terler birikmiş bir halde kapımın eşiğinde duruyordu. "Almanya'ya giden bir uçağa atlayıp gidiyorsun ve ben de bu normalmiş gibi mi davranacağım?"

"Nasıl davrandığın umurumda değil," diye omuz silkerek cevap veriyorum. "Tek umurumda olan beni havaalanına götürmen. Yine de oldukça erkencisin canım."

"Anne, saçmalıyorsun." İçeri adımını atıyor ve ben de kapıyı arkasından kapatıp tartışmaya hazırlanıyorum. O yaşlandıkça -yani *ben* yaşlandıkça- benim için en iyisini bildiğine daha çok inanıyor. Hâlâ devam etmekte olan son irade savaşımız, beni kendi iyiliğim için bir destekli yaşam tesisine taşınmaya ikna etmeye çalıştığı bir savaş. Ama neden ikna edeyim ki? Zihinsel kontrolü tamamen bende; görme ve işitme yetilerim neredeyse yarım ömür önceki kadar iyi; işe yürüyerek gidiyorum ve markete ve doktor randevularıma kendi başıma gidebiliyorum. Elbette, üç yıl önce utanç verici bir sıcak çarpması vakası geçirdiğimde çimleri biçmeyi bırakmak zorunda kaldım, ancak şu anda işlerle ilgilenen ve benden ayda sadece altmış dolar alan iyi bir peyzajcı var.

"Sorunun ne olduğunu anlamıyorum," diyorum ona, sırtımı dönüp bavulumun yatağın üzerinde açık durduğu yatak odama doğru ilerlerken. "Toplanmam lazım,

canım."

Odam kitaplarla dolu, çoğu Louis'in yıllar önce monte ettiği eğik kitap raflarında tehlikeli yığınlar halinde istiflenmiş. Başkalarının hikayeleriyle doludurlar ve ben hayatımı onların içinde kaybolmakla geçirdim. Bazen, geceler karanlık ve sessiz olduğunda ve ben yalnız kaldığımda, onların sayfalarının bana sunduğu gerçeklikten kaçış olmasaydı hayatta kalıp kalamayacağımı merak ediyorum. Belki de bana kendi hayatımdan kaçmak için bir bahane verdiler.

"Anne," diyor Ben, beni yatak odasına kadar takip ederek. "Ne yaptığını anlamama yardım et. Neden Almanya? Neden şimdi? Daha önce Almanya'dan hiç bahsetmemiştin!" Sesi telaşlı, ama aynı zamanda bana kızgın, gününü böldüğüm için tedirgin.

Çalışma alt çekmecesinden güvercin grisi bir yün hırka çıkarıyorum. Yılın bu zamanı Berlin'de hava serin olur mu? Dikkatlice katlayıp bavulumla yerleştiriyorum. "Geçmişimle ilgili hiç bahsetmediğim pek çok şey var, Ben."

Şu anda bir buçuk iki yaşında olan Ben, ben bir zamanlar bildiğim hayatın kalıntılarını bir kenara attıktan çok sonra doğdu. Çocukların genellikle ebeveynlerini kendi hayalleri ve arzuları olan bağımsız varlıklar olarak algılayamamaları gibi, Ben de beni hiçbir zaman gerçekten tanımadı. Ona vermeyi seçtiğim parçaları, onu emziren bedenimi, onu azarlayan sesimi, onu yatıştıran ellerimi biliyordu. Ama bende çok daha fazlası var, onun annesi olarak rolümle hiçbir ilgisi olmayan parçalar, görmesine asla izin vermediğim parçalar.

"İyi," diyor Ben, elini babasınınkinin aksine hâlâ gür ve koyu renk olan saçlarında gezdirerek. Louis kırklı yaşlarının ortalarında neredeyse kel kalmıştı, yine de başının büyük bölümünü arkadan taranmış bir kıvrımla kapatmak için yiğitçe çabalıyordu. Ona bunun ne kadar aptalca görüldüğünü söylemeye hiç cesaret edemedim. "Hadi yapalım şu işi anne: Neden birkaç hafta beklemiyorsun, ben de seninle geleceğim, mı? Birkaç eşyanın değiştirmem gerekecek ve bu bir tarikat olacak, ama senin için bu kadar önemliyse..."

"Sanırım çok meşgul ve önemli olduğunuzu zaten tespit etmiştik," diyorum yumuşak bir şekilde. Bu konuda onu hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum. Onu dünyadaki herkesten çok seviyorum ama zaman bana gösterdi ki, ben kendimi kitaplarda kaybederken onun önceliklerini babasından öğrenmesine izin vermekle hata ettim. Cesaret, inanç ve yiğitlik hakkında bir şeyler öğrenmesi gerektiğinde ben neredeydim? O iyi bir adam, biliyorum.

Öyle ama başarıya çok fazla önem veriyor ve kalplerimizde bulabileceğimiz şeylere çok az önem veriyor ve ben asla böyle biri olmadım.

"Anne, yine mi bu?" Ses tonu bezgin. "İşimi önemsemenin bir hata olduğunu düşündüğünü biliyorum ama ben seviyorum. Bu bir günah değil."

Bavuluma kömür grisi bir elbise ve ardından lila bir elbise koyarken onu görmezden geliyorum. Yıllar önce bana geçmişî hatırlattığı için aldığım elbiseler bunlar, bu yüzden bu gece oraya gideceğim için onları getirmek uygun görünüyor. "Ben," diyorum, "sana hiç annemden bahsetmiş miydim?"

Şimdi iki elini saçlarında gezdiriyor ve bana çılgın bir bilim adamını hatırlatıyor. "Bunun ne alakası var?" Cevap vermeyince iç geçiriyor ve ellerini görünür bir yenilgiyle bırakıyor. "Hayır anne. Pek sayılmaz. Yani, Fransız olduğunu biliyorum..."

"Hayır, o Polonyalıydı. Babam da öyleydi."

Bir için kafası karışmış gibi görünüyor. "Doğru. Tabii ya. Ama gençken Fransa'ya taşındılar, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet, ama demek istediğim bu değil. Sana ondan hiç *bahsetmedim*, değil mi? Kimsenin izlemediğini düşündüğünde mutfağımızda dans edişini, kahkahasının sesini? Sana gözlerinin renginden bahsetmedim.

-"-Ben, en koyu kahverengiydi, bitter çikolata gibiydi ya da her zaman vanilya ve gül gibi kokardı." Nefes almak için durakladığımda bana baktığını hissedebiliyorum. "Silinmekten korkardı, sanki bu dünyadaki en kötü kadermiş gibi. Peki ben onu seninle paylaşmayarak ne yaptım? Bunca yıldır onu , değil mi? Adını bile biliyor musun?"

"Anne." Ben'in sesi sıçan sesi. "Beni korkutuyorsun. Annenle ilgili tüm bu konuşmalar da neyin nesi?"

"Faiga'ydı. Adı Faiga'ydı." Belli ki çözüldüğümü düşünüyor. Bir an ona bakıyorum ve gözlerindeki şefkat ve endişenin yanı sıra dikkat dağınıklığı da görüyorum. Yapması gereken onca şeyi, burada geçirdiği her dakikanın ona neye mal olduğunu düşünüyor. Ve böylece tek seçeneğin ona karşı dürüst olmak olduğunu fark ediyorum. Bir nevi. "Ben, canım, eğer seni daha iyi hissettirecekse, seyahatimi değiştireceğim."

"Evet, anne, bu harika olur. Bunu bu gece konuşabiliriz, tamam mı? Sen de bana neden birdenbire hiç bilmediğin bir ülkeye gitmen gerektiğini anlattırın.

bağlantı." Patronluk taslayan tonu geri döndü, bu da suçluluk duygumu biraz hafifletiyor. "Sen nasıl istersen canım," diyorum. Yaklaşıyorum ve sıkı bir sarılma için onu kendime çekiyorum.

O beni siliyor, tıpkı benim annemi sildiğim gibi, beni olmadığım bir şey olarak görmesi için kendine izin vererek. Bana bakıyor ve kendine bakmaktan aciz birini görüyor. Ama ben öyle biri değilim. "Seni seviyorum Ben," diye ekliyorum o kapıya yönelirken.

"Ben de seni seviyorum anne." Bana bir gülümseme attı. "Ben yokken çılgınca bir şey yapma, mı?"

"Tabii canım," diyorum. Kapıyı arkasından kapatır kapatmaz telefona uzanıyorum ve Delta'nın ana numarasını arıyorum. On dakika sonra, bugün 3:11 uçağına yeniden rezervasyon yaptırmıştım, altı saat erken kalkacaktım ve New York aktarmasından sonra yarın sabah 10:50'de Berlin'e varacaktım. Ben'e tam olarak yalan söylemedim, kendime güveniyorum. Söylediğim gibi, sağ koltuğumu değiştiriyorum.

Ve uzun zaman önce öğrendiğim gibi, gerçek nüanslardadır. Bir taksi çağırıp Geleceğimin başlamasını beklerken çantama birkaç tuvalet malzemesi .

Dokuzuncu Bölüm

Temmuz 1942

Eva onu kitapçıdan aldıktan ve pansiyondaki ortak odalarında kilise toplantısının hikâyesini anlattıktan sonra Mamusia, "Bu rahibin dediklerini yapmalısın," dedi. "Bu baban için." Eve doğru yürürken öğle güneşi kasabayı pırıl pırıl yapmış, kiremit çatılar ışıktaki sanki 1re'deymiş gibi parlamıştı.

"Sanırım bu sadece Tatus'la ilgili olmayacak. Père Clément karşılığında bir şey bekleyecektir."

Mamusia bir süre durakladıktan sonra, "Yani ona birkaç belgeyi daha taklit etmesinde yardımcı olacaksın," dedi. "Bu ne kadar sürer? Bir gün mü? İki gün mü? Ondan sonra gitmeliyiz. Hep birlikte İsviçre'ye gideceğiz."

Eva başını salladı ama bunun o kadar kolay olacağından emin değildi.

Saat yediyi biraz geçe kapıları çalındı ve Eva dikkatle kapıyı açtığı anda Madam Barbier'nin orada dikildiğini gördü.

"Yemek odasında sizin için akşam yemeği var," diye duyurdu yaşlı kadın.

"olmadığını biliyor olmalısınız," diye cevap verdi Eva.

"Aurignon'da kollarız."

Eva derin bir nefes aldı. "Père Clément'e bizden bahsederken yaptığın şey bu muydu?"

Madam Barbier kaçırıldı. "Sizin ve annenizin hayatını kurtarıyordum matmazel. Belgeleriniz iyiydi ama her şeyi enine boyuna düşünmemiştiniz. Hâlâ da düşünmediniz." Eva başka bir şey söyleyemeden arkasını döndü.

Eva ve annesi birkaç dakika sonra yemek odasında yalnız başlarına oturduklarında, onları gerçek bir ziyafet bekliyordu. Üç kişilik masanın ortasında taze soğan yatağında kızarmış bir tavuk, yanında bir kase pırıl pırıl kızarmış patates, bir şişe kırmızı şarap ve bir sürahi su duruyordu. Eva ve annesi kararsız bakışlar attılar. Bu gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu; Eva savaş öncesinden beri böyle bir sofra görmemişti. Etrafına göz gezdiren Mamusia, Madam Barbier'nin odaya girdiği sırada, Yahudilerin ekmek için kutsama duası olan hamotziyi ve ardından şarap için kutsama duasını aceleyle fısıldadı.

Madam Barbier, "Umarım size katılmamın bir sakıncası yoktur," dedi ve cevap beklemeden bir sandalyeye yerleşti. "Kasabanın kenarında iyilik yaptığım bir çiftçi var. Karşılığında bana zaman zaman yiyecek sağlıyor. Ama bunların hepsini tek başıma yiyemem."

"Neden bize yardım ediyorsun?" Madam Barbier tavuğu keserken Eva sordu. Tavuktan buhar yükseldi ve Eva bir an için gözlerini kapatıp kokunun verdiği keyifle iç geçirdi.

"Çünkü çok şey yaşadınız." Madam Barbier Mamusia'nın tabağına kalın bir parça tavuk göğsü, Eva'nın tabağına da gevrek bir but koydu. "Ve umarım bir süre Aurignon'da kalmaya karar verirsiniz. Buradaki oda istediğiniz sürece sizindir. Père Clément'in size küçük bir maaş verebileceği söylendi, bu da konaklamanızı karşılamak için fazlasıyla yeterli olacaktır."

Mamusia kucağındaki peçeteyi düzelterek, "Teşekkür ederim," dedi, "ama burada çok uzun süre kalmayacağız."

"Anlıyorum." Madam Barbier onların tabaklarına ve kendi tabağına patates ve yeşillik yığarken ikisine de bakmadı. Her için küçük birer kadeh şarap doldurdu. "Kızınızın Père Clément ile konuştuğu izlenimine kapılmıştım."

Madam Barbier nefesinin altında kısa bir dua mırıldanıp istavroz çıkardıktan sonra kendi tavuk budunu keserken Eva kendini parçalanmış hissetti. "Henüz bir karar vermedik."

Mamusia ona sert bir bakış attı. "Elbette . Babanı geri alacaksın ve sonra yola çıkacağız."

Madam Barbier Eva'ya döndü, gözleri parlıyordu. "Siz de mi böyle hissediyorsunuz? Size yardım ettikten hemen sonra bizi terk mi edeceksiniz?"

Eva'nın iştahı aniden kesilmişti. "Bilmiyorum."

"Ama baban..." Mamusia sesini bir oktav yükselterek konuştu.

Masanın karşısındaki Madam Barbier boğazını temizledi. "Père Clément iyi bir adamdır, madam. Ona güvenebilirsiniz. İyi işler yapıyor."

Mamusia Madam Barbier'ye ters ters baktı. "Eminim öyledir ama bizimle hiçbir ilgisi yok."

"*Tam tersine*. Kocanızı tekrar görmeyi umuyorsanız, onun sizinle çok ilgisi olduğuna inanıyorum," diye cevap verdi Madam Barbier.

Mamusia homurdandı ve sandalyesini masadan geriye itti. Eva bir an için annesinin haklı bir öfkeyle fırlamak üzere olduğundan emin oldu, ama belki de önündeki dolu yemek tabağının cazibesine kapılarak yeniden düşünür gibi oldu. Bunun yerine, Madam Barbier kendi tavuğunu keserken, yüzünde hoş bir boş ifadeyle kendi kendine öfkeyle mırıldanarak sandalyesini geri çekti.

"Yani, burada yalnız mı yaşıyorsun?" Eva sessizlik rahatsız edici bir hal aldığında sordu.

"Evet canım," diye cevap verdi yaşlı kadın. "Kocam ve ben mutlu zamanlarımızda pansiyonu birlikte yönetirdik. Aurignon, Lyon'da, Dijon'da, hatta Paris'te yaşayan ve yaz aylarında kırsal bölgelere kaçmak isteyen insanlar için popüler bir tatil yeri idi. Sonra kocam 1939'da öldü ve savaş."

Mamusia nihayet başını kaldırarak, "Kocana olanları duyduğuma üzüldüm," dedi. "Seninkini duyduğuma üzüldüm ama en azından hâlâ umudun var. Ve sen de

hala kızınız var." Madam Barbier başıyla Eva'yı onayladı. "Oğlum, babası öldükten hemen sonra Fransa'ya savaşmaya gitti. Bir daha geri dönmedi."

"Bunu duyduğuma ben de çok üzüldüm," dedi Mamusia, mırıldanarak başsağlığı dileyen Eva'ya bakarak.

Madam Barbier bu sözleri başını hızlıca sallayarak kabul etti. "Tahmin edebileceğiniz gibi, Pétain onların paçalarını yalamak istese bile, Almanlara pek düşkün değilim, yaşlı aptal. Benim Fransa'm, kocamın Büyük Savaş'ta uğruna savaştığı ve oğlumun uğruna canını verdiği Fransa'dır." Birden gözleri Eva'ya dikildi ve onlar da 1re'ye. "Umarım siz de bu Fransa için savaşmayı seçersiniz, matmazel. Şimdi izin verirseniz, sanırım işim bitti." Ayağa kalktı.

aniden sandalyesini masadan geriye itti ve tabağını fırlattı, ama Eva onun yanağından süzülen bir damla gözyaşını görmeden önce değil.

"Onlara hiçbir şey borçlu değiliz," diye mırıldandı Mamusia bir an sonra, Madam Barbier'nin ardında bıraktığı sessizliği bozarak.

Eva içini çekti. "Elbette biliyoruz. Arjantin Büyükelçiliği'nden sahte belge almak asla aklıma gelmezdi. Ve fikir bir şekilde aklıma gelmiş olsa bile, nasıl yapacağımı asla bilemezdim."

"Rahip size biraz bilgi verdi. Madam Barbier de bize biraz yemek hazırladı. Ne olmuş yani?"

"İki yıldır yediğimiz en iyi yemek bu, Mamusia."

Mamusia kaçırdı. "Bu yine de yapmak istemediğin bir şeyi yapmak zorunda olduğun anlamına gelmez."

"Ya yardım etmek istersem?"

"Rahibin neye bile bilmiyorsunuz."

"İnsanlara yardım etmekle uğraştığını biliyorum. Belki bu benim de yapmam gereken bir şeydir."

Mamusia'nın çenesi gerildi. "Yapman gereken şey, *moje serduszko*, kalbim, aileni kollamak. Unutma, Fransa bize döndü. *Sana* da." Homurdanarak yemeğine döndü ve Eva onun yemesini izlerken midesi belirsizlikle doldu.

Fransa sırtını dönmüş olabilir. Ama bu, hayatlar Eva'nın da aynı şeyi yapabileceği anlamına mı geliyordu?

Annesinin masayı toplamasına ve boş mutfakta bulaşıkları yıkamasına yardım ettikten sonra Eva elini yüzünü yıkadı ve alacakaranlıkta Père Clément ile buluşmak üzere yola çıktı.

Kilisenin ağır ön kapısı kilitli değildi ama içerisi karanlık ve sessizdi, sadece sönmeye yüz tutmuş birkaç mumla aydınlatılmıştı. Sunağın üstündeki İsa heykeli Eva'yı izliyor gibiydi ve Eva huzurlu mu yoksa gergin mi hissetmesi gerektiğinden emin değildi. Ne bekliyordu ki, Père Clément'in kırmızı halı sermek için burada neşeyle bekleyeceğini mi? O

Kürsünün sağındaki küçük kütüphaneye açılan kapıya yönelmeden önce sadece bir an tereddüt etti. Kapı kilitli değildi.

Père Clément da orada değildi ama boş oda onun için hazırlanmış gibiydi. Vitray pencerelerin üzerine çekilmiş perdeler mekânı mağara gibi hissettiriyordu ve biri ortadaki masanın üzerinde olmak üzere odanın etrafında üç fener yanıyordu. Eva dikkatlice içeri girip kapıyı arkasından kapattı ve çalışma alanının ortasında duran şeyi fark ettiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. Arjantin konsolosluğundan alınmış özel bir form gibi görünen bir şey vardı, yanında da birkaç parça kalın boş kâğıt ve kırmızı, mavi, siyah ve menekşe renkli kalemler. Babasının hemen eğilip sevinçle inceleyeceği türden eski bir daktilo, lambanın hemen solunda onu bekliyordu. Père Clément'in 1732'de basıldığını söylediği altın işlemeli sırtı olan deri ciltli kitap, masanın köşesinde, o sabah bıraktığı yerde duruyordu.

"Père Clément?" diye temkinli bir şekilde seslendi ama onu sadece sessizlik karşıladı. Birkaç saniye sonra masaya bakan iki sandalyeden birine dikkatlice oturdu ve Arjantin konsolosluğundan gelen orijinal mektubu eline aldı. Biçimi nispeten basitti ve pulları taklit etmek yeterince kolay görünüyordu. Boş kâğıtlardan birini alıp daktiloya yerleştirmeden önce bir dakika daha bekledi. Önce mektubu gerçek belgeyi model alarak hazırlayacak, sonra da antet ve pullar için endişelenecekti.

Paris'teki Elzévir caddesinde oturan Leo Traube'nin aslında Arjantin'de doğduğunu ve bu nedenle Alman gözaltısından muaf olduğunu bildiren resmi bir mektubun kelimelerini yazarken dalgın mırıldanıyordu. Traube'nin derhal serbest bırakılması gerektiğini yazıyordu. Yazmayı bitirdiğinde, gerçek diplomatın kabartmalı imzasını kopyaladı ve ardından siyah sanat kalemıyla konsolosluğun antetli kağıdını dikkatle kopyalamaya koyuldu.

Ardından kırmızı ve mavi pullar geldi ve çalışırken kâğıdı tutmak için eski deri ciltli mektuplar ve İnciller kitabını masanın üzerine kaydırды. Sahte damgaları işlerken, zihni yaratırken sık sık yaptığı gibi sürüklendi. Her kalem darbesinde nefesinin ritmini hissedebiliyordu ve damgalar yavaşça sayfada belirirken bir umut filizlendi. İyi bir iş yapıyordu ve bunu biliyordu.

Son damgayı -maviye kazınmış bir güneş- neredeyse bitirmişti ki, kapının açılma sesi onu hayal aleminden kopardı. Bir solukta ayağa fırladı, sahte belgeyi tutuyordu. Rafların arasındaki gölgelerden genç bir adam çıktı ve Eva gerçek Arjantin mektubunu da kapmak için çabaladı. birlikte onu da arkasına, eteğinin bel kısmına sıkıştırdı.

Adam hiçbir şey söylemeden ona baktı. Saçları siyahtı ve gözleri Rickerin fenerinin ışığında yeşil, belki de ela görünüyordu. Bronz tenli, kare çeneli, geniş omuzlu ve dar belliydi. Yüz ifadesi vurdumduymazdı.

"İyi akşamlar, mösyö." Eva sıradan ve masum görünmeye çalışıyordu ama sesi çatallaştı.

Kollarını kavuştururken yüzü değişmedi, gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. "Burada ne yapıyorsun?"

Eva ona gergin, sahte bir gülümseme attı ve masanın üzerinde el yordamıyla bir şeyler aradı. "Sadece biraz kitap okuyacağım," dedi ve deri ciltli kitabı kaldırdı.

"*Epîtres et Evangiles*," dedi, sırtını okumak için başını eğerek. "Ah evet. Duyuları harekete geçirmek için iki yüz yıllık bir haftalık ayin rehberi gibisi yok."

Şimdi yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu. "Gördüğünüz gibi ben çok dindarım. Père Clément burada bulunmamın benim için 1ne olduğunu söyledi."

Adam hâlâ . "Evet, sizin gibi din âlimlerini çok destekliyor."

"Çok."

Adam uzun bir süre daha ona baktı ve Eva gözlerini kaçırmak istese de yapamadı. "O halde," dedi sonunda, "siz meşhur Colette Fontain'siniz."

Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Père Clément ona ihanet miydi? Yoksa Madam Barbier miydi?

Adam cevap beklemeden, "Far ışığındaki tavşan gibi bakmayı bırakabilirsiniz, matmazel," dedi. "Père Clément bana sizin hakkınızda her şeyi anlattı."

Eva ona gözlerini kırıştırdı ve sonra yere baktı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Bir adım daha yaklaştı, sonra bir adım daha. Artık o kadar yakındı ki, ayaklarına bakarken nefesinin sıcaklığını alnında hissedebiliyordu. "Sanırım biliyorsun." Sonra kolunu ona doladı, neredeyse kucaklayacaktı ve kız çığlık attı. Bu muydu yani? Onu tutuklamaya mı gelmişti? Sonra adam geri çekildi ve bir an için rahatladığını hissetti ama bu kısa sürdü. Adamın elinde eteğinin altına sokmaya çalıştığı kâğıtları tuttuğunu fark edince tüm vücudu buz kesti.

"Bunları açıklayabilirim," dedi.

"Gerçekten böyle bağırmamalısın," dedi kayıtsızca onları incelemeye başlarken. "Dışarıdaki insanlar seni duyabilir, biliyorsun. Gerçekten kimliğimizi açığa çıkarmak istiyor musun?"

"Bizim... ne?"

Yukarı baktı. ", " diye tekrarladı yavaşça, sanki küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi. "Burada mahremiyete ihtiyacımız olduğunu elbette biliyorsunuz. Père Clément oldukça zeki göründüğünüzü söyledi, ama bunu anlamadıysanız, sizi fazla abartmış demektir."

Kimdi bu adam? Kaçmaya çalışmalı mıydı? Sessizce kapıya doğru ilerlemeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" Şaşkın görünüyordu.

Sertçe yutkundu ve eski çekildi. "Hiçbir yere." Başka bir yolu olmalıydı. "Bakın, o kâğıtlara yeni . İncilleri okumaya geldiğimde burada duruyorlardı."

"Mektuplar demek istiyorsunuz." "Evet, evet, elbette."

Tekrar belgelere baktı. "Konsolosun imzasındaki *e harfinin* üzerindeki vurguyu atlamışsınız. Bunun dışında oldukça iyi. Etkilendim." Başını kaldırdı ve mektupları ona geri uzattı. "Yalnızca bir sorun var. Colette Fontain olduğunuzu söyleyen belgeleriniz? Anladığım kadarıyla oldukça iyiler ve bunun için sizi takdir ediyorum. Ama bu ismi nereden aldınız?"

"Benim adım, tabii ki, mösyö."

Onun sözlerini umursamaz bir tavırla elinin tersiyle itti. "Geç oldu, matmazel. Buraya size zarar vermek için gelmedim. Yardım etmek için buradayım. Gökyüzünden çekilen kimlikler, sadece seyahat içeren acil durumlarda mükemmel bir şekilde kullanılabilir. Ancak trenlere binmekten başka bir şey yapmayı planlıyorsanız - örneğin, bir trene doğru yürümek gibi

Bir toplama kampının kapılarına dayanmak ve bir mahkumun serbest bırakılmasını talep etmek için daha ikna edici belgelere ihtiyacınız olacak."

"Ne dediğini anlamıyorum-"

"Yetkililer kimlikleri resmi kayıtlara göre kontrol ediyor, anlıyor musunuz?" dedi, sanki hiç konuşmamış gibi itirazlarını geçiştirerek. "Şimdi, gerçek kimlikleri kaldırmanın birkaç yolu var. Sahte terhis belgeleri benim favorimdir çünkü taklit edilmesi çok kolaydır ama bu sadece askerlik çağındaki erkekler için işe yarar ve tabii ki siz bir kadınsınız. Gerçek bir insanı kimliğini sizinle paylaşması için zorlayacak vaktimiz yok ve ayrıca bu kasaba o kadar küçük ki zaten uygun birini bulabileceğimizden emin değilim. Ve şahsen ben mezarlıklarda isim ve doğum tarihi aramaktan hoşlanmıyorum." Kadın ona bakakalırken neredeyse kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Ama *Journal Oficiel*. İşte bilet bu, matmazel. Bizi birden fazla kez kurtardı."

"*Journal Oficiel* mi?" Onun hızlı düşünce zincirini takip ederken kendini sersemlemiş hissetti. Elbette *JO* olarak adlandırılan ve tüm ülke için tüm özel yasaları, kararnameleri ve özel bildirileri kaydeden gazeteyi biliyordu, ama bunun onunla ne ilgisi vardı?

"Bahse girerim doğumlar, ölümler, evlilikler, vatandaşlığa kabuller ve bu şeylerle ilgili bölümleri atlıyorsunuzdur. Haksız mıyım?" Cevap beklemedi. "Elbette öyle. Kimin böyle sıkıcı şeylere ayıracak vakti var ki? Size söyleyeyim, matmazel, benim var. Ödünç alınmayı bekleyen gerçek bir kimlik hazinesi."

Adamın ne istediğini nihayet anladığında gözlerini birkaç kez kırıştırdı. "Sahte belgeler için *JO*'dan gerçek isimler ödünç alıyorsunuz."

"Çok ."

Ona ters ters baktı. "O zaman sen bir kalpazansın."

Sırıttı. "Kendimi bir sanatçı ya da bazen sadece bir dahi olarak görmeyi tercih ediyorum. Ama anlaması daha kolaysa sahtekâr da diyebilirim. Şimdi, bana iyi olduğunuz söylendi. Bakalım, olur mu?" Hemen solundaki rafa döndü ve birkaç kitap çıkardı. Rafın arkasında, ekmek kutusu büyüklüğünde bir bölmeyi gizleyen sahte bir duvar vardı. Adam küçük bir avuç dolusu boş kâğıt çıkarırken kadın bakakaldı. Tahta kutuyu kaydırmadan önce onları önündeki masanın üzerine koydu.

paneli tekrar kapattı ve kitapları geri çekerek örttü. "Boş belgeler," diye açıkladı, kâğıtlara başıyla işaret ederek.

Aşağıya baktı. Gerçekten de birkaç kimlik kartı ve birkaç gevşek kâğıt vardı. "Ama ne-?"

Tekrar sözünü kesti, sesi neşeliydi. "Sizin için bir kimlik seçme cüretini gösterdim. *Journal Officiel*'i incelemek sıkıcı olabiliyor ve umarım yorgun göründüğünüzü fark etmem sizi rahatsız etmez."

Yavaşça başını salladı.

"Marie Charpentier," dedi basitçe.

"Pardon?"

"Marie Charpentier. Bunu gerçekten yazmalısın." Adam sabırla beklerken, Marie sersemlemiş bir halde kalemi eline aldı ve itaatkâr bir şekilde ismi not etti. "Göbek adı, Renée. On bir Şubat 1921'de Paris'te doğmuşsun. Sen bir sekretersin. Ve Paris'te, altıncı bölgede, Visconti caddesinde on sekiz numarada oturuyorsun. Oh, ve Clermont-Ferrand'a giden bir otobüs var, sabah saat onu geçe şehir meydanından kalkıyor. mı?"

Başını kaldırıp ona baktı. "Ama..."

"Güzel. Mevcut fotoğrafınızdaki zımbaları gevşetebilmelisiniz ve eğer Père Clément'in söylediği kadar iyiyseniz, pulun zaten orada basılı olan kısmıyla çalışabilmelisiniz. Pullar elbette kült; dolaşımda çok fazla pul var ve ben sadece en yaygın olanları kazıyabildim, ama görüyorum ki siz bunu başarmışsınız. Etkileyici. Her halükarda, Paris'ten döndüğünüzde size daha iyi belgeler getireceğiz. Ve bir soru daha, Matmazel Charpentier - umarım size böyle hitap etmemin bir sakıncası yoktur. Başka belgelerde sahtecilik yapma deneyiminiz var mı?"

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım."

Kaşlarını çattı. "İlginç. Çıkarken fenerleri emin olun, olur mu? Kiliseyi istemezsiniz."

"Ben-" diye başladı ama adam çoktan kapıya yönelmişti.

"Mektupları okurken iyi eğlenceler!" dedi neşeyle ve sonunda küçük bir gülümseme yaydı.

Kadın cevap veremeden adam gitmiş, kapıyı sessizce kapatmış ve onu hızla akan düşünceleriyle baş başa bırakmıştı. Adamın ardından baktı ve sonra sahte mektubuna geri döndü. Gerçekten de adamın söylediği gibi bir aksan işareti eksikti.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Onuncu Bölüm

Eva, kendisini Marie Charpentier olarak tanıtan yeni sahte kimlik kartıyla kiliseden ayrıldıktan sonra hiç uyumadı. Şafaktan önce, annesi huzur içinde uyurken, babasını Drancy'den kurtardıktan sonra Aurignon'a gidebilmeleri için babası ve kendisi için dikkatlice sahte seyahat izinleri hazırladı. Midesi şüpheyle dolup taşsa da, annesi uyanmadan önce Père Clément'in izini sürmek için yola çıktı. Ama kilise boş ve sessizdi ve onu hiçbir yerde bulamadı. Madam Barbier de yüzleşmek için ortalıkta yoktu. Siyah saçlı adam saat on otobüsünden bahsetmiş olsa da, Eva kasaba meydanında asılı olan tarifede saat sekizde de bir sefer olduğunu görmüştü. Bir an önce Paris'e varmak isteyen Eva, annesini uyandırıp bir gece önce kilisede olanları anlattıktan sonra otobüse yetişmek üzere yola çıktı.

"Yine de bu insanlara bir şey borçlu olduğun anlamına gelmez," diye mırıldandı annesi.

"Mamusia, eğer Tatus'u kurtarmama yardım ederlerse, onlara her şeyi borçlu olurum."

Mamusia iç çekti. "Onu sağ salim geri getir, moje serduszko. Sana güveniyorum."

Saatler sonra Clermont-Ferrand'da, sıkıcı bakışlı bir Fransız polisine belgelerini verip Paris'e giden trene binerken annesinin sözleri hâlâ aklındaydı. *Onu sağ salim geri getir... Sana güveniyorum.* Sanki dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi hissediyordu. Tren yavaşça ilerleyip onu kuzeye, Almanlarla dolu toprakların derinliklerine götürürken Eva gözlerini kapadı ve alnını serin cama dayadı. "Lütfen Tanrım," diye mırıldandı, "anneme iyi bak."

Yolculuğun ilk ayağı geçti ve Eva damarlarında dolaşan adrenalin olmasa uyuyakalabilirdi. Üzüm bağları, yel değirmenleri ve küçük köyler camın dışından hızla geçiyordu ve Eva diğer yolcuları ve trenin koridorlarında düzenli aralıklarla bir aşağı bir yukarı yürüyen Alman askerlerini görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

Vichy'nin kuzeyindeki Saint-Germain-des-Fossés'yi henüz geçmişlerdi ki bir adam Eva'nın oturduğu koltuğun yanında yüksek sesle boğazını temizledi. Eva onu görmezden geldi, koyunlarla dolu küçük bir çiftliğin yanından geçen dar bir derenin kıvrımlı sularını izliyordu ama adam "*Fräulein?* Evraklarınız?" diye sorduğunda başını kaldırıp bakmaktan başka çaresi yoktu.

Alman üniforması giymiş, açık renk saçlı bir adamın - aslında bir çocuğun - kendisine kaşlarını çatarak baktığını gördü. Kendisinden birkaç yaş daha genç görünüyordu ama sanki boyunu uzatmak onu daha tehditkâr gösterecekmiş gibi dimdik duruyordu. Ona, göğsündeki Nazi ambleminin, abartılı duruşunun yardımı olmadan da onu yeterince korkutucu yaptığını söylemek istedi. Ama bunun yerine, sahte kimlik kartını ve daha bu sabah uydurduğu seyahat iznini verirken ifadesini nötr tutmak için mücadele etti.

Asker ikisini de inceledi, gözleri kısılmıştı. Tekrar Eva'ya baktığında yüzünde kendini beğenmiş, sert bir ifade vardı. "*Fräulein Charpentier,*" dedi, ses tonundan küçümseme akıyordu, "bugünkü seyahatinizin hedefi nedir?"

"Paris."

"Ne amaçla?"

Kalbi güm güm atıyordu. Taciz etmek için neden onu seçmişti? Belli ki evrakları daha önce kabul edilmişti. Tren vagonunda hızla etrafına bakındı ve birkaç kişinin ona baktığını gördü, bazıları sempatiyle, bazıları şüpheyle. Dikkatini tekrar Alman'a çevirdi. "Eve dönüyorum."

"Peki sen nereden geliyorsun?" Askerin bakışları daha da şüpheli bir hal almıştı.

"Aurignon."

"Orada ne işin vardı?" "Bir teyzemi ziyaret ediyordum."

"Başka belgeler de görmem gerekiyor."

"Diğer belgeler mi?"

"Eminim başka belgeleriniz de vardır? Söylediğiniz kişi olduğunuzu kanıtlamak için?"

Eva kalbi küt küt atarak ona baktı. "Ama yasal olarak seyahat etmek için ihtiyacım olan tek şey seyahat iznim ve kimlik kartım."

Askerin gözleri şimdi parlaktı, heyecanlıydı ve Eva kendini aç bir kurt tarafından çembere alınmış yaralı bir tavşan gibi hissediyordu. "Yine de çoğu vatandaş yanında kim olduğunu kanıtlayacak başka bir şey taşır." Bir kaşını kaldırdı ve ekledi, "Tabii sahte belgelerle seyahat etmiyorlarsa."

"Sorun nedir?" Askerin arkasından Fransız aksanlı derin bir ses kesildi ve asker alaycı bir tavırla döndüğünde Eva'nın ağzı açık kaldı. Bir sıra ötede duran, dün gece kilisenin kütüphanesinde sözünü kesen siyah saçlı genç adamdı. Derin bir nefes aldı.

"Ve siz...?" diye sordu Alman.

"Kocası." Kolayca Eva'nın yanındaki koltuğa kaydı, avucunu onun kalçasına koydu ve yanağından öptü. "Merhaba sevgilim. Bu kadar uzun süre gelemediğim için özür dilerim. Manzaranın büyüüne kapıldım ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

"Merhaba," diye kekelemeyi başardı Eva.

"Kocası mı? Belgelerinizi göreyim o zaman."

Eva nefes almayı bıraktı. Bundan nasıl kurtulacaktı?

Ama o sadece kolayca gülümsedi ve cebinden çıkardığı belgeleri Alman'a uzattı.

"Rémy Charpentier," diye okudu asker ve bu kez Eva yüksek sesle soludu, bu da kaburgalarına hızlı bir yumruk yemesine neden oldu.

"Kusura bakma hayatım," dedi neşeye, gülümseyerek ona baktı. "Kolum kaydı."

Eva ona bön bön bakarken, adam birkaç kâğıt daha çıkarıp askere uzattı. "bakalım. Karımın öğrenci kimlik belgeleri, kütüphane kartı ve geçen hafta farları olmadan bisiklet sürdüğü için aldığı ceza. Eşyalarını kaybetmeye meyillidir, ben de onun için saklıyorum. Kadınların nasıl olduğunu bilirsiniz."

Asker kaşlarını çatmadan kâğıtları karıştırdı ve sonra geri verdi. ". Ama bir daha tek başına seyahat etmesine izin vermemelisiniz. Yahudi bir görünümü var."

"Evet, elbette, tavsiyeniz için teşekkür ederim." Siyah saçlı adam yoluna devam ederken askere kibarca başını salladı.

Eva, Alman'ın duymayacağı bir yere gelmesini bekledikten sonra eğilip tıslayarak, "Elini kalçamdan çeker misin lütfen?" diye sordu.

"Seni kurtardığım için bana teşekkür etmenin nasıl bir yolu bu?" Adam ona sırtıttı ama birkaç saniye sonra elini çekti. Hâlâ Eva'nın kâğıtlarını tutuyordu.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Seninle seyahat ediyorum, sevgilim," dedi yüksek sesle, pencereden dışarıyı göstererek. "Bak, şu anda geçtiğimiz Varennes-sur-Allier mi? Sanırım öyle. Nehrin köyün içinden kıvrılmasını sevmiyor musun? Şu tarlanın hemen ötesinde görebilirsiniz."

"Manzarayı seninle tartışmamı mı istiyorsun?"

"Hayır." Sesi aniden kısılmıştı, kızın kulağında ısrarcıydı. "Sakin olmanı ve bana aşıkmişsin gibi davranmanı istiyorum. Ya da sadece benimle tanışmanı. Seni daha yeni kurtardım ve en azından önümüzdeki birkaç saat için bana güvenebilirsin. Paris'e vardığımızda her şeyi açıklayacağım. Burada bizimle ilgilenen çok fazla insan var." İki koridor öteden onlara bakan yaşlı bir kadına sevimli bir sırıtiş fırlattı. Kadın homurdandı ve örgüsüne geri döndü.

"Peki," diye homurdandı Eva. "Şimdi bana kâğıtlarımı geri verecek misin?"

Sahte belgeleri ve Alman askerini söylediği kişi olduğuna ikna etmek için kullandığı belgeleri ona uzattı. Kadın onlara baktı ve kaşlarını çatı. "Ama bunlar kesinlikle korkunç."

Genç adam şaşırılmış görünüyordu. "Sanırım söylemek istediğin şey, 'Beni kurtarmaya geldiğin için teşekkür ederim yakışıklı Rémy,' idi."

"I-"

"Şahsen, acele bir iş için oldukça iyi olduklarını düşünüyorum." Kadın sadece ona baktı.

"Oh, Tanrı aşkına, işte yine tavşan bakışların." Gözlerini devirdi. "Şimdi uslu dur ve elimi tut, olur mu? Asker arkadaşın geri geliyor."

Eva başını kaldırdı ve vagonun diğer ucundan onlara doğru yürüyen Alman'ı gördü, tehditkâr bakışları ona yapışmıştı. Ama asker daha bir şey söyleyemeden

R my tek kelime etmeden eğildi ve Eva'nın ağzını kendi dudaklarıyla kapadı, dudakları yumuşak ve nazikti. Eva tereddüt etti ve gözlerini kapatıp onu  pmeden önce alaycı Alman'a bir kez daha . Etrafındaki oksijen yok olmuş gibiydi, bu da başının dönmesine neden oldu. R my eğlenmiş bir ifadeyle çekildiğinde Alman gitmişti ve Eva'nın kalbi hızla çarpıyordu.  p c ğ n sadece bir şaşırtmaca olduğunu biliyordu ama R my'nin şefkati dengesini bozmuştu. "Beni  pemezsin," diye fısıldadı.

Sadece güldü ve başını salladı. "Pardon, neydi o? Evet, 'Bugün beni ikinci kez kurtarmaya geldiğin çok teşekkür ederim yakışıklı R my' miydi?"

"Hepsi bu kadar ? Beni kurtarmaya mı geldin?"

"Elbette," dedi R my, i  çekerek koltuğuna geri yerleşti, dudaklarında memnun bir g l mseminin izleri dans ediyordu. "Ne de olsa sen benim karımsın."

Trenleri bir düzine r tarın ardından Paris'e girdiğinde **alacakaranlık**    yordu. Bir keresinde arka planda patlamalar duymuşlardı ve şehre yaklaştıklarında silah sesleri duyulmuştu. Eva başkentten ayrılalı gerçekten de sadece dört gün m  olmuştu? şimdiden her şey daha karanlık, daha  nsezili gelmeye başlamıştı.

R my onun elini tuttu ve trenden ayrılırken küçük valizini taşıdı, ikisi de daha önce onu taciz eden Alman'a kibarca başlarını salladılar. Alman onlara el salladı ama Eva onlar uzaklaşırken Alman'ın gözlerinin sırtına dikildiğini hissedebiliyordu.

 stasyondan çıkıp rue de Lyon'da kuzeye doğru yürümeye başladıklarında Eva elini . " yi, şimdi yalnızız. Bana burada ne yaptığınızı söyle."

"Sevgili karımdan hâlâ pek takdir görmüyorum." Ona sırtıttı.

"Ben ciddiylim. Beni mi takip ediyordun?"

"Bilmeniz gerekiyorsa, bu sabah pansiyonunuzda size belgeleri teslim etmek için geldim, ama siz çoktan gitmiştiniz. Postacıyla birlikte Clermont-Ferrand'a doğru yola çıktım, sizi tren istasyonunda bulmayı umuyordum ama siz çoktan gitmiştiniz.

Uçağa bindim ve seni bulamadım. Bu yüzden son anda bir bilet aldım. Seni ararken Alman'ın taciz ettiğini gördüm."

"Seni kocam olarak gösteren kimlik belgeleriyle ne yapıyordun?"

Güldü. "Onları senin okul kimlik belgelerini hazırladığım sırada yaptım."

"Ama *neden*?"

"İhtiyacım olursa diye."

Kadın hayal kırıklığıyla başını salladı ve bir barın dışında gülüşen küçük bir Alman asker grubunun yanından geçerlerken, adam tekrar elini ve yanağından öptü. "Onlara *ne* için ihtiyacın vardı?" diye sordu ve askerlerin duyamayacağı bir yere geldiklerinde tekrar elini çekti.

"Tam da bugün karşılaştığımız türden bir durum için. Görünüşe göre tam zamanında gelmişim."

Daireler çiziyorlardı ve kadın, adamın bu işkenceyi uzatmaktan zevk aldığını hissetmeye başlamıştı. "Peki, teşekkür . Aurignon'a dönüş yolculuğunuzun tadını çıkarın."

Adam aniden durdu ve birkaç adım daha attıktan sonra kadın da isteksizce durdu ve geri döndü. Adamın yüzünde kaybolmuş bir köpek yavrusunun ifadesi vardı.

"Ne?" diye sordu iç çekerek.

"Bu ciddi bir mesele Colette. Gerçekten tehlikeydesdin." "İne olabilirdim."

"Bu riski göze alamazdım."

"Neden?"

Tereddüt etti. "Çünkü itiraf ne kadar nefret etsem de, yaptığın işte iyisin. Ve iyi olan birini kaybetmeyi göze alamayız."

"Biz' mi?" diye tekrarladı.

Etrafına bakındı. "Père Clément. Ve onun gibi diğerleri."

"Kalpazanlar."

"Şşt," dedi hemen.

"Bakın, iltifatınız için minnettarım. Bunca yolu geldiğiniz için de çok duygulandım. Ama buraya sadece babamı almaya geldim, sonra ailemle birlikte İsviçre'ye gideceğiz."

Başını salladı. "Bunu söyleyebileceğini düşünmüştüm."

"Öyleyse, sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sanırım Aurignon'da görüşürüz." Tereddüt etti. "Anladığım kadarıyla Père Clément'e yardımlarından dolayı bir borcum var, tamam mı? Doğuya gitmeden önce yardım etmek için bir iki gün daha kalacağım, ama orada uzun süre kalmayacağım."

"Gerçekten seni burada, Paris'te yalnız bırakmamı mı istiyorsun?" "Burası benim şehrim."

Kaşlarını çattı. "Korkarım öyle değil."

Şimdi de onu kızdırıyordu. "Tabii ki öyle. Hayatım boyunca burada yaşadım."

Arkalarındaki Almanları ve bir blok ötede akşam rüzgârında sallanan gamalı haçı işaret etti. "Colette, Paris artık senin değil. Ya da benim. Artık Fransızlara ait değil. azından şu anda değil."

Rag'a gözlerini kırptırdı ve sonra etrafına dikkatle baktı. Rue de Lyon'un güzel akşam ışığında, kafelerin ve pencere kenarlarının yaz havasının tadını çıkaran mutlu insanlarla dolup taşması gerekirdi ama bunun yerine neredeyse terk edilmişti, etraflarındaki pencerelerin çoğu kapalı ve karanlıktı. İçini çekti ve son ışığın da söndüğünü hissetti. "Ben Eva."

"Pardon?"

"Benim adım. Colette değil, Eva. Eva Traube." Kelimeler dudaklarından döküldüğü anda, çok fazla şey söyleyip söylemediğini merak etti. Kesinlikle insanlara gerçek adını söylememesi gerekiyordu, burada değil. Yine de onu trende kurtarmıştı; ona zarar vermek istemediği açıktı.

Başını salladı ve tekrar yürümeye başladıklarında onun elini tuttu. Bu sefer kız elini çekmek istemedi. "Eva, seninle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Ve sanırım sen gerçekten Rémy değilsin."

"Aslında öyleyim."

Ona bir bakış attı. "Benim sahte kimliğimle aynı soyadını paylaşıyor olmana inanmamı mı bekliyorsun?"

Gülümsedi. "Hayır, Charpentier soyadı yanlış elbette ama benim adım gerçekten Rémy."

"Sahte belgelerinizde gerçek adınızı mı kullandınız?" Omuz silkti.

"Neden bu kadar zahmete girdin?"

Onun elini sıktı. "Çünkü hiçbir arkadaşlığın bir yalanla başlamaması gerektiğini düşünüyorum."

"Ama bütün günü kocamış gibi davranarak geçirdin." "Bu durumda, sanırım bir gün benimle evlenmek zorunda kalacaksın."

Güldü ve yanaklarında açan rengi görmemesi için hızla başını eğdi. "Bu bir teklif mi?"

"Hayır. Evlenme teklif ettiğimde anlayacaksın." Sırıtmadan önce uzun bir süre bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Ve kayıtlara diye söylüyorum, adım Rémy Duchamp-evlendikten sonra alacağın ismi bil diye söylüyorum." Place de la Bastille'in etrafında dönmeye başladıklarında sırtarak onu dürttü. Temmuz Sütunu üzerlerinde yükseliyor, altın kanatlı *Génie de la Liberté* heykeli hayal kırıklığı içinde şehre bakıyordu. "Şimdi nereye gidiyoruz? Sokağa çıkma yasağı neredeyse başladı ve dikkat çekmek istemiyoruz."

"Ailemin dairesine."

Adam aniden durdu ve Eva'nın elini sıkıca kavradığı için onu da kendisiyle birlikte durmaya zorladı. "Eva," dedi usulca.

"Ne var? Hadi gidelim. Haklısın. Acele etmeliyiz."

"Eva." Eva'nın kendisine bakmasını bekledi. "Senin dairen mi? Yapamayız." "Sadece on beş dakika uzaklıkta."

"Ama düşünemezsin-" Başını salladı. "Eva, üzgünüm ama oraya gidemeyiz."

Geri çekildi ve tekrar yürümeye başladı. "Ne söylemeye çalıştığını biliyorum. Dairenin muhtemelen yağmalanmış olduğunu, bunu bu şekilde görmenin benim için zor olacağını. Tüm bunları biliyorum ve buna hazırlıklıyım."

"Endişelendiğim şey bu değil Eva."

"Ne yani, polisin gözü üzerinde mi olacak? Paris'te sürgün edilen her Yahudi'nin evini gözetlemekten daha önemli işleri olduğu kesin."

"Eva-" Rémy kelime arıyor gibiydi. "Dairenin boş olmama ihtimali çok yüksek."

"Tabii ki olacak."

"Eva, insanlar sadece daireleri yağmalamıyor. . Senin geri dönmeyeceğini varsayıyorlar."

Ağız açık bir şekilde ona baktı. "Evimde bir yabancının *yaşadığını* mı düşünüyorsun? Şimdiden mi?"

"Neredeyse eminim."

"Gerçi daha birkaç gün önce ayrıldık."

"Çöpçüler hızlı çalışır." Elini sıktı ve bıraktı. "Bak, izin ver içeri gireyim. Kapınızı çalacağım. Daire doluysa, insanlara amcamı aradığımı ve yanlış adres verildiğini söylerim. Eğer değilse, o zaman gelip seni alırım ve hemen ."

Kalbi göğsündeki denizde batan bir taş gibi hissetmesine rağmen başını salladı. ". Ama eminim."

Beş sözsüz dakika sonra, alacakaranlığın son ışıkları ufukta dans ederken Eva'nın binasının dışındaki gölgelerde duruyorlardı. Sokağa çıkma yasağı yakında yürürlüğe girecekti; fazla zaman yoktu.

"İkinci Roor, C dairesi mi?" Rémy sordu, gözleri istemediği ve istemediği bir sempatiyle doluydu.

"Bu doğru."

"Birkaç dakika içinde döneceğim Eva. Birinin seni tanınması ihtimaline karşı gözden uzak dur."

Onun gidişini yüreği parçalanarak izledi ve üç dakika sonra geri döndüğünde artık biliyordu.

"Kimdi o?" diye sordu donuk bir sesle, adam koluna girip onu hayatı boyunca evi olan o yerden uzaklaştırırken. "Orada kim yaşıyordu?"

"Erik gibi yüzü olan bir kadının iki küçük çocuğu vardı, iki kız," dedi batmakta olan güneşi yenmeye çalışarak hızla kuzeye doğru yürürlerken. "Küçük olana Simone derdi."

"Madam Fontain." Eva hiç şaşırmamıştı. "Takma adınızı o şirretten mi aldınız?"

Eva içini çekti. "Hiç şüphesiz bir Hristiyan, değil mi?"

Rémy'nin cevap vermesi birkaç dakika sürdü. "Bana sorarsanız, hiç de Hristiyanlığa uygun değil, değil mi? Biri ölür ölmez onun evine böyle taşınmak? Bir mezarın üzerinde neşeyle dans etmek gibi. Bahse girerim Madam Fontain böyle bir suratla hayatında bir gün bile dans etmemiştir."

Eva, Madam Fontain'in bir jig denemesinde bulunacağı düşüncesiyle gülümsemekten kendini alamadı. "Zamanınızı boşa harcadığım için özür dilerim. Size inanmalıydım."

R my omuz silkti. " u itibaren benim her zaman haklı olduğumu unutmayın."

Eva ona bir bakış attı ama o sırtıyordu. "Peki  imdi ne olacak?" diye sordu. "Nereye gideceğiz?"

"Bir yer biliyorum."

Eva onu karanlığa doğru takip ederken, aniden bunların hiçbirini düşünemeyecek kadar yorgun düşmüştü. istediği, Almanların kendisinden geriye hiçbir şey kalmayana kadar parçalarını birer birer alıp götürmesinden endişe etmek zorunda kalmayacağı bir gece uyuyacak bir yerd .

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

"Awhorehouse? Gerçekten mi?" Eva otuz dakika sonra Pigalle'de köhne bir ara sokakta durmuş, sol pencere camında hem Almanca hem de Fransızca çalışma saatleri yazan taş bir binaya bakarken sordu. "Burada kalmamı mı istiyorsun?"

"Her şeyden önce buraya genelev deniyor, kerhane değil." Rémy ona sıırttı, belli ki onun rahatsızlığından zevk alıyordu.

"Bir genelev, bir kerhane, bir kerhane, fark eder mi?"

"Buradaki 1ne'lilerin bizi bu gece misafir edeceğini düşünürsek, kibar olmanızı tavsiye ederim."

"Ah, evet, *güzel insanlar*, gecenin kadınlarını düşündüğümde aklıma gelen ilk ifade." Eva kaşlarını çatarak binaya baktı. Açılış saatinin hemen altında, pencereye blok harflerle Almanca bir cümle yazılmıştı: *Jeder Soldat ist strengstens verpflichtet die frei gelieferten Praeservative zu benutzen*. "Peki bu ne anlama geliyor? Alman askerleri burada kollarını açarak mı karşılanıyor? Yoksa açık bacaklarla mı?"

Rémy güldü. "Hayatım, görüyorum ki espri anlayışın var." Onu dürttü. "Aslında, 'Her asker ücretsiz verilen prezervatifleri kullanmakla yükümlüdür' anlamına geliyor. Açıkçası, standartları olan bir yere saygı duymalısınız."

Eva ürperdi. "Şu işi bir an bitirelim, olur mu?"

"Nasıl . Ama arka girelim. Almanların senin menüde olduğunu düşünmelerini istemiyorum."

Yüzünü ona çevirdi ama binanın arkasındaki sokağa kadar onu takip etti. Adam sıradan bir kapıyı üç kez çaldı ve onu hızla içeri çekti

açıldığında. Eva kendini sigara, sarımsak ve ter kokan, midesini bulandıran karanlık mutfakta buldu.

"Bonjour, Rémy." Gölgelemin arasında gizlenmiş bir kadın duruyordu ve Rémy'yi iki yanağından öpmek için eğildiğinde, Eva onun en azından ellili yaşlarda olduğunu görebiliyordu, yanakları derinlemesine pürüzlüydü ve parlak pembe ruj sürmüştü, gri saçları sert topuzla geriye taranmıştı. "Bir arkadaş getirmişsiniz." Eva'ya ilgiyle baktı ve Eva gözlerini kaçırdı.

"Sadece bu gece kalacak bir yere ihtiyacımız vardı. Canım, bu Madam Grémillon. Madam Grémillon, bu Marie Charpentier."

"Gerçek adı değil tabii ki," dedi yaşlı kadın, Eva'yı aşağı süzerek.

"Güzel olduğunuz kadar anlayışlısınız da, madam," diye yanıtladı

Rémy. "Eğer biraz daha fazla çalışmaya ihtiyacı varsa..." Madam Grémillon başladı.

"Oh, sanırım bu gece için bir odaya ihtiyacımız olacak, çok teşekkür ederim." Rémy'nin sesi sanki gülmek için kendini zor tutuyormuş gibi çıkıyordu.

Madam Grémillon içini çekti. ", nasıl isterseniz öyle olsun. Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum. Odette'in odasını alabilirsin, 3G. Geçen hafta bir Alman'la kaçtı, küçük aptal."

"Teşekkürler, madam. Size borçluyum."

Kadın gözlerini devirdi ve Eva'ya son bir kez baktıktan sonra, Rémy'yi karanlıkta Eva'ya sırtırken bırakarak mutfaktan çıktı.

Eva ertesi sabah bayat calvados kokan yabancı bir yatakta uyandığında, nerede olduğunu hatırlaması birkaç saniyesini aldı. Ama sonra bir önceki gecenin olayları aklına geldi ve hızla doğrulup etrafındaki odayı inceledi. Dün gece bir şey göremeyecek kadar karanlıktı ama şimdi, gün ışığında, her yere serilmiş tüylü gecelikleri, yatağın direğinin köşesinden sarkan dantelli bir sütyeni görebiliyordu.

Rémy yattığı harap sandalyeden ona gülümsemeye başlamıştı bile. "Günaydın, Uyuyan Güzel."

"Görüyorum ki Madam Grémillon, odanın önceki sakini gittiğinden beri ortalığı toplamamış." Yatağın başucundaki masanın , kenarında kırmızı ruj izi olan bir şampanya kupası, yanında da yarısı yenmiş küflü bir ekmek parçası duruyordu.

Rémy neşeyle, "Madam Grémillon pek çok şeydir," diye cevap verdi, "ama kuşkusuz iyi bir kahya değildir"

"Sanırım eski bir arkadaşınız o zaman. Ve Almanlara hizmet etmek konusunda kendini çok iyi hissediyor, değil mi?"

Rémy omuz silkti. "Onu daha ziyade günümüzün Robin Hood'u gibi görüyorum. Almanlardan Fransızların iki katı ücret alıyor ve aradaki farkı da davasına veriyor."

"Sebep?"

"İnsanlar bizi sever, Eva. Genelevler sırları duymak için de iyi bir yerdir. Birden fazla Alman, en savunmasız olduğu anda ağzından kaçırmaması gereken bir şey kaçırmıştır."

"Yani bana buradaki kadınların Fransız casusu mu söylüyorsunuz? Tanrı ve ülkeleri için vatanseverce sırt üstü yatıyorlar mı?"

Rémy bir kahkaha patlattı. "Belki de öyledir. Kendi yöntemleriyle direnen pek çok insan var. Kimseyi hafife almamaya dikkat et. Şimdi kahvaltı edelim mi?"

"Oh, bu büyüleyici tesis yemek servisi de , değil mi?"

"Buradaki kadınların boş mideyle çalıştığını , değil mi? Gel, yemek yiyelim."

Eva aceleyle kendini toparlayıp yüzüne biraz su çarparken ve çantasındaki yıpranmış rujdan sürerken, Rémy babasının serbest bırakılmasını sağlamak için getirdiği kâğıtları karıştırdı. Köşedeki lavabodan döndüğünde, artık deli gibi sırtıtmıyordu. Aslında sıkıntılı görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu. "Evraklarda bir sorun mu var?" "Hayır Eva, mükemmeller."

"O zaman sorun ne?"

Hemen cevap vermedi. "Sadece babanın orada olmayabileceği gerçeğine hazırlıklı olmanı istiyorum."

Eva'nın boğazı aniden kurudu. kaçırdı. "Tabii ki öyle. Başka nerede ki?"

"Çoktan sınır dışı edildim. Ya da..." Rémy takip etti.

Eva iki elini de kaldırdı, avuç içlerini kelimeleri uzaklaştırmak için uzattı. "Bu çok saçma. Onu bugün bulacağız ve bizimle birlikte Aurignon'a geri götüreceğiz."

Rémy başını salladı. "Her şekilde seninle olacağım."

Adam elini uzattı ve kadın da babasının serbest bırakılması için gereken kâğıtları dikkatlice katlayıp çantasına geri koyduktan sonra elini tuttu.

Alt katta, Almanların bir gece önce girip çıktıkları odadaki büyük bir masanın etrafında ipek elbiseler giymiş iki düzine kadın uzanıyordu.

"Günaydın hanımlar," dedi Rémy, Eva'yı oyalamak için elinden geleni yapsa da onu arkasından çekiştirerek içeri götürürken.

Kadınlardan bazıları başlarını kaldırıp ona sıkıntıyla baktı; diğerleri konuşmalarına ara bile vermedi. Madam Grémillon elinde büyük bir servis tabağıyla mutfaktan topallayarak içeri girdi ve onlara başını salladı. Sabahın parlak ışığında ve ağır makyajı olmadan daha da yaşlı görünüyordu. "Tam zamanında geldiniz," dedi Eva'ya. "Benim kızlarım tavşan gibi düzüşebilir canım, ama at gibi yerler. önce kendinize biraz yiyecek alın."

Eva prensip gereği kendini tutmak istedi ama önünde sallanan tepside taze ekmek, parlak portakallar, sosisler ve büyük peynir dilimleri vardı. Ağzı açık bir şekilde bakakaldı. "Nasıl...?" diye başladı.

Madam Grémillon, Eva'nın dilinin ucundaki soruyu yanıtlayarak, "Almanlar kızları mutlu etmeyi severler," diye kıkırdadı. "Mutlu mideler mutlu demektir-"

"Bugün sizin anatomi derslerinizden birine ayıracak vaktimiz olduğunu sanmıyorum, teşekkürler," diye araya girdi Rémy. "Üzgünüm Madam Grémillon, ama kalamayız. Sadece yol için bir şeyler alacağız."

Yaşlı kadın . "Her zaman bizimle yemek yiyemeyecek kadar iyi olduğunu ." " de değil, Madam Grémillon. Sadece gitmem gereken yerler var." Birkaç parça ekmek, bir dilim peynir ve kalın bir sosis aldı. "Yemek için teşekkürler. misafirperverlik."

Madam Grémillon Eva'ya dönmeden önce birkaç saniye ona ters ters baktı. "Senin gibi genç ve güzel bir kadın bu tavırlara sahip bir adama nasıl aşık olabilir?

beni aşıyor."

Eva yanaklarının ısındığını hissetti. "Ama ben değilim... o ..."

Rémy onun elini tuttu ve yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. "Demek istediği, artık çok geç olduğu. O benimle çoktan evlendi."

Masadaki kızlardan birkaçı başını kaldırıp baktı. "Hayır, ben-" Eva itiraz etti.

", sevgilim. Yetişmemiz gereken bir tren var. Bir dahaki sefere görüşürüz hanımlar!" Ve Rémy, bir eli yemek dolu göğsünde, diğer eliyle de Eva'yı sıkıca tutarak, arkasına bile bakmadan onu odadan çıkarıp genelevin arka kapısından dışarı sürükledi.

Birkaç dakika sonra, Rémy'nin arabası olan ve onları Drancy'ye götürecek tanıdığı bir adamla buluşmaları için ayarladığı on dokuzuncu Jean Jaurès caddesine doğru aceleyle ilerlerken, Eva kocaman, doymak bilmez ekmek arasında, "Eminim komik olduğunu düşünüyorsunuzdur," dedi.

"Çoğu insan eninde sonunda benden etkilenir. Şimdi gel, Paris sokaklarında arkamızda bir iz bırakmaya mı çalışıyorsun? Biz Hansel ve Gretel miyiz?"

Eva arkasına baktı ve Rémy'nin haklı olduğunu fark etti; açlıktan ağzına ekmek tikiştirirken Haussmann Bulvarı'na kadar kırıntılar bırakmıştı. Hafifçe gülümsedi. "Sanırım sofra adabım biraz arzulanan bir şey. Sadece çok açım."

Rémy, ona ayak uydurmak için geri çekilirken ona büyük bir parça peynir uzattı. "Burada masa yok ve seni yargılamıyorum."

Ona kendisini de yargılamadığını söylemek istedi ama tabii yargılıyordu. Tanıştıkları andan beri öyleydi. Ve belki de bu pek adil değildi.

Şehrin kuzeydoğu ucundaki kasvetli bir banliyö olan Drancy'ye giden on üç kilometrelik yolu kat etmek bir saatten fazla sürdü. Savaşın harap ettiği yollar, polis arabalarına yaslanmış sigara içen Fransız polisler ve kamyonlarla geçerken gülen genç Alman askerleriyle doluydu. Şoförleri, bir adam

Thibault Brun olarak tanıtılan Rémy, eski kamyonetine bindiklerinde onları sadece homurdanarak selamlamıştı. Eva ve Rémy kalçalarını birbirine bastırarak garip bir şekilde yolcu koltuğuna sıkışmışlardı ve Brun tüm yolculuk boyunca tek kelime etmedi. Ama yanlarından geçtikleri neredeyse her vatandaşı tanıyor gibiydi; bazılarına el sallıyor, bazılarına başını sallıyordu. "İşte " diye mırıldandı, sıradan bir konut bloğunda bir kaldırımın yanına çekerken. "Bekleyeceğim ama bir saat içinde dönerim. Paranın yarısını şimdi ver."

Rémy sözünü sakınmadan şoföre bir tomar para uzattı ve Eva'yı ite kaka araçtan indirip yanına oturdu. Onlar hızla uzaklaşırken Brun parasını saydı, kamyon çürük yumurta gibi kokan gazlı dumanlar çıkarıyordu.

Gün ortasında garip bir sessizliğe bürünen gölgeli sokakta ilerlerken Eva, "İlginç arkadaşların var," diye mırıldandı.

"Brun bir arkadaş değil. O bir bağlantı." Rémy ayrıntı vermedi.

"Parayı nereden buldun?"

"Fark eder mi?"

Eva tereddüt etti. "Hayır. Ve teşekkür ."

Rémy başını salladı ve bir elini onun dirseğinin altına koydu. "Nefesini tutmak isteyebilirsin."

"Sen ne-?" Eva cümlesini tamamlayamadan yüzüne bir yumruk gibi çarptı. İnsan dışkısının kusursuz kokusu aniden sarmış, acı vücut kokusu ve çamurdan oluşan bir alt tabakada sürükleniyordu. Öğürdü ve , tökezledi ama Rémy onu yere düşmeden yakaladı.

"İyi misin?" Cevap beklemeden nefesinin altından ekledi: "Yürümeye devam et. Tepki vermek şüpheli görünüyor."

"Aman Tanrım," diyebildi Eva, sokağın sonuna varıp köşeyi döndüklerinde gözleri sulanmıştı. "Bu da ne böyle?"

"Drancy, korkarım."

Eva başını kaldırdı ve devasa toplama kampı görüldüğünde neredeyse yeniden duracaktı. Sinekler dış mahallelerde vızıldıyor, birbirine dolanmış dikenli tellere girip çıkıyorlardı. Binaların kendileri modern bloklardı, U şeklinde üç uzun, temiz çizgili dikdörtgen. Altı kat yüksekliğinde, birkaç yüz aileye barınma sağlamak için tasarlanmış gibi görünüyorlardı, ancak bunun yerine

Ortadaki devasa avlu binlerce insanla dolup taşıyordu, trene binmiş sığırlar gibi tıkış tıkış dolmuşlardı, bazıları ağlıyor, bazıları çığlık atıyor, birçoğunun yüzünde ise gözleri faltaşı gibi açılmış bir yenilgi ifadesi vardı. Kirli çocuklar, çığlık atan bebekler, bitkin yaşlı kadınlar, hıçkıran yaşlı adamlar vardı. Kalabalığın üzerinde nöbetçi kuleleri yükseliyordu ve Fransız polisler yüzleri bir şekilde çevrede devriye geziyordu.

Ana kapıya yaklaştıklarında Eva, "Bu doğru olamaz," diye mırıldandı.

"Tabii ki doğru değil."

"Yani, burası mahkumları tuttukları yer olamaz. Hayvanlar için bile değil." Eva nefes almakta zorlanıyordu ama artık onu rahatsız eden koku değildi. Tanıdık gelen her şeyden aniden kopmuş olma hissiydi. Geçen haftaki tutuklamalar kesinlikle iğrençti ama az da olsa bir nezaket çerçevesinde gerçekleştirilmişlerdi. Ama bu, insanların kendi atıkları içinde hapsedilmesi barbarcaydı. Eva, Tatus'u kalabalığın arasında hayal ederek bir kez daha öğürdü. "Rémy, babamı hemen dışarı çıkarmalıyız."

Rémy sadece başını salladı. "Evraklarını al," dedi nefesinin altından. "Ve sakın ol, öfkeli değil. Hayatlarımız buna bağlı olabilir."

Eva, Fransız polisine tüm bunlar birmiş gibi nasıl davranabileceğini hayal bile edemiyordu. Ama öte yandan, buradaki muhafızlar kendilerine nasıl öyle davranıyorlardı? Etrafta dolaşan düzinelerce asker vardı, daha fazlası tepedeki kulelerde hareket ediyordu ve hiçbiri bu vahşetten tiksinişmiş ya da rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Hepsi bu kadar kötü olabilir miydi? Yoksa kendi içlerinde nezaketlerini devre dışı bırakmalarını sağlayan bir düğme mi keşfetmişlerdi? Geceleri evlerine, eşlerinin yanına gidip şalteri tekrar açarak yeniden insan mı oluyorlardı?

Rémy kapıdaki bir şeyler söyledi, o da evraklarını karıştırdı ve bir işaret ederek onları içeri aldı. Onlar yürürken, başka bir dikenli tel tabakasının içine hapsedilmiş birkaç mahkûm onlara seslendi.

Lütfen, Nice'deki oğlum Pierre'i aramalısınız! Pierre Denis, Cluvier caddesinde!

Lütfen, kocam Marc'ıbulur? Marc Wiśniewski? Vel d'Hiv'de ayrıldık!

Bebeğim öldü! Bebeğim öldü mü? Bebeğim öldü!

Eva gözlerinden yaşlar aktığını hissediyordu ama Rémy elini öyle sert sıktı ki kemiklerinin birbirine çarptığını hissetti ve Eva'ya onun sözlerini hatırlattı. *Sakin ol*, dedi kendi kendine, titrek bir nefes alarak.

Siyah saçlı, şişman ve kırk yaşlarında bir Fransız, çıktı, elini uzattı, gözleri soğuktu, onları tek kelime etmeden içeri sokarken gülümsemesi inceydi. "Eee?" diye sordu, kapıyı kapattıktan sonra, dışarıdaki ağlamaklı feryatları duyarak. Odanın havası durgun, sıcak ve küflüydü. Yazın ortasında, pencerelerin esintiyi yakalamak için açık olması gerekirdi, ama elbette pencereleri açmak dışarıda işkence görenlerin seslerini içeri davet ederdi. "Sizi bu hoş getiren nedir?"

Koşullarla ilgili bir şaka yapabilmesi Eva'yı daha da öfkелendirdi ama Rémy'nin ölümcül pençesi yine Ingers'ının etrafındaydı ve onu boyun eğmeye zorluyordu. Rémy konuşurken yüzünde kopuk bir gülümseme belirdi.

"Ben Rémy Charpentier, bu da sekreterim olarak görev yapan eşim Marie. Korkarım bir hata olmuş ve en iyi çalışanlarımızdan biri burada hapsedilmiş. Onu geldik." Ses tonu rahat, neşeli ve hafifti ve Eva onun bu rahat tavrına hayret etti.

"Bir hata mı dediniz?" O cer başını salladı. "Bundan şüpheliyim."

"Karışıklığı elbette anlıyoruz," diye devam etti Rémy, sanki adam hiç konuşmamış gibi. "İşçimiz gerçekten de bir Yahudi. Ama gördüğünüz gibi Arjantinli."

O cer'in yüzünde bir şeyler değişti. "et."

"Almanya ile Arjantin arasındaki diplomatik anlaşmadan haberdarsınızdır. Arjantin konsolosu vatandaşlarından birinin öğrenince oldukça üzüldü. Ve bu konuyu Alman mevkidaşına iletmek zorunda kalmaktan nefret ettiği için..."

Rémy, Arjantin mührü bulunan sahte mektubu havaya kaldırdı ve o cer mektubu tararken kendi kendine öfkeyle mırıldanarak elinden aldı. "Hatayı yapan ben değilim," diye havlayarak onlara baktı. "Leo Traube? Bana pek Arjantinli gibi gelmedi."

"Bugünlerde kim bilebilir ki?" Rémy dramatik bir şekilde omuz silkti. "Muhtemelen ailesi bir nesil önce gemiye binmiş bir Polonyalı. Yine de Arjantinliler mutlu değil..."

"Ne yapabileceğime bir bakayım." Adam kapıyı arkasından çarparak çıktı ve Rémy ile Eva'yı sıcakta yalnız bıraktı.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun-?" Eva söze başladı ama Rémy tek bir elini kaldırarak onun sözünü kesti.

"Şşt. Duvarların kulakları var."

Eva ağzını kapattı ve pencereden dışarı, Temmuz güneşinin altında perişan bir halde terleyen insan kalabalığına baktı. Hayvan muamelesi gören babası da onların arasında mıydı? Rémy ona tıslayana kadar gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü fark etmemişti: "Kendini topla. Sen sadece sekretersin." Ama ona baktığında gözlerinde kızgınlık yoktu, sadece acıma vardı. Başparmağıyla gözyaşlarını çabucak sildi.

O sırada elinde deri ciltli bir kitapla geri döndü, kapıyı çarparken yüz ifadesi okunamıyordu. Sayfaları karıştırırken göz teması kurmadı, sonunda kitabın ortasında durdu ve başını sayfanın üzerine koydu. "Leo Traube," dedi, nihayet başını kaldırarak.

"Evet, doğru," dedi Eva çok hevesli bir şekilde ve Rémy onu kaburgalarından hafifçe dürttü.

"Korkarım bu karışıklık artık benim sorunum değil," dedi adam, kitabı masasının üzerinde Eva ve Rémy'ye bakacak şekilde çevirerek. *Leo Traube* adının düzgünce karalandığı otuz on beşinci satıra etli bir çenesini soktu, yanında yaşı, kırk iki ve Eva'nın hayatı boyunca yaşadığı Elzévir caddesindeki adresi vardı. "değiştirildi."

"Taşındı mı?" Eva söyledi.

Adam başını sallayıp kolunu hareket ettirirken gözleri bomboştu. Eva eğildi. Babasının tutuklandığı tarihin (19 Temmuz 1942) yanında açıkça yazılmış başka bir not vardı: *Convoi 7, 19 Juil.*

Eva sersemlemiş bir halde başını kaldırdı ve o cer'in kendisine baktığını gördü. "Bu iki gün önceydi. On dokuz Temmuz. Bu ne anlama geliyor?"

"Drancy'den yola çıkan yedi numaralı konvoyda olduğunu," dedi o cer, sesi Fare'ydi. Rémy yaklaşmış, elinin tersi Eva'nınkine değmişti ama Eva'nın tüm vücudu soğuktu, hiçbir şeyle rahatlatılamayacak kadar soğuktu.

"Peki konvoyun varış noktası neresi?" Eva fısıldadı.

"Auschwitz."

Eva öylece baktı, dünya etrafında dönüyordu. Rémy'nin yanında bir şeyler söylediğini duyabiliyordu, sesi sakindi ama kulaklarındaki uğultu onun sözlerini bastırıyordu. "Auschwitz mi?" diye sordu fısıltıyla. Orayı duymuştu, Almanların Yahudileri oraya gönderip ölümüne çalıştırdıklarına dair söylentiler duymuştu ama inanmamıştı. Şimdi, bir anda .

O cer ona baktı. "Kraków'un batısında bir çalışma kampı. Eğer çalışmanızın ailesi Polonya'dan göç ettiyse, orada kendini evinde gibi hissedecektir, değil mi?" Adam sonunda gülümsedi.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler," dedi Rémy, Eva'yı kapıya doğru çekerken. Ayakları sanki kurşundan yapılmış gibi hissediyordu. "Gel," dedi Rémy kısık bir sesle Eva'ya, o cer kapıyı onlar için açmak üzere hareket ederken. "Burada olmaz." Ve sonra kolunu Eva'ya doladı ve onu çıkışa doğru, saran dehşet verici sıkıntı, çürüme ve ölüm kakofonisinin içinden, hâlâ dikenli tellerin arkasında sıkışıp kalmış insanların ıstırap ve umutsuzluklarının yanından sürüklemeye başladı.

Brun'un kamyonetine güvenli bir şekilde geri dönüp Paris'e doğru parçalanmış yollardan geçene kadar Eva nihayet ağlamaya başladı, ilk başta yumuşak bir şekilde, kendi kulaklarına bile insanlık dışı gelen bir feryada tırmandı.

"onu, olur mu?" Brun sordu.

"Hayır," dedi Rémy, onu kendine doğru çekerek ve omzunu rahatlatmak için uzatarak. "Hayır, yapmayacağım."

Boğazını kapatan kederi aşip nihayet konuşabildiğinde fısıldadı: "Ne yapacağız? Onu Auschwitz'den nasıl çıkaracağız?"

Rémy'nin dudakları onun alnını okşadı. "Korkarım bu imkânsız."

Eva gözlerini kapattı. "Peki şimdi ne olacak?"

"Şimdi," diye mırıldandı Rémy, "dua ediyoruz."

Paris'e doğru geri dönerlerken, dehşet ve kararlılık yerleşti. Babasını kurtarmak için çok geç ama binlerce başka Yahudi'ye neler olduğunu yakından görmüştü. Eğer yardım etmek için yapabileceği bir şey varsa, başka seçeneği yoktu.

On İkinci Bölüm

"Ona ne olacak?"

Bunlar Eva'nın iki saatten fazla bir süredir söylediği ilk sözlerdi, toplayabildiği ilk sözlerdi ve cevabı duymak istemese de bunları yüksek sesle söylemesi gerektiğini biliyordu. Paris'ten güneye giden bir trendeydiler ve Eva kendi mutsuzluğundan kadar sarhoş olmuştu ki, trene bindiklerinde bir Alman askerinin sahte kimlik kartını ve seyahat iznini gergin bir dakika boyunca incelediğini fark etmemişti bile.

Rémy ona bakmadan, "Tahmin etmek imkânsız," dedi.

"Dene." Sesinin çıktığını ama soğukluğu ona değildi. Sadece içi donmuştu.

Rémy iç çekti. Tren neredeyse boştu ama gözleri sürekli etrafta dolaşıyor, kulak misafiri olanları ya da yaklaşan askerleri arıyordu. "Onun için yazdıkları yaş doğru mu? Elli iki mi?"

"Evet."

"Peki sağlıklı mı?"

"Yaşına göre çok

iyi."

"O zaman Tanrı'nın izniyle, iş detayları için seçilmelidir."

"İnşallah mı?"

Rémy boğazını temizledi. "Alternatifin daha kötü olduğunu duydum."

Eva ellerini inceledi. Gözleri kızarmış ve yaşarmıştı ama gözyaşları tamamen tükenmişti. Bir süre sonra "Teşekkür ," dedi.

"Ne için? Seni hayal kırıklığına uğrattım."

Başını iki yana salladı. "Bana karşı dürüst davranıyorsun. Bunu takdir ediyorum. Ve beni hayal kırıklığına uğratmadın, Rémy. Bunu tek başıma yapamazdım."

Rémy cevap vermeye başladı, ağzının bir köşesi hafifçe sırttı, ama sonra tekrar düşünür gibi oldu. Bunun yerine, "Biliyor musun, benim de bir babam var," demeden önce bir süre pencereden dışarı baktı. Tereddüt etti. "İki yıl önce cephede öldü."

"Özür dilerim Rémy."

Başını salladı.

"Peki ya annen?" diye sordu o bir şey söylemeyince. "Ben çocukken öldü. Yani artık sadece ben varım."

Eva elini çekmeden önce birkaç saniyeliğine onun elinin üzerine koydu.

"En azından," dedi Rémy, dönüp ona bakarak, "hâlâ annen var." "Annem." Eva gözlerini kapattı. "Aman Tanrım. Ona nasıl söyleyeceğim Haberler?"

Tatusia Mamusia'nın dünyasıydı ve Eva bu ifşanın onu yıkıp yıkmayacağını merak ediyordu.

Rémy bir süre sonra, "Biraz dinlenmeye çalış," diye mırıldandı. "Ben göz olurum." Eva itiraz edemeyecek kadar yorgundu ve bu yüzden başını sallayıp başını

Rémy'nin omzunda. Sonunda uyudu ve rüyasında babasının trenle doğuya, bilinmeyen bir kadere doğru gittiğini gördü.

Moulins yakınlarındaki kontrol noktasından kolayca geçtiler, belgelerine üstünkörü bir göz atan ve esnemeyle diğer tarafı işaret eden bir asker tarafından el sallandılar ve Clermont-Ferrand yolculuğunun geri kalanı olaysız geçti. Rémy'yle birlikte Aurignon'da otobüsten inip eski taş pansiyona yaklaştıklarında gün batımını çoktan geçmişti. "Yarın kiliseye gel. Bir şeyler ," dedi Rémy, elini uzatıp sıkarak.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yardım etmenin bir yolu. Almanlarla savaşmanın bir yolu. Baban gibi diğerlerini korumanın bir yolu." O cevap vermeden önce Rémy ekledi, "Ya annen? O iyi olacak. Sen de iyi olacaksın." Elini son bir kez daha sıkı.

Eva sessiz bir şekilde başını salladı. Rémy onu bırakıp uzaklaştığında, köşede kayboluşunu izledi ve sonra derin bir nefes alarak dönüp pansiyona girdi.

Madam Barbier salondaydı ve Eva içeri girdiğinde başını kaldırıp baktı. Kaşları , gözleri irileşmiş, sorgulayan bir ifadeyle Eva'ya bakıyordu. Eva başını hafifçe salladı ve diğer kadının yüzü düştü. "Çok özür dilerim canım."

Eva bir an sonra kendini odaya bıraktığında annesi çoktan ayakta durmuş, ellerini dua eder gibi önünde kavuşturmuştu. Gözleri önce Eva', sonra da arkasındaki boşluğa kaydı. Eva, yüzünde bir gölgenin belirmesini izledi. "Baban...?" Mamusia sordu.

"O-o artık orada değildi. Çok üzgünüm."

Kelimeler sessizlikte asılı kaldı. İkisi de kımıldamadı. Mamusia, sanki Tatus her an içeri girip ikisini de şaşırtacakmış gibi Eva'nın arkasından bakmaya devam etti.

"Mamusia? Beni duydun mu?"

Mamusia'nın gözleri nihayet Eva'nın yüzüne döndüğünde şaşkın görünüyordu. "Nereye? Nereye gitti?"

"Doğu." Eva derin bir nefes aldı. "Auschwitz adında bir çalışma kampına. Polonya'da."

"Ama bu imkânsız. Bir haftadan daha kısa bir süre önce kaçırıldı. Ve biz Fransa'da yaşıyoruz, Eva. Fransa'da böyle şeyler olmaz."

"Korkarım öyle." Eva gözlerini her kapadığında Drancy'de biriken insan kalabalığını görebiliyordu.

"Ama biz Polonya'dan ayrıldık. Biz Fransızız."

"Biz Yahudiyiz." Eva'nın sesi o kadar yumuşaktı ki kendini zorlukla duyabiliyordu.

Annesi arkasını döndü ve pencereye doğru ilerledi. Karartma perdesi gece için çekilmişti ama Mamusia perdeyi kenara çekti ve Aurignon sokaklarını boyayan uzun gölgelere baktı. Birkaç dakika içinde kasaba kararacak, görünmez olacak ve odalarından sızan ışık çok dikkat çekici olacaktı. Eva annesini camdan geri çekmek, gölgeyi sıkıca çekmek istedi ama hareket edemedi.

"Doğu ne tarafta?" Mamusia fısıltıyla sordu ve Eva onun bakışlarını dışarıda takip etti. Kaybolan güneşe ve önlerindeki gökyüzüne doğru bakıyorlardı.

çoktan koyu pekmeze dönmüşlerdi.

"Bu taraftan," dedi Eva başını sallayarak, caddenin karşısındaki binanın üzerinden görebildikleri Église Saint-Alban'ın dik kulesinin yanından geçerken.

"Geri gelmeyecek," dedi Mamusia ışığın kayboluşunu izlerken. "Orada ölecek."

"Hayır." Eva, Rémy'nin sözlerini düşündü ve onun yalan söyleyip söylemediğini merak etti. Gerçekten de kırk iki yaşındaki erkekler iş için seçiliyor muydu, yoksa bu görev daha genç ve güçlü nesillere mi bırakılmıştı? Rémy ona sadece duymak istediklerini mi söylüyordu? "Hayır," dedi tekrar, artık kendine inanamıyordu. "Tatus güçlüdür. Geri dönecektir."

Mamusia başını iki yana salladı ve nihayet pencereden yana döndüğünde yüzünün bütün rengi solmuş, dudakları neredeyse kaybolacak kadar ince bir çizgi halini almıştı. "Onu bana geri getireceğine söz vermiştin."

Eva'nın kalbine keskin bir suçluluk oku saplandı.

"Denedim." "Çok geç kalmıştın."

Eva başını öne eğdi. "Çok özür dilerim."

"Onu hayal kırıklığına uğrattın." Birkaç saniye sessizlik oldu ve sonra alçak, acıklı bir feryat sessizliği bozdu. Çaresiz, yaralı hayvanın sesiydi bu, ama yüzü acı maskesine dönüşmüş olan annesinden geliyordu.

"Mamusia!" Eva ona doğru uzandı ama annesinin elleri pençe gibi havaya kalktı ve kızından uzaklaşırken hırladı. Feryat gittikçe yükseldi, ta ki Eva kulaklarını kapatana kadar ve Mamusia dizlerinin üzerine çöktü, gözleri kapalıydı, şimdi ağlıyordu, sesi Eva'yı bir bıçak gibi kesen ilkel bir keder şarkısıydı. "Mamusia!" Eva tekrar denedi ama annesi kendi dünyasındaydı.

Eva onun içeri girdiğini duymadı ama aniden Madam Barbier oradaydı, güçlü elleri Eva'nın omuzlarındaydı. ". Git salonda uyu," dedi, sesi sakın, 1rm. "Annene ben bakarım."

"Ama onu bırakamam!"

Feryat devam etti, kulakları yırtan, yürek parçalayan bir uğultu.

"Yapmalısın. Ona zaman verin." Madam Barbier çoktan Mamusia'ya doğru ilerliyor, güçlü kollarıyla onu sarıyordu. Mamusia'nın vücudu gevşekti.

kendini Madam Barbier'nin geniş göğsüne bıraktı. Yine de çığlıklar devam ediyordu. Madam Barbier gürültünün üzerine, "Elinden geleni yaptın canım," dedi. "Şimdi biraz dinlen. Git hadi. Annene rahatlamasına yardımcı olacak bir şeyler vereceğim."

Sonunda Eva odadan geri çekildi. Uyuyamayacağını biliyordu ama yine de kanepeye yerleşip gözlerini kapattı ve Drancy'nin hayaletlerinin karanlıkta ona işkence etmesine izin verdi.

Eva ertesi sabah erken saatlerde gerçek kakao kokusuyla uyandı ve gözlerini araladığında bir an için rüya görüyor olabileceğini düşündü. İşgal öncesinden beri böyle bir koku almamıştı; kakao çekirdekleri günlük hayattan kaybolan pek çok şeyden sadece biriydi. Bir gece önce uyuduğunu hatırlamıyordu ama kendini koltuktan kaldırıp burnunun onu Madam Barbier'nin beyaz porselen fincanlara kahve doldururken kendi kendine mırıldandığı mutfağa götürmesine izin verdiğinde biraz dinlenmiş hissetti.

Madam Barbier dönmeden, "Günaydın," dedi. "Korkarım ki Süt yok, ama alırsan biraz şekerim var." "Ama... nereden buldun?"

"Özel bir durum için bir süredir mahzende biraz ." Sonunda Eva'nın yüzüne döndü ve bir fincan dumanı tüten siyah sıvı uzattı. Eva derin bir nefes aldı. "Bu sabah annenle seni biraz kaldırabilirim diye düşündüm."

"Teşekkür ." Kelimeler yetersiz kaldı ve Eva fincanını garip bir şekilde tutarak öylece durdu.

"İç çocuğum," dedi Madam Barbier. "Soğumadan iç." Kendi fincanını kadeh kaldırmak için kaldırdı ve her ikisi de yudumlarken Eva'nın bakışlarıyla karşılaştı.

"Özür dilerim," dedi Eva fincanını indirirken, sıcaklık göğsüne doğru kürek çekiyordu, caine çoktan damarlarında dolaşmaya başlamıştı. "Dün gece için."

"Oh, canım, özür dileycek bir şey yok." "Ama ona nasıl yardım edeceğimi bilemedim."

"Kimse . Bu durumda olmaz." "Ama sen-"

"Ona bir hap verdim. Bazen insanın sadece uyumaya ihtiyacı olur. Kocam öldüğünde bende biraz kalmıştı."

Eva yaşlı kadının gözlerindeki acıma duygusunu görebiliyordu ve Madam Barbier omzunu sıvazlayıp ona ikinci bir fincan uzatırken bu duygu Caleine'le birlikte Eva'nın içine de sızdı. "Al. Bunu annene götür. Şimdiye kadar uyanmış olmalıydı."

Eva içeri girdiğinde Mamusia yatakta doğrulup oturuyordu. Saçları dağınıktı, gözlerinin altındaki halkalar koyu mor bir kederin yarım aylarıydı. "Mamusia?" Eva tereddütle sordu.

"Eva." Mamusia'nın sesi sıçan tonundaydı ama gözleri yeniden canlanmıştı. Kendisi gibi görünüyordu.

"Madam Barbier biraz kahve yaptı." Eva birkaç adım daha yaklaştı ve annesine fincanlardan birini uzattı. Mamusia bardağı aldı, derin bir nefes çekti ve yatağın başucuna koydu. Eva yatağa yaklaştı ve kenarına oturdu. Annesinin koluna dokunmak için uzandı ve Mamusia'nın irkilmesiyle yaralandı. "im, Mamusia. Keşke daha fazlasını yapabilseydim."

"Sen elinden geleni yaptın. Seni suçlamamalıydım." Mamusia pencereye doğru baktı. "Onu bu kadar uzakta hayal edemiyorum. Böylesine korkunç bir yerde." Sesi kısıldı ve bir damla gözyaşını sildi. "Biz ne yapacağız?"

"Hayatta kalacağız," dedi Eva. "Ve geri döndüğünde onu bekliyor olacağız."

Mamusia içini çekti. "Senin iyimserliğin. Babaninkine çok benziyor. Ama bak bu onu nereye getirdi."

"Mamusia-"

"Hayır, moje serduszko, şu anda umut dolu sözlerini duymak istemiyorum. Bunu daha iyi hale getirmek için söyleyebileceğin hiçbir şey yok."

Eva baktı. Ayakkabısı soğumaya başlamıştı. Midesi suçluluk, pişmanlık ve asitle çalkalanan bir çukurdu. "Biliyorum."

"Onlar bizi siliyor, biz de onlara yardım ediyoruz." Mamusia'nın sesi hâlâ Fare'ydi, çok Fare. "Onlara kapıyı o açtı, değil mi? Baban savaşmadan gitti. Bir de bize bak. Artık babanın adını bile bilmiyoruz. Gideli bir haftadan az oldu ve şimdiden onu inkar mı ediyoruz?"

"Ama Mamusia, ben-"

"Bizim için de geldiklerinde ne olacak? Bizi doğuya götürdüklerinde? Bizi kim hatırlayacak? Kimin umurunda olacağız? Sayenizde isimlerimiz bile kalmayacak."

Eva sadece başını sallayabildi. Annesi haklı mıydı? Yeryüzünden süpürülen bir toz gibi yok mu olacaktı? Bunu nasıl durdurabilirdi?

Ama sonra Rémy'nin sesi kafasında çınladı. *Yarın kiliseye gel. Bir şeyler* . İkisi gerçekten yardım etmek için bir şey yapabilir miydi? İsviçre'ye geçmeye çalışmak yerine burada, Aurignon'da kalmak anlamına geliyordu bu.

Öte yandan, nasıl hiçbir şey yapmadan durabilirdi? Fransa halkının yaptığı da bu değil miydi? Avrupa'daki Yahudiler boşa kürek çekerken tüm dünya bunu yapmıyor muydu?

"Mamusia," dedi usulca ve annesinin gözleri nihayet onunkilere dikildi. "Gitmem gerekiyor."

"Gitmek mi?" Mamusia ona göz kırptı.

"Nereye?" Ayağa kalktı. "Bizi kurtarmaya yardım etmeye."

"Ben burada kalmıyorum Eva. Sen de kalmıyorsun. Mümkün olduğunca çabuk gidiyoruz." Mamusia kaşlarını çattı ama onu durdurmaya çalışmadı. "Öyleyse o Katoliklere git, ama bugünün sonunda veda et. Bir fark yaratabileceğini düşünmekle aptallık ediyorsun."

Eva pansiyondan çıkarken annesinin onun bilmediği bir şey bilip bilmediğini merak etmemeye çalıştı. Belki de birini kurtarmak için artık çok geçti. Belki de Eva'nın yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ama denemezse kendini nasıl affedebilirdi?

Eva içeri girdiğinde kilisenin mihrabının arkasındaki küçük kütüphane sıcaktı ve ona çarpan ilk şey, bir adım geri atmasına neden olan sütlü, tuzlu, keskin bir koku olan ezici kokuydu. Rémy ortasındaki masada oturmuş, önüne yayılmış birkaç kâğıdın üzerine eğilmişti.

"Bu berbat koku da ne?" Eva elini ağzına götürerek sordu.

Yüzünü ona döndü. Sağ yanağında mürekkep izleri vardı ve kadın bir adım daha yaklaşıp izleri silmek için duyduğu garip dürtüye karşı koymak zorunda kaldı.

"Sana da merhaba." Yanındaki beze uzanıp ellerini sildi ve kalktı. "Ve bu laktik asit."

"Laktik asit mi?"

Soruyu duymazdan geldi. "İyi misin Eva? Annen haberi nasıl karşıladı?"

Kendini sabitlemek için derin bir nefes aldı, bu da kokuyu daha da kötüleştirdi.

Ağzını kapatarak öksürdü.

"Eh, alışsın. Ama söyle bana, annene ne oldu?"

"Teselli edilemez bir haldeydi. Bana bu sabah buraya gelmekle hata yaptığımı söyledi."

"Peki sen ne düşünüyorsun?"

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Ama sen buradasın."

Eva başını salladı. "Ben buradayım. Şimdilik." Tekrar nefes aldı ve burnunu kırıştırdı. "Şimdi neden bir kütüphanede laktik asitle oynadığını açıklayacak ?"

Gülümsedi. "Annem öldükten sonra bir süreliğine Paris'in dışına, amcamın Bretanya'daki çiftliğine taşınmak zorunda kaldım. Haftada bir gün sokağın aşağısındaki mandırada çıraklık yapıyordum. Bize kremalarını satan çiftçiler bazen açgözlü davranıp ürünlerini sulandırmaya çalışıyorlardı. kimyagerin yağ oranını kontrol etmek için ne yaptığını biliyor musun?"

"Hayır." Eva tereyağı ve yağ içeriğinin herhangi bir şeyle ne ilgisi olduğunu hayal bile edemiyordu.

"Her çiftçinin kreminden küçük bir miktar aldık ve metilen mavisi mürekkebi çözdük. Sonra da rengin ne kadar sürede kaybolduğunu hesapladık. Gördüğünüz gibi, kremanın içindeki laktik asit metilen mavisini siliyor."

"Tamam." Eva şimdi tamamen kaybolmuş hissediyordu.

"Valiliklerden gelen gerçek belgelerin çoğu Waterman'ın mavi mürekkebi kullanılarak imzalanmış ve damgalanmıştır. Waterman's mürekkebi metilen mavisinden oluşur ve genellikle silinmesi imkansızdır. Sanırım bu yüzden onu kullanıyorlar."

Sonunda Eva anlamıştı. Adamın arkasındaki masaya bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı; masanın üzerinde kimlik belgelerinin sıralandığını fark etmişti.

su ile süngerlenmişlerdi. "Yani mürekkebi silmek için laktik asit mi kullanıyorsunuz? Gerçek belgeler üzerinde mi?"

"Bunu aylardır yapıyoruz. Oldukça akıllıca, değil mi?"

"Bu harika, Rémy. Yine de bunun uzun zaman alacağı kesin."

"Her zaman boş belgelere erişimimiz olmadı. Son olarak, yerel valilikte sempatik bir var ve bize bazı malzemeler sağlayabiliyor. Ancak bazı insanlar için orijinal belgelerini değiştirmek hala daha kolay."

Eva'nın gözleri tekrar masaya kaydı. "Peki sana yardım etmemi istediğin şey bu mu?"

"Hayır. Yani, kimyayı çözmenin ötesinde, neredeyse herkes silme işlemini yapabilir. Sanırım Père Clément, kurumuş olan belgelerin yeniden yapılandırılmasında bana biraz yardımcı olacağınızı umuyordu. Görünüşe göre bir yeteneğiniz var." Bir düzine kadar sıkıntılı görünen belgenin yığılı olduğu masanın kenarını işaret etti. "Bunların yeni isimlere ve detaylara ihtiyacı var."

"Bunu yapabilirim."

"Güzel. Yardıma ihtiyacım var. Yüzlerce belgenin gerisindeyiz."

"Yüzlerce mi?"

Kaşlarını çattı. "Burada sadece ben varım Eva."

"Belki de işleri daha hızlı halletmenin bir yolunu bulabilirim." Ailesinin belgelerini özenle taklit ettiğinden beri, bir seferde birden fazla belge üretmenin daha kolay bir yolu olması gerektiğini düşünüyordu, nasıl olsa damgaların kağıttan kağıda aynı olması gerekecekti. Aklında bir fikir vardı ama uygulanabilir olup olmadığını görmek için kitapçıyı tekrar ziyaret etmesi gerekecekti.

"Eva, heyecanını takdir ediyorum, ancak belgeleri olabildiğince hızlı bir şekilde hazırlıyorum."

"Öyle olduğundan emin değilim."

Aşağılanmış görünüyordu. "Ve bunu sahtecilikteki engin deneyiminizden mi biliyorsunuz? Kendin söyledin: Bu işte oldukça yenisin. Eva, beni yanlış anlama - sanatsal yeteneğini takdir ediyorum- ama burası bir resim okulu değil. Bu ölüm kalım meselesi."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Bence büyük baskı altında bazı başarılar elde ettiniz ve şimdi ne yaptığınızı bildiğinizi sanıyorsunuz. Ama Paris'e giden trende neredeyse başına gelecek olanlara bir bak. Henüz anlamadığın pek çok incelik var."

Ona ters ters baktı. "O zaman öğret bana."

Yüz ifadesi yumuşadı. Neredeyse eğleniyor gibiydi. "Sana öğretmek mi? Bu bir süre kalmayı planladığın anlamına mı geliyor?"

Bir şekilde onun ekmeğine yağ sürüp sürmediğini merak etti. "Henüz bilmiyorum." Rémy hemen arkasından onu takip ederken, rahibin yanına gitmek üzere kiliseye doğru yola çıkmadan önce bir cevap beklemedi. Père Clément'e süreçlerini nasıl hızlandırabileceklerine dair bir fikri olduğunu ama yardım etmek için sonsuza kadar kalamayacağını söyleyecekti. Yapabileceğinin en iyisi buydu ve doğru hissettiriyordu. "Bu arada, kaybedecek yok, değil mi?"

OceanofPDF.com

On Üçüncü Bölüm

On dakika sonra Père Clément, yüzünde şaşkın bir ifadeyle, Rémy ve Eva'nın sahtecilik konusunda kimin daha iyi fikirleri olduğu konusundaki tartışmalarını izliyordu. Eva onu boş bir itiraf kabininde bulmuş, gizlilik perdesini Rémy'yi kısa bir sohbet için içeri almasını istemişti.

Rémy, kendi laktik asit fikrinin ne kadar devrimci olduğunu hatırlattıktan sonra nihayet bir nefes aldığı anda, "Colette," dedi. "Belgeleri nasıl daha hızlı üretebileceğinize dair bir fikriniz olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Evet. Ama işe yarayacak mı bilmiyorum."

Rémy anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Eva ona bir bakış attı ve sonra tekrar rahibe döndü. "Ve ben Eva, Père Clément. Rémy zaten gerçek adımları biliyor; siz bilerseniz iyi olur."

Gülümsedi. "Seninle tanışmak bir zevk, Eva." Rémy'ye döndü. "Eva iyidir. Çok iyi. Bunu sen de görüyorsun, . Görmeseydin bana söylemeden onun peşinden Paris'e koşar mıydın?"

Rémy'nin gözleri Eva'ya kaydı. "Bir şeyleri silme konusunda ondan daha iyiyim," diye homurdandı Rémy. "Buna itiraz edemezsin."

Père Clément, "Bakalım Eva bunları yaratmakta daha mı iyi, hem de çabucak," dedi. "Ona ihtiyacımız var."

Rémy Eva'ya bir kez daha baktı. "Onu asistanım olarak almaktan mutluluk duyarım."

Père Clément'in dudaklarının kenarları seğirdi. "Ben daha ziyade sizin onun olabileceğinizi düşünüyordum."

Rémy'nin burun delikleri açıldı ve bu kez nefesinin altından konuştuğunda kelimeler netti ve pek de hoş değildi. Döndü ve hızla uzaklaştı,

Günah çıkarma odasının kapısını çarparak.

"Bekle, Rémy!" Eva ayağa kalktı ve onun peşinden gitmeye başladı. Père Clément sakince, "Bırak gitsin," dedi.

Eva durdu ve içini çekti. "Özür dilerim," dedi. "Muhtemelen yapmalıydım-"

Onun kesti. "Özür dilemek yok. Organizasyonumuzda egoya yer yok ve Rémy de bunu biliyor. O da yaptığı işte iyi ama farklı insanların farklı güçlü yanları var ve birleştığımızda hepimiz daha güçlü oluyoruz. Senin için de uygunsa, eşitler olarak birlikte çalışacaksınız Eva."

"Evet, tabii ki."

"Güzel. Şimdi kütüphaneye gidip başlayalım mı? Kaybedecek bir dakikamız bile yok."

Günah çıkarma odasının kendi tarafından çıktı ve Eva da onu takip etti. Biraz sonra kütüphaneye girdiklerinde Rémy'yi orada bulmayı umuyordu ama yoktu, bu da onu biraz suçlu hissettirdi. Père Clément'in bir kitap yığını hareket ettirerek Rémy'nin birkaç gece önce girdiği gizli dolabı ortaya çıkarmasını izledi. Birkaç kâğıt çekerek kapıyı kapattı, kitapları yerine koydu ve Eva'ya döndü. "İşte," dedi.

Adamın ona verdiklerine baktı. Birkaç boş kimlik kartı, doğum belgeleri için kullanılan dokuma kâğıttan dört ya da on beş düzine boş sayfa ve isim ve doğum tarihlerini içeren el yazısıyla yazılmış bir liste vardı. Listeyi hızlıca taradı. "Ama neredeyse hepsi çocuk," dedi başını kaldırarak. "Küçük çocuklar."

"Evet." Père Clément onu yakından izliyordu.

"Kim onlar?"

"Mümkün olan en kısa sürede kaçmaları gerekiyor. Birçoğu kimlik kartlarına ihtiyaç duymayacak kadar genç; sadece doğum ve vaftiz belgeleri, iddia ettikleri kişi olduklarını kanıtlamak için karneler, seyahat kartları ve bu tür şeyler."

Eva nefessiz kaldığını hissetti. "Peki ya aileleri?" "Çoktan gittiler. Doğu'ya."

Doğuya. Aileleri de tıpkı babası gibi Auschwitz'e ya da benzer bir yere götürülmüştü. "Çocuklar şimdi nerede?" Eva listeyi tekrar taradı. Çocukların çoğu on yaşın altında görünüyordu, bazıları sadece

küçük çocuklar. Hepsi ebeveynlerini mi kaybetmişti? Bu neredeyse hayal bile edilemezdi. "Onlara kim göz kulak oluyor?"

Père Clément birkaç uzun saniye boyunca onu inceledi. "Sana güvenebilir miyim Eva?" "Kime anlatabilirim ki? Ben bilmediğim bir yerde, sahte kimlikle seyahat eden bir Yahudi'yim.

kağıtlar." Adam sadece kaşlarını kaldırıncı boğazını temizledi ve mırıldandı: "Demek istediğim, tabii ki bana güvenebilirsiniz."

Başını salladı. "Eva, tahmin edebileceğin gibi kilise, insanların İsviçre'ye güvenli bir şekilde ulaşmasına yardımcı olan bir kaçış hattının parçası. İşgal altındaki bölgedeki direniş gruplarıyla yakın işbirliği içinde çalışıyoruz ve son birkaç aydır tutuklamalar arttıkça mültecileri buraya ve serbest bölgedeki bizimki gibi diğer kasabalara yönlendiriyorlar." Derin bir nefes aldı. "Bildiğiniz gibi geçen hafta Paris'te baskınlar ve tutuklamalar oldu. Ağlarımız bazı çocukların aileleriyle birlikte götürülmeden önce dışarı çıkarılmasına yardımcı oldu ve şimdi birçoğu burada, özel evlerde saklanıyor, hepsi belgesiz, hepsi ailesiz."

"Tüm Yahudiler," dedi Eva yumuşak bir sesle, yüreği sızlayarak.

"Tüm Yahudiler," diye Père Clément. "Hepsi her geçen gün büyüyen bir tehlike altında."

"Onları nasıl ?" Bu kadar büyük bir grubu İsviçre sınırından geçirmek çok dikkat çekici olurdu.

"İşte burada siz devreye giriyorsunuz. Çocuklar bir seferde üç, dört ya da on beş kişi olarak İsviçre'ye taşınacak, bir anne ya da babayla seyahat eden kardeşler olarak geçirilecek, ancak bunu gerçekleştirmek için ikna edici belgelere ihtiyacımız var. Ve bunlara hızlıca ihtiyacımız var." Tereddüt etti. "Görüyorsunuz, Almanların serbest bölgeyi de ele geçirmeyi planladıklarına dair bazı söylentiler var."

Eva gözlerinin açıldığını hissedebiliyordu. "Serbest bölge mi? Ama Pétain ile bir anlaşma yaptılar."

"Sözlerini tutacaklarını mı sanıyorsunuz? Verdikleri sözlerin hiçbir anlamı yok. Ve harekete geçtiklerinde Fransa'yı terk etmek çok daha zor olacak kült."

Adamın gözleri onunkilere dikilmişti ve kız onun ne düşündüğünü tam olarak okuyabildiği hissine kapılmıştı. Eğer sınır daha sıkı kapanmak üzereyse, annesini de dışarı çıkarması gerekiyordu.

"Hâlâ zaman var," dedi Eva'nın sormadığı soruyu yanıtlayarak. "Burada kalman için sana yalvarmak Eva. Mültecilerin sayısı giderek artıyor."

Sertçe yutkundu. "."

"Belgeleri nasıl daha hızlı üretebileceğinize dair bir fikriniz olduğunu söylemiştiniz?" "Evet, ama işe yarayacağından emin değilim. Dün gece aklıma gelen bir fikir. Sen

Okullarda kullanılan el baskı makinelerine aşina mısınız? Öğrenciler için çalışma kâğıtlarının kopyalarını çıkaranları?"

"Sanırım kastettiğinizi biliyorum. Etrafında bir çeşit jel olan keçe bir rulo var, değil mi? Öğretmenler de jelin üzerine yazı yazabiliyor. Bu nasıl çalışıyor? Belgelerin el yazısıyla yazılmış gibi görünmesi gerekiyor."

"Onlar olacak ama pullar olmayacak. Pullar çoğaltılması en zor ve en çok zaman alan kısım. Onları keçe silindiri üzerinde izleyebilirsem ve doğru renk mürekkebi kullanabilirsek, bir seferde 1ft y basabiliriz. Rémy belgeleri elle doldururken ben de bunun üzerinde çalışabilirim."

Père Clément ona baktı. "Mühürleri ikna edici olacak kadar doğru bir şekilde takip edebileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Eva yavaşça başını salladı. "Sanırım öyle. *Umarım* öyledir."

"Eva, bu harika. Baskı makinesini almak için mağazaya giderken bana eşlik etmek ister misin?"

Tereddüt etti. "Şüpheli görünmeyecek miyiz?"

"Dükkân sahibi bizden biriye hayır." Gözleri parladı. "Madam Noirod sizin hakkınızda oldukça iyi şeyler söyledi."

"Madam Noirod?"

"Kitapçıda. Önce etrafı kontrol etmeden sana yaklaştığımı düşünmedin, değil mi?"

"Bana *Bel Ami*'nin kopyasını veren kadın mı?" Eva'nın kafası karışmıştı. "Ama bana nasıl kefil olabilir? Sadece bir an konuştuk."

"Evet, ama sende kendine benzer bir ruh gördü ve o resim kalemlerine ne için ihtiyacın olduğunu -doğru bir şekilde- tahmin etti. Beni görmeye geldiğinde, kitaplardaki sihri gören herkesin iyi olması gerektiğini söyledi."

"Peki bu kasabadaki herkes senin sahtecilik planının içinde mi?"

Gülümsedi. "Hayır. Ama biz iyi insanlardan oluşan bir kasabayız. Davamız için çalışan çok sayıda insanımız var ve görmezden gelmekten mutlu olan çok daha fazlası var. Yani burada çoğunlukla güvende olsan da Eva, asla gardını düşürme hatasına düşme. Şimdi Madam Noirod'yu görmeye gidelim mi?"

Başını salladı, ama onu kapıdan çıkarken takip ederken içine bir huzursuzluk çöktü.

On dakika sonra, ahşap balkonlar ve özenle kıvrılmış konsollarla sıralanmış bir dizi ıssız ara sokaktan geçtikten sonra, kitapçıya girerken Eva, Père Clément'in peşine takıldı. Dükkân boştu ama Madam Noirod ön tarafa yakın bir yerde sergilenen defterleri düzeltiyordu. Kapı zili çalınca başını kaldırıp gülümsedi.

"Ah, Père Clément. Döneceğinizi umuyordum. Ve görüyorum ki bir arkadaş getirmişsiniz." Eva'ya gülümsedi. "*Bel Ami*'ye başlama fırsatın oldu mu canım?"

"Korkarım hayır, madam." Eva birden, şimdiye kadar hiç kitap okumadan geçirdiği en uzun süre olduğunu fark etti ve bu düşünce onu çok üzdü. Bu da Almanların ondan almayı başardığı bir başka şeydi. "Ben... meşguldüm."

"Ah evet, ben de öyle duydum."

Eva, Père Clément'e baktı ama o onu kasıtlı olarak görmezden geliyor gibiydi. "Bugün sizi buraya getiren nedir?" Madam Noirod sordu. "Başka bir kitap, belki?"

"Hayır, madam, teşekkür . Elle baskı yapan bir presiniz olduğunu umuyorduk. Öğretmenlerin öğrencileri için çalışma kâğıtlarını çoğaltmak için kullandıkları türden."

Madam Noirod'nun kaşları çatıldı. "Bir şeyin kopyasını çıkarmanız mı gerekiyor?" "Aslında Eva'nın çok akıllıca bir fikri vardı." Père Clément nihayet dikkatini kalemlerden çekti ve Eva'nın yanına geldi. "Özel pulları çoğaltmak için daha iyi bir yol var mı?" diye fısıldayarak ekledi.

Madam Noirod ağzını açıp kapadı. "Ama ben Rémy'ye kauçuktan pullar yaptırdığınızı sanıyordum."

Père Clément başını salladı. "Ama bunun ne kadar uzun sürdüğünü ve kaç farklı pulu çoğaltmamız gerektiğini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Tanıştıkları ilk gece Eva'ya bundan bahsetti ve Eva'nın aklına bir fikir geldi: Bunun gibi bir silindir kullanarak pulları çoğaltmak birinin gerçek pulları emin bir elle izlemesi yeterli olacaktır."

Madam Noirod yavaşça başını salladı. "Ve uygun mürekkep renklerini eşleştirmek için."

Père Clément, "Biz de sizin bu konuda yardımcı olabileceğinizi umuyorduk," diye sözlerini tamamladı. Madam Noirot dönüp Eva'yı birkaç saniye inceledi, yüzünde hayranlık dolu bir ifade vardı. "Eva, bilmesem seni Tanrı'nın gönderdiğini düşüneneğim."

bize."

Madam Noirot dükkânın arkasına saklanıp, orada birkaç el baskı makinesi olduğundan emin olduğunu ve gerekirse daha fazla jel sipariş edebileceğini söylerken Eva kızardığını hissediyordu. "Neden ona gerçek adımı söylediniz?" diye fısıldadı Père Clément'e.

Şaşırmış görünüyordu. "Öncelikle ona sadece ilk adınızı söyledim, soyadınızı değil. Rémy sana söylemedi mi? *Journal Officiel*'de size ve annenize yeni kimlikler buldu ve sizinki Eva adını kullanmanıza izin veriyor."

"Ama bana çoktan yeni bir kimlik verdi. Marie Charpentier."

"Bu sadece geçiciydi. Drancy'de kullandığın ve artık resmi kayıtların bir parçası olduğu için onu atman daha iyi olur. Ayrıca, birlikte yaşadığınız için annenle birlikte kullanabileceğin bir kimliğe ihtiyacın var. Rémy mükemmel aileyi bulmuştur - 1920'de bir Fransızla evlenen ve Eva adında bir kızı olan Türkiye vatandaşlığına geçmiş Beyaz Rus. Ailenin Rus olması, Madam Barbier'nin annenizi kolayca kuzen olarak kabul etmesini sağlayacak ve bu da pansiyonundaki varlığını açıklayacaktır. Sen Eva Moreau olacaksın, annen de Yelena Moreau."

Eva ona baktı. "Böyle bir aile bulmak çok uzun zamanını almış olmalı."

"Dün gece hiç uyuduğunu sanmıyorum. Baban yüzünden üzgün olduğunu biliyordu ve burada kendini daha rahat hissetmene yardımcı olmak istedi. Gerçek adını kullanabilmenin sana yardımcı olabileceğini düşündü."

Eva gözlerinde hissettiği yaşları geri kırttı. Onu yanlış değerlendirmişti. -Nazilere hizmet veren bir genelevin madamıyla bu kadar samimi olan bir adam hakkında en kötüsünü düşündüğü için tamamen suçlanamazdı. "iyi bir adam, değil mi?"

"Gerçekten de öyle, Eva. Gerçekten de ."

O sırada Madam Noirot geri döndü, elinde sarılı iki matbaa makinesini gururla tutuyordu. "Onları buldum. Daha sonra fazladan jellerle geleceğim, ama bunlar başlamanıza yardımcı olur. Tezgâhın arkasında biraz özel renkli mürekkep var ve daha fazlasını sipariş edeceğim."

"Şüpheli görünecek kadar değil ," uyardı Père Clément, baskı makinelerini ve mürekkebi bir torbaya koyduktan sonra ondan aldı. Adam birkaç frank uzattı, kadın da bakmadan kabul etti.

Madam Noirot elini kalbinin üzerine koydu. "Père Clément, sanki bu tür bir işi ilk kez yapıyormuşum gibi davranıyorsunuz." Eva'ya göz kırptı. "Merak etmeyin. Çatlak, yaşlı kitap faresi rolünü nasıl oynayacağımı gayet iyi biliyorum. En iyi kılıf bu."

Eva ona gülümsedi ve Père Clément ile birlikte gitmek için döndüklerinde Madam Noirot bir kez daha seslendi.

"Bekle. Eva mı?"

"Evet?"

"Teşekkür . Burada olduğunuz için teşekkür ederim. Hayat kurtaracaksınız."

Eva gülümsedi ve karşılığında bir *merci* mırıldandı ama Père Clément ile dükkândan ayrılırken kendini sahtekâr gibi hissetmekten alamadı. Ne de olsa davanın kurtarıcısı değildi; burada sadece Rémy'nin birikmiş işlerden kurtulmasına yardım edecek kadar kalacaktı. Sonra da Tatus'u beklemek üzere annesini İsviçre'ye götürecekti.

"Père Clément?" diye söze başladı, kiliseye doğru hızlı adımlarla yürürlerken. "Size bir şey sorabilir miyim?"

Père Clément, dükkânını kapatmakta olan bıyıklı kasaba başıyla selam vermek ve Eva'nın kiliseye giderken ilk kez selamlaştığı şişman Rorist'e el sallamak için konuşmalarına ara verdikten sonra, "Elbette Eva," dedi.

"Malzemelerin parasını nereden buldun?"

Gülümsedi. "Burada yalnız çalışmıyoruz. Malzeme ek olarak, yeraltı bazen para konusunda da yardımcı oluyor. Bu arada, eğer bir süre bizimle kalmaya karar verirsen, senin için biraz para olacak. Bir iş yapacaksınız ve karşılığını almalısınız."

"zorunda değilsin-"

"Kıranızı ödemenizi, yemeğinizi almanızı sağlayacak." Ona göz kırptı. "Yeri gelmişken, annen ve kendin için boş karne getireyim."

Suçluluk duygusunu yuttu. Ayrılmak şimdi daha da zor olacaktı. "Size başka bir şey sorabilir miyim? Sahte belgelerini düzenleyeceğim çocukların

ebeveynleri olmadan." Derin bir nefes aldı. "Gerçek isimlerini kim takip ediyor?"

Kafası karışmış görünüyordu. "Gerçek isimleri mi?"

"Böylece savaştan sonra aileleriyle yeniden bir araya gelebilecekler."

"Oh, Eva, ailelerinin savaştan sağ çıkamayabileceğini anlamalısın."

"Biliyorum." Annesinin sözleriyle kendi babasının düşüncelerinden sıyrıldı. kafasında tekrarlardı. *Bizi kim hatırlayacak? Kim umursayacaktı?* "Ama bir yolu olmalı, Père Clément. Ya en küçükleri savaş bittiğinde nereden geldiklerini hatırlayamazlarsa?"

"Onları gerçek kimliklerini taşıyan herhangi bir şeyle sınırın ötesine göndermek çok tehlikeli, Eva." Gözlerinde acıma vardı. "Özür dilerim."

"Benim için isimlerini öğrenebilir misiniz?" "Bunun ne yararı olur Eva?" Père Clément'in sesi nazikti.

"Kim olduklarını bilirdim," dedi usulca. "Lütfen. Onların unutulmaması benim için çok önemli."

Bir an için onu inceledi. "Ne yapabileceğime bakacağım. Ya Eva?"

"Evet, Père Clément?"

"Teşekkür . Sanırım Madam Noirot sizi buraya Tanrı'nın gönderdiğini düşünmekte haklıydı."

O akşam, küçük kütüphanenin raflarının üstündeki vitray pencerelerden ışık kaybolurken, Rémy yeniden ortaya çıktığında Eva bir grup belgeyi damgalamayı bitirmek üzereydi. Masanın üzerinde kambur durmaktan omuzları çökmüştü ve titizlikle damgaları takip etmekten, boşlukları doldurmaktan ve kâğıtları imzalamaktan bilekleri ağrıyordu. Gözleri kurumuş, boğazı düğümlenmişti. O sabah Père Clément'le birlikte kiliseye döndüklerinden beri bir yudum su içmek için bile duraklamamıştı.

Daha önce hiç kullanmadığı bu ilkel cihazı inceleyip test etmesi bir saatini, ihtiyaç duyacağı ilk mührün izini sürmesi ise bir saatini almıştı. Yine de jelin içine kabartıldıktan sonra, sahte damgayı yirmi bir boş doğum belgesine arka arkaya basmayı başarmıştı. İkinci damga daha az zaman almıştı ve sonra sadece

Çocuklara yeni isimler ve doğum tarihleri verdi ve belgeleri okunaksız bir karalamayla imzaladı. Çalışırken akli çocukların ebeveynlerinin ve kendi babasının kaderinde dolaşıyordu. Kaç tanesi çoktan lanetlenmişti? Yeni kâğıtlara mürekkep bulaşmadan önce gözyaşlarını silmek için birkaç kez duraklamak zorunda kalmıştı.

"Eee?" Rémy elinde nefis kokan küçük bir paketle kütüphaneye girerken sordu. "Sana biraz peynir ve patates getirdim. Belgelerin bir kısmını bitirdin mi?" Paketi yere bıraktı ve Eva'nın midesi guruldadı.

Eva gülümsemekten kendini alamadı. "Oh, birkaç tane." "Çıkar o zaman. Kaç tane?"

Eva elindeki belge yığınınu havaya kaldırdı. "Yirmi bir ve ediyor."

Rémy önce ona, sonra da elindeki kâğıtlara baktı. "Bir gün içinde mi? Ama bu imkânsız."

"Kendin gör." Elindeki desteyi adama uzattı ve fırından yeni çıkmış, hâlâ sıcak olan patatesi ısırırken inleyerek yemeğe daldı.

Rémy kâğıtları karıştırırken onu görmezden geldi, ilk birkaçını göz ucuyla inceledikten sonra diğerlerini aceleyle karıştırdı.

"Ama..." kaldırdı, sesi kesildi. "Mükemmeller. Bunları nasıl bu kadar çabuk yaptın?"

Peynirin kalanını ve patatesin yarısını paketlemeye başlamıştı bile; onları annesine götürecekti. "Bilmediğime eminim. Ben sadece sizin alçakgönüllü yardımcınız olmaya yeterliyim, değil mi?"

Bu kez gülümsemesini gizleyemeden ayağa kalktı, kazağını topladı ve kapıya yöneldi. Karanlık kiliseyi yarılarmıştı ki arkasından gelen ayak seslerini duydu. Rémy yanında belirdi ve elini koluna koydu. "Bekle," dedi.

Döndü.

"Bunu söylediğim için özür dilerim. Bu işte oldukça iyi olduğunuz açık, özellikle de eğitim eksikliğiniz düşünüldüğünde."

"Benim için Paris'e kadar , değil mi? Belki de ödeştik diyebiliriz."

"Bana nasıl gösterir misin?" Sesini alçalttı. "Eğer birlikte çalışabilirsek..."

"Tabii ki." Tereddüt etti. "Bir şartla." "..."

"Sahte belge düzenlediğimiz çocukların bir listesini tutmak istiyorum. birilerine ait."

"Herhalde Père Clément size onların gerçek isimlerini kaydetmenin ne kadar tehlikeli olacağını söylemiştir."

"O zaman öyle olmadığından emin olmak için bir yol bulmama yardım et," dedi, bakışlarını yakaladı ve . "Bunu onlara borçluyuz. Bunu ailelerine borçluyuz. Lütfen."

"Senin için neden bu kadar önemli?"

Eva gözlerini kaçırdı ve tekrar annesinin çaresizliğini düşündü. *Onlar bizi siliyor, biz de onlara yardım ediyoruz.* "Çünkü birileri hatırlamalı. Başka türlü eve dönüş yolunu nasıl bulacaklar?"

Rémy ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı. "Hiçbir şey için söz veremem. Ama bunu düşüneceğim."

"Teşekkür ." Ona gülümsedi. "Yemek için de teşekkür ederim. Père Clément'in belgeleri aldığından emin olur ?" Uzaklaşırken, sessiz alacakaranlığın içinde kaybolana kadar adamın gözlerinin onu takip ettiğini hissedebiliyordu.

"?" Eva odaya girdiğinde Mamusia yüzünde telaşla volta atıyordu. Paltosu üzerindeydi ve her iki bavulu da paketlenmiş, kapının yanına düzgünce dizilmişti.

"Mamusia, bu da ne?" Eva kapı aralığında durdu ve bakakaldı.

"Paris'e geri dönmeye karar verdim," dedi Mamusia usulca. "Gerçi şimdi yarına kadar beklememiz gerekecek elbette. Zaten yeterince geciktik."

Eva annesinden çantalara baktı ve sonra kapıyı usulca kapattı. "Mamusia, Paris'e gidemeyiz."

"Tabii ki yapabiliriz!" diye bağırdı annesi. "Bunu uzun uzun düşündüm. Baban döndüğünde orada olmalıyız. Başka türlü bizi nasıl bulacak? Eğer

İsviçre'deyiz, bilmeyecek. Hayır, tek yol Paris." "Ama Mamusia," dedi

Eva nazıkçe. "Tatus geri gelmeyecek."

"Ne cüretle böyle bir şey söylersin?" Mamusia'nın sesi bir çığlığa dönüştü. "Tabii ki öyle! Sınır dışı edilmesi bir hataydı ve hatanın farkına varır varmaz -"

"Mamusia," diye yineledi Eva, bu kez daha sakın bir sesle. "Bu bir hata değildi." "Baban bir yolunu bulacak-"

"Hayır." Eva sözünü kesti. "Yapmayacak. O öldü." "Öldüğünü söylemiyorsun değil mi?" diye bağırdı annesi.

"Hayır," dedi Eva hızla, ama kalbinin derinliklerinde bunun doğru olabileceğini biliyordu. Bu düşünce bütün gün bilincinin köşelerini kemirmiş, belki de birkaç hayat kurtaracak isimleri ve doğum tarihlerini özenle yazarken kulağına fısıldayan bir ses olmuştu. "Hayır, öyle demiyorum Mamusia. Sadece şu anda geri gelmeyeceğini söylüyorum."

"Bunu bilemezsin! Hayır Eva, Paris'e gidiyoruz ve bu son." "Mamusia, Paris geride bıraktığımız şehir değil. Evimize bile dönemeyiz. kendi dairemde."

"Mantıklı konuşmuyorsun. Neden ? O bizim!"

Eva derin bir nefes aldı. Ona eski komşularından henüz bahsetmemişti; onu acıdan uzak tutmayı ummuştu. Ama artık bunun için çok geçti. "Çünkü Fontainler çoktan taşındı."

Mamusia ona boş boş baktı. "Eva, saçma sapan konuşuyorsun. Fontain'lerin kendi daireleri var, hemen koridorun sonunda."

"Bizimki daha büyük, daha güzel. Madam Fontain'in savaşın başından beri burayı gözüne kestirdiğine şüphe yok. Geri sahip çalışsak ne olur sence? Hemen polisi arayıp bizi tutuklatmaz mı sanıyorsun?"

"*Bizim dairemizde* mi yaşıyor?" Mamusia'nın yüzünde bir şeyler değişti. "Yani o kadının almasına izin mi vermeliyiz? Çok çalışmamıza ve onlarca yıl boyunca dürüstçe para ödememize rağmen? Onun köpekler gibi pes mi etmeliyiz?"

"Ben de en az kadar bundan hoşlanmıyorum ama başka seçeneğimiz yok."

Mamusia dudaklarını birbirine bastırđı, dudaklarının etrafındaki deri öfkeden kesilmişti. "Her zaman bir vardır. Ve bana öyle *geliyor ki sen* bizim olanı terk etmeyi ve babanı terk etmeyi seçiyorsun."

"Mamusia, onu terk etmiyoruz. Hayatta kalmaya çalışıyoruz. O da bunu isterdi."

"Nereden biliyorsun?" Annesi hıçkırıklara boğuldu. "Onu hayal kırıklığına uğrattık, Eva! Bunu göremiyor musun? Onu almalarına izin verdik! Onu almalarına izin verdiniz! Geldiklerini biliyordunuz ve orada öylece durup hiçbir şey yapmadınız."

Eva suçu kabul ederek başını öne eğdi. Babasını Ree'ye ikna etmek için daha çok çabalamalıydı. Bunun vicdanındaki ağırlığından asla kurtulamayacaktı.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu annesi. Tekrar volta atmaya başladı, sözlerini havayı yumruklayarak noktalıyordu. "Şimdi de hayatımıza yeniden başlamak, Paris bizim evimiz değilmiş gibi davranmak mı istiyorsun? Bunu isteyip istemediğimi bana hiç sormadın bile!" Sözleri bir hıçkırığa dönüştü.

Eva gözyaşlarını geri kırttı. "Mamusia, eski hayatımız yok oldu."

Annesi kaşlarını çattı ve sessizce onu inceledi. "Peki. O zaman İsviçre'ye gideceğiz. Baban sana böyle yapmanı söylemişti, değil mi? Durumunu çözdüğünde bizimle orada buluşacak."

Eva, annesinin gözlerindeki acıyı görmemesi için gözlerini kaçırdı. Mamusia gerçekten de Tatus'un bir şekilde Alman kampından pazarlık yaparak çıkacağını ve kıtayı bir uçtan bir uca geçeceğini mi düşünüyordu? "Evet, gideceğiz Mamusia. Ama önce burada yapmam gereken bazı şeyler var."

Annesi şaşkınlıkla baktı. "Bazı *şeyler* mi? Sahtekârlık demek istiyorsun, tıpkı baban olmadan Paris'ten çıkmamızı sağlayan yalanlar gibi."

"Mamusia-"

"Yalan, Eva, hepsi yalan!" Eva'nın üzerine tükürük sıçradı. "Ve sen kendine yalan söylüyorsun! Nasıl bu kadar bencil olabiliyorsun? Neden kendi baban için doğru olanı yapmak yerine burada kalıp yabancılarla çalışmak senin için daha önemli?"

"Çünkü onlara hâlâ yardım edebilirim!" Eva karşılık verdi. "Çünkü onlar kaybedilmiş bir dava değil!"

Ağzından çıktığı anda pişman olmuştu ama artık çok geçti. Mamusia'nın yüzü kıpkırmızıydı, gözleri alev alev yanıyordu, dudakları ince bir

izgi. Eva'nın yanından hızla geçerek kapıya doğru giderken onu kenara itti.

"Nereye gidiyorsun?" Annesi koridora doğru yürürken Eva talepte bulundu. Mamusia cevap vermedi; öfkeyle uzaklaştı ve muhtemelen tüm bu bağrışmaların görmeye gelmiş olan Madam Barbier ile neredeyse arpışıyordu.

Eva, annesinin peşinden giderken Madam Barbier'ye, "ok özür dilerim," diye mırıldandı.

Madam Barbier onun önüne geçerek Eva'nın yolunu kesti. "Bırak onu," dedi. "Sen, canım, kendi yolunu bulmaya çalışıyorsun ama annen şu anda sadece geriye bakabiliyor. Kaybettiklerinden başka bir şey göremeyecek kadar çok acı çekiyor."

"Ama-"

"Ona zaman verin," dedi Madam Barbier, sesi bir ninni gibi yatıştırıcıydı. "Yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Bu arada sizin de biraz dinlenmeniz gerekiyor."

Sonunda Eva başını salladı ve odaya geri döndü. Tüm vücudu ağrıyordu ve başı yorgunluktan zonkluyordu ama annesi dönene kadar uyuyamayacağını zaten biliyordu.

Bölüm On Dört

Mamusia sabah saat dördü biraz geçe odaya yatağa ve Eva sonunda annesinin bedeninin sıcaklığıyla rahatlayarak uykuya daldı.

Eva birkaç saat sonra uyandığında, güneş karartma perdelerinin kenarları boyunca odanın içine 1 lament 1ngers ulaşıyordu. Eva dönüp yanında huzur içinde uyuyan annesine baktı ve bir hüznün dalgası hissetti. Mamusia'nın ışığı sönmüştü ve o ışık olmadan küçük bir kıza benziyordu. Belki de bir bakıma hâlâ öyleydi. Mamusia Tatus'la evlendiğinde sadece on sekiz yaşındaydı. kocası olmadan, bir yetişkin olarak kim olduğunu bilmiyordu. Eva sessizce giyindi ve onu uyandırmadan çıktı.

"Bugün ona bakacak mısınız?" diye sordu Madam Barbier'e, çıkarken koridorda yaşlı kadının yanından geçerken.

"Duruma göre değişir. Père Clément'i görmeye mi gidiyorsun?" Eva tereddüt etti ve başını salladı.

"Güzel. O zaman onunla ben ilgileneceğim," diye onayladı. "Bir dakika burada bekle." Döndüğünde elinde bir elma ve bir dilim peynir vardı. Eva reddetmek için elini kaldırdı ama guruldayan midesi onu ele verdi ve Madam Barbier gülümseyerek ısrar etti. "Annene de biraz ayıracağım. İkinizin de güce ihtiyacı olacak."

Eva birkaç dakika sonra elinde yiyeceklerle Église Saint- Alban'a doğru koşarken Aurignon sokakları sessizdi. Ama bu huzurlu bir sessizlik değildi; temiz hava durgundu, sanki gökyüzü nefesini tutmuş gibiydi ve kuş sesleri yoktu. Kilisenin arkasında, uzaktaki bodur dağlar, dağınık gölgelerini kasabanın üzerine düşürürken bugün uğursuz görünüyordu.

Père Clément koridoru süpürüyordu ve Eva içeri girdiğinde başını kaldırıp baktı. "Annen mi, Eva? Dün gece onu kasaba meydanında gördüm. Ona gün batımından sonra dışarıda olmanın tehlikeli olduğunu hatırlatmalısın. Burası küçük bir kasaba ve küçük kasabalarda insanlar konuşur."

"Ona söyleyeceğim. Ve sanırım o iyi." Tereddüt etti ve ekledi, "Sadece kırılmış sanırım."

"Hepimiz öyleyiz." Ona hüznle gülümsedi. "Eva, Rémy dün gece bana belgeleri getirdi. Yaptığın iş inanılmazdı."

Kızardığını görmemesi için başını eğdi. "Teşekkür ederim. Yardımı olacak mı?"

"Çoktan oldu bile. Sana daha fazla malzeme getirdim. Ve sen istekli olduğun sürece

yardımanız için çok minnettar oluruz." Ona bir anahtar uzattı. "Al bakalım. Bu, kütüphaneye girmenizi sağlayacak. Benden başka buna sahip olan sadece sen ve Rémy varsınız."

Kız cevap veremedi adam uzaklaştı. Küçük kütüphaneye gitmeden önce kendi kendine küçük bir gülümsemeye izin verdi.

İçeri girdiğinde Rémy'nin çoktan masaya oturmuş, bir şeylerin üzerine eğilmiş olduğunu görünce şaşırdı. Kadın kapıyı arkasından kapatırken gülümseyerek başını kaldırdı.

"Paylaşmak istersen bir elma ve biraz peynir getirdim," dedi ve eteğinin cebinden yiyecekleri çıkarıp uzatarak barış teklif etti.

Küçük yemeğe göz attı. "Bana bir şey vermene gerek yok."

"biliyorum," dedi. Ama yine de peyniri ona uzattı ve küçük bir ısırık alana kadar bekledi.

"Teşekkür ." Peyniri geri uzattı ve elmayı salladı. " göre, bende de senin için bir şey var." Onunla tanıştığı ilk gece panik içinde eline aldığı kitabı, *Epîtres et Evangiles*'i, 1700'lerden kalma kalın, soluk haftalık ayın rehberini havaya kaldırdı.

Kitabı ondan alırken kaşlarını çatı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Adam güldü. "Hayır, tam tersi. Lütfen birinci sayfayı açın."

Kararsızca ona baktı. Adam yine güldü ve kitabı işaret etti. "Devam et."

Yavaşça açtı ve sadece kitabın adı, bir alt başlık, yayınevi adı ve basım yılının yer aldığı ilk sayfayı çevirdi.

Ona bir bakış attı. "Ama ne..."

"Hayır, hayır, devam et. Sayısal sayfa bir." Romen rakamlarıyla işaretlenmiş ilk seksen kadar sayfayı karıştırıp sayfayı bulduğunda eski kâğıt protesto edencesine çatırdadı. *Le'*deki *e'nin* üzerine küçük siyah bir yıldız çizilmişti, ardından aynı satırda *l'Avent'*teki *v'nin* üzerine bir nokta konmuştu.

Eva şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Şimdi de eski kitapları mı tahrif ediyorsun?" Rémy güldü. "İyi bir amaç için sanırım. Devam et. İkinci sayfa."

İkinci sayfada *car* kelimesindeki *a* harfinin üzerinde bir nokta, üçüncü sayfada *ise perfécuteurs* kelimesindeki *t* harfinin üzerinde bir nokta vardı, ancak dördüncü sayfaya hiçbir şey eklenmemişti. On beşinci sayfada *alors* kelimesindeki *r'nin* üzerinde bir nokta vardı ama altıncı sayfada hiçbir işaret yoktu. "Anlamıyorum," dedi kitabı yere bırakarak.

"Fibonacci dizisini hiç duydun mu?" Rémy sordu. "Hiç sanmıyorum."

"Matematiği her zaman sevmişimdir. Fibonacci dizisi bir sayısıyla başlar, sonra tekrar bir sayısıyla devam eder. Bu sayıları toplayınca iki oluyor. Sonra bir ve ikiyi toplayarak üçü elde edersin. İki ve üç 1ve yapar. Üç ve on bir, sekiz eder. Ve dizi bu devam eder, bir sonraki sayıyı elde etmek için önceki iki sayıyı toplar. Anladınız mı?"

Eva gözlerini kısarak ona baktı. "Matematiği anlıyorum. Ama bunun eski bir kitapla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

Sırıttı. "Benimle kal Eva. Şimdi, sıralamaya devam edin." "Rémy..."

"Sadece bana güven."

İçini çekti, sanki *ilkokula* geri dönmüş, matematikten sürpriz bir sınavla karşılaşmış gibi hissediyordu. "Pekâlâ. Bir, bir, iki, üç, on bir, sekiz, on üç, yirmi bir, otuz dört..." gitti.

Rémy o sayıları söylerken bir yandan da not alıyordu, sonra az önce yazdığı sayıların olduğu kâğıdı ona uzattı. "Şimdi, bu sayfaların her birine gidin ve 1. noktayı işaretleyin. Altındaki harfi bu kâğıda yaz."

Eva kaşlarını çattı ama dediğini yaptı. Sekizinci sayfada, *apôtre'*daki *a'nın* üzerinde bir nokta vardı. On üçüncü sayfada, *suite'deki u'nun* üzerinde bir nokta vardı.

Yirmi birinci sayfadaki *considérable* kelimesindeki *b* harfinin üzerindeki noktaya kadar ne yazdığını fark etti. "Bu *benim* adım mı?"

"Çok güzel. Kim olduğunuzun kaydını tutmanın bir yolu, böylece asla silinmezsiniz."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Rémy..."

"Sanırım kusursuz değil. Ama kim kayıp Yahudi çocukların isimlerini bulmak için eski bir Katolik dini kitabına bakar ki? Ve kim yıldızları ve noktaları bu şekilde çözmeyi düşünür ki? Yeterince kolay olmalı. Her isim yeni bir sayfada başlayacak ve biz de bu numarayı serinin her bir numarasına ekleyeceğiz. Örneğin, ikinci isim ikinci sayfada başlayacak ve sonra iki yerine üçüncü sayfaya, üç yerine dördüncü sayfaya, on bir yerine altıncı sayfaya, sekiz yerine dokuzuncu sayfaya ve bu şekilde devam edecek. Sayfada zaten bir nokta varsa, yeni bir nokta ile devam edin ve bu sadece kodu, eğer birisi denirse deşifre etmek için çok daha kült hale getirecektir."

Eva'nın başı döndü. "Peki ya çocuklara verdiğimiz sahte isimler ne olacak? Çocukları keşfedilebilir hale getirmeden bunları nasıl takip edeceğiz?" "Çok basit. Sadece her bir kişinin sırasının arkasından başlayın ve yanlış isimleri ters sırayla. Örneğin sizi ele alalım. Kitap altı yüz seksen sekizinci sayfaya kadar gidiyor, dolayısıyla sizin sıralamanıza göre kitaptaki son sayı altı yüz on olacaktır. İlk *e'nin* üzerinde bir üçgenle başlayacağız, sonra üç yüz yetmiş yedi sayfadaki *v'nin* üzerinde, iki yüz otuz üçteki *a'nın* üzerinde ve yüz kırk dört sayfadaki sahte soyadınız *Moreau* ile başlayacağız. Bu şekilde, gerçek adınızı yazdığımız sayfalara tersten tüm adınızı yazana kadar devam edeceğiz. Her iki yönde de yer kalmazsa -sayfa sayısından fazla harf varsa- bir. Bu gibi durumlarda isimlerin başlangıçları hafızamızı canlandırmaya yetecektir. Görüyor musun Eva? Neredeyse mükemmel."

Adam ona sırtıttı ve kadın nefessiz kaldığını hissetti. kitaba, sonra da ona baktı. "Bunu yeni mi buldun?"

"Bütün gece ayaktaydım. Haklıydın Eva. Kendi adına konuşamayan çocukları silemeyiz. bir listesini tutacağız."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Rémy, sen bir dahisin diyebilirsiniz. Ya da 'Rémy, çok yakışıklısın' diyebilirsiniz."

Eva gözlerinde yaşlar hissettiğine şaşırarak güldü. "Evet, ikisi . Ve ayrıca, Rémy, sen bir kahramansın. Bu olağanüstü bir şey. Ama ya Père Clément listeyi saklamanın tehlikeleri konusunda haklıysa?"

Rémy omuz silkti. "Öyle. İşte bu yüzden bu sistem işe yarayacak. Bundan eminim. Kimse kitabı ve bulsalar bile yıldızlar, noktalar ve üçgenler bir şey ifade etmeyecek. Ayrıca, kitabı raflarda göz önünde tutacağız; zaten kim şüpheli bir şey için içine bakmayı düşünür ki?" Durakladı. "Sayfalar hızla dolacak, bu yüzden siyah mürekkeple başlayacağız ve kitapta yer kalmazsa başa dönüp mavi kullanacağız." Kitabı bir kez daha ilk sayfaya kadar açtı ve yavaşça Eva'ya doğru itti. "Ama asla birinci sayfadan başka bir isme başlamayacağız. Bu sadece senin için olacak." Eva ona baktığında yüzünde kasvetli bir ifade vardı.

Onun bakışlarını karşıladı ve sonra yanakları sıcacık bir şekilde kitaba baktı. "Bunun için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, Rémy."

"Evet, bana sonsuza dek borçlu kalacaksın elbette." Rahat sırtışı geri gelmişti.

Eva gülümsedi ve masanın üzerine bıraktığı kalemi aldı. Sözünü sakınmadan ikinci sayfayı çevirdi ve *feront*'taki *r*'nin üzerine küçük bir yıldız, *étoit*'taki *é*'nin üzerine de bir nokta çizdi. Üçüncü sayfada *Romains*'deki *m*'nin üzerine bir nokta ve dördüncü sayfada *il y a*'daki *y*'nin üzerine bir nokta kazıdı. Başını tekrar kaldırdığında Rémy ona bakıyordu.

"Benim adımı yazıyorsun," dedi sessizce.

"Evet," diye cevap verdi. "İkinci sayfa sadece senin için."

Père Clément'i isim kaydetme sistemlerinin işe yarayacağına ikna etmek üç gün sürmüş ve Eva'nın belge üretmeyi durdurmakla tehdit etmesi ve Rémy'nin kitabı alıp şifreyi çözmeye çalışması için ona meydan okuması üzerine ancak gönülsüzce kabul etmişti. Rahip bir buçuk gün boyunca *Epîtres et Evangiles*'i inceledi ve sonunda kitabı geri verdiğinde hâlâ tereddütlüydü.

"Biliyorsunuz, bütün çocukların isimleri olmayacak," diye uyardı.

"O halde kimliklerini silmeden önce gerçekte kim olduklarını keşfetmek için elimizden geleni yapmalıyız," diye cevap verdi Rémy hemen. "Bu çok önemli."

Eva şaşkınlıkla ona ve onun olduğu için şükretti.

Père Clément'in kaşları çatıldı. "Tanrı'nın onların kim olduğunu her zaman bileceğini anlıyorsunuz."

"Elbette," dedi Rémy omuz silkerek. "Ama Tanrı şu anda pek çok meseleyle meşgul. Ona biraz yardım etmemizde bir sakınca var mı?"

"Ama eğer biri isimleri ele geçirirse..."

",," dedi Rémy usulca. "Kim bu sıkıcı, eski dini metne bakmayı düşünür ki?"

Père Clément'in ağzının kenarları seğirdi. "Bunun sıkıcı olduğunu mu düşünüyorsun?" Kitabı havaya kaldırdı.

"Sen bilmiyor musun?" Rémy sırtarak karşılık verdi.

Père Clément güldü. "Buna cevap vermem gerektiğini sanmıyorum."

Rémy birkaç dakika sonra ayrıldı ve Eva'yı Père Clément ile küçük, gizli kütüphanede yalnız bıraktı. "Biliyorsun Eva," dedi rahip *Epîtres et Evangiles*'i masaya koyarken, "çocukları asla silmeye çalışmadım. Sadece onları kurtarmak istiyorum."

"Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ben de biliyorum. Ama birinin onların kaybolmasını engellemesi gerekiyor."

Kitabın sırtına bir kez daha dokundu. "Bize katıldığına sevindim Eva."

Annesini düşündü. "Daha ne kadar kalabileceğimden emin değilim."

"Unutma ki Tanrı'nın senin için planı, senin planından farklı olabilir. kendin için."

Eva başını salladı. Kendisini bekleyen bir şey olduğuna, hayatı için daha büyük bir tasarım olduğuna inanmak istiyordu ama tüm bunlar nasıl Tanrı'nın planı olabilirdi ki? Yine de Eva'yı buraya, Aurignon'a, bir şekilde bir yuva ve yararlı olabileceği bir yol bulduğu bir kiliseye yönlendiren Tanrı'nın eli değil miydi? Père Clément'e, onun da kendisi gibi Tanrı'nın onlara sırtını olmasından korkup korkmadığını sormak istedi ama cevabı kaldırabileceğinden emin değildi. Bunun yerine "Benim gibi insanlara yardım etmeye nasıl başladınız?" diye sordu.

Gülümsedi. "Ben de sizin gibi Paris'ten geliyorum. Savaş başladığında zaten on beş yıldır buradaydım ve işgal altındaki bölgedeki bağlantılarımdan işlerin ne kadar korkunç bir hal aldığını hemen duydum. Stratejik bir önemi yok.

Aurignon - tepelerdeyiz, hiçbir yere gitmiyoruz - ve ben de bazı eski dostlarıma burada saklanmalarını önerdim."

"mı?"

Omuz silkti ve ona küçük bir gülümseme verdi. "İçlerinden biri metroda bir Nazi askerine vurma gafletinde bulunmuştu ve Almanlar onun peşindeydi. O sırada orada olan ve yardım etmek için hiçbir şey yapmayan kardeşiyle birlikte idam edilecekti."

"Arkadaşın bir Nazi'ye mi vurdu? O da mı rahip?"

Père Clément güldü. "Hayır. Eski bir okul arkadaşım. Kötü biri değil ama kardeşiyle birlikte buraya geldiklerinde ona düşmanı alt etmenin en iyi yolunun yüzüne karşı değil, burnunun dibinde olduğunu hatırlattım.

"Her halükarda, Almanlar onu önce Fransa'dan çıkması gerekiyordu," diye devam etti rahip Eva gülümserken. "Kendi sahte belgeleriyle gelmişti, bu yüzden tek yapmam gereken onu ve kardeşini İsviçre sınırından geçirmek için bir *pasörle* buluşturmak, bu da yeterince kolay bir işti. Ancak o ve kardeşi yola çıkmadan önceki gece bir şişe şarap eşliğinde geç saate kadar oturduk ve yatmadan önce başka arkadaşlarına da yardım etmekle ilgilenip ilgilenmeyeceğimi sordu. Bana zaten kefil olduğunu ve eğer istekli olursam, tanıdığı bir ağın ihtiyaç duyulduğunda insanları güneye Aurignon'a göndermeye başlayabileceğini söyledi. Ayda bir ya da iki *résistant* ile karşılaşabileceğimi düşündüm ve bir şekilde davaya yardım edebildiğim için minnettar olarak kabul ettim.

"Ama yardıma açık olduğumu Paris'e bildirdiğinde, sanki Roodgates açılmış gibi oldu. Ertesi hafta İngiliz aksanlı bir adam geldi ve bana birçok soru sordu ve ardından mülteciler gelmeye başladı. Önce göçmenler, sonra da Yahudiler. Kuzey Fransa üzerinde vurulmuş ve evlerine dönmeye çalışan birkaç pilot bile vardı. Burada bir ağ oluşturmak, kime güvenilebileceğini ve kimin dahil gerektiğini değerlendirmek üzere gönderilen başkaları da vardı. İnsan sayısı artmaya başlayınca da bana Rémy'yi gönderdiler."

"Rémy?"

Père Clément başını salladı. "Paris'teki bir grubun parçasıydı ve bir kalpazan olarak isim yapmaya başlamıştı ama orada daha hızlı ve daha iyi olan başkaları da vardı ve bildiğiniz gibi Rémy'nin gururuyla ilgili biraz sorunu var. I

Belki de yanlış insanlara çok fazla ateş etmiştir. Ama şebeke böylesine yetenekli bir kalpazanı kaybedemezdi ve bu yüzden onu Aurignon'a atadılar."

"Ceza olarak mı demek istiyorsun?" Eva sordu.

Père Clément gülümseyerek, "Ben bunu bir fırsat olarak görmeyi tercih ediyorum," dedi. "Umarım Rémy de öyle düşünüyordur. Her ne olduysa, onların kaybı bizim kazancımızdır. Her ne kadar bazen aksini söylemekten hoşlansam da, o yetenekli ve kendini işine adanmış biri. Ve burada bir ağ oluşmuş olsa da, Rémy hayatım pahasına güvendiğim tek kişi olmaya devam ediyor."

Eva nedenini sormak için ağzını açtı ama kendi sorusunun cevabını bildiğini fark etti. Rémy'yi sadece kısa bir süredir tanıyordu ve şimdiden onu kurtarmaya gelmiş ve bir müttefik olduğunu kanıtlamıştı. Küstah biriydi ama bir kez kendi tarafında olduğuna karar verdiğinde son derece sadık olacağını da hissediyordu.

"Dediğin gibi, Rémy iyilerden biri," dedi Père Clément. "Ve bence Eva, sen de iyilerden birisin. Savaşın ortasında ilkeli olmak tehlikelidir, ama bence olmamak daha tehlikelidir."

"Ne demek istiyorsun?"

Kelimeleri arıyor gibiydi. "Demek istediğim, sırtımı döndüğümü bilerek yaşamaktansa, doğru şeyi yapmaya çalıştığımı bilerek ölmeyi tercih ederim. Anlıyor musunuz?"

Eva'nın içinden bir ürperti geçti. Açıkça söylememiş olmasına rağmen, onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini sorduğu hissine kapıldı Ama hissediyor ? Bu, uğruna hayatını ortaya koymaya degecek bir dava mıydı? Ve öyle olsa bile, bir gün kendini bir Nazi isyanının yanlış ucunda bulursa seçimlerinden pişman olur muydu? Bu yakın yabancıyla ittifak kurmak bir hata mıydı, yoksa hayatı hep bu yöne mi gidiyordu? Sonuçta, yetenekli bir ihtiyaç duyan bir kaçış ağının tam ortasına düşmüş olma ihtimali neydi?

Derin bir nefes aldı ve önlerinde duran, sırları barındıran ve belki de bir gün hayatları geri getirecek olan soluk deri ciltli kitaba baktı. ", " dedi sonunda. "Biliyorum ve belki de tam olarak olmam gereken yerde olduğumu düşünüyorum."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

On Beşinci Bölüm

Mayıs 2005

Ben tam olarak olmam gereken yerdeyim. Bu sözleri Père Clément'e altmış yıldan daha uzun bir süre önce söylemiştim ve bu sözler hala aklımdan çıkmıyor, ne zaman geçmiş bir an için bile olsa bırakabileceğime inansam ana dilime geri dönüyorlar.

Altmış üç yıl önce, bir savaşın ortasında, Aurignon'da kalmak için bir seçim yaptım; hayatımı sonsuza dek değiştirecek bir seçim. Ve şimdi yine buradayım, Orlando Uluslararası Havaalanı'nda bir kapıda oturmuş, dünyanın bir kez daha geri dönülmez bir şekilde değişmesini bekliyorum. Hayat verdiğimiz kararlara, her şeyi değiştiren tek anlara bağlı.

Bu sefer fikrimi değiştirmek için çok geç değil. Geri dönebilir, eve gidebilirim. Geçmiş unutulabilir, hayaletlerin uyumasına izin verebilir, Ben'i arayabilir ve ona Berlin'e gitmeyeceğimi söyleyebilirim. Yapılacak en basit şey bu olurdu ve Tanrı biliyor ya, Fransa'dan ayrıldığımdan beri çoğu zaman kolay yolu seçtim.

Louis ile bir gelecek seçtiğimde, Amerika'ya giden bir gemiye bindiğimde, Fransız aksanımı kaybetmek için çok çalıştığımda, asimile olmak için elimden geleni yaptığımda, geçmiş geride bırakmanın nispeten kolay olacağını düşündüm. Ne de olsa o zamana kadar kimlik değiştirme ustası olmamış mıydım? Üstelik Aurignon bir okyanus ötedeydi ve Rémy'nin ölümünden bu yana geçen zaman önce aylar, sonra yıllar, sonra da on yıllar olarak sayabilirdim. Her şeyin kolaylaşması, sonunda kaybolması gerekiyordu.

Ama olmadı. Hiçbir zaman da olmadı. Ve şimdi kaybettiklerimin en azından bir kısmını geri alma zamanı geldi.

Birden gözyaşlarımı silerken, gözlerim Roor'un üzerine uzanmış, ayaklarının dibinde bir boyama kitabı karalayan, belki üç ya da dört yaşlarında küçük bir çocuğa takılıyor

Benden üç koltuk ötedeki bir kadın. Saçları kıvrıcık ve kestane kahverengisi, tıpkı Ben'in küçüklüğünde olduğu gibi ve bana gülümsediğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, çünkü bir anlığına yıllar siliniyor ve oğlumu tıpkı yıllar önceki haliyle görüyorum. Yine de çok uzun süre bakmış olmalıyım, çünkü küçük çocuğun gözleri şaşkınlıkla açılıyor, sonra hızlı bir şekilde kaşlarını çatıyor ve gözyaşlarına boğuluyor.

Annesi dergisinden başını kaldırıyor. "Jay, tatlım, ne oldu?" "Şu kadın." Beni işaret ediyor. "Bana tuhaf tuhaf bakıyordu."

Dehşet içinde anneye baktım. "Çok özür dilerim. İsteyerek yapmadım-"

"Hayır, hayır, sadece ona şeker almadığım için kızgın," diyor anne . "Jay, tatlım, kibar ol." Özür diler gibi gülümsüyor ve yorgun olduğunu görebiliyorum. Ben'in ilk yıllarında ben de böyle hissettiğimi hatırlıyorum, bir daha kendim gibi hissedip hissedemeyeceğimi merak ediyordum. Ama işte , onlarca yıl sonra ve hala bunun nasıl bir his olması gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Her neyse, ben kimim? Öğrenci mi? Kalpazan mı? Geçmiş olmayan itaatkâr eş mi? duvardaki yazıyı görüp emekli olması gereken yorgun ve yaşlı kütüphaneci mi? Belki hiçbirisi değilim, belki de hepsiyim.

Cevaplanamayan sorulardan kurtulup gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Bana oğlumu ." Kadının alnı kırıştığında, "Benim Ben'im şu anda 1,5-2 yaşında ama uzun zaman önce sizin küçük çok benziyordu" diye açıklıyorum.

"Ah." Kadın başını sallıyor ve oğlunun saçını okşuyor. Çocuk çoktan dikkatini boyamaya vermiş, kırmızı boya kalemini turkuaz olanla değiştirerek bana son on beş yıldır kütüphane müşterilerine tavsiye ettiğim resimli bir kitap olan *Click, Clack, Moo*'daki karakterlerden birini hatırlatan bir ineği boyuyor. Bir çocuğa çeken bir kitap verdiğinizde gözlerinin parladığını görmenin neredeyse mucizevi bir yanı var. Her zaman, kitapların sihirli olduğunu fark eden çocukların en parlak hayatlara sahip olacağını düşünmüşümdür.

"Kitapları sever mi?" Aniden sordum. "Oğlunuz mu?" Bir yandan da umuyorum.

Kadın bana tekrar bakıyor ama ifadesi şimdi daha temkinli. "Çoğu gece ona kitap okuyorum," diyor yavaşça. "Kendi kendine okumak için çok küçük," diye ekliyor, sanki okul öncesi bir çocuğun henüz bölüm kitaplarını tek başına okuyamayacağının farkında değilmişim gibi.

"Tabii ki. Ben bir kütüphaneciyim," dediğimde yüzü biraz yumuşadı. "Demek istediğim, çocukların kitapları sevmesi her zaman güzeldir. Bence kitaplar dünyayı ."

Kadın başını sallayıp dergisine dönüyor ve sohbetimiz böylece sona eriyor. Saatile bakıyorum - uçağa binmemize on beş dakika var - ve sonra pencereden dışarı bakıyorum, koca göbekli jetimiz öğleden sonra güneşinde pistte parılıyor. Ayaklarımı yere vuruyorum, omuzlarımı sallıyorum, sinirimi atmaya çalışıyorum. Kendimi sudan çıkmış bir balık gibi, gitmesi gereken yere nasıl yüzeceğini bilmeyen bir balık gibi hissediyorum.

Gözlerim yine küçük Jay'e takıldı. Ben küçükken onunla birlikte o kadar çok hata yaptım ki, geri dönüşü olmayan hatalar, çünkü bunlar onun özünü oluşturdu. Jay için daha iyi bir gelecek diliyorum, ama mesele şu ki, ebeveynler her türlü hatayı yapar, çünkü çocuklarımızı yetiştirme yeteneğimiz her zaman onlar önce yaşadığımız hayatlarla renklenir.

Bir suçluluk dalgası hissediyorum. Oğluma söylemeden gidemem, her ne kadar beni olduğum gibi görmemiş olsa da. Bu benim hatam, onun değil. Çantamdan cep telefonumu çıkardım ve onun numarasını çevirdim. Derin bir nefes alıp telefonunun iki kez çalmasını ve ardından ses kaydına geçmesini bekliyorum. Kaşlarımı çattım. Beni sesli mesaja yönlendirdi.

Telefonu kapatmadan önce tereddüt ettim. En iyisi bu. Ya beni bundan vazgeçirseydi? Ya eve gelmem için ısrar etseydi? Bunu yapar mıydım? Aurignon'un siren şarkısını görmezden gelerek geçmişimi bir kez daha satar mıydım? Yapabilirdim ve sonsuza dek pişman olurum.

Hoparlörden tiz bir ses geliyor. "Delta 2G34 sefer sayılı New York JFK uçuşu 7G kapısından kalkacaktır." Ayağa kalkarken kalbim güm güm atıyor. yolcular kuyruğa doğru ilerlemeye başlıyor, sırada en iyi pozisyonu almak için itişip kakışıyorlar ama ben tereddüt ediyorum. İşte bu kadar. Eğer bu uçağa binersem, geri dönüşü olmayacak. New York'taki bağlantı sürem kısa ve Berlin'deki kapıma koşturmakla o kadar meşgul olacağım ki tekrar düşünemeyeceğim.

"Hanımefendi, uçağa binerken ekstra yardıma ihtiyacınız var mı?" İstekli bir Delta çalışanı omzumda beliriyor ve yirmili yaşlardaki bir gencin geniş gözleriyle bana bakıyor. "Belki jet yolundan inmenize yardımcı olacak bir tekerlekli sandalye?"

"Hayır, teşekkür ederim, kendi başımın çaresine bakabilirim canım," diyorum yapay bir sakinlikle, ama kızgınlığımın sadece ona değil, Ben'e ve her yerdeki gençlere olduğunu biliyorum. "Henüz mezara girecek bir ayağım yok."

Omuz silkip uzaklaşırken telefonum titremeye başlıyor. Çantamdan çıkarıyorum ve arayanın kimliğinde Ben'in adının yandığını görüyorum. Tereddüt ediyorum, başparmağım ekranın üzerinde geziniyor. Sonra kendimi durduramadan aramayı reddediyor ve telefonu kapatıyorum.

Geçmişe fazla sırtımı dönemem. Ve böylece bir ayağımı diğerinin önüne koyup uçağa doğru kıvrılan kuyruğa katılıyorum. Vakit geldi.

OceanofPDF.com

On Altıncı Bölüm

Kasım 1942

Kasım ayında yapraklar dökülmeye başladığında Almanlar ve İtalyanlar serbest bölgeyi işgal etmiş ve Fransa'nın tamamı Mihver Devletleri'nin kontrolü altına girmişti. Artık mülteciler güneyde Paris'te olduğundan daha fazla güvende olamazlardı, bu da Aurignon'a gelenlerin daha az zamanı olduğu anlamına geliyordu; İsviçre sınırını hızla geçmeleri gerekiyordu. Ve her zamankinden daha fazla sayıda mülteci bu yolculuğu yapmaya çalışıyordu, bu da giderek artan bir .

Ağustos ayında İsviçre sınırlarını kapatmış, daha sonra tekrar açmış ve nihayetinde yirmi altı Eylül'de kapatmıştı. Artık İsviçre sadece yaşlı, hamile veya hasta mültecilerin yanı sıra refakatsiz çocukları ve on altı yaşından küçük çocukları olan aileleri kabul edecekti. Sınır kontrolleri sıkılaştırılmıştı ve İsviçre'ye ulaşmaya çalışanlar Fransa'nın giderek daha tehlikeli hale gelen bir bölümünden geçmek zorundaydı.

Mamusia'nın yeniden düşünmesi için yalvarmasına rağmen Eva, Père Clément'e yardım etmek için en azından birkaç ay Aurignon'da kalmaya karar vermiş, Mamusia da isteksizce onunla kalmıştı; bu karar İsviçre sınırının kapanmasıyla istemeden daha da kalıcı hale gelmişti. Şimdi, tertemiz sahte belgelerle bile, yirmili yaşlardaki bir kadınla kırklı yaşlardaki bir kadının İsviçre'ye girmesi çok zordu, bu da Eva ve Mamusia'nın fiilen kapana kısıldıkları anlamına geliyordu.

"Şimdi babanı nasıl çıkaracağız?" Mamusia bazen geceleri dualarını mırıldandıktan sonra, küçük pansiyon yatağında yan yana yatarlarken inliyordu. "Ne yaptın Eva?" Mamusia'yı

Eva suçluluğun derin ve karanlık sularında durmaksızın ilerliyordu. Yine de her geçen gün daha da hayati hale gelen işine sırtını dönemiyordu.

Eva ve Rémy neredeyse her günü birlikte geçiriyor, ellerinden geldiğince hızlı çalışıyorlardı ama artan talebe yetişemiyorlardı. Artık kâğıda ihtiyacı olanlar sadece Yahudiler de değildi. Ayda en az bir kez, ağlarına genellikle Britanya'dan, bazen de Kanada ya da Amerika Birleşik Devletleri'nden Fransızca'yı zar zor konuşan yaralı bir pilot geliyordu ve Direniş için çalışan gençler, on sekiz ile kırk yaş arasındaki erkeklerin ve otuz-on beş yaşın altındaki evli olmayan kadınların Almanya'da zorunlu çalışmaya hazır olmalarını gerektiren *Service du travail obligatoire*, yani STO'dan kaçınmak için çaresizce gizli kimliklere ve sahte *belgelere* ihtiyaç duyuyorlardı. Yirmi bir yaşından küçük bir erkek için, kendisini on sekiz yaşından küçük gösteren belgeler uydurarak bir ya da iki yıl satın almak nispeten kolaydı, ancak ergenlik çağından büyük görünen erkekler için bu daha zordu; kendilerini çiftçi, öğrenci ve hatta doktor olarak tanımlayan ve onları doğuya gönderilmekten muaf tutan belgelerin izini sürmeleri gerekiyordu. Kadınlar için durum daha kolaydı; genellikle çağrılmıyorlardı, ancak çağrılmaları durumunda, evrakları incelemeye dayanabilecek icat edilmiş kocalar gerekiyordu.

Ama en anlamlı olan sahte belgeler onların hazırladıklarıydı Çocuklar için titizlikle. İsim defterleri gün geçtikçe büyüyordu. "Teşekkür ederim," dedi Eva bir gün yeni bir isim üzerinde yan yana çalışırken Rémy'ye. O hafta, bin beş yüz Yahudi'nin henüz tutuklandığı Paris'ten Aurignon'a gelen bir grup yetim. Eva, Almanya'nın Polonya'yı işgalinden hemen sonra doğan üç yaşındaki bir kız çocuğu için doğum belgesi hazırlıyordu; savaşı bir dünyayı hiç tanımamıştı.

Masada bolca yer olmasına rağmen dirsekleri birbirine değecek kadar ona yakın oturuyordu. Son zamanlarda kendini ona yaklaşma dürtüsüyle savaşı bulmuştu ve sanki o da aynısını yapıyordu. Neredeyse birbirlerinden ayrılamaz hale gelmişlerdi. Sabahları aklına gelen ilk, geceleri uykuya dalarken düşündüğü son kişi oydu. Mamusia onu bu konuda uyarmıştı -*genç bir adamla bu kadar çok yalnız vakit geçirmemelisin, üstelik Yahudi olmayan biriyle*- ama Eva ona hayatında hiç kimseye güvenmediği kadar güvenmeye başlamıştı.

"Ne için teşekkür ederim?" Rémy, laktik asitle sistematik olarak sildiği bir grup karne kartından başını kaldırarak sordu. Oda keskin bir koku içinde yüzüyordu ama Eva artık bunun farkına bile varmıyordu.

"Bana inandığın için." Kelimeler ağzından çıktığı anda kendini aptal gibi hissetti.

Ona döndü, o kadar yakındı ki ela gözlerinin irislerindeki yeşil kırıntıları görebiliyordu. "Elbette sana inanıyorum." Şaşkın görünüyordu.

"Kayıp İsimler Kitabı'ndan bahsediyorum. Çocukların kimliklerini değiştirmeden önce neden kim olduklarını kaydetmemiz gerektiği hakkında."

Kaşlarını çattı ve kadının elindeki doğum belgesine baktı. Titrediğini ancak o zaman fark etti. "Kayıp İsimler Kitabı mı?" Rémy ellerini nazikçe Eva'nın ellerinin üzerine koydu ve kâğıt titremesi durana kadar tuttu. "Eva, bunun senin için bu kadar önemli olması..." Onun gözlerinin içine bakarak devam etti. "Bu senin kim olduğun hakkında çok şey söylüyor. Ve tüm bunlarda senin ortağın olduğum için mutluyum."

Adam ellerini çekti ve kadın nefes verdi ama kalbi hâlâ atıyordu. Sanki odadaki tüm oksijen yok olmuş gibi hissediyordu. Derin bir nefes aldı, ama havayla birlikte bir ağız dolusu kimyasal emdi ve bu öksürüğünü o kadar sertleştirdi ki iki büklüm oldu. Rémy sırtını sıvazladı ve nihayet durup doğrulduğunda elini orada tuttu, başparmağı omurgası boyunca küçük, nazik daireler çizdi. Gözleri tekrar buluştuğunda tüyleri diken diken oldu.

"Eva-" diye başladı, sesi kısık ve boğuktu.

Birden oda çok küçük, çok sıcak geldi ve geri çekildi. Yine de gözlerini kaçıramadı ve adam onun bakışlarını tutmaya devam etti. "Ne-ne oldu?" diye kekeleydi, kalbi güm güm atıyordu.

Gözlerinin içine bakmaya devam etti, öyle ki sanki doğrudan ruhunun derinliklerini görebiliyormuş gibi hissetti. "Çocukların kimliklerini ellerinden almadığımızı anlamanız çok önemli. Bunu Naziler yapıyor. Biz onlara yaşamaları için bir şans veriyoruz. Bunu asla unutma."

Ona göz kırptı. "Ama kim olduklarını değiştirirken-"

"Onların kim olduklarını değiştirmeyiz." Adam kızın eline tekrar dokundu ve onu bıraktığında kız hemen ona uzanmamak için kendini zor tuttu. "Sen ve ben

isimlerimizi de değiştirdik ama bu burada kim olduğumuzu değiştirmiyor." Köprücük kemiğinin hemen altına ve kalbinin üstüne hafifçe dokundu ve nabzı hızlandı. "Nasıl hissettiğimizi değiştirmiyor."

"Yine de eskiden olduğum kişi değilim," dedi Eva. "Paris'ten ayrılalı sadece dört ay oldu ve bazen eski beni tanıyıp tanımayacağımı merak ediyorum." Tereddüt etti ve ekledi: "Babam geri dönerse, değiştiğimi düşünür m ?"

"Eva," dedi R my, onun bakışlarını tutarak. "Sen hâlâ sensin. Sadece içinde en başından beri var olan gücü buldun." Tereddüt etti ve sonra daha da yaklaştı, öyle ki Eva onun sıcaklığını hissedebiliyordu. "Bence sen olağan st s n." Adam eğildi ve bir an için tek düşünebildiği trende paylaştıkları öpücük ve sadece göstermelik olmasına rağmen ne kadar m kemm l hissettirdiğiydi. Sonra aniden geri çekildi ve  ks rd . "Biraz hava almam lazım."

Kadın daha kalbinin atışını durduramadan adam kapıdan çıktı ve yarım saat sonra geri döndüğünde masanın iki ucunda sessizce çalışıyorlardı.

O gece, pansiyon masasında patatesli dana yahnisi yerlerken annesi ona baktı. Madam Barbier dışarı çıkmış, onları haftalardır ilk kez yalnız bırakmıştı.

"Anladığım kadarıyla kilisedeki katılıyormuşsun," dedi Mamusia, aralarındaki sessizliği nihayet bozarak. "*Katolik* kilisesi."

Eva suçluluk duygusuyla kaldırdı. "şey, evet. P re Cl ment'in fikriydi." sağlamasına yardımcı olması için son iki aydır her Pazar ayine katılıyordu. Madam Barbier dinleyen herkese Rus kuzeninin kaybettiği kocasının yasını tutmak için burada olduğunu ve kuzeninin kızının her gün kiliseyi temizleme işini    aldığını söylemişti. İnsanlar onu ibadet ederken g rmezlerse merak etmeye başlayacaklardı.

"Seni dönüştürmeye  alışıyor Eva ve sen de k r  k r ne peşinden ."

Eva başını salladı. "Mamusia, olan şey bu değil. Bu sadece benim bir parçası. Eğer kasaba halkı benim Yahudi olduğumu düşünürse, bu ikimizin de başına bela açabilir."

Annesi homurdandı. "O rahip senin beynini yıkamış o zaman, tıpkı yardım ettiğini iddia ettiğin o küçük çocukların beynini yıkadığın gibi."

"Sen neden ?"

"Hristiyan isimleri , değil mi, ve onları kim olduklarını unutmalarının söyleneceği Hristiyan evlerine gönderiyorsunuz? Sonra da her Pazar bir haçın önünde diz çöküp dua ediyorsun. Kime dönüştüğünü bile bilmiyorum Eva. Seni yetiştirdiğim kişi olmadığın kesin."

Eva ağzını açıp kapadı. "Mamusia, değil." " değil mi? Artık Şema'yı söylerken bile bana katılmıyorsun."

"Çoğu zaman eve zamanında varamıyorum." Gerçek şu ki, Eva küçükken ailesi ona uyumadan önce dua etmenin onu karanlıkta gelen şeytanlardan koruyacağını öğretmişti. Ama babası hayatının her gecesinde bu duayı mırıldanmıştı ve durgun bir Temmuz gecesinde iblisler yine de gelmişti.

"Bahane uyduruyorsun, Eva. Sen de benim gibi bir Yahudisin. Tıpkı baban gibi. Ve bunu bir kenara atarak, *kiliseye* giderek, bana kim olduğunu unuttuğunu açıkça gösteriyorsun."

Eva'nın gözleri yaşardı ve hemen cevap vermedi. İtiraz etmek istiyordu ama ya annesi haklıysa? Hiçbir zaman anne babası gibi gözlemci olmamıştı ama yine de, her sabah Rémy gelmeden önce bazen ağladığı çocukların isimlerini sildiği gibi kendini de mi siliyordu? "Asla unutmayacağım Mamusia," diye fısıldadı.

Ama ya çoktan yaptıysa?

Aralık ayına gelindiğinde Aurignon kar örtüsü altındaydı, yiyecek kıttı ve Mamusia daha da kapanmıştı. Hanuka Bayramı Aralık ayının üçünde başlamıştı, ama Mamusia, Madam Barbier'nin cömertçe sunduğu değerli mumları reddetmiş, bu yılı kocası olmadan kutlamayacağını söylemişti. İlk gece, Eva'yla birlikte karanlıkta, soğuktan korunmak için bir battaniye yığınının altında yatarken, "Bu bir şükran ve şükran bayramı," demişti. "Peki şükredecek neyimiz var? Ayrıca, menoranın dünyaya utanmadığımızı göstermek için pencereye yerleştirilmesi gerekiyordu. Ve yine , bizi biz yapan her şeyden saklanıyoruz. Hayır. Hayır,

Eva, bu yıl bir mucizeyi kutlamak için burada karanlıkta mum yakmayacağız."

Annesinin giderek artan acımasızlığı Eva'yı korkutuyordu, çünkü bir zamanlar tanıdığı kadın yok oluyormuş gibi hissediyordu. Eva çiçek açarken, Mamusia taş gibi sertleşiyor gibiydi. "Ben kendi adıma senin ve benim hayatta ve sağlıklı olduğumuza şükrediyorum," dedi Eva. "sahip olduğumuz için şükrediyorum."

"Ama sana sahip , değil mi?" Mamusia uzun bir sessizlikten sonra konuştu. "Son zamanlarda bütün düşüncelerin o Katolik çocukla birlikte."

Eva öksürdü. "Kim?"

"Kimden çok iyi biliyorsun. Şu Rémy. Adını her söylediğinde yüzünün kızarmasına neden olan kişi. Akşam o kadar sık bahsettiğin kişi ki, bütün gün o kiliseye kapanmanın gerçek sebebinin o olup olmadığını merak etmeye başladım."

Bu sözler canını yakmıştı, çünkü Eva duygularını görmezden gelmeye çalışıyordu. Rémy konusunu bu kadar sık açtığını fark etmekten utanıyordu. "Mamusia, o sadece birlikte çalıştığım biri."

"Görmediğimi mi sanıyorsun Eva? Çok değerli bir sırta sahipmişsin gibi etrafta dolaşmanı? Aşık olmanın neye bilmediğimi mi sanıyorsun? Utanmalısın. Baban hapiste ve sen aşk acısı çeken küçük bir kız gibi davranıyorsun."

"Mamusia, Rémy ile aramızda hiçbir şey yok." Ama gerçek şu ki, birlikte geçirdikleri zaman arttıkça ona karşı daha çok şey hissediyordu. O iyi, nazik ve dürüst biriydi ve her gün onun gibi insanlar için hayatını tehlikeye atıyordu. Bu nasıl yanlış olabilirdi? Daha önce hiç aşık olmamıştı, ama başlangıçta böyle mi hissettiğini merak etti - mantığı bir kenara bırakmak anlamına gelse bile, karşıdakini olabildiğince özümseme arzusu. Belki de annesi her rağmen haklıydı. "Özür dilerim," diye zayıfça ekledi. "Mamusia?"

Cevap gelmedi. Annesi arkasını döndü ve ağlamamaya çalışarak tavana bakan Eva'dan uzaklaştı, ta ki yorgunluk onu ele geçirene kadar.

Hanuka'nın sona erdiği günün sabahı Eva kiliseye vardığında kar yağıyordu, içeri her zaman yaptığı gibi girişte istavroz çıkardı. Kütüphaneye gitmeden önce sıralardan birinde bir ya da iki dakika diz çökmek onun rutini haline gelmişti.

etrafta başka kimse yoktu. Bazen orada tespih çeken ya da diz çökmüş haça bakan başka biri olurdu ve Eva da onlar gidene kadar dua ediyormuş gibi yapardı. Ancak son zamanlarda Eva burayı Tanrı'yla sessizce konuşmak için mükemmel bir yer olarak görüyordu. Yahudi'nin Katolik kilisesinde Tanrı'yla konuşması ihanet miydi? Acaba babası da orada bir yerlerde, ıssız bir arazideki dikenli tel örgülerin arkasından hâlâ onunla konuşuyor muydu?

Bugün kilise boştu ve Eva dua etmek için diz çöktüğünde kendini annesinin bir gece önceki sözlerini düşünürken buldu. *Son zamanlarda bütün düşüncelerin o Katolik çocukla birlikte.* Mamusia haklı mıydı? Rémy'nin çekiciliği güçlendikçe Eva annesini yavaş yavaş terk mi etmişti?

"Lütfen Tanrım, doğru şeyi yapmama yardım et," diye fısıldadı Eva ayağa kalkıp kütüphaneye doğru ilerlemeden önce. Sunağa doğru ilerlerken Père Clément ortaya çıktı ve yüzündeki ciddi ifadeyle ona başını salladı. Eva başını salladı, Père Clément arkasından küçük, gizli odaya doğru topallayarak ilerlerken midesinin derinliklerinde kötü bir his oluşuyordu.

Kapıyı arkalarından çeker çekmez, "Bir sorunumuz var," dedi. "Rémy mi?" diye sordu hemen. "O iyi mi?"

"Rémy? Evet, bildiğim kadarıyla o 1ne. Hayır, Eva, bazı kağıtlarla ilgili." Eva kesildiğini hissetti. "Kağıtlar mı?"

"Jacques Lacroix adında bir adam için sahte evrak düzenlediğinizi hatırlıyor musunuz? Onun isteği üzerine adını sakladınız ama doğum tarihini ve mesleğini değiştirdiniz?"

"Evet, elbette." Eva adamın belgelerini bir hafta önce tamamlamıştı. Adam neredeyse yirmi dört yaşındaydı, ama Rémy'yle birlikte zorunlu hizmete çağırılma riskini ortadan kaldırmak için yaşının on yediye indirilmesine karar vermişlerdi, çünkü temiz tıraşlı fotoğrafına bakılırsa bu yaşı geçebilecek gibi görünüyordu. Yeraltındaki rolünün ne olduğu kendisine söylenmemişti ama Rémy onu tanıyordu ve onun önemli, korunması gereken biri olduğu hissine . Boğazı daraldı. "Père Clément, neyi yanlış yaptım?"

"Siz değildiniz," dedi hemen. "Belgeleriniz her türlü kontrolden geçer, ancak kullandığınız boş kağıtlar -valilikten alamadıklarımız- görünüşe göre Almanların yanlış tür kağıttan yapılmış kimlik kartlarını ve seyahat izinlerini tespit etmek için bazı yeni yöntemleri var."

Eva sertçe yutkundu. "Oh hayır. Mösyö Lacroix..."

"O lne. Hapishaneden biri rüşvet aldı ve Lacroix çoktan ortadan kayboldu. Ancak Eva, yetkililer bölgede sahte belge düzenleyen ve bunları iyi düzenleyen birileri olduğunu anlamaya başladılar. Bu seni tehlikeye atıyor ama aynı zamanda şebekemizin üyelerini de tehlikeye atıyor." Père Clément durakladı. "Bu bölgedeki yeraltı örgütünün üst düzey yöneticilerinden birinin -Gérard Faucon dedikleri bir adam- yardım etmek için bir yolu var, ama önce size güvenebileceğini bilmesi gerekiyor."

"Elbette edebilir. Bana kefil olamaz mısın?"

"Zaten var ama beni pek tanımıyor. Paris'ten geliyor ve orada işe yarayan bazı şeyleri uygulamaya çalışıyor. Bu sabah sizinle şahsen tanışmak istiyor." Beklentiyle ona baktı.

"Evet, kesinlikle. Rémy de geliyor mu?"

"Hayır, o-" Père Clément aniden durdu ve söylemek üzere olduğu şeyi kesti. "Hayır."

Eva'nın içinden yine bir endişe ipliği geçti. "Ama o iyi mi?"

"Söz veriyorum. Gidelim mi? Sanırım bugünün belgeleri öğleden sonraya kadar bekleyebilir."

Eva etrafına bakındı, gözleri *Epîtres et Evangiles*'e, diğer dini metinlerin arasına sıkışmış bir rafta duran Kayıp İsimler Kitabı'na takıldı. Sayfalarına ne kadar çok isim eklerse, onu geride bırakmak konusunda o kadar isteksiz hissediyordu, ama burada başka bir yerden daha güvenliydi. "Evet," dedi ve dikkatini tekrar rahibe çevirdi. "Hadi gidelim."

Père Clément, Eva'yı karla kaplı sokaklardan oluşan dolambaçlı bir labirentten geçirerek daha önce hiç görmediği bir okul binasına götürdü; içeride kazakları ve solmuş paltolarıyla bir avuç çocuk oturmuş, bir öğretmenin kara tahtaya bir şeyler yazmasını izliyorlardı. "Unutma," diye mırıldandı Père Clément, binanın arka tarafına doğru yürürlerken, ayaklarının altında kar çıkırdıyordu, "Faucon seni sadece Eva Moreau olarak tanıyor. Birbirimizin gerçek kimliklerini bilmekten hayır gelmez."

Okul binasının uzak tarafında soluk kırmızı bir kapı vardı ve Père Clément kapıyı iki kez çaldı, durakladı ve bir kez daha çaldı, sonra elini cebine attı ve bir anahtar çıkardı. Eva'ya bakmadan kapının kilidini açtı ve içeri girerek Eva'ya onu takip etmesini işaret etti.

Okulun arka tarafındaki büyük, terk edilmiş gibi görünen bir sınıfa girdiler. Karanlıktı ama kirli pencereler içeri biraz ışık girmesine izin veriyordu ve Eva gözlerini alıştırdığında, sıraların ve sandalyelerin boş ve eğri büğrü olduğunu gördü. Sanki bir zamanlar burada okumuş olan çocukların hepsi aceleyle Kızıl'a gitmiş, giderken de arkalarında kırık dökük bir iz bırakmışlardı. Bu Eva'ya kötü bir his veriyordu ama Père Clément'in Faucon gelmeden önce ayrılmayı planladığını nazikçe söylemesi kadar kötü değildi. "Sizinle yalnız görüşmek istiyor," dedi kapıya doğru bakarak.

"Ama neden?"

"Sanırım tartışmak istediği bazı şeylerin en az sayıda insan arasında kalması en iyisi." Père Clément'in sesi aniden kesildi ve Eva, Faucon'un nedense rahibi dışarıda bıraktığını fark etti.

"Özür dilerim." Söylenecek yanlış bir şey gibi görünüyordu ama hafifçe gülümsemesine neden oldu.

"Canım, özür gerektirecek bir şey yok." "Bu adama güvenilebileceğinden emin misin?"

"Kesinlikle." Père Clément tereddüt etmedi. "Çok yetenekli ve yararlı olduğunu kanıtladı. Merak etme Eva, fazla uzağa gitmeyeceğim. Bana ihtiyacın olursa hemen dışarıda olacağım. mı?"

Başını salladı, sözlerle biraz rahatladı, ama Père Clément tekrar parlak, buz gibi sabaha doğru kayarak onu bir kez daha karanlığa kapatırken huzursuz hissetti. Dakikalar geçtikçe gitmesi gerekip gerekmediğini düşünmeye başladı. Rémy neden burada değildi? O da en az kendisi kadar sahteciliğe bulaşmıştı.

Hâlâ onu düşünüyordu, kuşkuları artıyordu ki kapı açıldı ve içeri soğuk güneş ışığı altında, yün paltosunun yakası , kasketi gözlerini kapatan bir adam girdi. Kapıyı kapattığında, odanın içine doğru ilerlerken gölgeler etrafını sardı. "Bonjour," dedi, derin sesi eşarbının gölgesinde kalmıştı.

"Bonjour." Onda tanıdık bir şeyler vardı, onu tedirgin eden ve sanki bir şekilde noktaları birleştiremiyormuş gibi hissetmesine neden olan bir şey.

Ama sonra atkısını açtı ve şapkasını çıkarıp ona sırtınca çenesi düştü. "Joseph Pelletier mi?" diye nefes aldı.

"Vay, vay, bu benim *küçük sahaf farem* değil mi? Bu nasıl mümkün olabilir?" Adam bir adım öne çıkıp onu sımsıkı kucağına aldığı anda, zihni allak oldu. Bu kıbar Sorbonne öğrencisiyle yollarının tekrar kesişeceğini hiç düşünmemişti, hele de burada, eski Eva'nın tanımakta zorlanacağı birine dönüştüğü bu yeni hayatında.

"Siz Gérard Faucon musunuz?"

"Kesinlikle. Ve sen de usta kalpazan Eva Moreau musun?"

Eva başını salladı, ancak söyledikleri kendisini aptal gibi hissetmesine neden oldu. "Burada ne işin var Joseph?"

"Lanet olası Almanlarla savaşıyoruz tabii ki," dedi neşeyle, sonunda geri çekildi ve soğuk bir elini kızın yanağına koydu. Ona baktı, sanki gerçekten o olduğundan emin olmak istercesine başını hafifçe eğdi. "Ama hakkında o kadar çok şey duyduğum yetenekli genç kalpazanın başından beri sen olduğunu kim tahmin edebilirdi ki?"

On Yedinci Bölüm

Eva'nın Joseph'i görmenin şokunu atlatıp şaşkınlıkla bakmaktan başka bir şey yapabilmesi için tam iki dakika geçmesi gerekti.

Her zamankinden daha yakışıklı görünüyordu, yüzü açlıktan yontulmuştu, omuzları daha genişti, tek bir buklesi alınına hoyratça yuvarlanıyordu, öyle ki uzanıp onu fırçalamak için kaşınıyordu. Başını kendi kendine salladı. İkisi de Fransa için savaşıyordu ve o aptal bir çocuğun duygularına yenik düşmesine izin veriyordu. "Ama... sen nasıl buradasın?"

"Ben de aynısını sana sorabilirim Eva. Bu işe nasıl bulaştın? İtiraf etmeliyim ki bunu beklemezdim."

Nereden başlayacağını bilemiyordu, bu yüzden her şeyin değiştiği anla başladı. "Babamı aldılar."

"Duydum. Çok özür dilerim."

Omuz silkti, şey yolundaymış, her şeyi kabullenmiş gibi davranmaya çalıştı ama dehşet içinde ağlamaya başladı. Joseph onu tekrar kendine çekti, kendini toparlamaya çalışırken saçlarına mırıldandı. Sonunda, bitkin bir halde, kendini çekti. "Bana ne oldu bilmiyorum. Aylardır onun için ağlamıyorum. Sadece seni görünce..."

"Seni görmek bana da geçmişi hatırlatıyor Eva." Sesi hatırladığından daha da derindi, sanki zaman onu farklı bir şeye dönüştürmüştü. Onun için de aynı şeyi mi düşünüyordu?

"Buraya nasıl geldin?" diye sordu.

"Tabii ki sana söylememem gerekiyor -ağ protokolü falan- ama sen Eva Traube'sun, Tanrı aşkına." Sanki hâlâ inanamıyormuş gibi kıkırdadı. "Görüyorsun ya Eva, Paris'te benzer bir şebeke için çalışıyordum. Hatırlıyor musun?"

Temmuz ayındaki toplama planlarından bahsetti ve ailenizi uyarmanızı önerdi?" Soru hafifti ama Eva suçu hissetmişti. Adam ona babasını kurtarmak için gerekli bilgiyi vermişti ama o bunu çarçur etmişti. Gözlerini kaçırdı.

"Denedim Joseph, ama bana inanmadılar."

"Bunun gerçekleşebileceğini düşünmeyen pek çok insan vardı," dedi hemen. "Ama artık biliyoruz. Her halükârda, düşmandan bir adım önde olma konusunda oldukça iyi olduğum ortaya çıktı." Ona bir gülümseme daha attı ve tüm çekiciliğine rağmen alçakgönüllülüğün hiçbir zaman Joseph'in güçlü olmadığını hatırladı. "Fransa'nın bu bölgesinde, Paris'teki yeraltı örgütüyle birlikte çalışabilecek bir ağın genişletilmesine ihtiyaç duyulduğunda, benden gelmem istendi."

"Ne zamandır buradasın?"

"Ağustos sonundan beri." Durakladı. "Peki ya annen Eva? O da babanla birlikte kaçırıldı mı?"

Eva bir acı hissetti. "Hayır, Tanrı'ya şükür. O burada benimle."

Şaşırmış görünüyordu. "O zaman şanslıymışsın. O iyi mi?"

Eva bir an için annesinin giderek artan acısını ve babasının tutuklanmasından dolayı Eva'yı suçluyormuş gibi hissettiğini anlatmayı düşündü. Ama Joseph onun dertlerini dinlemeye gelmemiştir ve eğer yeraltında aktifse, onun omuzlarında taşıyor olabileceği şeylerin yanında kendi sorunlarının önemsiz kalacağını biliyordu. "Sanırım beklenebileceği kadar iyi durumda."

"Ona selamlarımı iletmelisin."

"Seni görmeyi çok ister. Bu akşam yemeğe gelmelisin." Eva davetin anda kendini aptal gibi hissetmişti. Ona gurme bir yemek sunabilecek gibi değildi. Père Clément'ten aldığı küçük maaşı ve altındaki bir sürü sahte karneyle bile, kışın ortasında doğru dürüst bir şey bulmak neredeyse imkânsızdı. Örneğin dün gece Madam Barbier, bütün gün kaydattığı bir tencere fiğ yemeği servis etmişti. Bu sert tahıllar genellikle sadece hayvan yemi olarak kullanılırdı ve Eva birkaç kaşık dolusu yutmaya çalıştığında nedenini anlamıştı: tadı kirli çorap gibiydi. Ayrıca, Joseph haşlanmış çorap hayranı olsa bile, Eva ve Mamusia ile akşam yemeğine gelmekten daha önemli işleri olduğu kesindi, zamanını harcayacağı daha önemli insanlar vardı.

Bu yüzden Yusuf kısa bir tereddütten sonra gülümsediğinde şaşırdı. "Biliyor musunuz? isterim. Malzemeleri yanımda getireceğim."

"Malzemeler?"

"Kalpazanla konuşmak istediğim şeyler, Eva Moreau. Hala sen olduğuna inanamıyorum." Birinin küçük bir çocuğa yapacağı gibi başını okşadı. "Bana adresini ver, orada olacağım."

"Madam Barbier'in pansiyonundayız. Orayı biliyor musunuz?"

". Ve unutma Eva, gerçek kimliğimi kimseye söyleyemezsin." Başını salladı ve bir kez daha uzanıp Eva'nın yanağına dokundu, eli hâlâ buz gibi soğuk bir şekilde orada duruyordu. "Kim tahmin edebilirdi ki, küçük Eva Traube'nin Almanlarla savaştığını? Mucizeler asla bitmez."

Sonra şapkasını yerine ve atkısını bir kez daha boynuna doladı, güneşli sabahın içinde kayboldu.

Kiliseye geri dönerken Eva, Père Clément'a Joseph'in geçmişten tanıdık bir yüz olduğunu söylemedi; ona sadece toplantının iyi geçtiğini söyledi ve sonra aralarına yerleşen rahat sessizliği minnetle kabul etti. Kilisenin kapısında ona veda edip alnına babacan bir öpücük kondurdu ve Eva kafasında milyonlarca düşünce dönüp dururken kendini küçük kütüphaneye bıraktı.

"Ee? Faucon'la tanıştın mı?" Rémy'nin sesi onu küçük bir çığlık attıracak kadar ürkütmüştü; Rémy geldiğinde arka kitaplığın yanındaki gölgelerde duruyordu ve o kadar dalgındı ki onu fark etmemişti. Adam kaşlarını çatarak karanlıktan çıktı. "Sanırım burada yanlış yaptığımız her şeyi sana anlatmak istedi?"

"Aslında oldukça sevimliydi."

"Onu tanımlamak için kullanacağım kelime tam olarak bu olmazdı." Eva şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Onunla tanıştın mı?"

"Şimdi iki kez. Aynada saçını yaptığı kadar yeraltına yardıma zaman ayırsaydı, belki de Almanları çoktan yenmiş olurduk."

"Rémy, o kadar da kötü biri değil." Gérard Faucon olarak tanıdığı adamlar küçükliklerinden beri aynı okulda okuduklarını, onun annesini, kendisinin de onun ailesini tanıdığını, biraz egoist olsa da iyi bir adam olduğunu bildiğini açıklamak istedi. Ama bu, paylaşması kendisine ait olmayan bir bilgiyi vermek olurdu.

"Sanırım o iyi biri. Sadece beni kızdırdı. O halde bakalım. Neyi eleştirmek istedi?"

"Henüz bilmiyorum. Bu gece açıklayacağını söyledi." Rémy bir kaşını kaldırdı. "Bu gece mi?"

"Evet. Yemeğe geliyor."

Rémy'nin yüzünde acı ifadesi belirdi ve döndü. "Anlıyorum. Bir randevu o zaman?" "Hayır, hayır, tabii ki değil." Ama Eva detay veremedi. Sertçe yutkundu ve

konuyu değiştirdi. "Yani onunla birkaç kez görüştüğünüzü söylüyorsunuz? Neden?"

Rémy ona dönerken bakışları hüzünlüydü. "Elort'a daha fazla dahil olmanın yollarını arıyordum Eva. Bana yardım edebileceğini düşündüm."

"Ama sen zaten çok şey yapıyorsun. Birlikte yardım ettiğimiz şu çocuklara bir bak."

"Yine de hiç daha fazlasını yapmayı dilemiyor musun? Bazen burada kendimi çok güçsüz hissediyorum, özellikle de Almanlar geçen ay buraya taşındığından beri." İçini çekti. "Birkaç hafta önce Claude Gaudibert ile bir görüşme talep ettim. Adını duymuş muydunuz?"

Eva başıyla onayladı. Bu, bulundukları bölgede Direniş'ten sorumlu olan adamın kullandığı takma isimdi; Père Clément ve Madam Noiro'tunun ondan bahsettiğini duymuştu.

"Onun yerine Faucon'u gönderdi ve görünüşe göre benden pek etkilenmemiş. Bana burada yaptığımız işle ilgili pek çok soru sordu ve yardımcı olabileceğim başka yollar hakkında bana geri döneceğini . Bu hafta başına kadar ondan bir daha haber alamadım. Gaudibert'in başka operasyonlar için uygun olup olmadığını öğrenmek istediğini söyledi."

"Ne tür operasyonlar?"

Rémy'nin gözleri tekrar onunkilere kaydı. "Çocuklara sınırdan İsviçre'ye kadar eşlik edecek daha fazla kuryeye ihtiyacı var. Görünüşe göre acil bir ihtiyaç var, çünkü genellikle rotayı yöneten adamlardan biri tutuklandı."

"Ama Rémy, bu çok tehlikeli olmalı. Bunu gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?" Eva gözlerindeki yaşları hissedebiliyordu ve Rémy'nin onları gördüğünü biliyordu, çünkü sonunda yumuşadı, bir adım daha yaklaştı ve yanağına dokundu.

"Yapmak zorundayım Eva. Yardım etmek için daha fazlasını yapmalıyım. Bugün buraya sana bunu söylemek için geldim. Père Clément'e zaten söyledim."

"Ona ne söyledin?"

"Bu gece ilk çocuk grubumla ayrılıyorum."

Tüm vücudu aniden üşüdüğünü hissetti. "Bu gece mi? Ama kışın ortasındayız. Karşıya geçmek tehlikeli olabilir."

Başını iki yana salladı. "Çocukları Alpler'den geçmeden Cenevre yakınlarına gönderdiğimiz söylendi, bu yüzden hava çok büyük bir sorun teşkil etmiyor. Hatta birliklerin hareketini kısıtlıyor, bu da bizim lehimize işliyor."

"Ama Rémy, ya sana bir şey olursa?"

"Dikkatli olacağım." Bir adım daha yaklaştı, nefesi yanağını ısıtıyordu ve bir an için onu öpebileceğini düşündü. Ama adam dudaklarını alnına değdirmekle yetindi ve sonra sanki yanmış gibi hızla geri çekildi. "Her neyse, Faucon'la yemeğinizin tadını çıkarın."

"Rémy, ben-"

Ama o çoktan arkasını dönmüştü ve birkaç saniye sonra kilit tıkırdayarak gitmişti. Eva onun peşinden gidip kurye işini başkasına vermesi için yalvarmayı düşündü ama neden onu dinlesin ki? Ona hiçbir şey borçlu değildi.

Gaudibert nasıl olur da Rémy'nin hayatını bu kadar kolay riske atabilirdi? Eğer yakalanırsa, ağları böylesine yetenekli bir kaybını nasıl karşılayabilirdi? Bu düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya, o gün taklit etmesi gereken düzinelerce kâğıda dönmeye çalıştı ama odaklanamayacağını biliyordu. her kırışında zihninde Rémy'yi görüyordu, soğuk ve yalnız bir kar fırtınasında, kafasında bir Nazi riRe'si.

"Joseph Pelletier?" Eva o gün erkenden eve gelip o akşam beklenmedik bir misafirleri olacağını söylediğinde Mamusia'nın gözleri parlamıştı ama

Madam Barbier'nin önünde onun gerçek adını söyleyemediler. Eva'nın annesini aylardır gördüğü en mutlu ifadeydi bu. "Bu bir mucize! Ne yemekten hoşlandığını biliyor musun, moje serduszko? Ona özel bir şeyler hazırlayacağız."

"Mamusia, eminim o da bizim gibi erzaktan anlıyordur ve ona vereceğimiz her şey için minnettar olacaktır."

"Ama bu *Joseph Pelletier*! Okuldaki en yakışıklı çocuktan iyi bir aileden geliyordu. Eminim Madam Barbier ve çiftçi arkadaşını bize yardım etmeleri için zorlayabilirim."

Eva cevap vermeden önce dudağını ısırıldı.

Joseph hava karardıktan hemen sonra geldiğinde, Paris'in lüks bir kafesinden gelmiş gibi görünmesine neden olan kömür rengi yün bir kazak ve ütülenmiş siyah bir pantolon giymişti. Mamusia onun etrafında pervane olmuş, ne kadar yakışıklı görüldüğünden, onu görmenin ne kadar harika , onu akşam yemeğine davet etmenin ne büyük bir onur olduğundan bahsediyordu. Madam Barbier de -bu vesileyle değerli bir tavuk ve biraz patates tedarik etmeyi başarmıştı- aşırı derecede etkilenmiş görünüyordu. Gérard Faucon adını bilecek ve onun Direniş'te önemli biri olduğunu anlayacak kadar yeraltı dünyasıyla iç içeydi.

"*Jo-Gérard*," diye nefes aldı Mamusia, Madam Barbier onlar için bir şişe şarabın tıpasını açıp onları bırakmak için isteksizce ortadan kaybolurken açlıkla öne doğru eğildi. "Eva ile evinizden bu kadar uzakta, burada yeniden bir araya gelmeniz olağanüstü değil mi?"

"Mamusia," diye uyardı Eva nefesinin altından.

Yusuf önce Mamusia'ya sonra da Eva'bakarak gülümsedi ve bakışları Eva'nın üzerinde kaldı. "Eva'nın kendisi de oldukça sıra dışı."

Mamusia kızardı ve sanki Joseph'in iltifatına maruz kalan kendisiymiş gibi dramatik bir şekilde kendini yelpazeledi. "Çok nazıksın Joseph. Çok güzel bir kız, sence de öyle değil mi?"

"Mamusia, lütfen!"

Joseph Eva'ya tekrar gülümsedi, gözleri onunkilerle buluştu. "Evet, öyle olduğuna eminim." Eva dişlerini sıkarak, "Belki de konuyu değiştirebiliriz," dedi.

". Annesi içini çekti ve 1937 yazında Joseph'in ailesinin daveti üzerine, Rue du Renard'daki büyük dairelerinde katıldıkları bir partiyi ve kocasına şöyle dediğini anlatmaya başladı

Bu sadece ihtişamın ve klasın doruk noktasıydı. Ama Tatus'tan bahsedilince gülümsemesi biraz durakladı ve sanki her an içeri girmesini bekliyormuş gibi kapıya doğru baktı.

"Kocanızın sınır dışı edildiğini duyduğuma çok üzüldüm," dedi Yusuf ciddi bir ifadeyle ve Mamusia'nın eline dokunmak için uzandı.

"Teşekkür Joseph," dedi Mamusia sni e ile. "Savaş bittiğinde onunla yeniden bir araya gelmeyi dört gözle bekliyorum. Sadece şu anda onu çok özliyorum."

Eva sertçe yutkundu ve gözlerini tabağına dikti. Mamusia, Tatus'la neşeli bir kavuşma olmayabileceğı ihtimalini giderek fazla kabullenemiyor gibiydi. "Mamusia," dedi usulca, ama Yusuf masanın altından Eva'nın eline uzandı, nazikçe sıktı ve .

"Madam Traube, eğer yardımcı olacaksa onu sorgulamaktan mutluluk duyarım," dedi Joseph ve Eva annesinin başını kaldırışını izledi.

"Leo'mdan sonra soruşturma mı?" Mamusia sordu, sesi yüksek ve soluk soluğaydı. "Bunu yapabilir misin?"

Joseph omuz silkti, sanki bir Nazi çalışma kampından bilgi almak önemsiz bir şeymiş gibi, sanki ölüm ve umutsuzluk diyarında mektubunu bekleyen bir yazışma sekreteri varmış gibi. "Birçok tanıdığım var," dedi. "Kocanızın şu anda nerede olduğunu bulabilecek birileri var mı diye bakmaktan mutluluk duyarım. Eminim her zaman sizi düşünüyordur, Madam Traube."

"Joseph, sanmıyorum-" diye başladı Eva.

"Ah, Yusuf," diye sözünü kesti Mamusia, ona bakarken gözleri yaşlarla parlıyordu. "Senin harika bir çocuk olduğunu hep biliyordum. Eva'ya hep bunu söyledim, değil mi canım? Joseph gibi iyi bir Yahudi çocukla birlikte olmalısın, hep söyledim."

Eva sağ eliyle gözlerini kapadı, morali bozulmuştu ama Joseph ne güldü ne de sol elini bıraktı. Sadece daha sıkı sıktı ve sonra başparmağı avucunu okşamaya başladı, bir rahatlık, yakınlık hareketi.

"Madam Traube, Eva gibi bir kadına sahip olduğum için ben de çok şanslıyım. Siz ve kocanız güzel bir kız yetiştirmişsiniz."

Mamusia tekrar kendini yelpazeledi ve mutfaktaki ana yemekle ilgilenmek için izin istemeden önce bir ergen gibi titredi. Dışarı çıkar çıkmaz

Eva inledi. "Annem için çok üzgünüm. Bunun bir randevu olduğunu düşünüyor gibi."

"Peki bu gerçekten o kadar kötü mü olurdu?" Joseph, Eva şaşkınlıkla ona bakana kadar bekleyerek sordu. "Kabul etmelisin ki Eva, iyi bir çift olurduk."

Eva elini ondan çekti ve aniden utanarak yere baktı. "Joseph, ben-"

"O kadar endişeli görünme Eva," dedi Yusuf gülerek. "İşim romantizme pek zaman bırakmıyor. Ben sadece ne kadar güzel olduğunu ve seni son gördüğümünden beri ne kadar değiştiğini söylüyordum." Eva tekrar bakışlarıyla buluşana kadar bekledi. "Bunu söylemek çok mu yanlış?"

"Teşekkür ." Kendini bir zamanlar olduğu gibi utangaç bir kız öğrenci gibi hissetti ve konuyu değiştirmek için çaresizce sordu: "yeraltı örgütü üyelerinin Yahudi çocuklara İsviçre sınırından geçerken eşlik etmelerinin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musunuz?"

Joseph bir kahkaha patlattı. "Biraz vakit geçirdiğimizi sanıyordum Eva ve sen bana kuryelerimizin güvenliğini mi soruyorsun? Bu işte pek iyi değilsin."

Allığının derinleştiğini hissedebiliyordu. "Sadece biri için endişeleniyorum." Gülümsemesi soldu. "Ah. Sahtecilikteki ortağın.

Rémy, mi?"

"Evet, doğru."

"Bir yaşında olacak, Eva. Kendi başının çaresine bakabilir." Onun gözlerini aradı. "Ondan hoşlanmıyorsun. Neden?"

"Sadece bir zamanda, daha öngörülebilir insanlarla, sizin gibi insanlarla çevrili olmak beni daha rahatlatıyor."

Eva bu yorumun sadece kendi zihninde mi küçümseme gibi görüldüğünü merak etti. Joseph onun eski Eva, hiç konuşmayan uysal İngilizce öğrencisi, Rirt'e karşı çok gergin olan deneyimsiz, korunaklı kız olduğunu düşündüğü için mi buradaydı? "Bilmiyorum. Bence gerektiğinde değişebilmenin belli bir değeri var. Aksi takdirde asla büyüyemeyiz."

Joseph bir kaşını kaldırdı. "Eva, kesinlikle haklısın. Demek istediğim senin karakterine ve istikrarına hayran olduğumdu. Seninle nerede duracağımı her zaman bileceğimi bilmek güzel." Ona büyüleyici bir sırıtma daha yaptı.

"Yani Rémy'nin olacağını mı düşünüyorsun?" diye ısrar etti.

"İkinizin birlikte hazırladığı belgelerle seyahat ediyor, bu yüzden sadece bir kişi olacağını varsaymak için türlü neden olduğunu tahmin ediyorum. Bu da beni, Eva, seninle tartışmak istediğim konuya getiriyor." Boynunu bükerek koridora baktı ve annesinin onları bir süre yalnız bırakmaya çalıştığına kanaat getirerek Eva'ya döndü. " gibi, hazırladığınız kimlik belgeleri bir tane. Pullar konusunda da çok başarılısın. Ama destekleyici belgeleriniz son zamanlarda denetimlerde başarısız oluyor."

Eva'nın gözleri büyüdü. Lacroix adlı direnişçiyle olan sorundan başka sorunlar da mı vardı? "Joseph, çok üzgünüm. Birisi bizim işimiz yüzünden mi tutuklandı?"

"Bu önemli değil. Sorun, belgelerin basıldığı asıl kağıdın daha ikna edici olması gerektiğidir."

Eva kızardığını hissedebiliyordu. "Daha iyi kağıtlar yapmaya çalıştık ama bu bizim uzmanlık alanımız değil." Yine de bunun onlar için zayıf bir nokta olduğunu her zaman biliyordu. Farklı belgeler tamamen farklı türde kâğıtlara basılıyordu -bazıları sık dokunmuş, bazıları tek dokunmuş, bazıları dokulu, bazıları dokusuz- ve Rémy ile birlikte doğru çeşitleri tedarik etme konusunda iyi bir iş çıkardıklarını düşünmüştü. Rémy odun hamuru ve sudan kendi kâğıdını yapmayı bile denemişti ama yapılması gereken onca belge varken bunu doğru düzgün yapacak zamanı olmamıştı. Sadece iki kişilerdi ve gün içinde asla yeterli zamanları olmuyordu.

"Bu sizin suçunuz değil; ihtiyacınız olan şeyleri size sağlamadığı için ağın suçu. Ama bu değişmek üzere." Joseph ayağa kalktı ve salonda paltosunun asılı olduğu rafa doğru yürüdü. Bir sözlük kadar kalın bir paket çıkardı ve Eva, yemek odasına döndüğünde bunu nasıl bu kadar iyi gizleyebildiğini merak etti. "İşte," dedi ve ona uzattı.

"Ne oldu?"

Koridora bir kez daha baktı. Annesi ve Madam Barbier hâlâ ortalıkta görünmüyorlardı. "Aç . Çabuk aç."

Eva paketin etrafındaki ipi çözdü ve kahverengi kasap kağıdını geri çekti. İçinde, bazıları kalın, bazıları kurutma kâğıdı kadar ince, boş karne kartlarından boş terhis emirlerine kadar her şeyi içeren büyük bir kâğıt yığını vardı. Onları karıştırdı ve sonra geriye dönüp

Joseph hayretler içinde. "Bu, burada bulabildiğimiz her şeyden farklı. Nasıl...?"

"Özgür Cezayir'de yapıldılar ve paraşütle ."

"Paraşütle mi atılmış?" Eva, Müttefikler tarafından silah atıldığına dair söylentiler duymuştu ama boş kâğıtlar? "Kim tarafından?"

Joseph sadece gülümsedi. "Ne kadar az bilersen o kadar iyi. Ama bunlar sana bir süre yeter. Şimdi git onları gece için güvenli bir yere koy. Yarın kiliseye giderken birkaç kişi seni arayacak ama paketi ceketinin altına gizlediğin sürece sorun yaşamazsın. Almanlar burunlarının dibinde bir sahtecilik bürosu olduğunu biliyorlar ama bir kız aramıyorlar. Hele senin kadar güzel birini hiç aramıyorlar."

Yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. "Teşekkür ederim. Onları odamda saklayacağım." Ayağa kalktı.

"Güzel." Yusuf karnını sıvazladı. "Şimdi açlıktan ölüyorum. Sence annen o yiyeceklerle nerededir?"

Joseph bir saat sonra -tavuk, şarap ve bir tutam gerçek kremalı ersatz sütle dolu olarak- evden çıktı ve çıkarken Eva'nın annesine Tatus hakkında ne bulabileceğine bakacağına dair güvence verdi.

"Yani sen de benim gibi onun hayatta ve iyi olduğuna gerçekten inanıyorsun?" Mamusia onun elini sıkarak sordu.

", Madam Traube." Onu iki yanağından öptü. "İyimser olmak için her türlü nedenimiz var."

Eva, Yusuf'u dışarı çıkarmak için üzerine bir palto aldı. Kar yağıyordu ve dışarıdaki sokaklar karanlık, boş ve rüzgârlıydı. "Gerçekten babam hakkında bir şeyler öğrenebileceğini düşünüyor musun?"

Joseph hemen cevap vermedi. "Ölmüş olması gerektiğinin kesinlikle farkındasın, Eva."

Bir hıçkırığı bastırdı. Elbette bunun mümkün olduğunu biliyordu ama bu kadar kesin bir dille söylenen sözleri duymak yüzüne bir tokat gibi inmişti. Joseph'in yüzündeki acıma

gözleri durumu daha da kötüleştirdi. "O zaman neden anneme onun yaşadığına inandığını söyledin?"

"Sadece onu biraz rahatlatmak istedim. Ve sanırım da." Bir kar fırtınası yanlarından geçerken paltosunun yakasını yukarı çekti.

Eva, "Sahte umut teselli değildir, Joseph," diye itiraz etti.

Yusuf bir adım daha yaklaştı ve başparmağı sert ve soğuk bir şekilde kadının yanağını hafifçe okşadı. "Katılmıyorum," dedi usulca. "Hepimiz olmadığımız bir gibi davranıyoruz, değil mi?" Eğildi ve onu dudaklarından hafifçe öptü, birkaç saniye orada kaldı. Uzaklaşırken gözleri onunkilere dikildi. "Böyle zamanlarda, sanırım, kendimizle yaşamanın başka bir yolu yok."

OceanofPDF.com

On Sekizinci Bölüm

Sonraki dört gün boyunca Eva hummalı bir şekilde çalışarak kütüphane kartlarını, sendika kartlarını, karne kartlarını, terhis belgelerini -özgür Cezayir'den gelen belgeleri almadan önce doğru bir şekilde çoğaltmadığı her türlü belgeyi- hazırladı. Nüfus cüzdanları yeterince kolaydı çünkü boş belgeler birçok dükkanda kolayca bulunabiliyordu ve vaftiz ve doğum belgeleri de çeşitli damga ve mühürlerin yanı sıra farklı bölgeler arasındaki belge farklılıklarını öğrendikten sonra nispeten basitti. Ancak diğerleri çok daha zordu ve bu nedenle Almanların şüphelenmek için bir nedenleri olduğunda yakından inceledikleri destekleyici belgeler haline gelmişti.

Rémy hâlâ dönmemişti ama Eva'yla birlikte geçtiğimiz birkaç ayı küçük kilise kütüphanesini bir atölyeye dönüştürerek geçirmişlerdi: Kâğıtları temiz bir şekilde kesmek için giyotin benzeri bir kesici, bir Underwood daktilo, iki zımba, bir düzine kimyasal madde şişesi, karneleri silmek için düzeltici Ruid ve Rémy'nin özel belgelerde en sık rastlanan türleri taklit etmek için titizlikle karıştırdığı mürekkeplerden oluşan bir koleksiyon. Eva'nın özenle oyduğu yaygın lastik damgaların yanı sıra, hızlı bir şekilde çoğaltılması gereken daha az yaygın belge damgaları için bir düzine boş kopya silindiri ve belgeleri daha eski göstermek için toz ve eski kurşun kalem kullanan Rémy'nin yaptığı basit, elle çalışan bir cihaz vardı. Hatta uzun zaman önce bir cemaat üyesi tarafından bağışlanan eski bir Singer dikiş makinesi bile vardı ve Eva geçen ay dar iğneyi daha büyük bir değiştirirse gelir pullarını kesmek için kullanılabileceğini fark etmişti.

Her gece, daktilo ve dikiş makinesi haricindeki tüm malzemeler sahte tabanlı çekmecelere ya da raflardaki kitapların arasına saklanır, böylece oda sürekli kimyasal koksa bile zararsız görünürdü.

Joseph perşembe sabahı kuzeyden kuryeyle gelen yeni bir parti boşlukla kiliseye uğradı. Père Clément onu küçük kütüphaneye aldı ve özel alanda sadece Rémy ve rahibi görmeye alışkın olan Eva'yı şaşırttı. Rahip çıkıp ikisini yalnız bırakırken, Eva bir şekilde onun güvenini ihlal ettiğini hissetmekten kendini alamadı. Ama Père Clément'in gizli odalarını Direniş ağının bu kadar güvendiği saklamasını beklemek mantıklı değildi, mi?

"Burada olağanüstü bir iş yapıyorsun Eva," dedi Joseph, tüm makinelere, mürekkeplere ve kimyasallara hayranlıkla bakıp yanına oturmadan ve elini hafifçe sırtına koymadan önce. Bu ona samimi geldi ve Eva kendini ondan uzaklaşırken buldu. Onun dokunuşunu umursadığından değildi bu. Tanrı biliyor ya, çok da uzun olmayan bir süre önce bunun nasıl bir his olduğunu hayal ettiği zamanlar olmuştu. Hayır, sorun adamın başkasına ait bir sandalyede oturuyor olmasıydı.

"Teşekkürler, ama bu hafta tek oldukça yorucu geçti. Rémy'den haber aldın mı?"

"Hayır, ama bir şeyler ters gitmiş olsaydı şimdiye kadar haberimiz olurdu. Bu tür şeyler zaman alır. Geri dönecektir." Ayağa kalktı ve onu iki yanağından öptü. "Annene en iyi dileklerimi ilet." Kapıyı çekip kapatarak çıktı.

Yirmi dakika sonra kapı tekrar açıldığında Eva masanın üzerine eğilmiş, boş karne kartlarını dolduruyordu. Joseph'in daha önce teslim etmeyi unuttuğu bir şeyle geri dönmesini bekleyerek döndü ama onun yerine Rémy içeri girince ayağa fırladı ve kendini onun kollarına attı.

"Oh, Rémy, iyisin!" diye bağırdı ve adam onu göğsüne bastırıp yüzünü saçlarına gömmeden önce tereddüt etti. Tek kelime etmedi ama kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordu ve bu yeterliydi. Hayattaydı, buradaydı ve onun kollarındaydı. Kız ona ne kadar sıkı sarılıyorsa o da ona o kadar sıkı sarılıyordu ve bunun bir anlamı olmalıydı.

Nihayet çekildiğinde Eva ona baktı, yüzündeki taze çizikleri, boynundaki yarayı, sol gözünün hemen altındaki sararmış morluğu gördü. "Yaralanmışsın."

Orada olduğunu fark edince şaşırılmış gibi çürüğe dokundu. "Önemli bir şey değil." "Peki ya çocuklar?"

Hafifçe gülümsedi. "Dört , hepsi de Polonya'dan. Geçen hafta belgelerini oluşturduklarımız."

"Arlette, Jeanine, Jean-Pierre ve Roland." Onlara verdiği sahte isimler yerine gerçek isimlerini hatırlamayı tercih ediyordu. Yaşları iki ile yedi arasında değişiyordu; canlarını kurtarmak için kaçamayacak kadar küçüklerdi.

Başını salladı. "Kitabımızın yüz yediden yüz ona kadar olan sayfaları. Cenevre'de güvende ve sağlamlar."

"Oh, Tanrıya şükür. Ya sen? Rémy, bunu sana kim yaptı?"

"Geri döndüm Eva, ve ben l'im. Gerisi önemli değil." Gözleri uzaklara kaydı. "Senin için endişelendim."

"Ama tehlikede olan sendin."

"Yine de aklımdaki tek şey sendin." Adam öksürdü ve arkasını döndü, kadın Raming yanaklarını göremediği için memnundu. "Peki," dedi ona bakmadan, "Faucon'la yemeğiniz nasıldı?"

Sesindeki keskinlik, birkaç saniye önceki sıcaklığın yerini almıştı ve bu ani değişim onu sarstı. "Bir taneydi, Rémy. Artık bizimle daha fazla çalışacak, bize malzeme getirecek."

Rémy'nin kaşları havaya kalktı. "Erzak mı?"

Eva masayı işaret etti. "Kendi başımıza bulabildiğimizden çok daha iyi bir kâğıt. Ona ihtiyacımız var."

Rémy masanın üzerindeki belgelere baktı. Çenesi gerildi. "Doğru. Faucon günü kurtardı."

"Rémy-"

"Özür dilerim." Ona birkaç kez göz kırptı ve sonra omuzları çökmüş bir halde içini çekti. "Uzun birkaç gün oldu. Büyük şehirlerin dışındaki yıkım..." Durakladı ve başını salladı. "Eva, yardım edemem ama hâlâ yeterince şey yapmadığımı hissediyorum."

bir ürperti geçti. "Ama kesinlikle . Burada yaptığımız iş çok değerli. Ve artık geri döndüğünüze göre, bu boş belgelerle çok daha fazlasını yapabiliriz..."

"Eva, mükemmel bir dünyada, burada seninle kalmaktan daha çok istediğim şey olamazdı. Ama olmak, o çocuklarla seyahat etmek... Başarılacak çok şey var. Ve ben bunu burada yapamam."

Midesi bulandı. Ne dediğini, bunun ne anlama geldiğini anlıyordu ama yanıldığını da görmesi gerekiyordu. "Sana ihtiyacım var, Rémy," dedi. "Yani yapılacak çok iş var." Çok geç, önündeki masanın üzerinde duran kâğıtları işaret etti ama sözlerinin gerçek anlamını duyduğunu biliyordu. Gözlerini kaçırdı ve geri dönüp baktığında gözlerinde o kadar çok acı vardı ki, görmek onu incitti.

"Sana daha iyi bir Fransa inşa etmek istiyorum Eva," dedi yumuşak bir sesle. "Bir evin olduğu bir yer. Burada kalırsam bunu yapamam."

"Herhangi bir karar vermeden önce bekleyeceğine söz ver." Kadın nefesini tuttu. Adam uzun süre onun bakışlarını tuttu. "Söz veriyorum."

O akşam, ince erişteli sulu et suyu yemeğinde, Eva Madam Barbier'yle havadan sudan konuşup Rémy ve onsuz aldığı kararlar hakkında endişelenmemeye çalışırken, Mamusia gözlerini kısarak Eva'ya baktı. Masayı topladıktan ve Madam Barbier yukarı çıktıktan sonra Eva lavaboda annesiyle dirsek dirseğe durmuş, Mamusia bulaşık yıkarken Eva da bulaşıkları kuruluyordu.

"Tanrı vergisi bir fırsatı tepiyorsun, moje serduszko," dedi Mamusia aniden, huzursuz sessizliği bozarak.

"Ne fırsatı?" "Joseph Pelletier, tabii ki."

"Mamusia..."

"Genç adamın sana karşı hisleri olduğu açıkça görülüyor. Kendisi söyledi: Sen bir avsın. Küçük sahtecilik operasyonuna o kadar dalmışsın ki bunu göremiyor musun? O senin için mükemmel, Eva. Ve onu buraya getiren de kesinlikle kader."

"Aslında sanırım Direniş'ti," diye mırıldandı Eva.

"İstedığınız kadar şaka yapın ama Tanrı'nın iradesinden kaçamazsınız. Yusuf'u kapınıza kadar getirdi. Daha ne görmem gerekiyor? Baban Polonya'dan döndüğünde seni, ailesini tanıdığımız genç bir Yahudi'yle mutlu bir evlilik yaparken görse ne kadar mutlu olurdu düşünebiliyor musun?"

"Bence Tatus geri dönüp bizi canlı bulsa bile yeterince mutlu olur." "Bir kez olsun beni dinleyemez misin Eva? Ne olduğunu bilmediğimi düşündüğünü biliyorum.

Sadece yaşlı bir aptal olduğumdan bahsediyorum. Ama geleneğin bir anlamı var. Zor zamanlarda bir arada durmanın bir anlamı var. *İnancımızın* bir anlamı var, her ne kadar onu terk etmeye kararlı görünseniz de."

Eva bulaşık havlusunu yere attı ve gözyaşlarını geri kırıptı. "İnancımı terk etmiyorum, Mamusia!"

"Sanki kör olduğumu düşünüyormuşsun gibi davranıyorsun Eva, ama ben , hâlâ o Katolik çocuk hakkında konuşuyorsun. Seni uyarmıştım ama dinlemedin."

Soğukkanlılıkla ve utançla söylenen bu sözler yüzüne inen bir tokat gibiydi. Eva yanaklarının kızardığını, kanının suçluluk ve kafa karışıklığıyla kabardığını hissedebiliyordu. "Mamusia, onu tanıyorsun bile. Rémy iyi bir adam."

"Bir sürü iyi adam var Eva, ama sen zamanını bir papazla mı harcamak istiyorsun? Geldiğin daha iyi olduğunu düşünüyorsun ama olduğun kişiden kaçamazsın."

"Yapmaya çalışmıyorum!"

"Oh, Eva, buraya geldiğimizden beri koşuyorsun."

Eva ona bakmak için döndüğünde, annesinin ne kadar görünce birden irkildi. Şimdiye kadar nasıl fark etmemişti? Kürek kemikleri kuş kanadı , köprücük kemiği bluzunun yakasının altında keskin bir noktaydı. Eva, öfkesi ve incinmişliği içinde bile bir endişe dalgası hissetti.

"Mamusia, kaçmıyorum. Ben sadece... Beklemediğim şeyler hissediyorum. Ama hiçbir şey olmadı."

Mamusia'nın yüzü kızardı. "Yani kabul ediyorsun, öyle mi? Onu seviyorsun?" "Ben öyle bir şey söylemedim."

"Şunu unutma. Baban ve ben, kendimiz ve bir gün sahip olmayı umduğumuz çocuğumuz için daha iyi bir yaşam arayışıyla gençken Polonya'yı terk ettik. Sen, Eva, o çocuktun, yaptığımız fedakârlıklar sayesinde özgürlüğe doğdun.

yapılmış. Eğer bunu bir kenara atarsanız, bize asla geri alamayacağınız bir şekilde ihanet etmiş olursunuz."

"Mamusia-"

Ama annesi çoktan kapıya doğru yönelmişti. "Beni hayal kırıklığına Eva, hiç olmadığım kadar hayal kırıklığına uğradım."

Eva, o gittikten sonra uzun bir süre olduğu yere çakılıp kaldı ve sevdiği herkesin neden kalbini kırmaya kararlıymış gibi görüldüğünü merak ederek zihni dönüp durdu.

Ertesi gün öğleden sonra Père Clément küçük kütüphanenin kapısında belirdiğinde Eva tek başına çalışıyordu. "İşler nasıl " diye sordu.

"Yeni evraklar yardımcı oluyor." Eva iç çekerek çoktan bitirdiği kalın belge yığınının işaret etti. "Bunu Rémy olmadan yapamazdım, biliyorsun."

"Ben de kalmasını isterdim," dedi Père Clément. "Ama yeraltının ona başka bir yerde ihtiyacı olabilir. Akıllı bir kurye olduğunu kanıtladı ve onlara başka şekillerde de faydalı olabilir."

"O burada işe yarar. Bunu tek başıma yapamam."

Père Clément içini çekti. "Muhtemelen onun yerine sizinle birlikte çalışması için birini göndereceklerdir."

Eva ona inanamayarak gözlerini kırptırdı. Birinin Rémy'nin doldurabileceğini nasıl düşünebilirdi? "Père Clément-" diye başladı.

"Burada yaptığın iş çok önemli Eva. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başını öne eğdi. "Evet, ama ben-"

"Eva," diye araya girdi, "bir saat kadar zaman ayırabilir misin? Sana bir şey göstermek istiyorum."

Kadın tereddüt etti ve başını salladı. Adam başka bir şey söylemeden onu küçük kütüphaneden kiliseye, oradan da öğleden sonra güneşinin altında kapıdan dışarı çıkardı.

Sessizlik içinde kasabanın merkezine doğru yürüdüler. Saçaklardan sarkan buz sarkıtları berrak ışıktaki parlıyor, kil çatılar tertemiz karla kaplanıyordu. Père Clément

Bir binanın kenarına yaslanmış bir çift Nazi askerine kibarca başını salladı ve Eva gözlerini kaçırdı. Son zamanlarda sayıları artmıştı, üniformaları sert, bakışları tehditkârdı. Küçük kasabada göze çarpıyorlardı, yeni gelenlerin -Alman üniforması olmayanlar bile değer bir şeydi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Meydandan uzaklaşıp sessiz Girault caddesine doğru ilerlerken Eva, "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

"Ne istersen, Eva."

"Sence ben..." Sustu, sonra derin bir nefes aldı. "Dinime ihanet ettiğimi mi düşünüyorsun? Aileme?"

Eva şaşkınlıkla ona baktı ve ikisi de konuşmalarına ara vererek kasap dükkânının önünde duran ve Eva'nın kasabada gördüğü üniformalı bir jandarmayla derin bir sohbeta dalmış olan Mösyö Deniaud'ya el salladılar. Mösyö Deniaud el sallarken dalgın görünüyordu ve jandarma onları tanımadı.

"Eva, elbette böyle düşünmüyorum," dedi Père Clément, iki taş arasındaki karanlık, dar bir ara sokağa daldıklarında. "Neden sordunuz?"

Eva gözlerinde yaşlar hissetmekten utanıyordu. Tek söyleyebildiği "Annem," oldu.

"Ah, Eva." Père Clément'in gözleri ona tekrar bakarken hüznüydü. Kaburgaları yamalı kürkünün üzerinde keskin bir kabartıyla duran uyuz bir kedi gölgeli bir kapı aralığından çıkıp duvara yaslanmış karla kaplı bir bisikletin arkasına daldı ve Eva hayvan için bir üzüntü dalgası hissetti. Biri onu ilk önce yakalamazsa burada açlıktan ölecek ya da donacaktı.

"Belki de haklıdır," diye mırıldandı Eva. "onun gibi dua etmiyorum ve etmem gerektiğini de biliyorum. Gelenekler ailem her zaman benden daha önemli oldu ve sanırım bundan utanmalıyım, özellikle de şimdi. Özellikle Almanlar bizi silmeye çalışırken."

Père Clément içini çekti. "Eva, bir dinin kurallarına harfiyen uymak için söylenecek bir şey var. Tanrı biliyor ki bu tür kurallar bir rahibin hayatının büyük bir parçası. Ama savaşın başlangıcından bu yana öğrendiğim bir şey varsa, o da inandığımız sürece, ne yaparsak yapalım, nereye gidersek gidelim inancımızı da yanımızda götüreceğimizdir, eğer niyetimiz safsa." Küçük bir yerleşim yeri olan Flandin caddesine döndüler.

karlı yamaçları gören bir sokak. "Bence en önemli şey kalbinizde ne olduğu. Hâlâ Tanrı'ya inanıyor musun?"

"Elbette biliyorum." Bu soru onu hazırlıksız yakalamıştı, çünkü böylesine karanlığın ortasında, onun kendisini dinleyip dinlemediğini merak ettiği zamanlarda bile, ondan hiç şüphe etmemişti.

"Kilisede çalışırken Katolik mi oldunuz?" Kadın ona sert bir bakış attı. "Tabii ki hayır!"

Gülümsedi. "Annenin endişesi de bu, değil mi? Kendiliğinden bizden biri olman mı?"

Eva tereddüt etti. "Evet. Katoliklik hakkında sanki bir insanın başına gelebilecek en kötü kaderlerden biriymiş gibi konuşuyor. Özür dilerim," diye ekledi aceleyle.

Père Clément başını salladı. "Eva, o sadece korkmuş. Ve onu suçlamıyorum. Yardım etmenin, iyi bir şeyler yapmanın bir yolunu buldun ama özellikle de baban gitmişken ne kadar güçsüz hissettiğini bir düşün. Seni de kaybedeceğinden endişe ettiği için onu suçlayamazsın. Eğer onu rahatlatacaksa, onunla birlikte daha sık dua etmeyi deneyebilirsiniz. Belki bundan siz de biraz rahatlırsınız. Ama her şeyden önce, kendi kalbinizden geçenleri dinlemeyi unutmayın. Onun ya da benim sözlerimden etkilenmemelisiniz. Tanrı'yla ilişkinizin ne olduğunu yalnızca siz bilirsiniz ve kimsenin bunu sizden almasına asla izin vermemelisiniz."

Aralarına rahat bir sessizlik yerleşirken Eva huzur hissetti. "Teşekkür ederim, Père Clément."

"Bana her zaman gelebilirsin Eva. Ve her zaman Tanrı'ya gelebilirsin. Hayat yolu, yalnız yürümeyi seçtiğimizde en karanlık halini alır." Bir süre sonra Père Clément, Eva'yı da yanına alarak Nicolas Tury küçük bir ara sokaktan keskin bir sağa döndü. Sokağa doğru çıkıntı yapan tek bir ince balkonu olan dar, üç katlı bir taş evin önünde aniden durdu. Yontma siyah ön kapıya bir kez vurdu, durakladı ve sonra tekrar vurdu, art arda üç kez. Kapı, Eva'nın kiliseden tanıdığı ama daha önce hiç konuşmadığı biri tarafından açılana kadar uzun bir duraksama oldu; gözleri kısık, gümüş rengi saçlarını topuz yapmış, rahibi tanır tanımaz geniş bir gülümsemeye bürünen başörtülü bir kadın.

"Père Clément!" Öne doğru bir adım attı ve onu iki yanağından öptü, sonra gözleri Eva'ya kayd ve tekrar kısıldı. "Bu zevki neye borçluyum?"

"Madam Travers, sizi Matmazel Moreau ile tanıştırmak istiyorum," dedi Père Clément, Eva'ya resmi bir şekilde işaret ederek. "Matmazel Moreau, Madam Travers."

Madam Travers, Eva'ya başıyla onay verdi ama hâlâ şüpheli görünüyordu. "Peki Matmazel Moreau'yu bugün buraya getiren nedir?" diye sordu, bakışlarını Père Clément'e çevirerek.

"O bizden biri," dedi Père Clément. "Ve onun çocuklarla tanışmasını istiyorum."

Madam Travers bir an için tamamen hareketsiz kaldı. "Père Clément, bakmayın ama yabancılarla etkileşimlerini sınırlandırmak isteriz." Eva'ya döndüğünde gülümsemesi soğuktu. "Anladığınıza eminim."

"Madam Travers," dedi Père Clément. "Eminim çocukları taşımak için kullandığımız sahte belgeleri ve seyahat kartlarını biliyorsunuzdur."

"Ne yaptığınızdan emin değilim."

Père Clément, Madam Travers'in itirazlarını keserek, "Onları Matmazel Moreau yapıyor," dedi.

Eva'yı tekrar değerlendirirken kadının ifadesindeki soğukluk biraz azaldı. "Söylemiyorsun."

"Bence bütün gün kilisede sıkışıp kalmak ve kurtardığı hiç kimseyle temas kurmamak onun için bir tarikat. Tam olarak ne için bu kadar çok şeyi riske attığının hatırlatılması ona yardımcı olacaktır."

Yaşlı kadın ağzını açıp kapadı ve yüz ifadesi hâlâ şüpheli olsa da sonunda kenara çekilerek Eva ve rahibin içeri girmesini işaret etti. Eva bir *merci* mırıldandı ve Madam Travers hafifçe başını salladı.

Yaşlı kadını takip ederek iki basamaklı merdivenlerden en üst kattaki Roor'a çıktılar; burada büyük bir salon boştu. Eva şaşkınlık içinde etrafına bakındı. Etrafta hiç çocuk olmadığı kesindi. Ama sonra Madam Travers dudaklarını büzerek eline bir süpürge aldı ve tavana art arda üç kez sertçe vurdu. Durdu, iki kez daha vurdu, tekrar durdu ve sonra tavana son bir kez daha vurdu. "O ne yapıyor?" Eva, Père Clément'a fısıldadı, o ise sadece gülümsemekle yetindi.

Onu.

Birkaç saniye sonra tavandaki gizli bir kapak açıldı ve yukarıdaki karanlıktan katlanır bir merdiven aşağı indi. Eva huşu içinde izlerken

On yaşlarında bir oğlan çocuğu, on üç yaşlarında bir kız çocuğu ve yedi yaşından büyük olmayan, bir başka kız çocuğu aşağı indi.

Madam Travers, "Siz kapıyı çaldığınızda okulları yeni bitmişti," dedi. "Onları tavan arasına çıkarmak her zamankinden daha uzun sürdü."

Eva sadece ona baktı.

"Kapıya biri geldiğinde genellikle saklanırlar," diye açıkladı Père Clément. "Her ihtimale karşı."

"Ve... okula gidiyorlar mı?"

"Evet, tabii ki," diye tersledi Madam Travers. "Bunun onlar için sadece bir tatil olduğunu , değil mi? Öylece oturup *oyunmalarına* izin vermemi beklemiyorsunuz herhalde. Beyinleri çorbaya döner."

"Madam Travers'in söylemeye çalıştığı şey," diye araya girdi Père Clément gülümseyerek, "burada oldukları sürece hayatı onlar için mümkün olduğunca normal tutmaya çalıştığımızdır. Bu da eğitimlerine devam etmelerini sağlamak anlamına geliyor. Onlara burada özel ders veriyor."

"Savaş bir gün bitecek," dedi Madam Travers, "ve eğer eğitim almazlarsa, nerede ?"

Çocukların hepsi tavandan indiklerinde Eva'ya hafif bir ilgiyle bakmışlardı ama şimdi hepsi kendi işlerine dalmışlardı ve onu umursamıyorlardı. İki oğlan köşede satranç oynuyor, genç kız bir deftere hararetle bir şeyler karalıyor, küçük kız ise kanepenin köşesine kıvrılmış kitap okuyordu. Eva'nın bakışları onun üzerindeydi. "Hepsi Yahudi mülteciler mi?"

Madam Travers gözlerini kaçırdı ama Père Clément başını salladı. "Evet. Kuzeyden."

"Peki İsviçre'ye vardıklarında onlara ne olacak?"

"Evlat edinildiler," dedi Madam Travers, sesi kısıktı. "Geçici olarak. Ebeveynleriyle yeniden bir araya gelene kadar."

Eva kendi babasını düşündü ve gözyaşlarını geri kırıptı. "Ya yeniden bir araya gelme hiç gerçekleşmezse?"

"Bunun için de hükümler var," dedi Père Clément. "Bazıları Fransa'ya geri dönecek, bazıları ise yeni aileleriyle birlikte kalacak. Hepsinin Fransa'ya dönmesini sağlayacağız."

Yine de onlara iyi bakılıyor. Yaptığımız en önemli şey bu." Durakladı ve ekledi, "Ve sen, canım, bunun büyük bir parçasısın."

"Şimdi," dedi Madam Travers, ellerini bir kez cırparak, "görülecek ne varsa gördünüz. Gidelim mi?"

Uzaklaşmaya başladı ama atkuyruklu küçük kız başını kaldırıp Eva'yla göz göze geldi ve Eva kendini çocuğa doğru çekilmiş hissetti. Çocuklarla etkileşimin son derece olağandışı olduğuna dair bir şeyler mırıldanan Madam Travers'i görmezden gelerek odanın içinde ilerledi.

"Adın ne canım?" Eva, kitabı hâlâ kucağında açık tutan kızın yanına eğilerek sordu.

Küçük kız ona göz kırptı. "Anne." Bunu söyleme şeklinden, gözlerinin kayışından, Eva bunun doğduğu isim olmadığını, daha ziyade onu buraya güvenli bir şekilde getirmek için birinin ona verdiği yeni bir kimlik olduğunu biliyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Anne. Benim adım Matmazel Moreau."

Anne onu inceledi. "Bu sizin gerçek değil, değil mi matmazel?"

Eva suçluluk duygusuyla başını iki yana salladı. Bir çocuğa nasıl yalan söyleyebilirdi? Ama gerçeği söylemek daha tehlikeliydi. "Hayır. Değil."

Bir gün, Eva kız için sahte belgeler düzenlemek zorunda kaldığında, onun gerçekte kim olduğunu öğrenecekti. geldiğini ve bundan sonra nereye gideceğini merak ediyordu. Tüm hayatı elinden alınmak için çok genç görünüyordu. "Kaç Anne?" diye sordu.

"Altı buçuk. Neredeyse yedi."

"Peki ne okuyorsun?"

Kız elindeki kitaba baktı. "*Le Magicien d'Oz*. Biliyor musunuz? Dorothee adında bir kızın Oz adında garip bir ülkeye götürülmesi ve orada bir korkuluk, bir teneke oduncu ve korkak bir aslanla tanışması hakkında."

Eva gülümsedi. "Okudum. Ama bu kadar genç biri için oldukça kült bir kitap değil mi?"

Küçük kız omuz silkti. "Kelimelerin çoğunu biliyorum ve Madam Travers için bana bir sözlük verdi. Ayrıca, karakterleri anlayabildiğin sürece bunun önemli olmadığını düşünüyorum."

"Bu tür fantastik yaratıklar hakkında okumak oldukça eğlenceli."

"Sanırım, ama kastettiğim bu değildi. Bir bakıma Dorothée gibi olduğumu kastettim, değil mi? Büyük bir maceradayım ve bir gün eve dönüş yolumu bulacağım."

Eva cevap vermeden önce boğazındaki yumruyu yutmak zorunda kaldı. "Bence bu çok iyi bir nokta."

Küçük kız Eva'nın gözlerini aradı. "Nasıl bittiğini biliyor musun? Dorothée eve gidecek, değil mi?"

"Evet. Evet, öyle."

"Peki ailesi orada onu bekliyor mu?" Eva sadece başını sallayabildi.

"Güzel," dedi Anne. "Bir gün, sarı tuğlalı yol beni de eve götürecektir. Bunu biliyorum."

O sırada Père Clément Eva'nın yanında belirdi ve kolunu ona doladı. "Eva, gerçekten gitmeliyiz. Ama görüyorum ki bizim yerleşik kitapseverimizle tanışmışsın."

Anne rahibe gülümsedi. "Matmazel Moreau da *Le Magicien d'Oz*'u okumuş, Père Clément!"

"Peki Anne, Matmazel Moreau'nun bir zamanlar kitaplarla dolu çok büyük bir kütüphanede çalıştığına inanır mısınız? Sanırım o da okumayı en az sizin kadar seviyor."

Anne gözlerini kocaman açarak Eva'ya baktı. "Bir gün ben de bir kütüphanede çalışmayı umuyorum. Sence bu mümkün mü?"

"Elbette," diye cevap verdi Eva, sesi boğuklaşmıştı. "Kütüphaneler çok büyülü yerlerdir."

Anne ciddiyle başını salladı ve sonra dikkatini sayfalarla verdi, bir kez Oz diyarında kaybolmuştu. Père Clément onu nazikçe uzaklaştırmadan önce Eva birkaç saniye onu izledi.

Madam Travers kapıyı arkalarından usulca kapattığında ve Eva ile Père Clément çocuk evinden kiliseye doğru yürümeye başladıklarında gece çökmeye başlamıştı bile. Kar taneleri sessizlik içinde saçaklara tutunarak aşağıya süzülüyordu.

"Teşekkür Père Clément," dedi Eva köşeyi döndüklerinde usulca.

"Şehirde on altı ev ve kırsalda yedi çiftlik evi daha var ve bunlar da benzer şekilde çocukları saklıyor. Madam Travers

Kasabadaki herkesten daha uzun süre barınak sağladı. Paris'ten çocuklar gelmeye başladığında ilk harekete geçen o oldu."

Eva'nın bugün gördüğü dört çocuk, ebeveynleri çalınan yetimlerin sadece küçük bir kısmıydı. Onlara ne olacaktı? Hayatları bir daha normale dönebilecek miydi? Elinizde hiçbir şey kalmadığında yeniden inşa etmek mümkün müydü? "Hepsini nasıl kurtaracağız?" diye sordu sonunda fısıltıyla.

"Cesaretle, Eva." Père Clément'in cevabı anında geldi. "Ve biraz da inançla."

OceanofPDF.com

On Dokuzuncu Bölüm

1943 yılına gelindiğinde, sıcak havanın nasıl bir his olduğunu hatırlamak zordu. Kış, Aurignon'a buzdan pençelerini geçirmiş, karla karışık yağmur ve kar yağdırarak, sokakları dondurarak, buzısıracı rüzgârları ara sokaklara doğru hızla göndererek sıkı sıkıya tutunmuştu.

Havanın tek iyi yanı Almanları içeride korkutmuş olmasıydı. Köşe başlarında nöbet tutmak yerine, kasabanın tek kafesinde, gürül gürül yanan bir sobanın yanında oturmuş, Almanya'dan getirdikleri çikolatayı yudumluyorlardı. Bazen sıcak çikolatanın kokusu sokaklara yayılıyor, Eva'nın içinde öyle keskin bir öfke dalgası tetikliyordu ki, hazırlıksız yakalanıyordu. Etraflarındaki evlerde saklanan çocuklar aç ve üşürken onlar kim oluyordu da Fransız kışının tüm konforunun tadını çıkarıyorlardı? Aurignon halkı her yıl uzun ve sert bir kışa hazırlanmaya yabancı olmasa da, kasabanın nüfusu geçtiğimiz yıl mültecilerle birlikte artmıştı ve herkese yetecek kadar yiyecek yoktu.

Madam Travers'e'nin mırıldanarak itiraz rağmen, Eva haftada bir kez çocukları ziyaret etmeye başlamış, ancak sokakta tamamen yalnız olduğunda, nereye kaybolduğunu kimse görmediğinde eve girmeye büyük özen göstermişti. Aurignon binden fazla sakini olmayan küçük bir yerdi ve bu da herkesin birbirinin işi hakkında en azından belli belirsiz bir fikre sahip olduğu anlamına geliyordu. Pazar ayını dışında onu ne kadar az insan görürse o kadar iyiydi - özellikle de dua etmek için diz çöktüğünde bazen bazı jandarmaların bakışlarını sırtında hissedebildiği için. Her hafta Madam Travers'e'nin evine yaklaşırken onların ya da başka birinin onu görmesine izin vermek tehlikeli olabilirdi.

Dondurucu soğukta yeni mülteci gelmemişti, bu yüzden Eva'nın Hanuka'dan hemen sonra tanıştığı çocuklar hâlâ buradaydı ve yeni evlerine çoğunlukla alışmışlardı. Her sabah Madam Travers ile ders yapıyorlar, geri kalan zamanlarda da onun salonunda eğleniyorlardı.

"Sence annemle babam hâlâ hayatta mıdır?" Anne Şubat ayında bir gün Eva'ya aniden sordu. Kanepede yan yana oturuyorlardı, Anne kucağında *Les Enfants du capitaine Grant*'ın yırtık pırtık bir kopyasını açmıştı. Önlerinde, iki büyük oğlan ve genç kız, Rémy'nin temin etmeyi başardığı bir pikabın etrafında toplanmış, kısık bir caz albümü dinliyor ve birbirlerine fısıldaşıyorlardı. Madam Travers evinde bir pikabın bulunmasını skandal olarak nitelendirmişti ama Père Clément onu bunun çocukların moralini yükseltmeye yardımcı olacağına ikna etmişti. *Pekâlâ*, diye homurdanmıştı. *Ama kesinlikle dans yok.*

Eva uzun bir duraksamadan sonra dikkatle, "Bence öyle olduklarını ummak için her türlü neden var," diye cevap verdi. Anne'nin Aurignon'a gelmeden önceki yaşamı hakkında çok az şey biliyordu, çünkü çocukların geçmişleri hakkında konuşmaları yasaktı, ama Père Clément'ten Anne'nin Paris'in dışındaki bir kasabadan geldiğini ve ailesinin Ekim sonunda kaçırıldığını öğrenmişti.

"Biliyor musun," dedi Anne bir süre sonra, "Dorothee Oz'dayken, Kansas'taki evinin bir kasırga tarafından yıkılıp yıkılmadığı hakkında hiçbir fikri yok. Teyzesi ve eniştesine geri dönmek için çok çalışıyor, ama orada olup olmadıklarını bilmesinin hiçbir yolu yok."

"Evet," dedi Eva dikkatle. Anne kitabı yeni yıldan hemen sonra bitirmişti ve o zamandan beri kitap hakkında konuşuyor, umudunu Kansas adında bir yerden gelen küçük bir kıza hayata dönüş yolunu gösteren 1ctional büyüye bağlıyordu.

"Ama onlar oradaydı, Matmazel Moreau. Başından beri oradaydılar, onun için endişeleniyorlardı. Ve Dorothee eve döndüğünde, yeniden bir aile oldular."

"Evet," diye tekrar kabul etti Eva. Derin bir nefes aldı. "Ama Anne, sevgili kızım, burası Oz değil."

"Bunu biliyorum Matmazel Moreau," dedi Anne hemen. "Yine de hayal edebiliriz, değil mi?"

Eva hiçbir şey söylemedi, çünkü elbette kız haklıydı. Ne de kitaplar bunun içindi. Başka dünyalara, başka gerçekliklere açılan geçitlerdi,

yaşamayı hayal edebileceği başka hayatlar. Ama böyle zamanlarda gerçekçi olmayan hayaller kurmak tehlikeli miydi?

Eva uzun süre sustuktan sonra Anne tekrar, "Matmazel Moreau," dedi, "bazen en iyisine inanmanın zor olduğunu biliyorum. Yine de en kötüsüne inanmaktan daha iyi değil mi?"

Eva ona gözlerini kırptırdı. Küçük kız sadece altı yaşındaydı; nasıl bir düşünceye sahip olabilirdi? "Kesinlikle haklısın, Anne."

"Ben yine de umutlu olmayı tercih ederim," diye sözlerini tamamladı kız, Eva'nın elini bir yetişkinin bir çocuğa yapabileceği şekilde okşayarak. "Bence sen de öyle yapmalısın. Aksi takdirde, her şey çok korkutucu hale gelir ve etmek zorlaşır. Şimdi, bu kitabı okudun mu? *Les Enfants du capitaine Grant*?"

Eva gülümsedi. "Jules Verne'in kitabı mı? Evet, senin yaşlarındayken okumuştum."

"Güzel. O halde her şeyin en karanlık görüldüğü anda bile umut olduğunu bilmelisiniz."

Eva hayal meyal hatırlıyordu ki, hikâyenin baş kahramanı olan çocuklar, dünyanın dört bir yanına yaptıkları üzücü bir yolculuktan sonra sonunda babalarına kavuşmuşlardı. "Sanırım , Anne. Sanırım ."

O öğleden sonra, Père Clément geldiğinde Eva kilisenin kütüphanesinde tek mum ışığında tek başına çalışıyordu, yüzünde ciddi bir ifade vardı. Eva'ya bir liste uzatarak, "Acilen bir grup evraka ihtiyaç var," dedi. "Mümkünse yarın sabaha kadar."

Eva aşağıya baktı. Dört isim vardı ve hepsi de son birkaç ay içinde ona tanıdık gelmişti. Sonuncusuna ulaştığında titreyerek durdu: küçük Anne. "Kuryelerin daha sıcak bir havayı beklemeyi planladıklarını sanıyordum," dedi usulca, başını kaldırarak.

"Almanların, muhtemelen yarın Madam Travers'e'nin evine baskın düzenleyeceği haberini aldık. Orada Yahudi çocukların saklandığından şüpheleniyorlar."

Eva sanki kanı buza dönüşmüş gibi hissetti. "Ama nasıl? Onlara kim söylemiş olabilir?"

Père Clément'in ağzında ince bir çizgi vardı. "Herhangi biri olabilirdi: kıskanç bir komşu, meraklı bir yoldan geçen, iyilik yapmak isteyen bir polis. Buradaki kasaba halkının çoğu işgalden nefret etse de, bunu bir fırsat olarak gören bir avuç insan da var."

"Çocuklara nasıl edebilirler ki?" Eva öfkesinin yükseldiğini hissediyordu. "Almanlar onlardan ne istiyor ki? Ne zarar verebilirler ki?"

Père Clément içini çekti. "Görünüşe göre mesele bu değil." "En azından gidip veda edebilir miyim?"

"Korkarım ki hayır. Eğer Almanlar evi izliyorsa, şu anda senin evle ilişkilendirilmeni göze alamayız. Ayrıca, gazetelerin şafaktan önce hazır olması gerekiyorsa, bu gece yapacak çok işin olacağını düşünüyorum. Annenize sizi bu akşam eve beklememesini söylememi ister misiniz?"

Eva yavaşça başını salladı ve parmağını Anne'in tanıdık takma adının ve onu altı yerine on beş buçuk yapan sahte doğum tarihinin üzerinde gezdirdi. "Gerçekte kim o?"

Père Clément elini cebine attı ve ikinci bir liste çıkarıp ona uzattı. Bu onların normal haline gelmişti; çocukların isimlerini, gerçek isimlerini kaydediyor ve sonra kâğıtları yakıyordu. Gerçek isimler sahte isimlerden ayrı tutulurdu, her ihtimale karşı kâğıtlar imha edilmeden önce birileri tarafından fark edilirdi. "O ."

Eva yere baktı. "Frانيا Kor," diye yüksek sesle okudu. Başını kaldırıp Père Clément'e baktı, gözyaşları yüzünden görüşü bulanıklaşmıştı. "Adı Lehçe. Ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Hayır."

"*Frانيا, Fransa'dan* ya da *özgür* anlamına geliyor." Eva boğazındaki yumruyu yuttu. "Muhtemelen o da benim gibi Fransa'da doğdu ve ailesi bunun onu güvende tutacağını, ona daha iyi bir hayat sağlayacağını düşündü."

"Ama bunu yapabiliriz Eva," dedi Père Clément. "Bunu onlar için yapabiliriz, onu güvende tutabiliriz, her şeye rağmen onun için bir gelecek olduğundan emin olabiliriz." Tereddüt etti. "Ona bu kadar bağlanmana izin vermemeliydim."

Eva bir damla gözyaşını sildi. "Hayır, bunu yapmana sevindim. Bu işi kimin için yaptığımı hatırlamama yardımcı oldu." Ayrıca, Père Clément'in yapabileceği hiçbir şey yoktu.

bunu durdurmak için ne yapabilirdi? Eva küçük kızla ilk göz göze geldiği andan itibaren ona benzeyen bir ruhu, kitaplarda kendini kaybeden ve bulan bir başka hayalperesti tanımıştı.

"Ama savaşın ortasında kalbimizden parçalar vermenin hiçbir yararı olmaz." Père Clément, Eva başını kaldırıp onunla göz göze gelene kadar bekledi. "Bu tehlikeli, Eva."

Eva o zaman onun sadece çocuklardan bahsetmediğini . Son zamanlarda yeraltının ayak işlerini yapmakla daha fazla ilgilendiği için daha az gördüğü Rémy'yi düşündü. "Bence görmemek daha tehlikeli." İç çekerek, Kayıp İsimler Kitabı'na uzanmak için arkasındaki kitaplığa döndü.

"Rémy'yi çağıracağım," dedi Père Clément. "Tüm belgeleri zamanında incelemek için onun yardımına ihtiyacınız olacak."

"Teşekkür ," dedi Eva ve Père Clément kapıyı arkasından kilitleyerek çıkarken, kitaba döndü ve 147. sayfayı açtı. İkinci satırda *Fils*'in *F'sinin* üzerine küçük siyah bir yıldız, *parconséquent*'in *r'sinin* üzerine de bir nokta çizdi. Burada, en azından, Frania Kor adında küçük bir kız, dünya onu silmeye çalışsa da var olmaya devam edecekti. Oz'a gitmeyi başarırca, bir gün eve dönüş yolunu bulması gerekecekti.

Rémy bir saat sonra, siyah paltosu hâlâ karla tozlanmış, omzuna bir çanta asmış halde içeri girdiğinde Eva ilk iki belge setini çoktan bitirmişti. Çantayı köşeye bıraktı ve kasketini çıkarıp gergin bir şekilde yoğurdu. "Evraklar nasıl gidiyor?"

Eva iç çekti. "Uzun bir gece olacak."

"Doğru. Peki, nasıl yardımcı olabilirim?"

Eva onlarca kez dama oynarken izlediği, Octave diye çağırıldığını duyduğu on yaşındaki çocuğun adını işaret etti. Adının aslında Johann olduğunu biliyordu, bu da ona ailesinin Almanya ya da Avusturya'dan geldiğini düşündürüyordu ama bunu bilmek imkânsızdı. Daha yaşlı biriydi, geçmişinin sırlarını yanında taşıma ihtimali olan biriydi, ama Eva tüm çocuklara yaptığı gibi onu kitaba ekledi. Yakalanır ya da öldürülürse

Reeing sürecinde en azından adının bir kaydı olacaktı. Eğer bir gün ailesinden biri onu aramaya gelirse, onlara olan bitenin en azından bir kısmını, bir süreliğine dağlardaki küçük bir kasaba tarafından kucaklandığını anlatabilecekti.

Rémy, Joseph'in Kasım ayında teslim ettiği belgelerden birinin üzerindeki yanlış bilgileri dikkatle doldurmaya başlarken Eva yumuşak bir sesle, "Son zamanlarda çok yoktun," dedi. Boşluklar neredeyse bitmişti ve Eva daha fazlasını istemek için yakında onu araması gerekeceğini biliyordu.

Uzaklara baktı. "Ormanda toplanan adamlar var," dedi yavaşça. "Eğitim yapıyorlar. Hazırlanıyorlar."

"Ne için?"

"Geldiğini bildiğimiz gece için."

"Ama ben senin sadece kurye olarak çalıştığını sanıyordum."

Dönüp ona baktı ve gözlerinde acının yanı sıra çelik gibi bir kararlılık da vardı. "Père Clément'in bu savaşı kazanmanın tek yolunun barışçıl direniş olduğuna inandığını biliyorum. Korkarım artık aynı fikirde değilim."

"Ne sen?" Eva cevabı zaten biliyordu ve anında, daha sonra tek başına ağlayacağını bildiği gözyaşlarıyla savaşımaya başladı.

"Birinin savaşı Almanlara götürmesi gerekiyor, Eva. Kimse bizi kurtarmaya gelmiyor. İngilizler yardım ediyor elbette ama burada , değil mi? Amerikalılar da öyle. Tek başımızayız ve biz oturup sahte belgelerimizle burunlarının dibinde sinsice dolaşırken Almanların gücü giderek artıyor. Çok geç olmadan onları durdurmalıyız, yoksa Fransa'yı kaybettiğimiz için kendimizden başka suçlayacağımız kimse kalmayacak."

"Rémy, ben-"

Ona baktı ama başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. İçten içe onunla aynı fikirdeyken durması için ona nasıl yalvarabilirdi? Ve yedi ay boyunca yan yana çalışırken onunla tartışmanın kendisini ona karşı son derece korumacı yaptığını nasıl açıklayabilirdi? Onun mizahını, kendinden çok emin olduğu becerilerini ama aynı zamanda ara sıra sergilediği küstahlığın maskelemekte zorlandığı güvensizliklerini de öğrenmişti. Ama hissetmeye hakkı yoktu, mi? Hiçbir söz vermemişler, yemin etmemişlerdi. Bu yüzden hiçbir şey söylemedi ve bir süre için o da söylemedi.

birkaç dakika. "Eva, ben iyi olacağım," dedi sonunda. "Ben hep iyiydim. Her zaman atlatmanın bir yolunu bulurum, hatırladın mı?"

"Rémy, bunun sonunda hiçbir önemi kalmayacağından çok korkuyorum."

Cevap vermedi ve sonraki birkaç saat boyunca sessizlik içinde çalıştılar; Eva gerekli pulları dikkatle silindirin üzerine kazıyor, Rémy de bir kâtibin pratik karalamasıyla boşlukları dolduruyordu. Küçük Anne-Frania Kor'u en sona sakladı ve kızın belgelerini Rémy'nin elinden alıp boşlukları onun için doldurup dolduramayacağını sorarken, sol yanağından bir damla gözyaşının süzüldüğünü hissedebiliyordu. kaçırdı ama artık çok geçti. Rémy onu görmüştü ve yavaşça, onu şaşırtan bir nezaketle uzanıp başparmağıyla şefkatle sildi.

Adam durakladı, işaret parmağı çenesinin hemen altındaydı ve kadın ona baktığında, yüzü sadece birkaç santim uzağındaydı. Şafağın ilk ışıkları pencerelerin dışındaki karanlığı deliyordu ve yakında Père Clément gazeteler için geri dönecek ve çocuklar doğuya doğru yola . Ama şimdilik zaman, dışarıdaki saçaklardan sarkan buz sarkıtları kadar donmuştu ve Rémy onu öpmek için eğildiğinde, eve dönmüş gibi hissetti.

Onu kendine doğru çekerken, vücudunun kavisine tam olarak oturdu, kıvrımlarının yumuşaklığı ve kaslı göğsünün sağlamlığı, orada olduğunu hiç fark etmediği bir yapbozun parçalarıydı. Onu öpüş şekli, inanılmaz bir şekilde, sanki zaman tanıyormuş, belki de kendini tanıdığından daha iyi tanıyormuş gibi hissetmesine neden oldu. Elleri saçlarına dolandı ve sonra vücudunda dolaştı, ilk başta ürkekçe, utangaçça ve sonra daha fazla güvenle.

Daha önce hiç kimse Eva'yı böyle, içini dışını biliyormuş gibi öpmemişti. Hayatı boyunca düzgün ve çekingen davranmış, ailesini gururlandırmaya odaklanmış, okulda iyi Yahudi oğlanlarla birkaç kez sarmaş dolaş olduğunda suçluluk duymuş, ancak işlerin bundan öteye gitmesine asla izin vermemişti. Şimdi, Rémy kalçalarını kavrayıp onu çalıştıkları masanın üzerine kaldırırken, onun tenini teninde hissetmekten, ona olabildiğince yakın olmaktan başka bir şey istemiyordu.

Sonra aniden durdu, hızla geri çekildi ve onu orada bıraktı, hala tamamen giyinikti, yanakları sıcaktı, vücudu 1re üzerindeydi. "Yapamayız," dedi, gömleğini aceleyle içine sokarken gözlerini ondan kaçırarak.

"Ama-" diye fısıldadı, ne yapacağını şaşırmıştı. Yanlış bir şey mi yapmıştı? Belki de deneyimsizliği apaçık ortadaydı.

"Sen değilsin," dedi, onun sormadığı soruyu yanıtlayarak. Hâlâ ona bakmıyordu ama oturduğu yerden kalkıp dağınık saçlarını düzeltirken, gözyaşlarıyla mücadele ettiğini bildiğini hissetti.

"O zaman ne-?"

Ayaklarına bakarak, "Başka birini daha hayal kırıklığına uğratamam," diye mırıldandı. "Ama Rémy, sen-"

"Yapacağım," diye araya girdi. Eva onun 1rm sesinde belli belirsiz bir titreme duyabiliyordu. "Yapacağım Eva, anlamıyor musun? Seni hayal kırıklığına ve sonra kendimle yaşayamayacağım. Özür dilerim. Gitmem gerek."

Ve sonra sanki bina gibi küçük gizli kütüphanenin kapısından koşarak çıktı. Eva'nın tek tesellisi, kapı arkasından kapanmadan önce bir kez olsun arkasına bakması ve gözlerinin onunkilerle buluşmasıydı. Ve o bir saniyede adamın yüzünde işkence ve hüznün okudu. Doğruyu söylüyordu, biliyordu; Reeing'di çünkü onu inciteceğini düşünüyordu.

Ve belki de onun peşinden gitmek yerine olduğu kalması, utanç ve annesine olan sadakati onu her zaman rahatsız edecekti. Kendini toparlayıp kilisenin ön kapısına vardığında, adam çoktan gitmişti. Karda, çocukların evine doğru ilerleyen ayak izleri, onun orada dair tek işaretti.

Eva o sabah eve gitmedi; yeni belgeleri Père Clément'e bizzat vermek için orada olmak istiyordu ve aklının bir köşesinde Rémy'nin fikrini değiştirip geri döneceğini umuyordu.

Annesiyle de yüzleşemiyordu, içinde dönen tüm duygularla değil. Rémy onu öptüğünde, bu yaptığı en iyi şey, dünyadaki en doğal şey gibi gelmişti. Ama o Yahudi değilken bu nasıl olabilirdi? Annesi onu asla affetmeyecekti ve ya Tatus da affetmezse? Şimdi onlara nasıl ihanet edebilirdi? Kilisenin merdivenlerinde oturmaya devam kafası daha da karışıyordu. Kalbinin sesini dinlemek daha mı cesurca olacaktı?

Ailesini hayal kırıklığına uğratma riskini mi? Yoksa halkının elinden alınan tarihini korumak için sevmesi yasak olan bir insana sırtını dönmek mi daha cesurcaydı? Her iki yol da doğru cevap gibi görünmüyordu.

Père Clément bir saat sonra gelip onu soğukta otururken bulduğunda, Rémy'nin ayak izleri yeni yağmış karın altında kaybolmuştu.

"Burada ne yapıyorsunuz?" Père Clément merdivenleri hızla çıkarken sordu, yüzü soğuktan kıpkırmızıydı. "Bir sorun mu var?"

"I-" Aptal gibi görünmeden bunu ona nasıl açıklayabilirdi? "Sadece biraz hava alıyordum."

İkna olmuş görünmüyordu ama başıyla onayladı ve kalkmasına yardım etti. "İçeri gel Eva, soğuktan öleceksin. Sen ve Rémy işi tamamladınız mı?"

Père Clément onun kızardığını görmeden önce arkasını döndü. "Evet, *mon Père*."

Kilisenin içi sıcaktı ama Eva, Père Clément'ı küçük kütüphaneye doğru götürürken kendini hâlâ buzdan yapılmış gibi hissediyordu, kalbi de neredeyse kızarmış ve çiğ yüzü kadar soğuktu. "Tanrım, Eva," dedi Père Clément, gizli odada bir araya geldiklerinde ona endişeyle bakarak. "Orada ne kadar kaldın? Yarı donmuş görünüyorsun."

"Çok uzun değil," dedi belli belirsiz. Dakikaların sayısını unutmuştu. Tek bildiği, Rémy'nin son izlerinin de silinmesi için yeterli bir süre olduğuydu. "Rémy gitti."

"Evet," dedi Père Clément ve onun zaten bildiğini fark etti.

"Onu nerede bulabileceğimi biliyor musun?" Eva tereddüt etti. "Sanırım ona söylemem gereken bazı şeyler var, dün gece söylemem gereken şeyler."

Père Clément kaşlarını çatı. "Size söylemedi mi?" "Bana neyi söylemedi?"

"Eva, bugün bazı çocuklara eşlik ediyor." "O-ne?"

"Son birkaç ay içinde Madam Travers'in koğuşlarına, özellikle de Anne'e ne kadar yaklaştığınızı bildiğini ve onları sağ salim sınırın ötesinde görmek istediğini söyledi."

Eva zorlukla yutkundu. "Benim yüzümden mi gitti?"

Père Clément'in gülümsemesi nazikti ve Eva ilk kez onun kalbinin içini görebildiğini hissetti. "Gitti çünkü o iyi bir adam, doğru olanı yapmaya çalışıyor."

"Ama bana söylemedi."

"Belki de sizi endişelendirmek istememiştir."

Ya da belki de kızın onu durdurmaya çalışacağını biliyordu. Belki de paylaştıkları öpücük onun veda etme şekliydi. Onu hayal kırıklığına uğratamayacağını söylerken bunu mu kastetmişti? Geri gelmeyeceğinden mi korkuyordu? İçinden bir geçti, dışarıdaki havadan hissettiği her şeyden daha soğuktu. "Yılın bu zamanında geçit tehlikeli olacak," dedi usulca.

"Evet."

"Sizce Aurignon'a geri dönmesi ne kadar sürer?"

"Eva, geri döneceğinden emin değilim," dedi bir süre sonra. "Bana yeraltının onun uzmanlığına başka ihtiyaçları olduğu söylendi."

"Uzmanlığı mı?"

Père Clément'in gözleri endişeyle dolmuştu. "Aurignon'a gitmeden önce, görünüşe göre patlayıcılarla biraz uğraşmış."

"Patlayıcılar mı? Rémy?"

"Kimya alanında bir geçmişi var."

"Elbette," diye mırıldandı Eva. "Laktik asit."

Père Clément başını salladı. "Anladığım kadarıyla, patlayıcıları formüle etmek bu tür şeylerle ilgili biraz deneyim gerektiriyor."

Yani Rémy dışarıda bir yerlerde bir şeyleri havaya uçuruyor, hayatını riske atıyor olacaktı. Onu tekrar görecekti miydi? Birden sanki batıyormuş gibi hissetti. "Ama ona ihtiyacım var," dedi güçsüzce.

Père Clément'in onun ne demek istediğini gerçekten yanlış anladığından ya da onu gerçek bir cevabın utancından kurtarmayı seçtiğinden emin değildi. "İyi olacaksın Eva. Aslında, hareket sana bir süreliğine yardımcı olması için onun yerine başka bir kalpazan gönderiyor."

"Başka bir kalpazan mı?" Eva dehşet içinde odaya baktı. Burası Rémy ile paylaştığı yerd. Başka birinin burada, ona ait olması gereken havayı soluduğunu, onun dışında kimsenin kullanmaması gereken bir alanı kapladığını düşünemiyordu.

"Aslında, bana senin yaşlarında olduğu söylendi."

"Bir kadın mı?" Eva nedense bunu beklemiyordu ama neden olmasındı? Père Clément başını salladı. "Bir ay içinde burada olur."

Eva yavaşça, dün gece Rémy'yle birlikte hazırladıkları, her şey plana uygun giderse çocukların İsviçre'ye güvenli girişini sağlayacak olan kâğıtlara uzandı. Onları Père Clément'e uzatırken cesaretini topladı. "Sizinle gelebilir miyim? Ona veda etmek için?"

Adamın bakışlarından, kalbinden geçenleri görebildiği hissine kapıldı. "Hayır Eva, korkarım öyle değil. Aslında çocuklar ve kuryeler çoktan şehrin dışına çıktılar. Şimdi bu belgelerle birini gönderiyorum. Bunu başka yapmak çok tehlikeli."

"Yani Rémy'yi de göremeyeceksin."

Kadının ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "İkimizin de onu yakında tekrar göreceğimizden eminim.

Unutma Eva, inançlı olmalıyız."

Katoliklerin, öldükten sonra öbür tarafta birbirlerini tekrar göreceklere inandıklarını bildiği için, onun sözlerinden bir teselli çıkarmamıştı. Ve Père Clément, Rémy'nin onlara canlı olarak döneceğine dair hiçbir söz vermemişti. Belki de sadece bir gün, eğer hepsi iyi bir hayat sürerlerse, buradan çok uzaklarda yeniden bir araya geleceklerini söylemek istemişti. Ama o zamana kadar çok geç olacaktı.

Yirminci Bölüm

Yeraltının iki hafta sonra gönderdiği yeni kalpazan, Geneviève Marchand adını kullanan yirmi altı yaşında bir kadındı. Kısa, dalgalı siyah saçları Eva'ya hemen aktris Marie Bell'i hatırlatmıştı ve farklı bir zamanda ve yerde onu da bir yıldız yapabilecek türden uzun bacakları ve yakışıklılığı vardı. Ancak burada, çarpıcı onu sadece çarpan biri yapıyordu ve Eva böyle görünen birinin, büyük ölçüde uyum sağlayabilen, Eva'nın kendisi gibi insanlara güvenen Direniş için nasıl çalıştığını merak etti.

Ülkenin 150 kilometre güneydoğusundaki Plato olarak bilinen bölgeden gelmişti. Aurignon. Orada, sahteciliğin büyük bir iş olduğu bir köyde yaşamıştı ve Direniş ile çalışan yerel bir Protestan papazın yönetimi altında binden fazla Yahudi saklanıyordu. Geneviève bundan ilk bahsettiğinde abartı gibi gelmişti ama Père Clément hikayenin doğru olduğunu açıklamıştı. "Artık şebekeler daha iyi organize olmaya başladığına göre, onlarla iletişim halindeyiz," demişti. "Geneviève'i buraya bu şekilde gönderdiler. Yanında eğitim aldığı Plunne adındaki adam binlerce belgenin sahtesini yaptı."

Bu Plunne'nin yöntemlerinin Eva'nınkinden çok da farklı olmadığı ortaya çıktı, ancak o çok daha büyük ölçekte çalışıyordu. Görünüşe göre büyük ölçekli sahtecilikler için aynı fikirlerden bazılarına rastlamıştı, buna pulları çoğaltmak için jel silindirli küçük fotokopi makinelerini kullanmak da dahildi. Bu, Geneviève'in hemen işe koyulduğu anlamına geliyordu ve Eva bunu asla yüksek sesle itiraf etmese de, Rémy'den daha iyiydi, daha titiz, daha dikkatliydi. Bazen küçük hatalar yakalıyordu - hafif yazım yanlışları ya da küçük tutarsızlıklar

Eva'dan önce detayları öğrenmişti ve bu bile tek başına onun arkadaşlığına değerdı. Keskin gözleri bir kişiyi bile aynı derecede kartal gözlü bir Alman'dan kurtardıysa, o buraya aitti.

Kar nihayet erimeye başladığında, Geneviève bir aydan uzun bir süredir bir zamanlar Rémy'nin olan yerde çalışıyordu ve Rémy hâlâ dönmemişti. Eva onu unutmaya başlayacağından endişe ediyordu, ama her sabah, rüyalar ve bilinç arasındaki o ilk birkaç saniyede, hala dudaklarında onun tatlı tuzluluğunu tadabiliyor, hala vücudunun hayaletini kendi vücuduna karşı hissedebiliyordu. Sonra uyanıyor ve bu hisler kayboluyor ve ne kadar yalnız olduğunu yeniden hatırlıyordu.

Ama o gittiği sürece, ona karşı hislerinin bir yere varabileceğini düşünerek kendini kandırıp kandırmadığını merak etmeye başladı. Mükemmel bir dünyada bile -kendisi gibi insanları öldürmek isteyen bir düşmanla savaş halinde olmadıkları bir dünyada- o hâlâ bir Katolikti ve o da bunu asla onaylamayacak bir ailenin Yahudi kızıydı. Geçtiğimiz dokuz ay ona bir şey öğrettiyse, o da aileye ne kadar değer verilmesi ve saygı duyulması gerektiği idi. Belki de annesi haklıydı ve Eva onu unutmalı, zihnini Joseph gibi daha uygun birine açmaya çalışmalıydı. Tek sorun, Eva ne kadar aklını ikna etmeye çalışsa da, kalbini Rémy'nin sevmeye değer biri olmadığına ikna edememesiydi.

Yine de onu terk etmişti, değil mi? Dışarıda savaştığını, iyilik yaptığını biliyordu -eğer hâlâ hayattaysa- ama en karanlık gecelerde Eva kendini, onu yeterince sevseydi kalacağını düşünürken .

Geneviève pek konuşmazdı, bu da Eva'nın geliyordu. Eva ona güvenmeye başlasa da, Kayıp İsimler Kitabı'ndan ona hiç bahsetmedi. Başlangıçta bunu birden fazla kez düşünmüştü, çünkü her gün birlikte çalışıyorlardı ve Geneviève'in de kendini en az Eva kadar davaya adanmışa şüphe yoktu. Ancak bu sır sadece Rémy ve Père Clément ile paylaşılsa daha güvenli olacaktı, bu yüzden rahip Geneviève'in önünde bundan bahsetmemeyi kabul etti ve Eva sadece diğer kadın orada değilken isimleri deftere ekledi.

Kar ve buzların erimesinden çok sonra, Nisan ayının sonlarına doğru, 1943 yılının ilk sıcak gününde Eva gizli kütüphaneden biraz erken çıktı ve annesine yürüyüşe çıkmak isteyip istemediğini sordu. Paris'te annesiyle birlikte

bir elin iki yarısı, bir elmanın iki yarısı gibiydiler. Her şeyi paylaşmışlardı ve Eva onu gururlandırmak için yanıp tutuşuyordu. Ama burada her şey değişmişti. Annesi Eva'nın yaptıklarını onaylamıyordu ve Eva kendisiyle yaşayabilmek için umursamıyormuş gibi davranmak zorundaydı. Ama umurundaydı ve işin önemli olduğunu bilse de aralarındaki mesafe onu yiyip bitiriyordu. Rémy gittiğine göre, Eva hayatında bir zamanlar sevgi ve sadakatin olduğu yerdeki boşluğu daha net görebiliyordu.

"*Benimle* yürümek ister misin?" diye sormuştu annesi, bir battaniyeyi katlarken yarıda durup Eva'ya şaşkınlıkla bakarak. Eva kendini daha çok belge hazırlamaya verdiğiinden, annesi Madam Barbier'nin tüm temizlik ve yemek işlerini üstlenmişti. Madam Barbier yazın misafirleri olabileceğini söylemişti ama şimdilik Mamusia küçük bir ücret karşılığında evi düzenli tutarak ona hizmet ediyordu. Eva, annesinin de kendisi gibi Madam Barbier'nin Mamusia için üzüldüğünden ve onu meşgul etmeye çalıştığından şüphelenip şüphelenmediğini merak ediyordu.

"Bu gerçekten çok mu garip, Mamusia?" Eva sesindeki gerginliği kastetmemişti ama yine de oradaydı.

Mamusia battaniyesini katlamaya devam etti. "Beni oldukça emindim, tıpkı Katolik olmadığını unutmuş görüldüğün gibi."

"konuşma."

"Ne gibi? Sana iyi bir hayat sunmak için her şeyini feda eden ama sonra bir kenara atılan biri gibi mi?"

Eva derin bir nefes aldı. "Mamusia, olan şey bu değil."

Mamusia homurdandı ama sonunda battaniyeyi yere bıraktı ve Eva'ya döndü. ". Yürüyüşe çıkabiliriz sanırım. Ama Madam Barbier'ye bu akşam yahni yapacağıma söz verdim, o yüzden bir saat içinde dönmeliyiz."

Beş dakika sonra şehir merkezinden uzaklaşmış, kilisenin ve Madam Travers'nin evinin aksi yönünde yürüyorlardı ve Eva haftalardır ilk kez nefes alabildiğini hissetti. Güneşten sıırıslıklam olmuş balkon kutularındaki sardunyalılar tomurcuklanmaya başlamıştı ve sokaklardaki Alman askerleri bile onlara etmiyor gibiydi. Kitapçı dükkânının ön vitrinindeki bir sergiyi düzenleyen Madam Noirof'ya ve bugün kasap önlüğünü çıkarmış olan Mösyö Deniaud'ya el salladı, ama diğerlerinin bakışlarından kaçındı.

Adının Besnard olduğunu öğrendiği şahin gözlü jandarma. Gözleri onu ve Mamusia'yı, onlar bir köşeyi hızla dönene kadar takip ediyor gibiydi.

Eva aralarındaki sessizliği bozmak için, "Madam Barbier bize çok iyi davrandı," dedi.

Mamusia ona bir bakış attı. "Onun için iyi iş yapıyorum. Evi tertemiz tutuyorum.

Sanki bize acıyormuş gibi konuşmayın."

"Kastettiğim bu değildi."

"Güzel, çünkü Madam Barbier bana sahip olduğu için çok şanslı. Her halükarda, bana yeterince ödeme yapmıyor. İşin değeri kadar bile değil. Tıpkı senin yaptığın iş için yeterince para almadığın gibi. Bize değer vermiyorlar, biliyorsun."

Eva iç çekti. Gerçek şu ki, Père Clément Eva'ya daha büyük bir maaş vermeyi teklif etmişti, bu para yeraltından gelmişti ama Eva bunun yerine paranın çoğunun çocuk evlerine gönderilmesini istemişti. Aurignon'da zaten İsviçre'ye güvenli geçiş için bekleyen yeni bir mülteci grubu vardı ve biraz daha fazla para onları beslemeye yardımcı olacaktı. Eva annesine, "Elimizdekinden fazlasına ihtiyacımız yok," diye hatırlattı.

"Tabii ki var. Gelecek için para biriktiriyorum. Paris'te babanla yeniden bir araya geldiğimizde ihtiyacımız olacak." Annesi her şeye rağmen Tatus'un eve döneceğine inanıyordu.

"Mamusia-" diye başladı Eva.

"Sen babanın kızısın Eva," diye araya girdi annesi. "Ama yine de içinde ona yer olmayan bir hayat kurmaya kararlı görünüyorsun."

"Bu doğru değil. Onun için her zaman yerim olacak. için de."

Annesi homurdandı ve sustu. Eva göz kapaklarının ardında hayal kırıklığı gözyaşlarının süzüldüğünü hissetti. "Rémy gitti, Mamusia. Sadece bunu bilmeni istedim."

Annesi sessiz kaldı. "Ama yine de onu düşünüyorsun."

"Düşünmemeye çalışıyorum."

Annesinin konuşması için yine uzun bir süre geçti ve nihayet konuştuğunda sesinde Eva'nın uzun zamandır duymadığı bir sıcaklık vardı. "O zaman belki kim olduğunu unutmamışsındır."

Ertesi gün Eva ve Geneviève gizli kütüphanedeki masada omuz omuza çalışıyorlardı; mürekkebi daha eski, daha yıpranmış göstermek için bir grup karne kartına yeni ekledikleri harflerin ilk satırlarını dikkatle lekelerken ikisi de sohbet etme zahmetine girmiyordu. Mürekkebi bitirdiklerinde, kâğıtları da katlayıp yeniden katlamaları gerekecekti; bu, neredeyse hiç düşünme gerektirmeyen mekanik bir işlemdi ama kâğıtların sanki uzun süredir birinin cebinde taşınyormuş gibi görünmesi için gerekliydi.

"Buraya gelmeden önce neydin?" Geneviève aniden sordu, ara Sessizlik Eva'yı o kadar ürküttü ki eli kaydı ve artık atılması gereken bir kartın üzerinde mürekkep izi oluştu. Geneviève, Eva'ya küçük, suçlu bir gülümseme vererek, "Özür dilerim," dedi.

" değil," dedi Eva iç çekerek ve bir başka boş karta uzandı. "Zaten bu benim en iyi çalışmam değildi."

Geneviève başını salladı ama başka bir şey söylemedi. Eva onun sorusuna bir cevap beklediğini biliyordu.

"İşimin ne olduğunu mu sormak istiyorsun?" Eva cesaret etti.

Geneviève tekrar başını salladı. "Bu işte çok iyisin." Tereddüt etti. "Plunne doktor olmak istiyordu, ama yasalar tıp okumasını engelledi, bu yüzden annesiyle birlikte kovulmadan önce Nice'de daktilo tamircisi oldu. Ama sanırım bir cerrah hassasiyetiyle çalışıyordu."

Eva kaşlarını kaldırdı. Geneviève'in eski akıl hocasına karşı devam eden saygısı biraz itici olmakla kalmıyor, aynı zamanda onun kişisel bilgilerini paylaşma kolaylığı da öyle. Elbette Eva'nın güvenilir olduğu çoktan anlaşılmıştı ama yine de kimlik bilgilerini bu kadar dikkatsizce paylaşmamaları gerekiyordu. Eva'nın tutuklandığını ve bilgi için işkence gördüğünü varsayalım; artık Nazilerin kesinlikle yakalamak isteyeceği, en profesyonel kalpazanlardan birinin nereden geldiğini ve mesleğinin ne olduğunu biliyordu. "Daha dikkatli olmalısın," dedi Eva nazikçe. "Kulağa harika gelse de Plunne hakkında böyle şeyler bilmemeliydim."

Geneviève pembeleşti. "Bu onun gerçek adı değil Eva, sadece kod adı. Her halükarda, çok özür dilerim. Sadece sohbet ediyorum."

"Biliyorum. Çok temkinli davranıyorum." Geneviève'in koyu kahverengi gözleri yaşlarla parlıyordu, bu yüzden Eva ekledi, "Ve sorunuza cevap vermek gerekirse, İngiliz edebiyatı öğrencisiydim."

Geneviève gözlerini sildi ve gülümsedi. Bu sözlerin bir taviz olduğunun farkına varmış gibiydi. Gerçek şu ki, Eva muhtemelen çok fazla şey paylaşmıştı, ama Paris'te çok sayıda okul vardı, bu da birileri bu bilgilere sahip olsa bile onu takip etmeyi çok daha zor hale getirecekti.

"Peki ya sen?" Eva bir süre sonra sordu. "Sadece Plato'dan geldiğini biliyorum."

"I-" Geneviève başladı ama gizli kütüphanenin kapısının çatırdayarak açılmasıyla yarıda kesildi. İkisi de karne kartlarını masanın üzerine saçılmış kitapların altına saklamak için hemen çabaladılar; Eva'nın bir ziyaretçi beklemediği zamanlarda kapı her açıldığında verdiği tepkiydi bu. O ve Geneviève bir fiçidaki 1sh gibiydiler.

Ama tehlike bugün gelmemişti. Onun yerine Joseph orada duruyordu. "Siz hanımları korkuttuğum için çok özür dilerim," diyerek içeri girdi ve kapıyı kapattı. "Père Clément bana anahtarını verdi."

Joseph siyah saçlı kızı bir kez daha değerlendirirken Geneviève şaşkınlıkla Eva'ya baktı. Eva, Geneviève'in Eva'nın günlük yaşamının bir parçası haline gelmiş olmasına rağmen henüz tanışmadıklarını fark etti. "Geneviève, bu... Gérard Faucon." Ona kod adıyla hitap etmek hâlâ tuhaftı, Paris'te tanıdığı Joseph'hiç benzemiyordu. "Ve Gérard, bu Geneviève Marchand, yeni ortağım."

"Ah." Joseph odayı geçti, Geneviève'in elini tuttu ve nazikçe, kibarca öptü. Önce Eva'ya, sonra Geneviève'e gülümsedi ve Eva, Geneviève'in tepkisi karşısında gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Diğer kadın kıpkırmızı olmuştu ve uzun kirpiklerini kırıştırarak sinirli sinirli gülüyordu. Joseph sırtarak, "Eva'nın yeni partnerinin bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum," diye ekledi. "Daha önce aramaya gelirdim."

Geneviève kıkırdadı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Mösyö Faucon." "Sizinle de, matmazel. Lütfen bana Gérard deyin."

"Pekala. Sadece bana Geneviève dersin."

"Benim için onurdur. Şimdi, Geneviève, umarım Eva'yı bir dakikalığına ödünç almama izin verirsin."

"Elbette." Geneviève hâlâ domates rengindeydi. "Çok iyi, onu geri getireceğim."

Joseph Eva'yı kütüphaneden dışarı çıkardı ve bir sırayı işaret etti. "Biri içeri girerse şüpheli görünmeyiz," dedi. "Sadece iki sevgili barış için dua etmeye geldik."

Sözleri ona gelmişti; bir erkekle bir kadının kilisede birlikte olmalarının başka bir nedeni yok muydu? Ama Joseph'in gözleri karanlıktı, ifadesi ciddiye ve kadın bir şeylerin ters gittiğini anladı. "Ne oldu Joseph?"

Onlar yan yana diz çöküp dua ediyormuş gibi yapana kadar bekledi. "Birkaç gün önce Annecy'de bazı tutuklamalar oldu. Sahtecilik ortağın Rémy de arasındaydı."

Birden nefes alamaz hale geldi. "Ne oldu?"

"Bir grup çocuğa İsviçre'ye kadar eşlik ediyordu. Sorgulandığında evrakları yeterli bulunmadı."

"Joseph, o-?" Söyleyemedi. Adam ona boş boş baktı.

"Öldü mü?" Kelimeyi zorla söyledi. "Onu idam mı ettiler?"

"Hayır, hayır. Şu anda birlikte olduğu kadınla birlikte onu sorguluyorlar."

Birlikte olduğu kadın. Kesinlikle başka bir pasördü ama bu sözler Eva'nın kıskançlıktan midesinin bulanmasına neden oldu. Tekrar tekrar merak etti. Joseph'in niyetini. "Ya çocuklar?" diye sormayı başardı.

"Onlar İne. Onları güvenli bir şekilde karşıya geçirdikten sonra sınırdan geri dönerken tutuklandı."

"Ama ben onun yeraltı için patlayıcılarla çalıştığını sanıyordum."

Joseph omuz silkti. "Öyleydi. Gerçi geçiş tecrübesi var ve ne yaptığını bilen birine ihtiyacımız vardı. Sadece evraklarının onu zor durumda bırakacağını tahmin etmemiştik." Tekrar omuz silkti ve Eva'nın yüzü utançla yandı.

"Ama nasıl?" diye sordu. "Belgeler nasıl işe yaramayabilir ki?"

"Naziler giderek daha akıllı oluyor, Eva."

"Elbette. Bu yüzden *Journal Officiel*'i kullanıyorduk." Kusursuz görünüyordu; aylardır inandırıcı olmayan kimlikler hazırlıyorlardı.

"Ne yazık ki, yerel bir jandarmanın tanıdığı birinin kimliğini kullanıyordu. Dolayısıyla jandarma, genç adamın geçen yıl bir çiftlik kazasında öldüğünü biliyordu."

"Aman Tanrım," mırıldandı, tüm ağırlığı üzerine çökmüştü. "Bak Eva, bunun bir aksilik olduğunu biliyorum." Joseph kolunu ona doladı omuz. "Ama geleceği düşünmeliyiz. Père Clément ile de konuşacağım ama siz ikiniz ve Geneviève önümüzdeki birkaç gün boyunca ortalıkta görünmemelisiniz."

Ona göz kırptı. "Neden?"

"Rémy seni verirse diye."

Eva'nın gözlerinden öfkeli yaşlar aktı. "O bunu asla yapmaz."

"Eva, şüphesiz ona işkence ediyorlar. Birinin bu tür bir baskı altında ne yapacağını asla bilemezsiniz."

Kendini hasta hissetti. "Ama onu *tanıyorum*."

"Eva." Eva ona bakana kadar bekledi. "Birini gerçekten tanımak imkânsızdır. Kendini tanıdığını bile söyleyebilir misin?"

Onun bakışlarını tuttu. "Tabii ki."

Ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "*Gerçekten* yapabilir misin? Ne de olsa Paris'te olduğun kız , değil mi? İnsanlar değişir, Eva." Ayağa kalktı. "Rémy konusunda haklı olduğuna eminim, ama tedbirli olmak üzmekten iyidir."

Kadın daha fazla itiraz edemeden adam gitti ve adam gittikten sonra Rémy'yi daha güçlü bir şekilde savunmadığı için kendini bir hain gibi hissetti.

Yarım saat sonra, Père Clément kilisenin arka tarafından girip yanına oturduğunda, tüm vücudu uyuşmuş bir halde hâlâ sıranın üzerinde oturuyordu. "Faucon ile konuştun mu?"

Başını salladı ve rahibe bakmak için döndüğünde gözlerinden tekrar yaşlar aktığını şaşırdı. "Rémy bize asla ihanet etmez, Père Clément."

"Bence haklısın Eva ama Faucon da haklı. Sen ve Geneviève hemen ayrılmalı ve her ihtimale karşı birkaç gün uzakta kalmalısınız." Gözleri sempati doluydu.

"Yapamam," dedi uzun bir aradan sonra ve bunu zaten biliyormuş gibi başını salladı. "Onu kurtarmanın bir yolunu bulmalıyım. Eğer başını belaya sokan birlikte hazırladığımız kâğıtlarsa, onu beladan kurtarmak benim boynumun borcu."

"Eva, bunların hiçbirisi senin suçun değil."

"Biliyorum." Biliyordu da. Ama Rémy'yi Nazi'nin elinden kurtarmanın bir yolu varsa, bunu yapardı. "Gidip Geneviève'le konuşacağım ve ona bir süreliğine gitmesini söyleyeceğim. Sen de baba. Dikkatli olmalısınız."

Père Clément başını salladı. "Burası benim evim, Eva." Çarmıhtaki sessiz İsa'yı işaret etti ve gülümsedi. "Ne olsun ben onun yanıdayım."

Eva başını salladı. Bunu o da anlamıştı. Birini sevdiğinde onu terk etmezdin. Bu şimdi her zamankinden anlamlıydı.

OceanofPDF.com

Bölüm Yirmi Bir

Eva gizli kütüphaneye döndüğünde, Geneviève masanın üzerine eğilmiş, genç bir Direniş savaşçısı için yeni bir kimlik üzerinde çalışıyordu.

"Geneviève," dedi Eva yumuşak bir sesle ve diğer kadın Eva'nın ciddi ifadesini görür görmez yüzünden düşen bir gülümsemeyle başını kaldırdı.

"Ne oldu?"

"Şimdi gitmen

gerekiyor." "Pardon?"

"İfşa olma ihtimalimiz var. Faucon güvende olduğumuzdan emin olana kadar birkaç gün uzakta kalmamızı istiyor."

Geneviève şaşkın görünüyordu. "Ama yapacak çok iş var ve önümüzdeki hafta başında bir grup çocuk daha yola çıkacak."

"Bunu kendim yapabilirim. Seni tehlikeye atmak istemiyorum."

"Ne oldu?" diye sordu, Eva'nın yüzünü incelerken sesi yumuşadı.

Eva başını öne eğdi. "Rémy, sizden önce burada olan adam, o tutuklandı."

Geneviève hiçbir şey , Eva da onun ayağa kalktığını duymadı ama birden kolları Eva'nın etrafındaydı ve onu kendisine doğru çekerek sıkıca sarıldı. Eva irkilerek önce bir an duraksadı, sonra geri çekildi ve gözyaşlarını sildi.

"O sizin için çok şey ifade ediyor," dedi

Geneviève. "Evet." Eva'nın tek buydu. "O

nasıl-?"

Eva, Rémy'nin evraklarının resmi kayıtlarla uyuşmadığına dair hikâyeyi kısaca anlatırken, Geneviève'in yüz ifadesindeki bir şey değişti. "Ne oldu?" Eva

diye sordu, cümlenin ortasında durarak. "Onu çoktan öldürdüklerini mi düşünüyorsun?" "Hayır, hayır, değil," dedi Geneviève ve işte o zaman Eva Diğer kadının gözleri umuda benzeyen bir şeyle parlıyordu. "Kimliğinin *Journal Oficiel*'den geldiğini mi söylüyorsunuz? Ve siz de bir jandarmanın tanıdığı Fransız bir çiftçi mi seçtiniz?"

Eva sefilce başını salladı.

"Peki ya neden genç adamın kimliğine sahip olduğunu açıklamanın bir yolunu bulursak? Peki ya onu Almanya ile müttefik olan bir ülkenin vatandaşlığına geçirirsek ve o da Fransız komşularının öğrenmeleri halinde kendisini reddetmelerinden korktuğu için sahte kimlik taşıdığını utangaç bir şekilde açıklarsa? En kötü ihtimalle, sahte belge ibraz ettiği için bir ya da iki hafta hapis yatmak zorunda kalabilir ama onu bir aptal olarak görmezden gelirler, vatan haini olarak idam

-Özellikle de Almanya'nın müttefikiyse. Rémy'nin aksanının olmamasını açıklamak için yıllar önce çocukken vatandaşlığa kabul edilmiş birinin kaydına ihtiyacımız var."

Eva'nın kalbi küt küt atmaya başladı. "Sahte belgeleri nereden aldığını öğrenmek ."

"Böylece ona Paris'te çoktan idam edilmiş bir kalpazanın adını verecek. Laurent Boulanger mesela. Ya da Marius Augustin."

Eva ona baktı. "Sence işe yarayabilir mi?"

"Eğer doğru kimliği bulabilirsek, her şeyle uyuşan ve tamamen sağlam bir kimlik." Geneviève kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı bile. "Bak, neden doğru ismi bulma işini bana bırakmıyorsun, sen de sıradaki belgelerle ilgilenmeye başlayabilirsin. Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

"Neden bana yardım ediyorsun, Geneviève?" Eva dayanamayıp sordu. "Tehlikeli olabilir."

"Ben tehlikeden kaçmam Eva, yoksa burada olmazdım."

"Teşekkür ," diye fısıldadı Eva, ama Geneviève sadece omuz silkerek kabul etti ve sonra gitti, Eva'yı Rémy eve dönene kadar asla doğru hissetmeyecek boş bir kütüphanenin sessizliğinde bıraktı. Ama Geneviève de yeni bir müttefikti ve karanlıkta güvenilecek insanlar bulmak için söylenecek bir şey vardı.

Nazilerin Rémy'ye nasıl işkence ediyor olabileceklerini düşünmeden gözlerini kapatamayan Eva, bütün öğleden sonra ve bütün gece çalıştı. Sabah olduğunda, Geneviève elinde bez bir çantayla ortaya çıktığında, Eva kaçan çocukların bir sonraki turuna ait tüm kimlik ve destekleyici belgeleri tamamlamış ve onları Kayıp İsimler Kitabı'na eklemişti.

"Bütün gece burada mıydın?" Geneviève çantayı masaya bırakıp etrafındaki düzgün yığınlara bakarak sordu.

"Uyuyamadım."

". " Geneviève çantadan birkaç gazete çıkardı. "Umarım bir dizi gazete üzerinde daha çalışacak enerjiniz olur. Rémy'niz için mükemmel birini buldum - yirmi yedi yaşında genç bir adam, yirmi yıl önce Avusturya'dan geldikten sonra vatandaşlığa kabul edilmiş ve Ağustos 1942'deki bir evlilik kaydında tekrar ortaya çıkıyor, böylece resmi kayıtlarla kontrol edilebilecek iki şey üreteceksiniz. Père Clément'in *Journal Officiel dergisinin* tarihten sonraki tüm sayılarını inceledim ve herhangi bir ölüm ilanı yoktu, bu yüzden hala hayatta olduğunu varsayabiliriz. İşte görüldüğü iki dergi."

Eva, biri hafif sararmış olan gazeteleri aldı ve şaşkınlıkla başını salladı. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Gerek yok Eva. Bu işte hepimiz beraberiz. Şimdi, nasıl yardımcı olabilirim?"

Eva hızlı ama özenli bir şekilde, Rémy'yi, ailesiyle birlikte 1. Avusturya Cumhuriyeti'nden Fransa'ya göç etmiş ve Ekim 1922'de vatandaşlığa kabul edilmiş olan, on iki Mayıs 1915 doğumlu Andras Konig olarak tanımlayan sahte belgeler hazırlamaya başladı. Çiftçiydi, bu da neden zorunlu hizmete çağrılmadığını açıklıyordu ve *Journal Officiel*'in Ağustos ayındaki bir sayısına göre, onu Ain departmanında 1920'de Marie Travers doğumlu bir Fransız kızla evlendirmişti. Rémy'birkaç fotoğrafı hâlâ yanındaydı ve hızlı bir şekilde kimlik belgeleri hazırlamaları gerekirse diye birkaç fotoğrafıyla birlikte saklanmıştı, bu yüzden yeni kimlik belgesine bir tane eklemek ve gerekli pullarla kaplamak kolaydı. Servas'ta ışısız bisiklete binme cezası ve Bourg-en-Bresse'den bir kütüphane kartı da kapağı tamamlıyordu.

Öğle vakti Père Clément onları kontrol etmeye geldiğinde Eva'nın işi neredeyse bitmişti. "Belgeleri tamamlamaya ne kadar yaklaştın?" diye sordu ağır kapıyı kapatırken.

"Neredeyse bitirdim."

"Mükemmel. İşin bittiğinde, onları ben alırım."

Eva'nın gülümsemesi düştü. "Nereye götüreceksin?"

"Rémy'yi gidip kendim almayı planlıyorum." "Père Clément-"

Onu durdurmak için bir elini kaldırdı. "Bütün gece bunun için dua ettim Eva. Doğru olan bu. Kendim olarak gideceğim. Cemaatinden biri için endişelenen bir rahip olarak.

-Ve onları Avusturya geçmişinden utandığına ve biraz da basit olduğuna ikna edebileceğim. Sahte evrak kullanarak yaptığı korkunç muhakeme hatası için özür dileyeceğim ve bunun bir daha asla olmayacağına dair onlara söz vereceğim."

"Eğer çoktan itiraf ettirdilerse..." Eva kelimeleri güçlkle çıkarabildi. "Daha önce söylediklerine katılıyorum Eva ve ki oldu. Bir risk var mı? Evet, var. Ama Rémy ve Faucon gibi adamlar dışarıda her gün hayatlarını riske atarken ben savaşı bu kilisenin içinde güvende geçirdim. Benim de aynısını yapmamın zamanı geldi."

"Ben de seninle geleceğim," dedi Eva.

Başını iki yana salladı. "Bu sadece işleri karmaşıktır ve her şeyi daha tehlikeli hale getirir. Ayrıca, eğer bir şeyler ters giderse, seni de kaybetmeyi göze alamayız."

Bundan hoşlanmamıştı ama onun haklı olduğunu biliyordu. "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Sana borçlu olan benim Eva," dedi Père Clément. Ellerini onunkilere doladı ve önce rahatlatıcı bir şekilde bir kez sıktı.

Üç gün sonra, kapı açıldığında Eva kütüphanede tek başına çalışıyordu. "Rémy?" diye bağırarak ayağa fırladı.

Ama gelen sadece Père Clément'ti, yüzünde kasvetli bir ifade vardı ve Eva'nın kalbi bir anda boğazına düğümlendi. "Père Clément, o...?"

"O bir," dedi Père Clément hemen. "Rémy uyum sağlama konusunda harika bir iş çıkardı. Hatta, bir mucize eseri, jandarmaları kandırmaya yetecek kadar birkaç kelime Avusturya-Bavyeracası bile biliyordu. Tanrı'ya şükür henüz Alman gözetiminde değildi."

Eva'nın içini bir rahatlama kapladı ama yine de korkuyla karıştı. Tekrar Père Clément'in arkasına baktı. "O zaman nerede?"

Père Clément odayı geçti ve Eva'nın ellerini tuttu. "Şu anda geri gelmeyecek."

"Ama-"

"O iyi Eva, ama ona daha kuzeyde ihtiyaç var. Gaudibert ve Faucon'un işleri neden Rémy'nin sınır ötesine bu kadar sık seyahat edeceği şekilde yeniden düzenlediğinden emin değilim ama yeraltının patlayıcı uzmanlığı için ona ihtiyacı var. Yetkililerin radarına girdiğine göre artık kurye olarak yolculuk yapmayacak. O, dedikleri gibi, *grillé*."

"Ona... zarar verdiler mi?"

"Onu biraz hırpalamışlar ama hepsi bu kadar. Görünüşe göre onun sadece sigara kaçakçılığı yaptığını düşünüyorlardı. Onlara karşı çalıştığından haberleri yokmuş. Yanlış anlamaları muhtemelen onun hayatını kurtardı."

Eva nefes verdi. "Ve o güvende mi?"

"Şimdilik. Ama yaptığı şey tehlikeli. Almanlar onu sabotaj yaparken yakalarsa derhal idam edilir. Eva, ihtimallerin onun lehine olmadığını anlamalısın."

"Onlar da benimkinde değil. Ama ben hâlâ buradayım."

Ona küçük bir gülümseme verdi. "Sanırım şimdi yapabileceğimiz tek şey onun için dua etmek ve her zaman yaptığımız gibi burada da çalışmalarını desteklemek için elimizden geleni yapmak."

"Père Clément?" Eva bir süre sonra sordu. "Beni sordu mu?" "Tabii ki sordu."

"Ve?"

Père Clément onun bakışlarını tuttu. "İyi olduğunuzdan, güvende olduğunuzdan emin olmak istedi."

"Hepsi bu kadar mı? Hiç mesaj yok muydu?"

"Korkarım hayır, Eva."

Père Clément gidene kadar gözyaşlarının akmasına izin vermedi. Onları uzaklaştırmaya çalıştı, kendine bugünkü haberlerin kesinlikle iyi olduğunu söyledi: Rémy hayattaydı. Çoğunlukla zarar görmemişti ve bir daha sınır geçişi yapmayacaktı.

Ama ona geri dönmeyecekti. Ve şimdi onun güvende olup olmadığını bilmesinin hiçbir yolu yoktu. En azından Andras Konig'in sahte belgeleri ona fazladan bir koruma katmanı sağlayacaktı ama suç işlerken yakalanırsa ya da bir şeyler ters gider ve kendini havaya uçurursa bunların hiçbir işe yaramayacağını biliyordu. Père Clément haklıydı, tek yapabileceği dua etmektir.

Ve böylece *Journal Officiel* gazeteleri yığınınına döndü ve Almanların geldiğini göremeyeceği bir savaşın ön saflarında duran Rémy gibi başkaları için çalabileceği kimlikler aramaya başladı.

Eva sonraki bir hafta içinde sadece üç kez annesinin yanında uyumak için pansiyona gitti; diğer geceleri kiliseye kapanarak, gazeteleri inceleyerek, sahte evrak düzenleyerek ve birkaç saat uyuyarak . Basılması gereken karneler, yaratılması gereken kimlikler, korunması gereken çocuklar, saklanması gereken Direnişçiler vardı. İş hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu ve Geneviève gün batımından önce ayrılmasına rağmen, gün boyunca Eva kadar sıkı çalıştı ve kasvetli kütüphaneye belli bir hafiflik getirdi.

Père Clément'in Perşembe gecesi haberlerle dönmesinden sonra Rémy, Eva nihayet erken çıkmaya izin verdi. Annesini salonun penceresinde oturmuş, boş bir ifadeyle dışarı bakarken buldu.

"Mamusia, iyi misin?" diye sordu onun yanına eğilerek.

Annesi dönüp ona bakmadı bile. "Sadece babanın şu anda nerede olduğunu merak ediyorum."

Eva gözlerini sıkıca kapadı ve sonra tekrar açtı. "Mamusia-" diye nazikçe başladı.

"Otuz yıl önce bugün ne yaptığımızı biliyor musun?" diye araya girdi. "Hayır, Mamusia."

"Evleniyorduk. O ödünç bir takım elbise giymişti, ben de beyaz giymiştim ve tüm hayallerimin gerçekleştiğini düşünmüştüm. Birlikte harika bir hayatımız olacağını düşünmüştük. *Uzun* bir hayat. Ve şimdi, nerede olduğumuza bir bakın. O doğuda bir yerlerde, muhtemelen benim için endişeleniyor ve ben burada yapayalnızım."

"Oh, Mamusia." Eva tarihi unutmuştu. "Mutlu yıldönümleri. Bir şey söylemediğim için çok özür dilerim. Yalnız konusunda yanılıyorsun. Ben buradayım."

"Sen kendi dünyandasın Eva ve bana yer yok."

Eva ona kimseye yer olmadığını söylemek istedi ama bu doğru olmazdı; Rémy için bir yer vardı ve şimdi o köşe soğuk ve karanlık duruyordu. "Mamusia, ben her zaman burada olacağım. Sana bunu hissettiremediğim için özür dilerim."

Mamusia içini çekti. "Bir özür babanı bana geri getirmeyecek." Kadın uzaklaştı ve birkaç saniye sonra Eva odalarının kapısının çarpıldığını duydu.

Madam Barbier mutfaktan çıktı, ellerini bir havluya kuruluyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Annemi hayal kırıklığına uğratmaktan başka bir şey yapamıyorum."

"Canım, annen çok yoruldu, umut etmekten, beklemekten yoruldu." Madam Barbier odayı geçti ve elini Eva'nın omzuna koydu. "Hepimiz . Bu savaş çok uzun sürdü. Ve tek görebildiği, en önemli insanların -senin ve babanın- ondan alınmış olduğu."

"Alındı mı? Ben buradayım."

"Ona öyle gelmiyor, gerçi bu senin suçun değil." "Ama o benim ailem."

"Ve bir savaşın ortasında, ailenin kandan daha fazlası olduğunu fark ediyorsunuz. Ben artık senin ailenim, Père Clément de öyle. Kurtarılmasına yardım ettiğiniz tüm çocuklar ve onları koruduğunuz için Fransa için savaşmaya devam edebilen kadın ve erkekler de öyle."

"Bu annemle aramızdaki ilişkiyi 1 katına çıkarmaz."

"Bir gün senin yapmak için doğduğun şeyi yaptığını anlayacak."

Eva ona baktı. "Babam öldüğüne göre..." Cümleyi tamamlayamadı.

"Sevgili kızım, görmüyor musun?" Madam Barbier ona küçük bir gülümseme verdi. "Sizin gibi insanlar olmazsa Fransa kurtların eline düşecek. Anneni kurtarmanın tek yolu

Fransa'yı kurtarmaktır. Ve siz de tam olarak bunu yapıyorsunuz."

Madam Barbier mutfağa döndükten sonra Eva, annesiyle paylaştığı odanın kilitli kapısını çaldı ama açan olmadı.

"Mamusia, lütfen kapıyı aç," diye seslendi Eva odunların arasından. "Seni seviyorum. Sana zarar vermeye çalışmıyorum."

"Git uzakta." Onun annesinin Cevap oldu mu ed ama ve kelimeler açıktı.

"Mamusia..."

"Lütfen, Eva. Yalnız kalmak istiyorum."

Eva kalmayı düşündü, sebep olduğu acılar için özür dileyerek annesini yıpratmaya çalıştı ama Madam Barbier haklıydı. Eğer Fransa düşerse, o ve annesi, damarlarında dolaşan Yahudi kanı yüzünden eninde sonunda sınır dışı edilecekti. Eva bunun olmasını engellemek zorundaydı ve bunu yapmanın tek yolu da işe geri dönmekti.

Sokaklar boştu ve kiliseye doğru ilerlerken kimse onu rahatsız etmiyordu. Ana odanın içinde, sunakta mumlar yanıyordu ve Eva dua etmek için eğildi. Çarmıhta asılı duran nazik, hüznü gözlü adamın onun için bir şey ifade etmemesi artık onun için önemli . Artık hepsinin aynı tarafta olduğunu biliyordu. Annesi ve babası için dua ediyordu; Rémy için dua ediyordu; ve her ne olursa doğru şeyi yapma gücü için dua ediyordu.

Yarım saat sonra gizli kütüphaneye girip feneri yaktığında, uzun zamandır hissetmediği bir huzur hissetti. Belki de Madam Barbier'nin Fransa'yı kurtarmakla ilgili sözleriydi ya da belki de Tanrı her şeye rağmen dualarını dinliyor ve onu doğru yöne yönlendiriyordu. Çalışmaya koyuldu ve belki de üzerinden bir yük kalktığı için mürekkep daha düzenli akmaya başladı ve iş çabuk ilerledi. Gece yarısına kadar, Aurignon'a gelen yeni çocuklar için üç yeni kağıt setini tamamlamıştı.

Artık pansiyona dönmek için sokağa çıkma yasağı çoktan geçmişti ve Eva'nın elleri ağrısa da zihni hâlâ koşuşturuyordu. Gerinmek için ayağa kalktı ve birkaç dakika volta attıktan sonra bir dua daha etmek için kiliseye gitmeye karar verdi; bu onu daha önce sakinleştirmişti ve alabileceği türlü rahatlığa ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Kiliseden gelen sesleri duyduğunda gizli kütüphanenin kapısını henüz aralamıştı. Kalbi güm güm atarken, gölgelerin içine geri çekildi. Gecenin bu saatinde burada kim olabilirdi? Yine de kütüphanenin kapısını kapatmak artık çok tehlikeliydi. Konuşma devam ederken kimsenin onun çıktığını duymadığından emindi ama geri çekilmeye çalışırsa o kadar şanslı olmayabilirdi. Kıpırdamadan durdu ve mümkün olduğunca sık nefes almaya çalıştı.

Sesler -ikisi de erkekti- kilisenin karşısından geliyordu ve birinin Père Clément'e ait olduğunu anlaması bir dakika sürdü. Hafifçe rahatladı; zamanlama tuhaf olsa bile burada olmaya hakkı vardı. Yanındaki adam kolaylıkla Direniş'in bir başka üyesi ya da Tanrı'yı aramaya gelmiş sorunlu bir cemaat üyesi olabilirdi.

Tam daha normal nefes almaya başlamıştı ki adam tekrar konuştu ve kadın bir alıp verdi. Adamın aksanı açıkça Alman aksanıydı. Kalbi güm güm atarak, ses çıkarmamaya dikkat ederek ilerledi. *Mantıklı bir açıklaması olmalıydı.*

Ama nihayet kütüphanenin yakınındaki bir sıranın kenarından bakıp kilisenin diğer tarafında Père Clément'i gördüğünde kanı . Yanındaki kişi onun yaşlarında, altın sarısı dalgalı saçları ve kırmızı yanakları olan bir adamdı.

Ve Nazi üniforması giyyordu.

Eva elini ağzına götürdü ve gölgelerin arasına çekildi. Ses çıkaramazdı; adamlar duyarsa işi biterdi. *Tabii bu buluşma masum değilse,* diye hatırlattı kendine. *Alman, Père Clément'i dini danışmana ihtiyacı olduğu için aramış olabilir. Belki de acele karar veriyorum.*

Ama konuşulanları anlamaya çalıştıkça iyimserliğinin son kırıntıları da yok oldu.

"Ayın on üçünde hareket edecekler," diyordu Alman alçak sesle, kelimeleri zar zor seçilebiliyordu.

"Planlanandan daha erken." Père Clément'in sesi daha netti. "Evet.

Ben de bu yüzden geldim. İsimlere ihtiyacım var."

"Sonra ne olacak?"

"Schröder ya da Krause'nin hafta başında ortaya çıkmasını bekliyoruz."

"Demek ."

"Şimdilik. Liste sende mi?" "İşte burada."

"geleni yapacağım."

Hışırtılar ve birkaç saniye sonra da ayak sesleri duydu. Birkaç santim daha geri çekildi, kendini duvara karşı görünmez kılmaya çalıştı ama sesler geri çekiliyor, kilisenin arkasına doğru ilerliyordu. Ana kapının açılıp kapandığını duyana kadar nefesini tuttu. Père Clément Alman'la birlikte çıkmış , çünkü geri dönen ayak sesleri yoktu. Kalbi hızla çarpan Eva, kütüphaneye geri dönüp kapıyı arkasından hızla kapatmadan önce iki dakika daha bekledi. Eğer Père Clément onu , sanki başından beri buradaymış gibi davranacaktı.

Küçük masaya otururken elleri titriyordu. Père Clément onlara ihanet mi ediyordu? Bir Nazi ile bilgi alışverişi mi yapıyordu? Konuşmayı kafasında tekrar canlandırdı ve ikisi arasındaki dostane tonu ve rahibin askerin bahsettiği Alman isimlerine olan aşinalığını tekrar duydu. Ve belli ki asker bir tür liste vermişti. Ama bu ne anlama geliyor olabilirdi? Père Clément anlamadığı bir tür uzun oyun mu oynuyordu? Yoksa her şeyi yanlış mı anlıyordu?

Tam o sırada kütüphanenin kapısından bir ses geldi ve nefesi kesildi. Kapı açıldığında kollarını ve başını masanın üzerine attı ve çalışmasının ortasında uyuyakalmış gibi yaptı. Hâlâ titriyor olmasına rağmen kendini uzun, yavaş nefesler almaya zorladı. bir varlık hissettiğinde, ellerinin hala kontrolsüzce titrediği gerçeğini maskeleyeceğini umarak hafif bir horlama numarası bile yaptı.

"Eva?" Père Clément yumuşak bir sesle konuştu. "Eva, uyanık mısın?"

Eva gözlerini sıkıca kapadı ve adamın için dua etti. Adam iç çekip anlaşılmaz bir şeyler mırıldanmadan önce birkaç saniye daha orada oyalandı, sonra ayak seslerinin geri çekildiğini ve kütüphane kapısının açıldığını duydu. Tam zamanında gözünü açtığında Père Clément'hâlâ rahip cübbesi içinde, geldiği gibi sessizce kiliseye geri döndüğünü gördü. Kapıyı kapattı ve onu tamamen karanlıkta bıraktı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Yirmi İkinci Bölüm

Eva şafak sökene kadar kıpırdamaya ya da kütüphaneden çıkmaya cesaret edemedi ve beklerken, yorgunluk onu sonunda insan kılığındaki canavarların kâbuslarıyla dolu garip bir yarı uykuya zorladı.

Nihayet sabah sekizi biraz geçte kendini dışarı attığında Père Clément'tan hiçbir iz yoktu ama pansiyona dönene kadar rahat bir nefes alamadı. Annesi hâlâ geceliği ve sabahlığıyla salonda sabah kahvaltısını yapıyordu ve Eva içeri girer girmez yorgun bir ifadeyle başını kaldırdı. "Her gece senin için endişeleniyorum," dedi selam verirken. "Ama sanırım senin için önemli değil, değil mi?"

Eva'nın başı çarpıyordu. "Mamusia, şu anda bunu yapamam. 1. Joseph'e gitmeliyim."

Annesi hemen neşelendi. "Joseph mi? Ne kadar güzel. Neden onu tekrar yemeğe davet etmiyorsun? Yakışıklı, genç ve bekâr..."

"Lütfen dur."

"Beni bu kadar kolay reddetme Eva. O iyi bir adam, iyi bir *aile* babası. Haftada bir kez beni kontrol etmeye geldiğini biliyor musun?"

Eva durdu ve ona baktı. "Ne yapıyormuş?"

Mamusia'nın göğsü gururla kabardı. "Ona kendi annesini hatırlattığımı söylüyor. Benimle kalıyor ve dua ediyor Eva, ki bu senin yaptığından daha fazla. Ondan bir şeyler öğrenebilirsin, biliyorsun. Harika bir damat olurdu."

"Mamusia, yeter!"

"Sadece onu düşünmelisin Eva. Bizim gibi biriyle birlikte olmalısın."

"Evet, Naziler de gençlerini farklı olanlara karşı bir araya gelmeye teşvik ederken böyle demiyor mu?" Eva çok ileri gittiğini biliyordu ama değildi. Annesi siyah ve beyazdan oluşan bir dünyada yaşıyordu ve Eva bu renklerin hiçbirinin gerçekte var olmadığını biliyordu; her şey griden oluşan bir spektrumdu.

Mamusia'nın gözleri kısıldı. "Beni kovmak kolay. Ama Joseph güvenilebileceğin biri. Buna nasıl sırtını dönebilirsin?"

Eva iç çekti. "Lütfen Mamusia, benim için çöpçatanlık yapmayı bırakmalısın."

Annesi kaşlarını çattı ama Eva on dakika sonra kıyafetlerini değiştirip yüzüne biraz su çarptıktan sonra yatak odasından çıktığında başka bir şey söylemedi. Sadece küçük, cesaretlendirici bir gülümsemeyle el salladı, belli ki Eva'nın tavsiyesini dinleyeceğini umuyordu.

Yine de Eva Joseph'i nerede bulacağından emin ve Père Clément'a da soramazdı. Kasabada dolaşp Faucon'u da soramazdı. Ama Madam Traversin acil bir durumda ona ulaşmanın bir yolunu bulabileceğini ve kesinlikle ona güvenilebileceğini fark etti. Bir yıldan uzun bir süredir sadece masum çocukları kurtarmak için hayatını tehlikeye atıyordu.

Yirmi dakika sonra çocuk evinin kapısını çaldı ve gümüş saçlı bakıcı neredeyse anında göründü, şüpheyle dışarı bakarken kapıyı sadece bir parça araladı. "Ne ?" diye tersledi.

"Benim, Eva Moreau." Bunca zaman sonra bile güvendiği insanların yanında takma adını kullanmak ona hâlâ samimiyetsiz geliyordu. Öte , eğer dün gece ona bir şey gösterdiyse, o da hiç kimseye güvenilemeyeceğiydi.

Madam Travers dudaklarını büzdü, düşündü ve sonra Eva'yı içeri almak için kapıyı daha geniş bir şekilde açtı. "Bu oldukça alışılmadık bir durum Matmazel Moreau. Geleceğinizden haberim yoktu."

"Çok üzgünüm, madam. Bu alışılmadık bir durum. Gérard Faucon'a ulaşmam gerekiyor ve bana yardım edip edemeyeceğinizi merak ediyordum."

Madam Travers, Eva'yı iki basamaklı merdivenlerden yukarı, yaşları üç ile sekiz arasında değişen on beş küçük çocuğun sessizce oynadığı salona götürürken hiçbir şey söylemedi. Yetkililerin hiçbir şey bulamadığı Şubat ayındaki baskınlardan sonra, Madam Travers ve diğerleri yeniden çocuk kabul etmeye başlamadan önce sadece iki hafta beklemişlerdi. Başka çocuk yoktu

Onları koyacak yeterli yer, emanet edecek yeterli insan yoktu. Onları izlerken Eva'nın iini bir hüzün dalgası kapladı.

"Matmazel Moreau," dedi Madam Travers ve Eva ona döndüğünde, yaşlı kadının çocuklara bakarken kendisini yakından izlediğini fark etti. İfadesi biraz yumuşamıştı ve Eva, farkında olmadığı bir tür geçtiğini . "Anladığım kadarıyla kasabada Faucon'la görüşmek isteyen birkaç genç bayan var ama-"

"Ne dedin? Hayır, öyle değil-" Eva durdu ve utanarak başını salladı. "Onunla acilen konuşmam gerekiyor ve nasıl konuşacağımı bilmiyorum."

Madam Travers bunu başını sallayarak kabul etmeden önce rahatsız edici derecede uzun bir süre daha ona baktı. "Neden Père Clément'e sormadınız?"

Eva sertçe yutkundu. Kulak misafiri olduğu konuşma lanetleyici görünse de, ya öyle değilse? Emin olana kadar rahip hakkında şüphe yaymak istemiyordu. Ona en azından bunu borçluydu. "Bu sabah Père Clément'ı göremedim, onun yerine size geldim. Lütfen, bu çok önemli."

Madam Travers dudaklarını büzdü ve bu isteği düşünüyor gibiydi. "Çocukların evrakları konusunda iyi iş çıkardınız," dedi sonunda. "Bize yardım etmek için çok risk aldınız. Neden?"

Eva bu sorunun aniden sorulması karşısında şaşırdı ama yine de düşündü. "Çünkü bu çocukların hiçbirisi gelenleri hak etmiyor. Onlara yardım etmek, tüm karanlığın ortasında bile dünyaya biraz ışık getirebileceğimi hissettiriyor."

"Ben de aynı şeyi hissediyorum." Madam Travers yavaşça başını salladı. ", Matmazel Moreau. Kasabanın kuzey ucundaki mavi ahırlı ve kırmızı güllü çiftlikte Faucon'u sorabilirsiniz. Sahipleri yeraltının dostları. Anladığım kadarıyla Faucon buradayken kalıyormuş. Chibottes caddesinden kuzeye doğru ilerlediğinizde yamaçta karşınıza çıkacak. Yardım etmek için ormanlara gitmek isteyen résistant'ların aylardır toplandığı yer ."

Eva başını salladı. Her gün bu kasaba ve etrafında dönen sırlar hakkında öğrenecek yeni bir şey vardı. "Teşekkür , Madam Travers."

"Teşekkür *ederim* Matmazel Moreau," diye cevap verdi Eva'nın gözlerinin içine bakarak. "Ve bu her neyle ilgiliyse, lütfen güvende kalın. Size ihtiyacımız var."

Eva'nın kasabanın kenarındaki toprak yoldan çiftliğe yürümesi kırk on beş dakika sürdü. Her iki yönde de kimse yanından geçmiyordu ve yamaçtaki ekin sıraları nihayet görüldüğünde Eva buranın neden saklanmak için iyi bir yer olduğunu anladı.

Çiftliğin arazisi, büyük bir taş ev, kırmızı gül ağaçlarıyla kaplı mavi bir ahır ve birkaç küçük, tarımsal görünümlü bina da dahil olmak üzere çeşitli doluydu. Birkaç adam sıraların arasında sessizce çalışıyordu ve o yaklaşırken başlarını kaldırıp baktılar. Hoş bir el salladı ve yürüyüp ana evin kapısını çalarken onların gözlerinin kendisine çevrildiğini hissetti.

Telefonu Eva'nın yaşlarında, uzun, siyah saçlı ve iri, kahverengi gözlü bir kadın açtı. Bronz teni hamdı, yanakları kızarmıştı. Eva'nın orada durduğunu görünce kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Peki sen kimsin?" diye sordu hemen.

"Ben Eva Moreau," dedi Eva duraksayarak, kaba selamlama karşısında hazırlıksız yakalanmıştı. Yürüyüşünden dolayı hâlâ biraz nefes nefese kalmıştı.

Eva'yı bir aşağı bir yukarı süzen kadının gözleri sertti. "Ee? Burada ne yapıyorsunuz? Halka satacak tahılımız yok. Yumurtamız da yok. Siz de herkes gibi kuyrukta beklemek zorundasınız."

"Buraya tahıl ya da yumurta için gelmedim, madam." Derin bir nefes aldı. "Faucon'u arıyorum."

Kadın küçük bir adım geri çekildi, ifadesi daha da soğuklaştı. "Şahinler mi? Korkarım yılın bu zamanında burada hiç kuşumuz yok. Belki de kuş gözlemciliğiniz başka bir yerde daha başarılı olabilir."

"Hayır, ben-"

"için teşekkürler." Ve böylece kapı Eva'nın suratına çarpıldı. Kapıyı tekrar çalmadan önce gözlerini kırıştırdı ama cevap gelmedi.

Sonunda Eva arkasını döndü ve orada çalışan adamlara Faucon'un nerede olduğunu bilip bilmediklerini sormak niyetiyle tarlalara doğru yöneldi.

gitmişti. Sanki tüm çiftlik aniden terk edilmiş, hayalet bir kasabaya dönüşmüştü.

Eva ahıra doğru yürüdü ve içeriye göz attı ama içerisi karanlık ve sessizdi, bir traktör ve birkaç tarım aleti saman balyalarının üzerinde nöbet tutuyordu. "Alo?" Eva seslendi ama tek cevap kendi .

Yenilmiş bir şekilde oradan ayrıldı ve omuzları çökmüş bir halde kasabaya doğru yürümeye başladı. Şimdi ne yapacaktı? Belki Madam Travers'e Faucon'la konuşması gerektiğine dair bir mesaj bırakabilirdi. Ama mesajın ona ulaşması ne kadar sürerdi? Bu arada Eva'nın hiçbir sorun yokmuş gibi kiliseye rapor vermeye devam etmesi gerekiyordu, çünkü aksini yapmak sadece şüphe uyandıracaktı.

Tam Madam Travers'nin evinin önünden geçiyordu ki, sokağın sağındaki gölgelerde bir hareket dikkatini çekti. Orada biri mi vardı? Gözlerini kısarak karanlığa baktı ve bir kişinin ortaya çıkmasını bekledi.

Sokağa kimse çıkmayınca, hayal gücünün ona oyun oynadığına kendini ikna etti. Ama aceleyle ilerlerken bir hareketlenme daha oldu ve tam zamanında döndüğünde üniformalı bir Alman'ın ara sokaklardan birinden sokağa çıktığını ve başını başka çevirdiğini gördü.

Sakin ol, dedi kendi kendine. Almanları her gün görüyorsun.

Sonra Alman ona doğru baktı ve gözleri bir saniye için buluştuğunda tanıdı. Kanı . Kilisede Père Clément ile konuşurken gördüğü adam olduğundan neredeyse emindi. Onu takip mi ediyordu? Ama delilikti, değil mi? Adamın dün gece onu görmediğinden ama Père Clément görmüştü. Ya Alman'a onların gizli konuşmalarına kulak misafiri olabileceğini söylediye?

Adımlarını hızlandırdı, kasları gerekirse Ree'ye dönmek için gerildi ama birkaç saniye sonra Alman başka bir ara sokağa saptı. Artık neredeyse koşuyordu, ama kasaba meydanına giden daha geniş rue Valadon'a döndüğünde Alman hiçbir yerde görünmüyordu. Onun kendisini takip ettiğini mi hayal etmişti? Belki de bir gece önce gördüğü adam bile değildi; kilisenin içi karanlıktı.

İçgüdüleri ona haklı olduğunu söylüyordu. Bir terslik vardı. Yönünü değiştirdi ve kasabada güvendiği diğer insanlardan birine yöneldi.

Eva birkaç dakika sonra içeri girdiğinde kitapçı boş görünüyordu, ama kapıdaki çan sesleri Madam Noiro'tyu uyardı, o da gülümseyerek dışarı fırladı

Eva'nın yüz ifadesini gördüğü anda yüzündeki ifade düştü.

"Canım?" diye sordu, hızla Eva'nın yanına gitti ve iki avucunu yanaklarına koydu. "Ne oldu? Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

Eva bir an için bocaladı. Onun burada ne işi vardı? Ne de olsa Père Clément, Madam Noirot'ya yakındı; ya o da ihanetin içindeyse? Sonra Eva etrafındaki güzel kitaplara baktı ve kendisini burada ilk karşılayan kadının geniş, endişeli gözlerine tekrar baktı ve içinde bir şeylerin kırıldığını hissetti. Eğer Madam Noirot'nun da kötü niyetleri varsa, artık hiçbir şeyin anlamı yoktu. Birine güvenmesi gerekiyordu ve Madam Noirot onun için en iyi seçenek gibi görünüyordu. "Dün gece kilisedeydim ve Père Clément'in bir Alman askeriyle konuşmasına kulak misafiri oldum."

Madam Noirot birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve ellerini Eva'nın yüzünden çekti. "Eee? Ne diyorlardı?"

"Yakında gelmesi beklenen bazı Almanlar hakkında bir şeyler. Ve bir liste. Sanırım Père Clément ona bir çeşit liste verdi. Oldukça şüpheli görünüyordu."

"Bir açıklaması olmalı." "Ya yoksa?"

Madam Noirot, Eva'nın ellerini sıkarken parmak eklemleri bembeyazdı. "Eva, aptalca bir şey yapma. Père Clément sana yardım etmekten başka bir şey yapmadı ve ben onun başkalarına yardım etmek için hayatını tehlikeye attığını da gördüm. Ona şüphe duymamayı borçluyuz."

Eva başını öne eğdi. "Biliyorum." Bu yüzden Madam Travers'e hiçbir şey söylememişti. Ama dehşete düşmüştü. "Faucon'a ulaşmaya çalışıyordum. O ne yapılacağını bilir."

"Ve ona güvenebileceğinden bu kadar emin misin?"

Eva başıyla onayladı. Aralarında bir geçmiş vardı ve o bu davaya yardım etmek için çok şey yapmıştı. "Evet, öyleyim."

"Yine de, bence önce Père Clément ile konuşmalısınız. Faucon'la konuştuktan sonra senin elinde değil, değil mi? Ve bazen yeraltı dünyası tüm gerçekleri öğrenmeden tepki verir. Onlar da korkuyorlar, biliyorsunuz ve korku her zaman kafaların net olmasını sağlamaz."

Eva yavaşça başını salladı. Madam Noirot haklıydı. Yine de dehşete kapılmıştı. Ya Père Clément ile konuşmak aslında kendi ölüm fermanını imzalamaksa? "Eğer bana bir şey olursa..."

"Faucon'un yanına gidip ona söyleyeceğim. Ben de annene göz kulak olacağım. Ama canım, korkacak bir şeyin olduğunu sanmıyorum."

"Umarım haklısındır," dedi Eva yumuşak bir sesle. "Her halükarda, bunun yapmam gereken bir şey olduğunu biliyorum." Ne de olsa zaten ödünç alınmış bir zamanda yaşıyordu. Temmuz'da Paris'te yakalandığından beri geçen her an, yaşamaması gereken bir andı. Ve buradaki hayatına bir amaç kazandıran da Père Clément olmuştu. Artık 1re'ye girip diri diri yanmamayı ummaktan başka yapacak bir şey yoktu.

"İyi şanslar canım," dedi Madam Noirot. "Senin için dua ediyor olacağım."

Eva kitapçıdan derin düşünceler içinde ayrıldı. Cesaretini kaybetmeden Père Clément ile yüzleşmesi gerekiyordu. Yapılacak tek şey kiliseye gidip onunla yüzleşmekti. En azından gün ortasında, içgüdüleri yanlış çıkarsa ona zarar vermesi daha tehlikeli olurdu. Kimi kandırıyordu ki? Eğer adam Almanlarla müttefikse, kadının sonu çoktan gelmişti. Bu düşünce garip bir şekilde kendini daha iyi hissetmesini sağladı, çünkü eğer durum böyleyse kaybedecek bir şeyi yoktu.

"Eva!" Gölgelerden gelen bir fısıltı onu aniden durdurdu.

Kiliseye doğru. Sesin geldiği yöne baktı ama orada kimse yoktu.

"Eva!" diye tekrar seslendi ve sonra Père Clément ara sokaktan sağına doğru adım attı, şapkasını yüzüne doğru indirmişti.

Kalbi durdu. Doğru, onunla konuşmak için yola çıkmıştı ama henüz hazır değildi. Ne düşüncelerini düzene sokmuştu ne de bir kaçış planı vardı. Gözleri bir o yana bir bu yana kaydı ve zaman kazanmak için gülümsemeye zorladı. "Père Clément, burada ne işiniz var?"

"Ben de sana aynısını sorabilirim Eva." Kaşlarını çatarak gölgelerin arasından çıktı. "Genelde günün bu saatinde kilisenin kütüphanesinde olurdum."

"Yapmam gereken bazı şeyler vardı."

Uzun ve sert bir şekilde ona baktı. "Dün gece kilisede beni duydun, değil mi?"

Eva yanaklarının ısındığını hissedebiliyordu. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Yüzünü dikkatle incelerken, yorgunluğunun altında gözlerinin hüznü baktığını fark etmekten kendini alamadı. "Henüz kimseye söylemedin mi?"

Tereddüt etti. "Hayır." Eğer ona zarar verecekse, bunu bilen başka herkesin de peşine düşecekti.

"Faucon'u , değil mi?" Başını öne eğdi. "Evet."

"İlk önce seni bulduğuma çok sevindim. Lütfen Eva, benimle gelmeni istiyorum.

Sana göstermek istediğim bir şey var."

Başını kaldırdı ve onun bakışlarıyla karşılaştı. "I..."

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Eva, Tanrı'ya yemin ederim ki sana zarar vermek niyetinde değilim." Kadın hâlâ , bir adım daha yaklaştı. "Eva, beni tanırsın. İncancımın yeminlerine asla ihanet etmem ve seni asla incitmem. Dün gece ne gördüğünü anlamam benim için çok önemli."

Derin bir nefes aldı. "Ama seni bir Nazi ile gördüm. Ona bir liste verdiğini gördüm." "Evet." Ona elini uzattı. "Lütfen Eva. Bana güvenmene ihtiyacım var."

Uzanıp elini tutmasına izin vermeden önce tereddüt etti. Adam haklıydı; onun Tanrı'ya karşı geleceğini düşünemiyordu. Ve eğer bir açıklama yapacaksa, bunu duymaya ihtiyacı vardı.

Onu sessizlik içinde gölgeli sokaktan aşağıya doğru götürdü. Ara sokaklardan geçip kasaba meydanından uzaklaştıkça, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

." Levant caddesinde keskin bir sağa saptı ve sonra kasabanın fırını olan Boulangerie de Levant'ın kapısından girdi. Sabahın bu geç saatinde karne kuyrukları ortadan kalkmış, raflar ve kasalar tertemiz olmuştu. Eva tezgâhın arkasındaki beyaz önlüklü, şişman, kır saçlı kadını tanıdı. Eva buraya hiç ekmek almaya gelmemiş, alışverişi Madam Barbier'ye bırakmış olsa da, haftada bir ya da iki kez kiliseden eve dönerken önünden geçtiği fırının sahibi Madam Trintignant ile selamlaşmaya alışmıştı.

İçeri girdiklerinde yaşlı kadın gülümseyerek başını kaldırdı. "Ah, Père Clément," dedi, bir Eva'ya bir de rahibe bakarak. "Ekmek arkada kabarıyor."

"Merci, madam." Père Clément öne ve kadını iki yanağından öptü. "Eva, seni Madam Trintignant ile tanıştırmak istiyorum. Madam, bu Matmazel Moreau."

"Elbette. Sizi kasabada görmüştüm. Sonunda sizinle tanışmak bir zevk," dedi Madam Trintignant, kibar gülümsemesinin ardındaki keskin ve değerlendirmeci bakışlarıyla. Tekrar rahibe baktı ve ekledi, "Ön kapıyı kilitleyeceğim ve gözümü dört açacağım."

"Merci." Père Clément, Eva'nın titreyen elini tekrar tuttu ve daha önce buraya birçok kez geldiğini gösteren bir rahatlıkla onu arkasına ve bir kapıdan geçirdi. Fırınlardan çıkan nemli ve sıcak bir mutfağa girdiler. Muhtemelen patates, yulaf, karabuğday ve hatta buğday kıtlığını gidermek için odun talaşı ile doldurulmuş düzinelerce somun tezgâhın üzerinde soğumaya bırakılmıştı ve pişen ekmeğin mayalı kokusu onları sarmıştı. Eva'nın midesi guruldadı; en son ne zaman yemek yediğini hatırlamıyordu.

"Père Clément, ne-?" Eva söze başladı ama bir depoya açılıyormuş gibi görünen arka kapıdan mükemmel ütülenmiş Alman üniforması giymiş bir adam çıkınca durdu. Keskin bir nefes çekti; onu hemen tanıdı. Dün gece Père Clément ile kilisede gördüğü Alman'dı bu, daha önce kendisini takip ettiğini düşündüğü adam. Bir çılgılık attı ve kaçmak için döndü ama Père Clément yolunu kesmek için hamle yaptı.

Onu nazıkçe bileklerinden yakaladı. "Eva, lütfen. Bu Erich. O bir arkadaş."

Eva çırpınmayı bıraktı ve dönüp kendisine gözlerini kırpmadan bakan Alman'a baktı. Düşündüğünden daha gençti, belki de kendisinden sadece bir ya da iki yaş büyüktü. Dalgalı saçları mutfağın ışıkları altında daha sarı görünüyordu ve gözleri koyu maviydi. Başka koşullar altında onu yakışıklı bulabilirdi. "Ama o bir Nazi."

Alman'ın yüz ifadesinde bir şeyler değişti. "Söz veriyorum, senin tarafındayım." Aksanı kalındı, kelimeleri ayran gibi kaplıyordu.

Gözlerini ona dikti. "Bu nasıl ? Almanya için savaşıyorsun!"

"Alman üniforması giyiyorum," diye nazikçe düzeltti. "Yine de özgürlük için savaştığımı düşünmek isterim."

Eva şaşkınlık içinde Père Clément'e baktı. Bu adamın söylediklerine nasıl güvenilebilirdi?

Père Clément, gözleri Eva'nın gözlerinden hiç ayrılmadan, "Eva, çocuk yurduna yapılan baskınlar konusunda bizi uyaran kişi o," diye nazikçe açıkladı. "Onun uyarıları düzinelercesini kurtarmamıza yardımcı oldu."

Dönüp şimdi o kadar da tehditkâr ve heybetli görünmeyen Alman'a baktı. "Bize neden yardım ediyorsun?"

"Çünkü ülkemin yaptığı şey yanlış. Führer'in topraklarımızı genişletmeye çalışması bir şeydir. Ama bize emredilen şeyler -çocuklara, Yahudilere, yaşlılara- barbarca." Père Clément'e ve sonra Eva'ya baktı. "Ben mükemmel değilim. Yine de iyi bir insan, iyi bir Katolik olmaya çalışıyorum. Père Clément'i yüzden aradım. Vicdanımı daha fazla görmezden gelemem."

"Bize yardım ettiğinizi öğrenirlerse..."

"Evet, derhal idam edilirim."

Eva, Père Clément'e dönmeden önce uzun bir süre ona baktı. "Faucon bilmiyor mu?"

"Hayır."

"Neden?" Ne de olsa Direniş'te yüksek mevkideydi ve Père Clément'in ona güvendiğini düşünüyordu.

"Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi," dedi Père Clément. "Erich bana geçen yıl geldi ve o zamandan beri kimliğini gizli tutuyorum."

"Peki neden şimdi söylüyorsun?"

"Çünkü bizi gördün. Ve sana güvendiğim için Eva. Senin de bana güvenmeni istiyorum. Erich'in kaçmak için belgelere ihtiyaç duyacağı bir gün gelecek ve senin hazır olmana ihtiyacım var."

Eva tekrar Erich'e döndü. Yakından bakıldığında, tüyler ürpertici üniforması içinde bile korkunç bir canavara benzemiyordu. O sadece bir adamdı ve Père Clément'in güvendiği bir adamdı. "Şubat ayında, bazı çocuk evlerine yapılan baskınlar konusunda bizi uyaran siz miydiniz?"

"Evet."

Eva, Oz'dan çıkmanın bir yolunu bulmayı hayal eden küçük Frania Kor'u düşündü. Bu Alman sayesinde küçük kız İsviçre'yulaşmış ve orada hayatta kalma şansı yakalamıştı. "Eğer Père Clément sana güveniyorsa, sanırım ben de güvenmeyi deneyebilirim."

Erich gülümsedi ve elini uzattı. "Peki o zaman, baştan başlayalım mı? Ben Erich."

Derin bir nefes aldı. Altındaki toprak kayıyormuş gibi hissetti. "Eva. Sizinle tanışmak bir zevk."

OceanofPDF.com

Yirmi Üçüncü Bölüm

Eva sonraki birkaç hafta boyunca Erich'i görmedi, ama bir şekilde onun orada olduğunu bilmek, rahibe bilgi verdiğini bilmek onu biraz rahatlattı, yine de bir Alman müttefik fikrine biraz zaman alıyordu. Birinin nereden önemli olmadığını hatırlatıyordu; erdem herkesin içinde yaşayabilirdi. Erich'in kendi hayatını tehlikeye atarak iyiliği bilmek Eva'da daha cesur olma isteği uyandırdı.

Haziran ayına gelindiğinde, Rower'ların hepsi muhteşem bir şekilde çiçek açmıştı ve Almanların Yahudileri saklandıkları her yerde köklerini kazımak için artan şevkleri sayesinde çocukların Rood'u yeniden toparlanmıştı. Almanların artan zorunlu çalışma talepleri nedeniyle Aurignon çevresindeki ormanlara ve tepelere her zamankinden daha fazla yetişkin akın ediyordu. Ocak ayında Almanlar çeyrek milyon Fransız'ı daha hizmete zorlamaya çalışmış, bunun sonucunda Şubat ayında 1920-1922 yılları arasında doğan erkeklerin Führer çalışmasını öngören bir Fransız yasası çıkarılmıştı. Nisan ayında 120.000 erkek daha askere çağrıldı. Sonuç, giderek artan sayıda erkeğin işgalcilerden bıkmaları ve nihayet savaşımaya hazır olmasıydı. Ormanda saklanan silahlı direnişçiler Fransa genelinde yüzlerden binlere, hatta belki de on binlere ulaştı. Bunu bilmek imkansızdı, çünkü silahlı *Maquis* gruplarını oluşturan *Maquisardlar*, gizli kalma konusunda uzmanlaşmışlardı ve her an harekete . Ve giderek artan bir şekilde Almanların karşısına şiddetle çıkıyorlardı. Rémy hâlâ dönmemişti ve Eva her geçen gün, patlayıcılar konusundaki uzmanlığıyla, olup biten tehlikeli şeylerin ön saflarında yer aldığı konusunda daha da endişeleniyordu. Père Clément ondan orada burada bahsedildiğini duymuştu; Tresnay yakınlarındaki bir tren yolunun bombalanmasında rol oynamıştı.

Riom'da bir polis karakoluna yapılan silah baskını... Ama Eva kendini bu haberlerden çok uzak hissediyordu. Yine de, her seferinde onun hâlâ hayatta olduğunu duymak derin bir teselli oldu.

Eva ve Geneviève güneşli bir sabah geç saatlere kadar yüz yeni işçi kaçağının evrakları üzerinde çalışıyorlardı ki, Père Clément kütüphanenin kapısında belirdi, ardından Joseph geldi. Her iki kadın da başını kaldırdı ve Geneviève ayağa fırladı.

"Gérard!" diye bağırdı, pembe yanaklarıyla ona doğru ilerledi ama Gérard ona bakmadı bile. Gözleri yavaşça ayağa kalkan Eva'daydı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Belgelerini hazırladığınız grubun hızlı hareket etmesi gerekiyor. Sağlayabileceğiniz her şeye derhal ihtiyacım var" dedi.

"Ne oldu?"

"Almanlar çok yaklaşıyor. Bulunmadan önce ormanın derinliklerine doğru ilerlemeleri gerekiyor ve ben de onlara yardım etmek istiyorum ama oradaki liderler henüz bana güvenmiyor. Fransa'nın farklı bir bölgesinden geliyorlar ve beni iyi tanımıyorlar. Eğer onlara belge götürürsem..."

"Belgelerimizi bir giriş yolu olarak mı kullanmak ?" Eva sordu.

Kaşlarını çattı. "Eva, onların hayatlarını kurtarmaya çalışıyorum. Lütfen bunu yapmama yardım et."

Père Clément'a baktı. O da hafifçe başını salladı. "Henüz bitirmeye yakın değiliz Gérard," dedi. "Özür dilerim."

Masayı kaplayan belge karmaşasına baktı. "Peki, neleri tamamladınız? Kimlik kartları?"

"Sadece birkaç düzine. Karnelerin çoğu bitmiş olmasına rağmen."

Joseph elini umursamazca salladı. "Karneler ıssızlığın ortasında pek işlerine yaramaz. Ama en azından bu da bir şeydir. Al, elinde ne varsa bana ver."

Bir şey Eva'nın tereddüt etmesine neden oldu. "Makilerle yaptığımız anlaşma bu değil. Bir kurye gönderiyorlar."

Yusuf bir adım daha yaklaştı ve Eva'nın çenesini nazikçe avucunun içine aldı. "Eva, bana güveniyorsun, değil mi?"

Onun gözlerine baktı ve on bir ay önce Sorbonne Kütüphanesi'nin merdivenlerinde durup kendisini kurtarması için uyanan genç adamı hemen gördü

aile. Suçluluk duygusu ve o zaman da şimdi de ondan şüphe ettiği için duyduğu pişmanlık içinde kabardı. "Tabii ki biliyorum."

"Bunu dışarıdaki dostlarımızı korumak için yapıyorum. Bunu anlıyor musunuz? Rémy de onların arasında olabilir." Hâlâ çenesine dokunuyor, hâlâ gözlerinin içine bakıyordu ve Eva oradaki acıyı görebildiğini biliyordu. "Bu belgeler konusunda bana güvenirseniz, söz veriyorum onu bulmak için elimden geleni yapacağım. Ama Eva, eğer Almanlar oraya benden önce ..." İkisi de cümlelerin tamamlanmasına gerek olmadığını biliyordu.

Geneviève, Eva'nın yanında, "Gérard, belki ben yardımcı olabilirim," diye konuştu. İkisine de endişeyle bakıyordu. "Sizinle gelmeme izin verin."

"Yalnız gitsem daha iyi olur."

"Ama sana bir şey olursa..."

"Olmayacak." Eva'ya geri döndü. "Kaybedecek zamanımız yok Eva. Ne olacak?"

Eva bir kez daha Père Clément ile bakıştı ve o da başını salladı. Eğer Rémy ormandaysa ve Almanlar makileri gözlerine kestirmişlerse, başka çare yoktu. Onları kurtarmak için elinden geleni yapmalıydı. Tamamlanmış karneleri ve belgeleri hızla bir yığın haline getirdi ve Joseph'e doğru itti. "Rémy'yi onu düşündüğümü söyleyeceğine söz ver."

Joseph kaşlarını çatı. "Eva, o geri gelemez. Ona orada ihtiyaç var."

"Lütfen, bana söz ver."

Başını sallamadan önce tereddüt etti. "Mesajınızı iletacağım." Ve sonra üzerinde çok uğraştıkları belgelerle, ağaçların arasında saklanmış, savaşmayı bekleyen adamların sahte isimlerinin ve gerçek yüzlerinin yazılı olduğu belgelerle birlikte gitti. Eva, Joseph'e hayatı pahasına güvenmesine, onun kendisini bir kez kurtarmaya çalıştığını ve bunu yine yapacağını bilmesine rağmen, içinde küçük bir kuşku hissetmekten kendini alamıyordu. Eğer yeterince dikkatli davranmazsa, yolculuğu sırasında yolu yanlış biriyle kesişirse, Direnişçilere kurtuluş getirmek yerine Almanlara bir ölüm listesi teslim edebilirdi. Ve bunda onun da parmağı olabilirdi.

"Doğru yaptın," dedi Père Clément, Eva'yı dikkatle izleyerek. "Öyle mi yaptım?" diye sordu.

"Yaşamı korumak için elimizden gelen tüm fırsatları değerlendirmeliyiz" dedi.

"Ama ya biri onu takip ediyorsa? Ya onları doğru yönlendiriyorsa?"

"Bence bu göze almamız gereken bir şans."

"Tüm bunların bir hiç olup olmadığını hiç merak etmiyor musunuz? Ya tüm yaptığımız kaçınılmaz olanı uzatmaksa? Ya onların yağ sürüyorsa?"

"Bir hayat kurtarıldığı sürece hiçbirisi boşuna değildir ve sen zaten yüzlercesini kurtardın." Nazikçe gülümsedi. "Gerisine gelince Eva, Tanrı'ya güvenmeli ve sana bir işaret göndermesini beklemelisin. Ben çoğu zaman en karanlık anlarımda onun yanımda olduğunu gördüm."

Ama Père Clément gitmek için döndüğünde, Eva kendini pek iyi hissetmiyordu. Aslında Aurignon'un etrafındaki ağın her geçen gün daha da sıklaştığını hissediyordu. Almanlar makilerin ormanda nerede saklandıklarını biliyorlarsa ve mülteci çocuklar hakkında birden fazla kez uyarılmışlarsa, onun hakkında bir şey bilmediklerini kim söyleyebilirdi? Çalışmak için tekrar yerine oturduğunda titredi.

"Gérard ile aranızda bir şey mi var?" Geneviève birkaç saniye sonra sordu. Eva sıkıntılı düşünceleri arasında diğer kadının orada olduğunu neredeyse unutmuştu. Şimdi başını kaldırıp baktığında, Gérard'ın Joseph'in kullandığı isim olduğunu hatırlaması bir saniyesini aldı. Kasabada kimse ona Faucon'dan başka bir isimle hitap etmiyordu.

"Hayır, tabii ki ," dedi Eva. Eva, Geneviève'in yüzündeki kederli ifadeden ve yanaklarında hâlâ belirgin olan sıcaklıktan birden neler olduğunu anladı. "Geneviève, Gérard'la *aranızda* bir şey mi var?"

Geneviève yere baktı ve birkaç saniye sonra başını salladı. "Evet, ama sanırım sana karşı bir şeyler hissediyor. Seninle özel bir sıcaklıkla konuşuyor," diye mırıldandı Geneviève. "Ve yalnız kaldığımızda sık sık senden bahsediyor."

"Geneviève, onu uzun zamandır tanıyorum. Biz eski arkadaşız, daha fazlası değil."

"Senin için çok endişeli görünüyor..."

"Geneviève, orada hiçbir şey yok. Söz veriyorum. Sen ve Gérard işin içinde misiniz?" Diğer kadının allığı kızıla dönüştü. "Birkaç kez çıktık." "Randevular mı?" Eva kıskandığından değildi. Sadece, Gérard'la birlikte Diğer kadın -ya da Joseph- zamanı bulduğunda. "Ne zaman?"

"Bazen gece geç saatlerde buluşuyoruz. Arazideki ahırda kaldığı bir çatı katı var. Çok özel bir yer; aile orayı sadece depo olarak kullanıyor. Pek bir şey gibi görünmediğini biliyorum ama aslında oldukça romantik."

Eva sadece başını salladı. birinin karanlığın ortasında mutluluğu bulmasına sevinmesi gerekiyordu ama nedense bu durum Rémy'nin çok uzakta olduğu gerçeğini daha da belirginleştiriyordu.

"Bana kızgın , değil mi?" Eva bir şey söylemeyince Geneviève sordu. "Sana söylemek istedim ama Gérard bunu bir sır olarak saklamamı istedi."

"Hayır, lne. Senin adına sevindim." Eva zorla gülümsedi.

"Güzel." Geneviève ikna olmuş görünmüyordu. "zamanlarda güvenebileceğin birinin olması çok güzel."

"sahip olmanız iyi bir şey."

"Hayır Eva, seni kastetmişim." Geneviève onun başını kaldırmasını bekledi. "birinin olması güzel bir şey demek istedim."

Bu kez Eva'nın gülümsemesi gerçektir. "Ben de aynı şekilde hissediyorum, Geneviève. Burada olmana çok sevindim."

Saatlerce sessizce çalıştılar ve öğleden sonra Geneviève ara verip veremeyeceğini sorduğunda Eva başıyla onayladı. "Faucon'u görmeye mi gidiyorsun?"

Kızardı ve kaçırıldı. "Her ihtimale karşı buluştuğumuz yerde olmak istiyorum. Ormana gidip dönmesi ne kadar sürer bilmiyorum ama eve dönebilirse teselliye ihtiyacı olabilir."

"Sana sahip olduğu için çok şanslı, Geneviève. Lütfen, güvende ol."

Geneviève mırıldanarak teşekkür etti ve Eva iç çekerek karne yığınının geri döndü.

Hafta sonunda Joseph iyi haberlerle geri döndü: makilere zamanında ulaşmıştı ve lider hâlâ ona tam olarak güvenmiyor gibi görünse de, belgeleri minnettarlıkla kabul etmiş ve harekete geçmeyi kabul etmişti.

Ama Joseph Eva'ya Rémy'nin orada olmadığını ve nereye gittiğini bilmediğini söyledi. Eva onu son gördüğünden bu yana neredeyse dört ay geçmişti ve hala onu düşünüp düşünmediğini ya da başka bir kasabaya yerleşip yerleşmediğini merak ediyordu

Bir yerlerde, belki de Almanlarla savaşmasına yardım edecek başka bir kadın bile bulmuştu, Katolik bir kadın, din ve aile bağılılığı yüzünden onu kendinden uzaklaştırmayacak bir kadın. Eğer onu kaybettiye, tek suçlusu kendisiydi.

Tanrı'ya güvenmeli ve size bir işaret göndermesini beklemelisiniz. Père Clément'in sözleri kulaklarında çınlamaya devam ediyordu ama Tanrı'nın onun gibi birini ikinci kez düşünecek zamanı olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Nasıl hissettiğini asla bilemeyecek, asla geri gelmeyecek bir adamı sevdiğini çok geç fark eden bir kadının endişelenmesinden çok daha önemli şeyler vardı.

Beş hafta sonra Eva gizli odada tek başına, ertesi gün İsviçre sınırından geçirilecek sekiz çocuğun kimlik belgelerini hazırlıyordu. Yardım ettikleri 231. çocuğun kaydını başlatmak için kitabın 233. sayfasına geldiğinde kalbi yerinden gibi oldu. Sayfada *bir* nokta vardı - yarısından fazlası

-Oraya kendisinin koymadığından emindi. Ve o sayfanın bir parçası olduğunu biliyordu.

Kendi sıralamasının *-bir, bir, iki, üç, beş, sekiz, on üç, yirmi bir, otuz dört, elli beş, seksen dokuz, yüz kırk dört, iki yüz otuz üç-* o kadar tanıdık sayıları vardı ki uykusunda bile ezbere söyleyebilirdi.

Elleri sayfanın üzerinde donmuş bir halde bakakaldı. *Traube*'yi heceleleyen noktalar otuz dördüncü sayfada sona ermişti ve birkaç çocuk isminin harflerini oluşturan noktalar ve kendi geriye doğru sıralamasından bir üçgen olmasına rağmen, bu işaretler birinci paragrafta sona ermişti. Bu sayfaya kim bir nokta daha eklemiş olabilirdi? Bir hata mıydı? Fark etmediği bir mürekkep damlası mı? Yoksa Rémy ona fark ettirmeden kitaba başka bir mesaj mı bırakmıştı? Elleri titreyerek ilk sayfaya geri döndü ve yepyeni ikinci bir yıldız buldu. İlk yıldız *-Le'deki e'nin üzerindeki- ve l'Avent'teki v'nin üzerindeki* nokta tanıdıktı ama birkaç satır aşağıdaki *Jean'deki J'nin üzerindeki* yıldız ve hemen yanındaki aynı kelimedeki *e'nin üzerindeki* nokta tanıdık değildi.

Nabızı hızla atarken ikinci sayfaya geçti ve üzerinde yeni bir nokta buldu ve bir sonraki sayfanın ikinci satırında *de'deki e'nin* üzerinde yeni bir nokta daha vardı. Artık ezbere bildiği sırayla G10 sayfasına kadar sayfaları çevirdi ve her yeni noktanın altındaki harfi not ettiğinde mesaj açıktı.

Je reviendrai à toi. Sana döneceğim.

Gözyaşlarıyla bulanıklaşmış gözlerle baktı. Ne de olsa Rémy onun için bir söz bırakmıştı, bir söz, geri döneceğine dair bir yemin.

Bu tam da Père Clément'in onu teşvik ettiği türden bir işaretti. Ve şimdi, önünde siyah beyaz bir şekilde dururken, inanmıştı. baktı, gözlerini kapadı ve mırıldandı, "Teşekkürler Tanrım. İşaret için teşekkür ederim. Ve lütfen, lütfen onu bana geri getir."

OceanofPDF.com

Yirmi Dördüncü Bölüm

Mayıs 2005

Hakkım sabah 11'i biraz geçe Berlin'e iniyor. Yorgun olmalıyım. -Florida'daki evime döndüğümde saat daha sabahın on beşiydi ve uçakta uyuyakalmıştım ama on yıllardır ilk kez Avrupa'da olmak bana garip bir şey yapıyor. Kendimi yeniden genç hissediyorum ve pencereden dışarı, Amerika'dakilerden daha kapalı ve daha sağlam olan havaalanı araçlarına bakarken, yıllardır aklıma gelmeyen bir filmde bir replik mırıldanmadan : "İçimde artık Kansas'ta olmadığımıza dair bir his var."

sözler bana onu son gördüğümde altı yaşında olan küçük bir kızı hatırlatıyor; gerçek adını -Francia *Kor*- Kayıp İsimler Kitabı'nın 147. sayfasına kaydettiğim çocuğu. Acaba Fransa'ya geri dönebildi mi, ailesi eve dönebildi mi, çok sevdiği kitaptan uyarlanan filmi görebildi mi? Hangi çocukların hayatta kaldığını ya da ailelerini yeniden bulduğunu bilmemek altmış yıldır içimde bir burukluk yaratıyor ve şimdi gözyaşlarım taşıyor. Islak yanaklarımı silmek için çantamdan bir mendil çıkarıyorum.

koltukta oturan kadın, hoşbeş etme girişimime rağmen Sağ boyunca hiç konuşmadı, bana garip bir bakış attı ve sanki kederim bulaşıcı olabilirmiş gibi birkaç santim uzaklaştı.

Uçaktan inip Berlin'in kalabalık havaalanına girdiğimizde, bir kalabalığın içine sürükleniyorum. Etrafımda insanlar birbirleriyle Almanca konuşuyor ve kendime Hitler'in çoktan öldüğünü hatırlatmak zorunda kalıyorum. Kötülük artık burada yaşamıyor; burası sadece bir yer ve etrafımdaki insanlar da sadece insan. Zaten hikayenin özü de bu değil mi? Bir insanı diline ya da yaşadığı yere göre yargılayamazsınız.

Her ne kadar her yeni nesil bu dersi kendisi için öğrenmekte ısrar ediyor gibi görünse de. Yıllar boyunca yüzünü hem unutmak hem de hatırlamak için umutsuzca çabaladığım Erich'i tekrar tekrar düşünüyorum ve gözlerim beklenmedik yaşlarla doluyor. Tökezliyorum ve beni yakalayan adam genç, sarışın ve delici mavi gözlere sahip.

Almanca bir şeyler söylüyor ve ben kendime rağmen, bitmesinin üzerinden altmış yıl geçmiş olmasına rağmen, kalbim küt küt atmaya başlıyor. Ürkmüş görünüyor ve ben ayaklarımın üzerinde sabit durur durmaz uzaklaşıyor.

"*Danke!*" sesleniyorum ama artık çok geç; çoktan gitmiş.

Pasaport kontrolünde ve döviz bozdurma penceresinde mutlu bir şekilde kısa bir süre durduktan sonra, taksi kuyruğuna giriyorum ve birkaç dakika sonra bekleyen bir taksiye adım atıyorum. Şoför Almanca bir şeyler soruyor ve yine yoğun bir huzursuzluk hissini yutmak zorunda kalıyorum.

"Üzgünüm ama Almanca bilmiyorum," diyorum kapıyı arkamdan kapatırken.

"Ah, İngilizce."

"Evet."

"Bagajınızın nerede olduğunu soruyordum." Aksanı kalın ama iletişim kurabildiğimiz için rahatladım. Benden belki on yaş daha genç ve bana rahmetli kocam Louis'i hatırlatan tıraşı var.

"Sadece bu gece çantasını getirdim." Yanımdaki koltuğun üzerinde duran çantayı işaret ediyorum. "Fazla kalmayacağım."

"Sizi otelinize götüreyim mi?"

"Aslında bir kütüphaneye gidiyorum, Zentral- und Landesbibliothek." Çantamdan bir kağıt parçası çıkardım ve adresi yüksek sesle okudum.

Başını sallıyor ve kaldırımdan uzaklaştıktan sonra dikiz aynasından bana bakıyor. "Peki seni Berlin'e getiren nedir?"

Soruyu düşündüm. "Sanırım eski bir dostu görmek için olduğunu söyleyebilirsin."

Berlin modern ve hareketli, hayal ettiğimden çok daha güzel. Savaşın son günlerinde tıpkı Fransa gibi paramparça olduğunu biliyorum.

gençleşmeye hayret ediyorum. İnsan altmış yıl önce şehrin bir enkaz olduğunu asla bilemezdi. Aurignon'un şimdi nasıl görüldüğünü, onun da yeniden inşa edilip edilmediğini, eski yaralardan herhangi birinin kalıp kalmadığını merak ediyorum. Peki ya Père Clément'in kilisesi? Hâlâ ayakta mı?

Otuz dakika sonra taksi kütüphanenin önünde durduğunda duygusal olarak tükenmişim. Ama Kayıp İsimler Kitabı'nın siren şarkısı giderek güçleniyor ve anıların dalga dalga gelmesini durduracak gücüm yok.

"Arkadaşınla iyi eğlenceler," diyor şoför neşeyle, ben ona birkaç kağıt para uzattıktan ve o da arka koltuktan inmeme yardım ettikten sonra. Taksi uzaklaşırken nihayet kütüphaneye dönüyorum, kalbim güm güm atıyor.

Devasa ve birbirinin aynısı yüzlerce pencereyle kaplı bu bina modern ve köşeli olsa da, bana Paris'teki Mazarine Kütüphanesi'ni hatırlatan bir yanı var. Kaç kez o merdivenlerde durup hiç gelmeyecek bir geleceği beklediğimi çıkarmaya çalışıyorum. Ama tabii ki unutmak mümkün değil. Anılar her . Yavaşça ön kapıya çıkıyorum ve kapıyı çekip açıyorum.

İçeride, gözlerim loş ışığa alışırken derin bir nefes alıyorum. Buraya hiç gelmemiş olmama rağmen buranın bu kadar tanıdık gelmesi inanılmaz. Kitaplara bir kez aşık olduğunuzda, onların varlığı sizi her yerde evinizde hissettirebilir, ait olmamanız gereken yerlerde bile. Uzun giriş holünün sonundaki masaya doğru yürüyorum ve orada oturan genç kadın gülümseyerek başını kaldırıyor.

"*Guten Tag, gnädige Frau,*" diyor. "*Yardımcı olabilir miyim?*"

Başımı sallıyorum. "Özür dilerim ama İngilizce biliyor musunuz?"

Alnı kırışıyor. "İngilizcem pek iyi değil."

"*Français?*" Ana dilimi konuşmayalı uzun olmasına rağmen soruyorum. "Um, *französisch?*"

Yüzü aydınlanıyor. "*Oui,*" diyor. "*Je parle un peu français. Puis-je vous aider?*"

Kısa bir süre önce halkımı haritadan silmeye çalışan bir ülkede, Almanya'da Fransızca konuşuyor olmak ne kadar tuhaf diye düşünüyorum. Ona Fransızca olarak Otto Kühn'ü görmeye geldiğimi söylüyorum ve kendi sesimdeki titremeyi duyunca şaşıyorum.

"*Kesinlikle.*" Telefonuna uzanıyor ve onu görmeye kimin geldiğini söyleyip söyleyemeyeceğini soruyor.

Derin bir nefes alıyorum. Birdenbire sanki her şey bu ana doğru ilerliyormuş gibi hissediyorum. "*Je suis...*" Tereddüt ediyorum, çünkü kim olduğum önemli değil. Önemli olan ne yapmak için burada olduğum. Bunun yerine ona sadece kitap için burada olduğumu söylüyorum.

Başını yana eğiyor. "*Le livre*, madam?"

"*Oui*." Dünya dönmeyi bırakmış gibi görünüyor. "Buraya," diyorum Fransızca, "Kayıp İsimler Kitabı için geldim."

OceanofPDF.com

Yirmi Beşinci Bölüm

Ocak 1944

Ocak 1944'e gelindiğinde Aurignon'a karanlık çökmüştü ve Rémy hâlâ dönmemişti. Kış soğuktu, Eva'nın hatırlayabildiği en soğuk kışlardan biriydi ve sıkıntısı çekiliyordu. Müttefiklerin Berlin'i yoğun bir şekilde bombalaması ve Kızıl Ordu'nun Polonya'ya girerek Almanları doğudan geri püskürtmesiyle Almanya artık kayıplar veriyordu. Durum onlar için kötüleştikçe, öfkelerini daha çok Fransızlardan çıkarıyor gibiydiler. Burada, orta Fransa'nın güneydoğusundaki dağlarda, hiçbir zaman yeterli yakıt, yeterli ısı ve yeterli yiyecek yoktu. Madam Barbier'yi besleyen çiftçi bile ortadan kaybolmuştu, yani pansiyonda ara sıra verilen kızarmış tavuk ziyafetleri de çoktan sona ermişti. Eva'nın yeraltında tanıdığı insanların çoğu her ay tayınlarının bir kısmını çocuk evlerinde kalanların dağları aşarak yapacakları yolculuk için beslenmelerine ayırıyordu ve bu da hepsinin bir deri bir kemik kaldığı anlamına geliyordu. Eva bazen aynaya bakıyor ve kendi daralan yüzünün keskin hatlarını güçlükle tanıyordu.

Aralık ayı başlarında, Hanuka Bayramı başlamadan hemen önce, Fransız polisi Joseph'i bir cep dolusu sahte karneyle tutuklamış ve Almanlara teslim etmişti, ama bir şekilde -belki de Père Clément Vichy'ye gidip Alman yüksek komutanlığına yalvardığı için- serbest bırakılmıştı. Joseph, Aurignon'a döndüğünde kırık kolunun alçıya alındığını, Almanların onun Direniş'e katıldığını fark etmediklerini, karaborsada sahte karne sattığını düşündükleri için tutuklandıklarını söyledi. O da

Onların hatasına oynamayı başarmış, bu da ona iki haftalık bir hapis cezası ve bir daha yakalanırsa cezasının çok daha ağır olacağına dair bir uyarı kazandırmıştı. Bir akşam Eva ve Mamusia ile yemek yerken, "Yahudi olduğumu anlasalardı ne olurdu bir düşünsene," dedi, gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu.

Ama karanlığın içinde neşe de vardı. Geneviève ve Joseph, Almanlarla olan yakın temasından sonra daha ciddi bir ilişki kurmuşlardı ama Eva'nın bildiği kadarıyla Joseph ona henüz gerçek adını söylememişti. Yine de bir isim sadece sözcüklerden ibaretti, Eva'nın çok iyi öğrendiği bir şeydi bu. Birbirlerini gerçekten seviyor gibiydiler ve Joseph'in Aurignon'da olduğu geceler, Geneviève her zaman gözlerinde yıldızlarla gizli kütüphaneden erken ayrılır, geceyi onunla birlikte eski ahırın çatı katında, yün battaniyelerin altında geçirirdi.

"Sence bir gün bana evlenme teklif edecek mi?" diye sordu Eva'ya utangaç bir şekilde bir gün. "Bazen çiçek açmış kiraz ağaçlarıyla bembeyaz olmuş bir patikadan ona doğru yürüdüğümü, elimde bir buket zambak taşıdığımı hayal ediyorum. Rüya her zaman ona ulaşamadan bitiyor ama uyandığımda bunun mümkün olduğunu hissediyorum. Belki savaş bittiğinde evlenme teklif eder."

"Belki," diye gülümseyerek kabul etti Eva, ama Geneviève'in kendini kandırıp kandırmadığını merak ediyordu. Sanki savaş hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu ama ya gidişat ? O, Mamusia ve Madam Barbier'nin bazen pansiyonda dinledikleri yasaklı BBC radyo yayınlarına göre, Almanya Atlantik Savaşı'nı kaybetmiş görünüyordu ve hem doğudan hem de batıdan geri püskürtülüyordu. Fransa'nın her şeye rağmen kurtulması mümkün müydü? Rémy ona geri dönebilir miydi? Eva bazen onun da içinde olduğu bir geleceği ve babasının da Auschwitz'den döndüğü bir geleceği hayal etmesine izin veriyordu. Ama Tatuş'un bu kadar uzun süre hayatta kaldığını hayal ederek kendini kandırdığını biliyordu ve Rémy'yle birlikte bir yaşam düşüncesinin de aynı derecede gerçek dışı olup olmadığını merak ediyordu.

Ayın son Cumartesi günü, Eva ve Geneviève öğleden sonra Aurignon yakınlarındaki ormanlarda, küçük sahtecilik bürolarının yetişebileceğinden daha hızlı bir şekilde güçlenen ve sayıları artan Maquis grubu için bir grup evrak üzerinde çalışıyorlardı. Her zamankinden daha fazla çocuk vardı, neredeyse kırk tanesi kasabanın farklı evlerinde saklanıyordu, çoğu

Paris'ten gelenlerin hepsi, hava Alpler'i geçecek kadar ısınana kadar burada sıkışıp kalmışlardı. Eva henüz evraklarını hazırlamaya başlamamıştı çünkü ayrılmalarına daha çok zaman vardı.

"Savaştan önceki hayatını hiç düşündün mü?" Geneviève sessizliği bozarak sessizce sordu. Genç, siyah saçlı bir adam için kimlik kartı üzerinde çalışıyordu ve Eva'ya baktığında perişan görünüyordu.

Eva bir süre durakladıktan sonra, "Bazen," dedi. "Yine de acı verici, değil mi? Bir zamanlar sahip olduklarımızı düşünmek."

"Ve ne ." Geneviève adamın resmine hafifçe dokundu. "Bu adam kardeşime çok benziyor."

"Bir kardeşin olduğunu bilmiyordum."

"Bir ikiz." Gülümsemesi yumuşak ve hüzünlüydü. "Jean-Luc. Birbirimizi deli ederdik ama o benim de en iyi arkadaşımdı. Orduya çağrıldı ve Mayıs 1940'ta cepheye öldü. Hiç şansı olmadı."

"Çok üzgünüm, Geneviève."

"Ondan sonra her şey dağıldı. Annem teselli bulamıyordu. Babam içmeye başladı. Aynı çatı altında yaşamamıza rağmen birbirimizden gittikçe . Bir gün eve geldiğimde annemi mutfakta ölü bulduğumda neredeyse hiç konuşmuyorduk. Doktor stresten ya da kırık bir kalpten olabileceğini söyledi. Babam da bundan bir ay sonra felç geçirerek öldü."

Eva elini ağzına götürdü. "Geneviève, bilmiyordum. Çok özür dilerim."

Sempatiiyi elinin tersiyle itti. "Bazen, yaptığımız işi bırakıp bir yerlere gitmek ve sıradan, basit bir hayat yaşamak istediğimde, onları düşünüyorum - Jean-Luc, annem, babam - ve duramayacağımı biliyorum. Eğer Almanlar gelmemiş olsaydı, Eva, kardeşim evde babamızla birlikte çiftliğimize bakıyor olacaktı ve annem mutfakta ekmek pişiriyor ve ona ne zaman torun vereceğim konusunda endişeleniyor olacaktı. Belki de çoktan çocuklarım olurdu ve onları geceleri, tıpkı küçük bir kızken her gece bana söylediği gibi 'Au Clair de la Lune' şarkısını söyleyerek uyuturdum. Almanlar zaten pek çok insandan çok şey aldılar. Kurtarabildiklerimizi kurtarmalıyız - çünkü sevdiklerimizi kurtaramadık."

Bu, Geneviève'in burada bulunma nedenleri hakkında söylediği en fazla şeydi ve Eva . Diğer kadının da benzer kayıplar yaşadığını hiç bilmiyordu. "Ben de babamı kurtaramadım," diye itiraf etti. "Almanlar tarafından götürüldü."

"Biliyorum," dedi Geneviève. Eva ona baktığında ekledi: "Gérard bundan bahsetti. Ama onu kurtarmakta başarısız olmadın Eva. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

Eva omuz silkti, ancak Joseph'in yaşadığı trajediyi Geneviève ile bu kadar kolay paylaşmasından biraz rahatsız olmuştu. "Onu yeraltına inmeye ikna etmek için daha çok uğraşsaydım... Gözlerim daha açık olsaydı..."

"Ben de geçmişle ilgili aynı şeyleri hissediyorum. Yine de kendimizi suçlayamayız. Sadece aynı şeylerin başkalarının başına gelmesini engelleme sorumluluğunu üstlenebiliriz."

"Sence bir fark yaratıyor muyuz?" Eva uzun bir aradan sonra sordu. "Bazen anlamlı bir direnişin parçası olduğumuzu hissetmek hâlâ zor. Bu duvarların dışında koca bir dünya olduğunu unuttuğum günler oluyor."

Ancak bir gün sonra her şey değişti. Eva akşam eve gitmek için küçük kütüphaneyi temizliyordu - pulları ve mürekkepleri saklıyor, boş ve sahte belgeleri içi boşaltılmış bir sözlüğün içine gizliyor, Kayıp İsimler Kitabı'nı raftaki mütevazı yerine yerleştiriyordu - Père Clément kapıda belirindiğinde yüzü solgundu.

"Geneviève seninle mi?" diye sordu.

"Hayır, o gece için çoktan gitti. Her şey mi, Père Clément?" "Korkarım değil, Eva. Benimle gel."

Sessizlik içinde onu boş kilisede, mihrabın arkasındaki küçük odasına takip etti. Onu içeri soktuğunda, Erich'in ciddi bir ifadeyle bir sandalyede onu beklediğini gördü.

"Bu-?" diye sordu ve sonra hemen durdu. Rémy'yi soracaktı ama Erich'in onu tanıyıp tanımadığını bilmiyordu ve Erich müttefik olduğunu kanıtlamış olsa bile Rémy'yi bir Alman'a vermek istemiyordu. Ayrıca bu soru aptalcaydı. Ona bir şey olursa bundan haberi olur muydu? Belki de onu en son görmesinin üzerinden neredeyse bir yıl geçmesine rağmen hâlâ zihninin bu kadar büyük bir bölümünü işgal etmesi saçmaydı.

düşüncelerini, kalbini. Ama sürekli onu düşünüyor, onun için endişeleniyor, en karanlık gecelerde öldüğünü bilip bilmeyeceğini merak ediyordu. Père Clément'e dönüp baktığında, onun tam olarak ne söylemek üzere olduğunu anladığını hemen fark etti.

"Hayır Eva, bildiğim kadarıyla eski dostumuz tek başına," dedi Père Clément hızla, Erich'in yanındaki sandalyeyi işaret ederek. "Lütfen bize katılın." Rahip masasının arkasına otururken Eva'nın tedirginliği giderek artıyordu.

"Eva, endişeliyiz," dedi Alman hemen. Onu son gördüğünde olduğu gibi üniformasızdı ve aksanı olmasa onlardan biri, bir arkadaş, bir komşu bile olabilirdi. "Üstlerimin ağınıza sızmaya çok yakın olduğuna inanıyorum."

"Ne? Neden düşünüyorsun?"

"Ellerinde bazı isimler var -bildiğim kadarıyla ne senin ne de Père Clément'in- ama tutuklamaların yakın olduğuna inanıyorum." Erich ve Père Clément birbirlerine baktılar. "Kimin konuştuğunu bilmiyorum Eva, ama çocuklar tehlikede."

"Çocuklar mı? ?"

"Hepsi." Erich devam etmeden önce kelimeler üçünün arasında keskin ve korkutucu bir şekilde duruyordu. "Şu anda kasabada çocukların tutulduğu on altı evin ve kırsaldaki yedi çiftliğin adresleri ellerinde. Baskınlar yarından sonraki gün başlayabilir. Ellerinde *isimler* var Eva. Çocukların isimleri, onlara yardım edenlerin isimleri. Bu yüzden onları mümkün olduğunca çabuk götürmeliyiz. Sanırım her şey bitti Eva."

Eva ona bakarken başı döndü. "Bitti mi?"

"Hepsi. Bir şekilde hücreniz ele geçirilmiş."

İnançsızlıkla Père Clément'e bakmak için döndü - Erich yanıliyordu. Ama rahip ciddiyetle başını sallıyordu. "Ne yapacağız?" diye sordu.

"Çocuklar ve bakıcıları için derhal belgeleri hazırlamaya başlamanızı istiyorum."

"Elbette." Eva durakladı, şaşkındı. "Geneviève ve ben son iki haftadır sadece makiler üzerinde çalışıyoruz. Çocuklardan hiçbirinin evraklarını tamamlamadık." Sonra bir elini ağzına götürdü. "Tanrım, Geneviève. Biri onu uyarmalı. Eğer açığa çıktıysak..."

"Ben giderim," dedi Père Clément.

"Peki ya annem?"

"Kimsenin onu bildiğini düşünmek için bir neden yok. Faucon'un yerini tespit eder etmez, ona göz kulak olması için birini göndermesini isteyeceğim. Yine de sana burada ihtiyacımız var Eva. Kaybedecek zamanımız yok."

Eva başını salladı, kalbi hızla çarpıyordu. "Peki sonra ne olacak? Belgeleri tamamladıktan sonra ne yapacağız?"

"Sanırım dağılma vaktimiz geldi. Annenizin ve sizin ihtiyaç duyabileceğiniz destekleyici belgeler üzerinde de çalışın. Sonunda İsviçre'ye gitme isteğine kavuşacak."

"Ya sen?"

Père Clément'in gözleri hüznü, gülümsemesi acımasızdı. "Burada kalacağım ve geleni yapacağım.

Artık her şey Tanrı'nın ellerinde."

Geneviève kiliseye hiç gelmedi ve Père Clément kısa bir süre sonra Eva'ya onu bulamadığını söylemek için geri döndü; sokağa çıkma yasağı geçmiş olmasına rağmen evinde değildi. Père Clément, Faucon'u da bulamadığını söylediğinde Eva biraz rahat nefes aldı; kesinlikle ikisi birlikteydi. Evet, Geneviève'in yokluğu o gece bütün işi Eva'ya bırakacaktı ama yarın Aurignon'a gideceklerse, Geneviève'in son bir gece daha uyuması iyi olacaktı.

Sabah , Geneviève hâlâ gizli kütüphaneye varmamıştı, ve Eva endişelenmeye başladı. Bütün gece ayakta idi ve belgeleri neredeyse bitirmek üzereydi ama son rötuşları yapmak ve hata olmadığından emin olmak için yardıma ihtiyacı olabilirdi.

Elbette Geneviève'e yaklaşan fırtınadan şimdiye kadar haber verilmişti; Joseph'e mümkün olan en kısa sürede haber verilmeliydi. Belki de çoktan Red'e birlikte gitmişlerdi ama Eva, Geneviève'in tek kelime etmeden, en azından Eva'nın ona ihtiyacı olmadığından emin olmak için kütüphaneye uğramadan gittiğini düşünemiyordu. Yine de, belki Joseph ısrar etmişti. Belki de günün ilerleyen saatlerinde, Geneviève'i güvenli bir şekilde yerleştirdikten sonra Eva'yı kontrol edeceğine söz vermişti.

Ama Joseph de gelmedi ve mürekkep kuruyup kimlik kartlarının her birini son bir kez gözden geçirdiğinde Eva'nın midesi düğümlemişti. Boş kiliseden aceleyle Père Clément'in odasına gitti ve onu volta atarken buldu, az kendisi kadar endişeli görünüyordu. İçeri girdiğinde başını kaldırdı ve gülümsemeye çalıştı ama bu gözlerindeki hüznü silemedi.

"Çok üzgünüm Eva," dedi Eva'nın tek kelime etmesine fırsat vermeden. "Seni tüm bunlara başta ben bulaştırdım."

"Lütfen, özür dilemeyin. Geçtiğimiz bir buçuk yıl benim için dünyalara bedeldi. Buranın tam olarak olmam gereken yer olduğuna eminim." "Ama tehlike..."

"Başından beri riskler olacağını biliyordum."

İç çekmeden önce uzun bir süre onu inceledi. "Eva, senden istemem gereken bir şey daha var."

"Herhangi bir şey." Adamın ona bakma şekli karnındaki düğümleri daha da sıkılaştırmıştı.

"Korkarım şebekenin çocuklara sınıra kadar eşlik edecek bir kişiye daha ihtiyacı var. Sizin isminiz önerildi."

Gözlerini ona dikti. "Gitmemi mi istiyorsun? Ama daha önce hiç karşıya geçmedim."

"Biliyorum. Seni deneyimli biriyle eşleştirecekler. Bir kadın eksik. Çocuklu gruplarla yalnız seyahat eden erkekler pasör gibi görünür, Eva. Çocuklarla seyahat eden çiftler ebeveyn gibi görünür. Geneviève'e sormayı tercih ederdim ama o çoktan gitti. Gérard annen için bizzat geleceğine ve İsviçre'ye sağ salım varmasını sağlayacağına dair bana söz verdi."

Eva'nın aklı karıştı. "Gérard'ı mı buldun? Geneviève gitti mi?"

"Onunla dair bana güvence verdi."

Eva başını iki yana salladı. Geneviève'in veda etmeden gitmiş olması onu biraz yaralamıştı ama Eva en azından diğer kadının güvende olmasına sevinmişti. "Peki annemi de getirecek mi?"

"Evet. Birkaç gün içinde sizinle Cenevre'de buluşacak. İkiniz orada kalacaksınız."

"Ama bana burada ihtiyacınız var, Père Clément."

Hüzünle gülümsedi. "Erich'in dediği gibi, hücre patladı. Büyük ihtimalle Almanlar senin kim olduğunu çoktan öğrenmişlerdir. Seni bulana kadar rahat etmeyeceklerdir. Ve sen de işkence görüp idam edileceksin Eva."

"Belki başka bir yere gidebilir, başka bir sahtecilik operasyonu başlatabilirim..."

"Lütfen. Dışarı çıkmak için bu fırsatı değerlendirin. Başka bir kalpazana ihtiyacımız olursa seni çağırırız. Zaten çok şey yaptın. Naziler seni bulursa kendimi asla affetmem."

"Peki ya sen? Hâlâ kalmayı mı planlıyorsun?"

Başını salladı. "Benim yerim burası, kilise."

"Ama senin adını biliyorlarsa..."

"Ne olursa olsun Tanrı'nın isteğidir."

Uzun bir süre birbirlerine baktılar. "Seni tekrar göreceğim mi?"

Ellerini uzattı ve bu kez gülümsediğinde gözleri parlak ve berraktı. "Tekrar buluşacağımıza eminim Eva. Savaştan sonra. Ve bu arada senin için dua edeceğim."

"Ve ben de senin için." Ağlamasına fırsat vermeden, solmuş yün elbisesinin derin cebine uzandı ve çocukların belgelerini Père Clément'e uzattı. Başını sallayarak kabul etti. "Kendiniz için yeni bir evrak seti hazırlamanız gerekecek; tekstil tüccarı André Besson'un karısı Lucie Besson olacaksınız. İsviçre'de iş. Kendisine belgeleri çoktan verildi." "Başka bir sahtecilik bürosu tarafından mı yapılmış?"

Père Clément başını sallamadan önce tereddüt etti. "Kimliğinin açığa çıkması ihtimaline karşı annen için de bir set yapmalısın."

Eva gözlerini kapattı. Annesini tehlikeye atmış olsaydı kendisiyle nasıl yaşardı? "..."

"Sadece tedbirli olmaya çalışıyoruz Eva. Annenin bir olacağından eminim."

Eva biraz rahatlardı. "Père Clément, gitmeden önce onu görmem gerekiyor."

İç çekti. "Biliyorum. Sadece takip edilmediğine dikkat et. Saat 1'den önce buraya dönmeni istiyorum. Bu gece Lyon'da 'kocanla' buluşacaksın."

"Demek beni terk ediyorsun." Eva yirmi dakika sonra paylaştıkları odaya girdiğinde Mamusia arkasını dönmedi ama yine de Eva annesinin kaşlarının çatıldığını, öfkesinin içinden yuvarlandığını hissedebiliyordu. "Madam Barbier zaten her şeyi açıkladı. Beni burada terk ediyorsun."

"Mamusia, istediğin buydu! Nihayet . İsviçre'ye gidiyoruz."

"İsviçre'ye gidiyorsun."

"Hazırlıklar sonra Joseph sizin de güvenli bir şekilde oraya götürülmenizi sağlayacak. Ama Almanlar onları bulmadan önce hemen gitmesi gereken bazı çocuklar var."

"Ve onlar annenden daha mı önemli?" Mamusia nihayet döndü, gözleri alev alev yanıyordu. Eva karşısındaki kadını, öfkeden titreyen kadını, asla geri gelmeyecek bir geçmişe tutunmaya karar vermesinin onu soğuk ve yabancı bir şeye dönüştürdüğü kadını zorlukla tanıdı. "Kendi kanından daha mı önemli? Sanırım beni de babanı unuttuğun kadar kolay ."

"Mamusia, onu unutmadım!" Eva gözyaşlarını sildi. "Bu bizden daha büyük bir şey. Bu masum hayatları kurtarmakla ilgili. Bu senin için önemli değil mi?"

Mamusia çenesini dikleştirdi ama Eva artık onun gözlerindeki şüpheyi, omuzlarındaki çökmeyi görebiliyordu. "Önemli olan, kendini inandırdığın bu sahte ailenin bir parçası olmayı tercih etmen. Baban çok utanırdı."

Eva annesinin kollarını bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Buna gerçekten inanıyor musun? Tatus'un doğru şeyi yapmaya çalıştığım için gurur duyacağını düşünmüyor musun?"

"Seni yetiştirdiği gibi biri olmanı isterdi." Mamusia arkasını döndü ve elini umursamazca salladı. "Öyleyse git Eva. Papaz arkadaşlarıyla birlikte İsviçre'ye kaç ve beni burada bırak. Dürüst olalım, olur mu? Sen zaten ortadan kayboldun."

Eva dehşet içinde annesinin arkasını dönmüş haline baktı. Kalmak, annesinin şimdi ne demek istediğini anlamasını sağlamak istiyordu ama buna zamanı yoktu. Bir haftadan kısa bir süre içinde İsviçre'de tekrar görüşeceklerdi ve o da her şeyi açıklayacaktı, tekrar tekrar. Aslında, yeraltındaki rolü sona ereceği için

O zaman annesinin gerçeği görmesini sağlamak için elinde zamandan başka bir şey kalmayacaktı. "Mamusia," dedi usulca.

Mamusia'nın dönmesi tam bir dakika sürdü ve döndüğünde yüzündeki öfkenin bir kısmı yerini hüzne bırakmıştı. İki kadın birbirlerine Eva, kendisi bir amaç edinerek teselli ararken, annesinin kendini öfkeye sararak teselli bulduğunu anladı. Bu onun zırhı, yeni kimliğiydi.

"Seni seviyorum, Mamusia." Eva bir adım öne çıktı ve ilk başta kıpırdamadan duran ama sonunda içini çekip kollarını Eva'ya dolayan annesine sarıldı. "Joseph seninle ilgilenecek. Birkaç gün sonra İsviçre'de görüşürüz, o zaman sadece sen ve ben olacağız."

"Bu bir söz mü?"

"Sana söz veriyorum, Mamusia."

Mamusia çekildi. "O zaman kendine dikkat et, moje serduszko." Duraksadı ve ekledi, "Ben de seni seviyorum."

Ve sonra Eva'nın dönüp annesini geride bırakmaktan başka çaresi kalmadı. Madam Barbier ile kısa bir kucaklaşma ve iyi şans dileklerinin ardından pansiyondan çıkarken, gözyaşlarının yüzünden aktığını hissetti ve onları zahmetine girmedi.

Yirmi Altıncı Bölüm

Eva'nın, hiç tanımadığı bir adamın sahte karısı Lucie Besson için yeni bir evrak seti hazırlaması bir saatini aldı. Mürekkebin kurummasını beklerken dizlerinin üzerine çöktü ve annesi, Père Clément ve Geneviève için dua etti. Kaderi çoktan yazılmış gibi görünse de babası için de bir dua ekledi. Ve son olarak, Tanrı'dan çocukları dağdan güvenli bir şekilde geçirmek için güç ve cesaret istedi.

Talimatlarını almak ve vedalaşmak için Père Clément'in yanına uğradığında, Père Clément onu hemen sımsıkı kucakladı. Savaş başladıktan sonra babasının onu nasıl kucakladığını hatırladı, birbirlerine sahip oldukları sürece güvende olacağını hatırlatmak için. Rahibin kalbinin atışını duymak ve onun için hararetle dua edeceğini bilmek güven verici olsa da, bunun yeterli olmayacağını biliyordu. Dünyadaki hiçbir insan size daha fazla zaman, daha iyi şans, daha güvenli bir geçiş vaat edemezdi. Bunu sadece Tanrı yapabilirdi.

"İşte," dedi uzaklaşırken. Gizli kütüphanenin anahtarını uzattı, ilk verdiğiinden beri boynunda, kalbinin hemen sağında bir ipe asılı tuttuğu anahtarı. Ondan ayrılmak ona acı veriyordu ama artık ona ihtiyacı olmayacaktı.

Père Clément başını salladı ve anahtarı yavaşça kadının elinden aldı. İpini tekrar Eva'nın boynuna geçirdi ve gülümsedi. "Bunu sakla Eva, savaş biter bitmez burada hoş karşılanacağını hatırlatsın. Aurignon'da senin için her zaman bir ev olacak."

Başını eğdi, gözyaşlarını geri kırıptı. "Teşekkür , mon Père."

"Şimdi otobüsle Clermont-Ferrand'a, oradan da saat üç treniyle Vichy üzerinden Lyon'a gideceksin. Kocan André Besson ile buluşacaksın.

Çocuklarınız - oğullarınız Georges, Maurice ve Didier ile kızınız Jacqueline - yolculuğun geri kalanında Lyon tren istasyonunda olacaklar. Çocuklar temel denetimden geçecek sahte belgelerle seyahat edecekler, ancak daha iyilerine ihtiyaçları olacak, bu nedenle onlarla buluştuğunuzda, onlara önceden hazırladığınız belgeleri vereceksiniz ve kocanız dışarı çıkıp çocukların yanlarında getirdikleri belgeleri imha edecek. Gece yarısı Lyon'dan Annecy'ye giden bir tren var. Çocuklar trende uyuyabilecek ve kocanız size geri kalan her şeyi açıklayacak. Cenevre yakınlarında İsviçre'ye geçeceksiniz."

"Tanışmam gereken adamı nasıl tanıyacağım?"

"Ana kapının solundaki yan girişin dışında bekleyin, çocuklarla birlikte yaklaştığını göreceksiniz."

Eva başını salladı, kalbi güm güm atıyordu. gidebilecek o kadar çok şey vardı ki. "Peder, korkuyorum."

"Ben de korkuyorum ama hayattaki en büyük eylemler korkularımızın üzerine çıkmamızı gerektirir. Musa'yı düşünün; Tanrı ona yanan çalıdan seslenip halkını kölelikten kurtarması gerektiğini söylediğinde o da korkmuştu. Tıpkı şu anda sizin yapıyor olabileceğiniz gibi Tanrı'yı sorguladı. "Ben kimim ki Firavun'a gidip İsrailiiler'i Mısır'dan çıkarayım?" diye sordu. Ama Tanrı onunla birlikte olacağına söz verdi ve o da gitti, çünkü bu onun kaderiydi. Tanrı seninle de olacak Eva, ne olsun. Sadece inancını kaybetme."

"Teşekkür ." Boğazında ani bir yumru oluştu. "Gerçekten. Her şey için teşekkür ederim."

"Eva, seni tanımak bir armağandı." Ona bakarken gözlerinde yaşlar vardı ve metanetli rahibin bu sözleri Eva'yı her şeyden çok etkiledi. "Sen cesur, güçlü ve yürekli birisin ve biliyorum ki uzun, mutlu bir hayat yaşayacaksın."

Kadın ona gülümsedi. "Keşke size inansaydım, Père Clément. Ben de sizin için aynısını dilerdim."

"Tekrar görüşene kadar,
Eva." "Tekrar görüşene
kadar."

Père Clément masasının üzerinde açık duran İncil'e dönmeden önce tren biletlerini avucuna, bir avucunu da yanağına bastırdı. Gitmek için döndüğünde, onun birkaç kez boğazını temizlediğini duydu ve tıpkı kendisi gibi onun da

duygularının onu ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyordu. Hâlâ yapılması gereken işler vardı ve görevlerinin başarısı herkesin dünyaları olmuyormuş gibi davranmasına bağlıydı.

Eva'nın treni saat altı buçuğu biraz geçe Lyon'a yanaştı ve alelacele hazırladığı küçük el çantasını taşıyarak perona attığında içini bir korku kapladı. Artık hiç kadar doğudaydı. Özgürlüğe daha yakındı kuşkusuz, ama aynı zamanda Almanya'ya da daha yakındı. Güvenliğin kucağına doğru mu gidiyordu? Yoksa doğrudan tehlikenin içine mi yürüyordu? Her iki durumda da geri dönmek için çok geçti. Ona güvenen çocuklar vardı.

Saat altı buçukta ana girişin hemen solunda durmuş, çocukları ve İsviçre'ye birlikte kaçacağı adamı bekliyordu. Soğukkanlı ve endişesiz görünmeye çalışırken, buluşma hakkında endişeleniyordu. Birileri hiç tanımadığı bu adamla evli olduğuna ikna olacak mıydı? Hiç görmediği çocukların annesi olduğuna? Onların isimlerini kafasında tekrar tekrar okudu. *Kocam, André. Çocuklarım, Georges, Maurice, Didier ve Jacqueline.* Kimlik belgelerini kendisi hazırladığı çocukları neredeyse hayal edebiliyordu: 1939'da doğan küçük kızın adı gerçekten Eliane'dı. Oğlanlar 1935, 1936 ve 1940 doğumlu Joel, Raoul ve Daniel'di. Sahte evrakları ceketinin astarının içine, kolunun yarısına kadar dikilmiş gizli bir cebe güvenle yerleştirilmişti. Peki adam? Kimdi o adam? Sahte adı dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Saat yedi geldi geçti ve saat on bire doğru Eva kendini dikkat çekici ve endişeli hissediyordu. Neredeydiler? Geçici belgeleri bir Alman ikna etmemiş miydi? Gece Lyon'un üzerine koyu bir karanlık çökmüştü ve Eva karanlığa bakarken, eğer gelmezlerse ne yapacağını merak ediyordu. Ertesi gün buraya dönerse şüpheli görünecekti. Ve kesinlikle onlar olmadan Annecy'ye gitmemeliydi.

İstasyondan siyah saçlı bir çocuğun çıktığını gördüğünde saat neredeyse yedi buçuktu, sonra bir başkası; çocuklar için doğru yaşlarda görünüyordular

Yedi yaşındaki Maurice ve sekiz yaşındaki Georges olarak seyahat ediyorlardı. Birkaç saniye sonra üç yaşlarında bir çocuk belirdi; eğer kim oldukları konusunda haklıysa, bu Didier olmalıydı. Gülümsemesinin rahatlamış değil de anaç görünmesini umarak ilerlemeye başladı ama son çocuğun -dört yaşındaki Jacqueline olarak seyahat eden kızın- bir adamın elini tutarak ortaya çıktığını görünce durdu.

Adam istasyonun dışındaki küçük kalabalığı incelerken yüzünü başka yöne çevirmişti ama Eva onu hemen tanıdı. Omuzlarının kıvrımı, belinin inceliği, hatta rahat yürüyüşü bile ona neredeyse kendi yürüyüşü kadar tanıdık geliyordu. Birkaç saniyeliğine nefes almayı bıraktı ve adam dönüp ona baktığında gözleri büyüdü ve zaman yavaşlar gibi oldu. Bu Rémy'ydi, yaşıyordu, sağlıklıydı ve buradaydı. Ve Eva bir anda mucizelere bir kez inandı.

Yaklaşırken gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı ve çocukları kucaklayıp öperek selamlamak için eğilmesi gerektiğini bilmesine rağmen gözlerini .

Nihayet onun yanına geldiğinde usulca, "," dedi.

"," diye nefes aldı ve sonra Rémy'nin dudakları onun dudaklarındaydı ve onu öyle bir öpüyordu ki, Rémy birkaç değerli saniye boyunca etraflarındaki dünyayı unuttu. Birdenbire Rémy'nin elini tutan küçük kızdan gelen bir soluk onları o anın dışına itene kadar sadece ikisi vardı.

"Ne oldu Jacqueline?" Rémy sordu ve dudakları Eva'nın dudaklarında olmadığı anda çoktan uzaklaşmıştı. "İyi misin canım? Annen ve ben buradayız."

Rémy küçük kıza doğru eğildiğinde Eva'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu çünkü bu, hayal etmeye bile cesaret edemediği bir geleceğin, kendisinin ve Rémy'nin Jacqueline gibi küçük bir kıza ya da Didier gibi küçük bir oğlana annelik ve babalık yapacağı bir geleceğin yeniden canlanmasıydı. Aynı hızla, kendi annesinin o sabah söylediği sözleri hatırladı: *Kendini inandırdığın bu sahte ailenin bir parçası olmayı tercih ederdin*. Suçluluk duygusunu yuttu ve küçük kızın gözlerini, sigara içmek için istasyondan çıkan üniformalı Alman askerine doğru takip etti.

"Unutma Jacqueline," dedi Rémy, yumuşak ve nazık bir ses tonuyla, hissetmiş olması gereken endişeden eser yoktu. "Üniformalı adamlardan korkmana gerek yok. Onlar bizim dostlarımız."

Birkaç metre ötede bir asker buz gibi esintide bir kibrit yakmaya çalışıyordu. Rémy rahat bir gülümsemeyle, hemen Eva'nın elini tutan küçük kıızı bıraktı ve askerin yanına geçerek paltosunun cebinden bir kitap dolusu kibrit çıkardı. Asker sigarasını yakarken o da bir tane çaktı ve elini kibritin etrafına koydu.

Sarışın ve bebek yüzlü Alman, önce Rémy'ye sonra da Eva'ya başıyla selam verdi. "*Danke*," dedi ve özür dileyen bir gülümsemeyle aceleyle "Ya da, *merci*," diye ekledi.

Rémy geri çekildi ve sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi kolunu Eva'nın omzuna doladı. "*De rien*," dedi.

Asker yoluna devam etti ve Eva nefes verdi. "Onlara sahte belgelerini hazırlayan sen misin?" diye fısıldadı Rémy'ye, başıyla çocukları işaret ederek.

"Evet, ama benimkiler asla seninkiler kadar iyi olmadı." Kulağına fısıldarken onun gülümsemesini yanağında hissedebiliyordu. "Bunu şimdi kabul ediyorum. Bu yüzden belgelerinizle birlikte burada olmanıza sevindim." Durakladı ve ekledi, "Aslında, burada olmana çok sevindim."

"Ben de öyle," diye fısıldadı ve adam ona döndüğünde dudakları tekrar dudaklarına değdi ve o anda sonsuza kadar kalabilmeyi diledi. Ama çocukları sokaktan almak, onları ve gece yolculuğuna çıkmadan önce sakinleştirmek için içeri girmeleri gerektiğini biliyordu. "Gelin canlarım," dedi Rémy'den çocuklara gülümsemek için dönerek. "Gidip , olur mu?"

"Size katılmak için hemen geliyorum," dedi Rémy usulca. "Önce çocukların kâğıtlarından kurtulmalıyım."

"Bunu nasıl yapacaksın?"

Tanıdık gülümsemesi kalbini ısıttı. "İstasyon müdürünün neredeyse her zaman küçük bir ateş yanar, muhafızlar da bunu ısınmak için kullanır. Çoğu zaman odayı boş ve kiltsiz bırakırlar. Biraz fazladan yakıt bağışlamak sadece bir dakikanızı alacaktır."

Beş dakika sonra Rémy onları ikinci hattın yakınında buldu ve derme çatma aile birbirine sokulmuş, ısınmaya çalışıyordu. Gece gibiydi ve o ce dışında istasyonda ısı yoktu, bu yüzden konuştuklarında kelimeleri havada asılı kalıyor, karanlıkta beyaz pul'lar oluşturuyordu. "Burada ne yapıyorsunuz?" Çocuklar Rémy'nin ceketinin cebinden çıkardığı somun ekmeği ve peynir parçasını paylaşırken Eva fısıldadı.

"Ben de aynı şeyi senden isteyebilirim." Adamın nefesi kulağında ılıktı ve ona doğru eğilmeyi, gözlerini kapatmayı, bir yere giden iki sevgili gibi davranmayı arzuluyordu. Ama Alman askerlerine ya da şüpheli Fransız jandarmalarına karşı gözünü dört açması gerekiyordu.

"Hücremiz patladı," diye mırıldandı ve adam başını salladığında, elbette zaten bildiğini fark etti. "Père Clément benden bazı çocuklara eşlik etmemi ve sonra da İsviçre'de kalmamı istedi." Bu sözleri söylemek bile yanlış geliyordu, sanki görevini terk ediyor, uğruna bu kadar çok çalıştığı davayı bir kenara atıyordu.

Rémy'nin yüzünde rahatlama ifadesi belirdi ve onu çekti. "Tanrıya şükür. Sonunda beni dinlediler."

"Gitmemi öneren sen miydin? Ama Rémy, ben buraya aidim. Fransa'ya. Çalışıyorum."

"Hayır, sen güvenli bir yere aitsin." Ona döndüğünde, gözlerinde yaşlar vardı ve onu öpmek için eğilmekten kendini alıkoymak zorunda kaldı. "Yaşlanmayı, çocukların, torunların ve mutlu bir hayatın olmasını hak ediyorsun. Eğer kalırsan bunlar olmayacak."

"Peki ya sen?"

Terredüt etti. "Burada kalmak zorundayım Eva. Ama senin güvende olduğunu bilmeden yapmam gereken şeyleri yapamam."

"Anlamıyor musun, Rémy? Ben de aynı şeyi hissediyorum. Şimdi öylece çekip gidemem."

"Yapmalısın. Göz önünde yaşıyorsun Eva. Benim için işler farklı. Ben ormanda, Almanların altını oymanın yollarını arayan diğer insanlarla birlikte yaşıyorum."

"Ben de orada yaşayabilirim," dedi kısık bir sesle. "Elbette yine de sahte belgelere ihtiyaçları olacak..."

Onun yüzüne dokundu. "Birkaç günde hareket ediyoruz ve her an kaçmaya hazırız. Seni ve malzemelerini orada bizimle birlikte tutmanın bir yolu yok. Ayrıca Eva, savaş değişiyor. Artık mesele barışçıl direniş ve insanları kaçırmak değil. Artık savaşı doğrudan Almanlara götürüyoruz."

"Rémy-"

"Bu çocuklar güvenli bir şekilde dışarı çıktıktan sonra bizim için bir sonraki aşama başlayacak." Terredüt etti ve fısıltıdan bile daha alçak bir sesle ekledi, "Biriktirdiğimiz

Silahlar, Eva. Sahte belgelerin artık bir önemi yok."

Ağzını kapattı. "Çok tehlikeli olacak."

"Tek yol bu. Şu anda Fransa'yı, hatta belki de dünyayı kurtarmak söz konusu. Eğer Almanları geri döndürebilirse, akıntıyı tersine çevirebilirse, insanlığı koruyabiliriz."

Başını iki yana salladı. "Ama Müttefik ordusu geliyor, değil mi? Père Clément diyor ki-"

"Almanlar geldiklerini *biliyorlar*," dedi Rémy, keserek. "Bizim de savaşıma hazır olduğumuzu bilmiyorlar. Önce onları zayıflatacağız, canlarının yerden saldıracğız. Ve Müttefikler nihayet geldiğinde, Almanlar ne yapacaklarını bilemeyecekler." Adam ondan uzaklaştığında gözleri parlıyordu ve kadın onun gerçekten de savaşma fırsatını dört gözle beklediğini fark etti.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen benimle İsviçre'de kal. Ya hayatını kaybedersen, Rémy?"

döndü. "Eğer Fransa için ölürsem, bu kaybedilmiş bir hayat olmayacak. Kurtarılmış bir ülke olacak. Tek pişmanlığım seninle bir gelecek kurma şansımı kaybetmek olacak."

Eva'nın boğazından bir hıçkırık yükseldi ve tam üniformalı bir Fransız jandarması yaklaşırken hıçkırığını bastırmayı başardı.

"Evraklar," diye bağırdı ve Eva, birkaç dakika önce kolundan çıkarıp attığı el çantasından kendi sahte evraklarını ve çocuklarınınkini çıkarırken ona hoş bir gülümseme olduğunu umduğu bir ifade takındı. Rémy de kendi evraklarını uzattı ve polis kaşlarını çatarak onları inceledi.

"Her şey olmalı," dedi Rémy, uzun bir dakika geçtikten ve adam hâlâ konuşmadıktan sonra. Eva yanında, küçük Jacqueline'in titrediğini hissedebiliyordu.

Üniformalı adam sert bir bakışla Rémy'ye bakarak, "Belki," dedi. Kâğıtları geri vermek için hiçbir hamle yapmadı. "Ama görüyorsunuz, burası kaçakçılar için popüler bir rota."

"Kaçakçılar mı?" Rémy'nin inançsız kahkahası ikna ediciydi. "Efendim, biz sadece çocuklarımızla seyahat ediyoruz. Ne kaçakçılığı yaptıklarından şüpheleniyorsunuz? Para mı? Silah mı?"

Eva nefesini tuttu; Rémy adamı mi kışkırtıyordu?

Adam Rémy'den çocuklara bir göz attı, bakışları sonunda Eva'da karar kıldı. "Bildiğinizden eminim, *insanlar* kaçırılıyor. Bu çocukların sizin olduğunu nereden bileyim?"

"Böyle bir şeyi nasıl önerirsin?" Eva kızmış gibi yaptı. "Hepsini doğurdum. Biz sadece Annecy'de yaşayan annemi ziyarete gidiyoruz. İki gün döneceğiz."

Ona sertçe baktı ve sonra sırtarak en büyük çocuğa döndü. "Sen, oradaki. Georges, mi? Bunlar senin ailen mi? İsimleri ne o zaman?"

Çocuğun yüzü kıpkırmızı oldu ve o cer'e bakakaldı. Eva tam araya girip sahte isimlerini söyleyecekti ki, dört yaşındaki Jacqueline onu alt etti.

"Annem Lucie Besson, babam da André Besson," dedi sakince, gözlerini kocaman açarak. "Onları burada görüyorsun. Peki siz kimsiniz? Ailem bana Almanların korkutucu olmadığını, onların bizim dostumuz olduğunu söyledi ama siz Alman değilsiniz."

Adam ona bön bön baktı ve sonra Rémy'ye döndü. "Kızınıza Almanlara güvenmesi gerektiğini mi söylediniz?"

Rémy omuz silerken Eva sesli bir şekilde nefes vermemeye çalıştı. Adam Jacqueline'e kızım demişti, bu da onlara inandığı anlamına geliyordu.

"Peki," dedi jandarma. "ki kaçakçı değilsiniz. Sadece aptalsınız."

Kâğıtları onlara doğru itti ve başını sallayarak uzaklaştı. Rémy ve Eva aynı anda küçük kıza doğru eğilmeden önce köşede gözden kaybolmasını beklediler. "Bunu söyleyeceğini nereden biliyordun?" diye sordu Eva. "Sen bizi kurtardın."

Kız gülümsedi. "İki ağabeyim vardı ve bana 1b'yi anlatırken rolünü satmak için gözlerini büyütmem gerektiğini öğretmişlerdi." Sonra gülümsemesi soldu ve başını eğerek fısıltıyla ekledi: "Onlar benim gerçek annem ve babamla birlikteydi."

Eva kızı kucakladı ve çoktan içine işlemiş olan acıyı dindirebilmeyi diledi. Ama artık çok geçti. Kayıp, çocuğun üzerine bir dövme gibi sonsuza dek kazınacaktı; zamanla solabilirdi ama asla silinemezdi.

Gece yarısından hemen önce Annecy'ye giden tren istasyona yanaştı ve Rémy ile Eva başları öne eğik bir şekilde yeni "ailelerini" gemiye . Son birkaç saati çocuklar uyurken onları izleyerek ve ayrı kaldıkları süre boyunca olanları birbirlerine fısıldayarak geçirmişlerdi. Eva her anın tadını çıkarmak istiyordu ama çocuklar koltuklarına yerleştikten ve tren Fransız kırsalının karanlığına gömüldükten sonra yorgunluk onu çekiştirmeye başladı. İki gündür uyumamıştı ve burada, yanında Rémy varken, aylardır hissetmediği kadar güvende hissediyordu.

Çocuklar yakınlarda uyuklarken, "Biraz dinlenin," diye fısıldadı. "Ben birinciye tutacağım

İzle ve eğer biri evraklarımızı kontrol etmeye gelirse seni uyandırırım." Kadın esnedi. "Sen de çok yorgun olmalısın."

Onun yanağına nazikçe dokundu. "Eva, seni uyurken izlemek bir hediye olacak."

Böylece birkaç saat onun omzunda uyukladı ve bir Alman polisi belgelerini sıkıcı ve üstünkörü bir şekilde kontrol ettikten sonra, Rémy'nin sırasını alması için ısrar etti. Rémy ona yaslandı, o da saçlarını okşadı ve onları yeniden bir araya getiren mucizeye hayret etti. Ama tekrar ayrılmaları ne kadar sürecekti?

Sabah saat altıyı biraz geçte Eva, Rémy'yi uyandırdı ve birlikte çocukları uyandırdılar. Tren saat altı buçukta Annecy'deki küçük istasyona yanaştı ve istasyon kapılarının dışındaki dar bir yoldan hızla yakındaki bir Protestan kilisesine doğru ilerlediler. Önünde büyük bir haç olan kutu gibi tuğla bir binaydı. İçerideki sıralar koyu renkli, pürüzsüz ahşaptan yapılmıştı ve mihrabın üzerinde basit bir metal haç parlıyordu.

"Burada çocuklarla kal," diye fısıldadı Rémy Eva'ya. "Biri içeri girerse dua ediyormuş gibi yap. Buradaki papazın adı Chapal. O sana kefil olacaktır."

"Nereye gidiyorsun?" "Bir rahibi görmeye."

Eva ona göz kırptı. "Bir rahip mi?"

"Burada, Annecy'de Protestanlar ve Katolikler bizim gibi insanları dışarı çıkarmak için birlikte çalışıyor. Rahip bana bu sabahki otobüsün şoförünün

Collonges-sous-Salève dost ya da düşmandır. Eğer bizden biri değilse, bu gece burada kalacağız. Eğer öyleyse, harekete geçmeye hazır olun."

"Bunu birçok kez yaptın." Rémy'nin yepyeni bir yönünü görüyordu. Rémy başını salladı. "Ama hiç kadar değer verdiğim biriyle yapmamıştım.

Her şey mükemmel olmalı." Kız cevap veremeden adam gitmişti.

Çocuklar sessizce yanında oturuyor, iki büyük oğlan haça bakıyor, Georges dizine hızlı bir ritimle vuruyor ve Jacqueline saçındaki düğümleri çeviriyordu. Eva onlardan dalga dalga yayılan huzursuzluğu hissedebiliyordu. Onlara doğru eğilerek alçak sesle, "Her şey girecek," dedi. "Yakında geri dönecek. Ne yapacağını biliyor."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu en büyük ikinci çocuk, Maurice. "İşte. Bunu daha önce de yaptın. Ona hayatım pahasına güveniyorum." "O gerçekten kocan mı?" diye sordu Jacqueline.

Birden boğazında öyle bir yumru oluştu ki bir an konuşamadı. "Hayır. Hayır, değil. Ama öyleymiş gibi davranmalıyız."

"Ama numara yapmıyor," dedi Georges. "Seni gerçekten seviyor. Bunu anlayabilirsin."

Eva ona göz kırptı. "Birbirimizi uzun tanıyoruz."

"Hayır, bundan daha fazlası var. Sen ona bakmıyorken o sana bakıyor. Tıpkı Herbert Marshall'ın *Zaza* filminde Claudette Colbert'e baktığı gibi."

Eva kızardığını hissedebiliyordu. "Peki bir aşk hikayesini bir Amerikan filmini izleyerek tam olarak ne yapıyorsun?"

Onu kızdırmak istemişti ama çocuk anında çökmüş görünüyordu. "Babam sinemayı çok severdi. Paris'teki evimizin yakınındaki sinemaya ne zaman gidebilse beni de yanında götürürdü." Duraksadı ve zor duyulacak kadar alçak bir sesle ekledi: "Babam artık burada değil. Artık film yok."

"Çok özür dilerim." Eva'nın söylemeyi düşünebildiği tek şey buydu.

Çocuk bir an duraksadı ve sonra sahte olduğu belli olan bir gülümseme attı. "Zaten sen de ona Claudette Colbert'in Herbert Marshall'a baktığı gibi bakıyorsun. Sen Zaza'sın, o da Dufresne."

Eva tam cevap vermek için ağzını açmıştı ki kilisenin kapısı ve gün ışığının aydınlattığı Rémy görüldü. "Gelin." Eva'ya ve çocuklara işaret etti. "Otobüs bugün erken kalkıyor. Kaybedecek zamanımız yok."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Yirmi Yedinci Bölüm

Kırk on beş dakika sonra Rémy, Eva'nın ve çocukların Cenevre'ye doğru giden derme çatma bir otobüse binmelerine yardım ederken Eva'nın elini tuttu. Rémy ve şoförün birbirlerine başlarını sallayışlarından Eva onların zaten tanıştıklarını anlamıştı.

Otobüs kuzeye doğru ilerlerken, Eva sağ pencereden parıldayan, yükselen Alpler'e bakarken Rémy'nin gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Son bir buçuk yılını Aurignon'da, uzaktaki dağlarla geçirmiş olsa , onların gölgesinde olmak gibisi yoktu; dümdüz uzanıyor gibiydiler, karla tozlanmış zirveleri bir peri masalından fırlamış gibiydi. Eğer Eva yolculuklarından dolayı dehşete düşmemiş ve çocuklar için endişelenmemiş olsaydı, bu manzara nefesini keserdi.

Épagny, Allonzier-la-Caille, Cruseilles, Copponex, Beaumont, Neydens ve Archamps'ta durduktan sonra nihayet Collonges-sous- Salève'e geldiler ve şoför şehir merkezi yerine bir tepenin başında aniden durdu. Rémy Eva'ya işaret etti ve çocuklarla birlikte arabadan indiklerinde şoför uzaklaşmadan önce bir kez daha başını salladı. "İşte " dedi Rémy neşeyle, duyulabilecek kadar yüksek sesle, her ne kadar soğuk havada dışarıda başka kimse yokmuş gibi görünse de. "Annen şehirde. Onu ziyaret etmeden önce arkadaşı rahibi görmeye gidelim, olur mu?"

"Başka bir rahip mi?" Eva, yeni yağmış, ayak bileklerine kadar inen karın içinden geçerek yolun sonundaki küçük taş kulübeye doğru yürümeye başladıklarında mırıldandı. Hafif eğik tuğla bacadan gökyüzüne doğru dumanlar yükseliyordu.

"Tanrı'nın eli her yerde," diye yanıtladı Rémy, sesi yumuşaktı ve eve yaklaşırlarken çocuklara cesaret verici bir gülümseme daha verdi.

Onlar oraya varmadan kapı açıldı ve uzun, koyu renk bir rahip cübbesi giymiş kısa boylu, iri yarı bir adam ortaya çıktı. Keldi, teni kırmızıydı, gözleri berrak ve maviydi. "İçeri gelin, içeri gelin," dedi, onlara doğru aceleyle işaret ederek. "Biri görmeden önce."

Rémy ve Eva çocukları aceleyle içeri soktular ve adam kapıyı arkalarından gümbürtüyle kapattı.

"Eva, bu Père Bouyssonie. Père Bouyssonie, bu Eva."

Rahibin kaşları havaya kalktı. "Ah. Eva. Senin hakkında çok şey duydum." Eva, birdenbire Roor'u dikkatle incelemeye başlayan Rémy'ye baktı. Rahip kıkırdadı. "Ve bunlar, sanırım, sizin dört çocuk mu?"

Eva başıyla onayladı. "Evet. Georges, Maurice, Jacqueline ve Didier."

Rahip küçük kızla göz hizasına gelene kadar eğildi. Her birine teker baktı. "Sizinle tanışmak harika. Size hatırlatmak isterim ki Tanrı sizin kim olduğunuzu biliyor. Her zaman bildi ve her zaman bilecek. Karanlıkta bile kalplerinizi görüyor."

Üç oğlan şaşkın görünüyordu ama küçük kız ne demek istediğini anlamış gibi başını sallıyordu.

"Bizi ağırladığınız için her zamanki gibi teşekkürler Père Bouyssonie," dedi Rémy. "Geçiş için her şey yolunda mı?"

"Evet, evet. Küçük ailenizi çatı katına , olur mu? Sonra size sınır muhafızlarının bugünkü hareketleri hakkında bilgi verebilirim." Eva'ya gülümsedi. "Kalacak yerimiz daha konforlu olmadığı için üzgünüm ama tavan arası gün boyunca dinlenmek için sessiz ve güvenli bir yer. Ve en iyisi de kuzeye bakmanızı sağlayan küçük bir pencere var. Buradan bin beş yüz metre ötede, dikenli tel hemen ötesinde İsviçre'yi görebilirsiniz."

Onları derme çatma bir merdivenden yukarı, battaniye ve yastıklarla dolu küçük bir alana çıkardı. Küçük bir masanın üzerinde birkaç bardak, bir somun ekmek ve küçük bir kavanoz konservenin yanında bir sürahi su duruyordu. "Fazla bir şey değil," dedi Père Bouyssonie özür dilercesine omuz silkerek. "Şansımız yaver giderse, burada uzun süre kalmayacaksınız." Pencereyi işaret etti. "Bak Eva. Ağaçların hemen ötesinde."

Eva pencereye doğru ilerledi ve nefesi boğazında düğümlendi. Rahibin avlusunun hemen ötesinde, geniş bir arazinin karşısında, dikenli bir tel çit

göz görebiliyordu. İsviçre tarafında, uzun, ince kavak ağaçlarının iskeletleri kış gökyüzüne uzanıyordu ve onların ötesinde, uzun, ağır yün paltoları ve kalın siyah botlarıyla İsviçre Ordusu nöbetçileri, omuzlarına asılı tüfeklerle sınır boyunca yürüyorlardı. Yanına çömelen Rémy'nefesini yanağında hissedebiliyordu.

"İşte özgürlük bu Eva," diye fısıldadı. "kadar yakın ki tadına bakabilirsin."

Onun tanıdık yeşil boyunlu ela gözlerine bakmak için döndüğünde kendini hissetti. "Ama dikenli teller... Muhafızlar..."

"Merak etme." Kolunu onun omuzlarına doladı ve hafifçe sıktı. "İçeri girmenin bir yolu var. Muhafızlar normal devriyede olduğu sürece gece dokuzu biraz geçe gideceğiz. Bu arada sen ve çocuklar biraz dinlenmelisiniz."

"Peki ya sen?"

Hafifçe gülümsedi. "Trende yeterince uyudum." Eğildi ve fısıltıyla ekledi: "Yanımda sen varken güvende biliyordum."

"Gel," dedi rahip, Rémy'ye işaret ederken Eva'ya nazik bir gülümseme verdi. "Yapılacak çok şey var." Eva'ya, "Sen ve çocuklar biraz yemek yiyip uyuyabilir misiniz bir bakın. Enerjinize ihtiyacınız olacak. Hava karardıktan sonra döneceğiz."

Rémy, Eva'yı yanağından öptü ve ardından rahibi merdivenden aşağıya kadar takip etti; merdiven daha sonra çatı katındaki Roor'a geri itildi ve Eva ile dört suçlusu sadece küçük pencerenin aydınlattığı karanlıkta özgürlüğe terk edildi.

"olacak mıyız?" diye sordu Jacqueline, Eva'nın yanına gelerek.

"Evet, bundan eminim." Ve Aurignon'dan ayrıldığından beri ilk kez Eva buna inandığını fark etti. Sığınak görüş alanındaydı ve Tanrı'nın bu çocuklara bir hayat, bir gelecek vermesine yardım edebilecekti. Peki ya o ne olacaktı? Rémy ne olacaktı? Onu tekrar bulduktan bu kadar kısa bir süre sonra tekrar savaşa girmesine nasıl izin verebilirdi? Soruları kafasından silkeledi ve kolunu küçük kıza doladı. "Gel, biraz yemek yiyelim, olur mu?"

Çocuklar ekmeklerini ve reçellerini yerken birbirlerine heyecanla mırıldandılar ve sırayla pencereden İsviçre'yi gözetlediler. Yemekten sonra çocuklar battaniyelerin altına girip uykuya dalarken Eva nöbet tuttu. Sessizliğin ve sıcaklığın etkisiyle sonunda o da uykuya daldı. Bir süre sonra irkilerek uyandığında Rémy'nin yanında olduğunu ve gözlerinde yaşlarla ona baktığını gördü. çabucak kaçtı.

"Ne zamandır oradasın?" Eva sordu. Dışarıda karanlık çökmüştü ve tavan arasındaki tek aydınlık pencereden içeri sızan zayıf ay ışığıydı. Etraflarındaki çocuklar hâlâ uyuyordu, oğlanlardan biri hafifçe horluyordu.

"Uzun sürmez," dedi Rémy, sesi boğuklaşmıştı. "Ne ?"

Hemen cevap vermedi. "Siz," dedi sonunda. "Biz. Geçmiş. Gelecek."

Ama birlikte bir gelecekleri olması için Rémy'nin hayatta kalması gerekiyordu. Bunu o da en az kendisi kadar iyi biliyordu, bu yüzden ona hatırlatmadan önce dilini ısırды. "Savaştan sonra nereye gitmek istiyorsun?" diye sordu onun yerine.

"Eva, sen neredeyse ben de gideceğim." Sesi son kelimeye takıldı ve boğazını temizledi. "Bu kadar yeter. Harekete geçme vakti geldi. Sınırın bu tarafındaki devriyeler düzenli aralıklarla çalışıyor, bu yüzden geçiş sorunsuz olmalı."

"Rémy-" diye başladı Eva. Söyleyecek o kadar çok şey vardı ki. Onu sevdiğini, onsuz bir hayat düşünemediğini söylemek istiyordu ama nedense kelimeler bir türlü gelmiyordu.

Bir süre sonra " yok," dedi. Eğildi ve onu dudaklarından hafifçe öptü. "Biliyorum Eva. Ben de hissediyorum."

"Ya seni bir daha göremezsem?"

"Göreceksin, Eva. Söz veriyorum."

O sırada merdivenden ayak sesleri geldi ve Père Bouyssonie'nin başı belirdi. "geldi," dedi. "Çocukları hazırlayalım."

Eva başını salladı ve kendini Rémy'den uzaklaşmaya zorladı. Aylardır beslediği duyguların, söylemeye cesaret edemediği şeylerin burada, şu anda yeri yoktu. Tek bir işi vardı, o da dört genç ve masum hayatın kurtarılmasını sağlamaktı. Père Clément'in de ona hatırlatmış olabileceği gibi, gerisi Tanrı'nın elindeydi.

Yirmi dakika sonra çocuklar uyanmış ve yıpranmış yün paltolarını giymişlerdi. Père Bouyssonie tavan arasında küçük gruba doğru eğilmiş, Rémy ise Eva'nın yanına oturmuş, parmaklarını onunkilere geçirmişti.

"Sizin için dua edeceğim," dedi rahip, çocukların her birine tek tek, sonra da Eva ve Rémy'ye bakarak. "Cesur olmalısınız ve inanmalısınız"

Tanrı sizi izliyor. İsviçre'ye bu geçişi yapan pek çok insan gördüm ve senin de bunu sağ salım yapacağını biliyorum." Eva'ya bir kez daha baktı ve ekledi, "Tanrı seninle olacak. Her zaman."

Eva başını salladı, Rémy de onun elini sıkı ve sonra harekete geçip merdivenden aşağı inerek rahibin kulübesinin ana odasına girdiler. Rémy onlara hızlıca bilgi verirken sırayla taş şöminenin yanında ısınmaya .

"Almanlar buradaki sınırda devriye geziyor ama rutinleri tahmin edilebilir ve arada boşluklar var," dedi hızlıca, gözleri çoğu zaman Eva'daydı. "Ön kapıdan yaklaşık iki yüz metre uzaklıktaki yol boyunca zıt yönlerde giden iki devriye var. Onlardan kaçınmanın tek yolu, birinci Alman devriyesi geçtikten sonra yola çıkmak ve ikincisini beklemek; aksi takdirde birinci devriyenin tekrar geri dönmesi için yeterli zaman yok. Père Bouyssonie yola kadar yürüyecek ve ilk devriye geçer geçmez geri koşup bize işaret verecek. Birlikte yola doğru gideceğiz ve ikinci devriye geçene kadar ilerideki bir hendekte bekleyeceğiz. Sonra hepinizin mümkün olduğunca çabuk beni takip etmesi gerekecek. mı?"

Rémy devam ederken Eva ve çocuklar başlarıyla onayladılar. "Sınırı geçtikten sonra gördüğünüz ilk İsviçreli askere doğru koşun. Sizi güvenli bir yere götüreceklerdir. Ama askerin Alman değil İsviçreli olduğundan kesinlikle emin olun. Bunu anlamamanın en kolay yolu, İsviçrelilerin paltolarının çok daha koyu gri olması ve miğferlerinin biraz kaplumbağaya benzemesidir. Almanlar daha yüksek botlar giyerler. Eğer dizlerine kadar büyük siyah botları olan bir Alman askeri görürseniz, olabildiğince hızlı bir şekilde diğer yöne doğru koşun. Anladınız mı?"

Çocuklar teker teker başlarını salladılar ve sonunda Rémy'nin gözleri Eva'ya takıldı. "İsviçre'ye vardığınızda, savaş bitene kadar orada kalmalısınız. Orada güvende olacaksınız. Artık korkmanıza gerek kalmayacak." Bu sözler hepsi içindi ama Eva bunları kendisine yönelik bir uyarı olarak duydu. Adam, tarafsızlığın sıcak kucağından ayrılıp Fransa'ya dönmekle aptallık edeceğini söylüyordu. "kısa zamanda yanınıza geleceğim," dedi ve bu kez sözlerinin Eva'ya yönelik olduğuna hiç şüphe yoktu. Eva zorlukla yutkundu ve başını salladı. Yine de, sadece birkaç dakika içinde bir kez ayrılacaklarını, onu bir daha asla göremeyeceğini hayal etmeye cesaret edemiyordu.

"O zaman ben geldim," dedi rahip. "İşaretimi bekleyin. Hepinize iyi şanslar. Tanrı sizi kutsasın." Ve sonra çocukları Rémy ve Eva ile baş başa bırakarak gitti. Sözlerinin olması gereken yerde 1re çatırdadı ve birkaç dakika sonra Rémy çocuklara seslendi. "Gelin," dedi. "Père Bouyssonie'nin kapısının hemen dışında bekleyeceğiz. Bize işaret verdiğinde koşmaya hazır olun."

"Korkuyorum," diye fısıldadı Jacqueline.

Rémy ona doğru eğildi, sesi 1rm'dı. "Biz burada olacağız. Sınırı geçene kadar seni güvende tutacağız. İsviçre'ye vardığınızda artık özgürsünüz. Maruz kalma olasılığını azaltmak için her biriniz sadece bir başka çocukla birlikte koşacaksınız ve anneniz de sizi takip edecek. Gördüğünüz ilk İsviçreli muhafıza gidin ve ona yardıma ihtiyacınız olduğunu söyleyin."

Kız başını salladı ve tam olarak rahatlamış görünmese de Eva'nın elini tutmasına ve onu diğerleriyle birlikte kapıdan çıkarmasına izin verdi. Rahibin ön basamağına çıktıklarında koyu bir karanlığa gömülmüşlerdi ve buzhava yüzlerini ısıırıyordu ama en azından rüzgâr dinmişti.

Eva Rémy'ye, "Hiçbir şey göremiyorum," diye fısıldadı ve Rémy onun boştaki eline uzandı.

"Gözlerin alışacaktır," diye mırıldandı. "O zamana kadar unutma, ben buradayım."

Haklıydı; rahip yolun başında belirip onlara el salladığında Eva karanlıktaki şekilleri seçebiliyordu ve çocukların hepsinin kadar yavaş bir sınıra doğru ilerlemeye başladıklarında, ileride, dikenli tellerin hemen ötesinde birkaç ışık yolu aydınlattı.

Yanından geçip giderken tek kelime etmeyen rahibin yanından geçtiler ve asfalt yola ulaştıklarında Rémy fısıldadı, "Şu hendeğe inin. askerlerin geçtiğini duyacaksın. Nefesini tut. Gitmek güvenli olduğunda sana söyleyeceğim."

Yüreği sıkışan Eva onun dediğini yaptı ve çocukların yolun hemen kenarındaki sığ bir çukurda kendilerini soğuk toprağa bırakmalarına yardım etti. Küçük kız başladığında, Eva ona onu sakinleştirdi. Kızın yumuşak ağlaması tam da botların çakıl ve kar üzerindeki gümbürtüsünün yakınlarda duyulduğu sırada azaldı.

Ayak sesleri yaklaşırken altısı da hareketsiz ve sessiz bir şekilde yatıyordu. Kahkaha sesleri, Almanca birkaç kelime ve ardından askerlerin sesi diğer yönde kaybolurken daha fazla kahkaha duyuldu. Sonunda gece yeniden sessizliğe büründü ve Rémy, "geldi," diye fısıldadı.

O ve Eva birlikte çocukların kalkmasına yardım ettiler. "Sessizce, şimdi," diye hatırlattı Rémy onlara ve olabildiğince sessiz hareket ederek dikenli tellere doğru yola koyuldular. Çite ulaştıklarında, onları İsviçre'den ayıran sadece birkaç santimlik bir metal vardı ama Eva birden karşıya geçecek bir yol göremediğini fark etti.

"Nasıl...?" diye sordu ama Rémy çoktan birkaç adım geçmiş, çiti her birinin altından geçebileceği kadar yükseğe kaldırmıştı. "Uzun zaman önce kestik," diye açıkladı fısıltıyla. "Henüz kesmemiş olmaları bir mucize. henüz fark edilmedi." Ve sonra çocuklara, "Gidin. Güvende ve özgür olun." diye ekledi.

En büyük çocuk olan Georges sınırı ilk geçen oldu. Didier karşıya geçmeye başladığında Eva, Georges'un ona tellerin altından yardım etmesini, onu almasını ve koşmaya başlamasını hayretle izledi. Üçüncü çocuk Maurice de karşıya geçti ve Jacqueline kıvrılarak kadar bekledi. "Onu yakaladım," diye fısıldadı Eva ve Rémy'ye. "Her şey için teşekkürler." Ve sonra ikisi birden, siyah bir gecede, bir İsviçre köyünün uzaktaki ışıklarına doğru koşan iki küçük 1 gure oldular.

"Senin de gitme vaktin geldi," dedi Rémy, Eva'nın elini sıkıca kavrayarak. "Çabuk, çocuklar sınırın bizim tarafındaki Almanların dikkatini çekmeden önce."

Eva ona döndü. Bir dakika önce, içini başlayan ezici kayıp hissine rağmen çocukları takip etmeye hazırды. Artık bu gece İsviçre'ye gidemeyeceğini kendi kalbi kadar net biliyordu. ". "

"Eva, yapmalısın." Rémy'nin yüzü Eva'nınkinden birkaç santim uzaktaydı, gözleri gecenin derinliğinde karanlık ve aceleciydi. "Bu senin şansın."

"Biliyorum." Ve sonra, yavaşça, usulca onu öptü ve geri çekilmediğinde, onun anladığını biliyordu. Gidemezdi ve adam da gitmesine izin veremezdi, her ikisi de gitmesinin doğru olduğunu bilse bile.

"Emin misin?" Eva nefesi kesilmiş bir halde nihayet uzaklaştığında Rémy sordu. "Evet."

"O zaman hemen harekete geçmeliyiz. Aurignon civarındaki ormana dönmeden önce şehrin kenarındaki güvenli bir evde kalacağım."

"Rahibin evine geri dönmüyor musun?"

"Bu çok tehlikeli. Gel ." Elini tuttu ve İsviçre'ye son bir kez baktıktan sonra, çocukların güvenli bir yere ulaşmaları için dua ederek, Fransa'nın karanlığına doğru onu takip etti.

Güvenli ev, kasabanın kenarında küçük bir taş kulübeydi, kesik dikenli tellerin bir yaşam şansı sağladığı yerden on beş dakikalık hızlı bir yürüyüş mesafesindeydi. Sessizce ilerlerken, Rémy elini sıkıca tutarken, Eva bunun ağırlığının üzerine çökmesine izin verdi. Bu gece ona tüm sahtecilik çalışmalarının mümkün kıldığı geleceği göstermişti.

Rémy, içerisi karanlık ve soğuk olan güvenli evin kapısını açmak için bir anahtar kullandı. Kapıyı kapatıp onları karanlığın içine ittiği anda, onu kendine doğru çekti. Bir saniye bile tereddüt etmeden dudakları onun dudaklarındaydı ve elleri yüzündeydi, sonra saçlarına dolandı ve sonra vücudunun kıvrımlarına doğru ilerledi. "Kalmamalıydın," dedi aç öpücükler arasında. "Burada olmamalıydın."

"Ama-"

"Bunu yaptığına çok sevindim Eva," dedi Rémy, onu geri çekerken dudakları onun dudaklarından zar zor ayrılıyordu. "Seni seviyorum."

Bu sözleri ona ilk kez söylüyordu ve bu onun kalbini etmişti. "Ben de seni seviyorum," diye mırıldandı.

Yüzünü kavrarken elleri soğuktu, sonra iki başparmağını nazikçe boynunun altındaki çukura doğru götürdü. Adamın dudakları tekrar onunkileri bulduğunda kadın titredi.

"Donuyorsun," dedi uzaklaşarak. "Bırak da 1re yapayım."

"Gitmene izin vermek istemiyorum," diye itiraz etti.

"Ama gözlerinin içine bakmak istiyorum Eva. Bize biraz ışık tutmama izin ver. Söz , hiçbir yere gitmiyorum. Mutfakta biraz yiyecek olmalı. Père Bouyssonie genellikle bir şeyler ayarlar."

Eva, Rémy'nin yanından ayrılmak istemiyordu ama o haklıydı; hava soğuktu ve karanlıkta onu zar zor görebiliyordu. Rémy taş ocaktaki kütükleri yeniden düzenlerken Eva botlarını çıkarıp yiyecek bir şeyler aramak için mutfığa yöneldi. Tek gözlü ocağın yanındaki tezgâhta bir şişe kırmızı şarap, bir parça ekmek ve büyük bir dilim peynirle birlikte el yazısıyla yazılmış bir not duruyordu. *Tanrı seninle*, yazıyordu ve önündeki nispeten büyük ziyafete bakarken, Père Bouysonie'nin bu gece Rémy ile döneceğini kendisinden önce bile bildiğini anladı. Notun, onun hayır duası olduğunu umuyordu.

Ana odaya döndüğünde Rémy'yi paltosunu bir sandalyenin arkasına asmış, filizlenmekte olan 1re ile uğraşırken buldu. Rémy bir elinde şarap şişesi, diğer elinde ekmek ve peynirle ona dönüp gülümsedi. "Görüyorum ki Père Bouysonie bize göz kulak oluyor," dedi.

"Geceyi birlikte geçirmemizi hoş karşılamayacağını mı düşünüyorsun?" Eva sordu. Ne de olsa adam bir rahipti.

"Sanırım aşkın neye anlıyor," diye Rémy. Demir ocağı ve kızın yanına geçerek şarabı ve yemeği alıp köşedeki küçük ahşap masaya koydu. Sonra, 1re çtırdamaya ve odayı ısıtmaya başladığında, ceketini omuzlarından kaydırıp ve elbisesini yavaşça başının üzerinden çekerek onu iç çamaşırlarıyla karşısında bıraktı. Dudaklarını tekrar kızın dudaklarına bastırmadan önce, gözleri parıldayarak bir saniye boyunca ona bakmak için geri çekildi. Bu seferki öpücüğü ihtiyaç doluydu ve kız da buna karşılık vererek adamın kemerini çekiştirdi, gömleğinin düğmelerini açtı.

Hızla, aceleyle seviştiler, ilk sevişmelerindeki keskin acı, Rémy'nin teninin onunkine değmesi, havadaki odun dumanının kokusu, soğukta nefeslerinin sıcaklığı gibi bir anda silindi. Sonra battaniyelere sarınıp 1re'nin yanına sokuldular, bir şişe şarap içtiler ve bir kez daha sevişmeden önce açgözlülükle yemeğe saldırdılar. Bu kez Rémy'nin öpücükleri daha yavaş, daha derindi ve birbirlerinin bedenlerini keşfetmek için zaman ayırıyorlardı. Sevişme bittiğinde Eva terli ve gülümseyerek Rémy'nin çıplak göğsüne uzandı, Rémy de Eva'nın başının üstünü öptü. "Yarın gitmelisin Eva," diye mırıldandı. "İsviçre'ye geçmelisin. Sana bir şey olması düşüncesine bile katlanamıyorum."

"Seninle kalamaz mıyım?" diye sordu, adam saçlarını okşarken iç geçirdi, parmakları saçlarının oluşturduğu düğümlerin arasından geçiyordu.

"Yapamayacağını biliyorsun, tatlı Eva. Ama savaştan sonra, senin için geleceğim." "Beni nasıl bulacaksın?"

Uzun süre sessiz kaldı ama elleri hiç durmadan hareket etti ve bu rahatlatıcıydı. "Sizin için özel olan bir yer söyleyin."

Gözlerini kapadı ve onun kokusunu, misk, tuz ve çam kokusunu içine çekti. "Paris'te Mazarine adında bir kütüphane var," dedi. "Ben küçük bir kızken babam beni haftada bir oraya götürürdü. Emniyet müdürlüğünde çalışmaya başlamadan önce birçok kütüphanenin daktilolarını tamir ederdi ama Mazarine her zaman favorim olmuştur. Merdivenlerde oturup onu beklerdim, başım bulutlarda, prenslerin, prenseslerin ve uzak krallıkların hayalini kurardım." Yumuşak bir şekilde güldü. "Biliyor musun, bir gün kütüphanenin merdivenlerinde bir prensle evleneceğimi hayal ederdim."

"Mazarine mi?" Rémy tekrarladı.

"Evet, Sol Yaka'daki Palais de l'Institut de France'ın bir parçası."

Rémy kıkırdadı ve onun başının tepesini öptü. "Biliyorum. Küçük bir çocukken oradaki merdivenlerde oynardım. Annemle birlikte Pont des Arts'ın karşısına geçerdik ve o kitap okumaya giderken beni dışarıda bırakırdı. "Merdivenlerden ayrılma Rémy," derdi bana. "Bu dünyada kötü insanlar var. Ben de orada kalır, kitapları çalmaya gelen düşmanlarla savaşan bir şövalyeymişim gibi davranırdım."

Eva doğruldu ve ona inanamayarak baktı. "Sence orada birbirimizi görmüş olabilir miyiz?"

"Bu mümkün. On iki yaşına bastığım yaz annem ölene kadar yıllarca orada kaldım. Bir daha asla geri dönmedim."

"Babam polis müdürlüğünde işe girince ben de gitmeyi bıraktım." Başını salladı ve onun göğsüne yaslandı. Küçük bir kızken sık sık hayalini kurduğu prensin başından beri orada olması mümkün müydü? Bu tesadüf olağanüstü bir şeydi -şanstan ziyade kader. Memnuniyetle iç çekti. "Anneni çok küçük yaşta kaybettiğin için çok üzgünüm, Rémy. Ondan bahsettiğini hiç duymamıştım."

"Eskiden anıların, onları yakın tuttuğunuzda daha az acı verdiğini düşünürdüm. Belki bunun doğru olmadığını düşünüyorum. Artık acının, onu paylaştığımızda gücünü kaybettiğini düşünüyorum."

Gözleri yaşaran Eva başını salladı. "Benimle her zaman paylaşabilirsin."

"Bunu artık biliyorum." Rémy onun başının tepesini tekrar öptü. "Bir gün, savaş bittiğinde, oraya tekrar gidelim mi? Mazarine'e?"

Onun göğsüne doğru gülümsedi. "Paris yine Paris olacak ve kimse Yahudi olduğum için bana bakmayacak. Biz sadece bir kütüphanenin merdivenlerinde buluşan iki insan olacağız."

Sessizlik bir kez daha çöktüğünde, Eva'nın göz kapakları ağırlaşmaya başladı. Rémy sessizliği bozduğunda neredeyse uyumak üzereydi. "Eskiden orada evlenmeyi hayal söylemiştin."

"Şimdi aptalca geliyor, biliyorum."

"Hayır, değil." Rémy, Eva ona bakana kadar bekledi. "Peki ya bunu yaparsak?"

"Ne yaptın?"

"Evlendim. Mazarine Kütüphanesi'nin merdivenlerinde."

"Rémy, ben-" Yine de cümlesini tamamlayamadı. Gözlerini kapattı, kalbi parçalanıyordu. Onunla evlenmeyi dünyadaki neredeyse her şeyden daha çok istiyordu. Ama bunu Mamusia'ya, her şeyini kaybetmiş bir kadına, Eva'nın Yahudiliğe sırtını dönmesi olarak göreceği şeyi asla affetmeyecek bir kadına nasıl yapabilirdi? Yine de hayır diyemezdi, çünkü annesinin yargısının kendi yargısını gölgelemesine nasıl izin verebilirdi? Bir başkasının önyargıları tarafından dikte edilen bir hayat yaşamak korkunç bir fikirdi. Doğru bir cevap yoktu.

Gözlerini tekrar açtığında Rémy'nin onu izlediğini gördü ve yüzündeki ifadeden aklından geçenleri okuduğunu anladı. "Annen," dedi usulca. "O asla onaylamaz."

"Önemli olmamalı." Eva yanağından aşağı süzülen bir damla yaş sildi.

"Tabii ki önemli olmalı," dedi nazıkçe. Onu alnından öptü. "Aile demek ve şu anda aileniz parçalanmış durumda."

"Bir gün anlayacak. Şu anda çok öfkeli, kızgın ve korkmuş durumda. Ve babamı o kadar çok özleyor ki..."

"Onu kim suçlayabilir ki?" Rémy Eva'nın saçlarını okşamaya başladı. "Senden farklı birini, senin inancına ait olmayan birini seversen, bunun sana zarar vereceğinden korkuyor."

seni de kaybetmek anlamına gelir."

"Ama öyle değil. Beni asla kaybetmeyecek. Bundan emin olacağım. Birbirimizi bulma , Rémy, bu Tanrı'nın planı olmalı."

"O halde bizi tekrar bir araya getirmesi için ona güvenmeliyiz." Derin bir nefes aldı. "Seni ne kadar sevdiğimin bir önemi yok. Annen anlayana kadar hayatını benimle isteyemem."

"Ama, Rémy..."

"Eğer birlikte olmamız gerekiyorsa, her zaman olacaktır. Ama sana ailenin son ferdine mal olamam. Seni bunu yapamayacak kadar çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Eva artık gözyaşlarının karanlıkta Rémy'nin göğsünü ıslatarak aktığını hissedebiliyordu. "Çok üzgünüm, Rémy. Daha güçlü olamadığım için üzgünüm."

"Eva, sen tanıdığım en güçlü insansın; şu anda bile kalbini kıracak olsa da doğru olanı yapacak kadar güçlüsün."

Onun sözlerini kabul ederken bile bu andan hayatı boyunca pişmanlık duyacağını biliyordu. "İsviçre'ye varır varmaz onunla konuşacağım. Görmesini sağlayacağım. Sadece onu terk ederek suçlamalarını doğru çıkaramam. Benden korktuğu kişi olamam. Onu bu şekilde incittiğim için kendimi asla affetmem."

Rémy onun çenesini hafifçe kavradı ve gözlerinin içine baktı. "Sevgilim, biliyorum." "Hâlâ benim için geri gelecek misin? Savaştan sonra?"

"Elbette yapacağım. Seninle Mazarine'in merdivenlerinde buluşacağım ve sonra hayatımızın geri kalanı başlayabilir."

"*Ani l'dodi v'Dodi li*," diye fısıldadı.

"Bu ne anlama geliyor?"

"İbranice'de 'Ben sevgiliminim ve sevgilim de benim' anlamına gelir. Shir Hashirim'den, Ezgiler Ezgisi'nden. İnsanların evlenirken birbirlerine sonsuza dek söz vermek için söyledikleri bir şeydir."

Rémy ona gülümsedi. "O halde, *Ani l'dodi v'Dodi li*." Öne doğru eğildi ve onu öptü, o kadar nazikti ki sanki çoktan gitmişti.

Midesi belirsizlikle dolup taşsa da ve 1re'nin sıcaklığı azalıp evi daha karanlık, daha soğuk bıraksa da, Eva sonunda uykuya daldı, son birkaç günün yorgunluğu ve Rémy'yle yeniden bir araya gelmenin sevinci nihayet etkisini göstermeye başlamıştı. Uykuya dalana kadar onun saçlarını okşadı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Yirmi Sekizinci Bölüm

Eva rüyasında Mazarine Kütüphanesi'nin merdivenlerinde beyaz bir elbiseyle durduğunu ve hiç gelmeyen damadını aradığını gördü. Bir sıçrayışla uyandı, gözyaşları yüzünden akıyordu ve Paris'te olmadığını, mihrapta terk edilmediğini ve Rémy'nin hemen yanında olduğunu hatırlaması birkaç saniye sürdü.

Ama küçük kulübenin karartma perdelerinin kenarlarından süzülen sabahın ilk ışıklarına gözlerini kırıştırdığında odanın soğuk olduğunu, ışığın söndüğünü ve Rémy'nin gittiğini fark etti.

Kalbi küt küt atarak ayağa fırladı ama adam mutfakta değildi ve tuvalet de boştu. Temiz hava almak için dışarı çıktığını umarak kapıyı açıp buz gibi sabaha baktı ama bahçe boştu ve yeni yağmış karda ayak izleri yoktu. Bu da onun saatler önce gittiği, son izlerinin de kaybolduğu anlamına geliyordu.

Eva kapıyı kapattı. Uyuşmuş bir halde küçük eve geri döndü. sırada, dün gece yanında uyuduğu küçük ahşap masanın üzerindeki bir kâğıt parçasını fark etti. Kendisine hitaben yazılmış bir mektuptu bu ve eline alıp okumaya başladığında son umut kırıntısı da yok oldu.

Sevgili Eva,

Burada seninle olmak beni mucizelerin mümkün olduğuna inandırdı ve seni tekrar görene kadar birlikte geçirdiğimiz gecenin değerini bileceğim. Tek umudum bir gün her şeyin bizim için farklı olması.

Bu gece İsviçre'ye gitmelisin, aşkım. Yaşamının tek yolu bu ve yaşamalısın Eva. Devam etmelisin. Père Bouysonie'ye seni beklemesini söyleyeceğim; akşam karanlığından sonra papaz dönmelisin, o sana yardım edecek.

Eva, lütfen seni sevdiğimi ve hayatımın sonuna kadar seveceğimi bil.

Eva mektubu iki kez okudu, gözyaşları yüzünden akıyordu. Rémy, ona sonsuza kadar söz verecek kadar güçlü olmadığını bilerek soğuk geceye çıkmıştı ve bu onu yaralamıştı. Bu onun hatasıydı ve yanlış bir şey yaptığını biliyordu. Ne de olsa annesi duruma öfke ve kaybın daralttığı bir pencereden bakmıştı. Eva neden bunun hayatını mahvetmesine izin vermişti? Geleceğini?

Peki ya Rémy hiç dönmezse? Ya önümüzdeki aylarda hayatta kalmazsa? Ya Eva'nın kendisi de ölürse? Yanlış asla düzeltemeyecek, ona cevabının sadece evet olabileceğini söyleyemeyecek, onu tüm ruhuyla sevdiğini söyleyemeyecekti.

Birden Eva'nın aklına bir fikir geldi. Annecy'ye dönüş otobüsü sabahın bu erken saatinde kesinlikle çalışmıyordu. Bu da Rémy'nin hâlâ şehirde bir yerlerde olduğu anlamına geliyordu, değil mi? Belki de onu bulmak, hatasını düzeltmek, ondan başka hiçbir şeyin önemli olmadığını, onunla evleneceğini söylemek ve annesinin anlamasını sağlamak için hâlâ zaman vardı.

Kendini durduramadan paltosunu giyip kapıdan çıkıyordu ama yeni yağmış karda rahibin evine doğru ilerlerken içine bir şüphe düştü. Güpegündüz rahibin evinde görünmek onun için bir sorun yaratır mıydı? Aniden durdu ve düşündü, ama tekrar hareket etmeye başlaması sadece birkaç saniye sürdüRémy'ye ulaşmak zorundaydı.

Rahibin evinin bacasından dumanlar yükseliyordu ve ışıklar yanıyordu, bu da onun çoktan uyanmış olduğunu gösteriyordu. Rémy orada olabilir miydi? Eva hızlıca dua etti, derin bir nefes aldı ve kapıyı çaldı.

Père Bouyssonie bir dakika sonra kapıyı açtığında Eva'yı görünce şaşırmış görünüyordu. birkaç kez göz kırptıktan sonra kolundan tutup tek kelime etmeden içeri çekti ve kapıyı arkasından aceleyle kapattı.

"Akşama kadar gelmemeliydin," dedi ama sesi kızgın değil, nazikti.

"Çok özür dilerim. Rémy'yi görmem gerek."

"Üzgünüm canım, ama o çoktan gitti." "Bu sabah burada mıydı?"

Rahip başını salladı. "Şafaktan önce Lyon'a geri dönmekte olan bir yeraltı üyesiyle birlikte ayrıldı."

Eva'nın kalbi sıkıştı. Artık çok geçti. Aurignon'un dışındaki sık ormanlara yeniden gömüldükten sonra onu bulmanın hiçbir yolu olmayacaktı. Gözleri ve gözyaşlarını sildi, ama rahip onları görmeden önce değil. Rahip onu kucakladı ve kız kendini toparlayıp uzaklaşmadan önce birkaç saniye onun omzunda hıçkırı hıçkırı ağladı.

"Özür dilerim," dedi. "Gelmemeliydim."

"Bunu yaptığına sevindim Eva." O zaman adamın yüz ifadesinin ciddi olduğunu fark etti. "Korkarım bazı haberlerim var. Rémy ayrıldıktan bir saat sonra geldi."

"Haber mi?"

İç çekti. "Benimle gel." Eva'yı çoktan inmiş olan tavan arası merdivenine doğru götürdü ve yukarı doğru işaret etti. "Bir ziyaretçimiz var." Onu merdivene doğru yönlendirdi ve yukarıdaki boşluğa kadar takip etti.

Eva'nın gözlerinin karanlığa alışması birkaç saniye sürdü ama görebildiği anda nefesi kesildi. Köşede Aurignonlu fırıncı Madam Trintignant duruyordu, saçları dağılmış, bluzunun kolları yırtılmış, gözleri kan çanağına dönmüştü. "Madam?" dedi Eva. "Burada ne işiniz var? Ne oldu?"

"Oh, Eva!" Madam Trintignant ona doğru eğilip beceriksizce sarıldı. "Aurignon'da her şey bitti."

"Ne?"

"Tutuklamalar..." Hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladı ama hemen kendini topladı. "Almanlar geldi. Birçoğumuzu tutukladılar. Madam Barbier. Madam Travers. Madam Noirot. Herkesi."

Eva'nın içini bir ürperti kapladı. "Peki ya Père Clément?"

Madam Trintignant başını salladı. "Ben ayrıldığımda o bir yaşındaydı. Bana buraya nasıl geleceğimi söyleyen ve hemen Ree'ye gitmem konusunda ısrar eden oydu." Tereddüt etti, bakışları başka yöne kaydı. "Annen ellerinde, Eva."

"Annem mi? Hayır, hayır, bu imkânsız. Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

Fırıncının gözünden tek bir damla yaş düştü. "Almanlar seni arıyorlardı ve annen onlara nereye gittiğini söylemeyince, onun yerine onu aldılar."

"Hayır, hayır, hayır. O...?" Eva cümlesini tamamlayamadı.

Madam Trintignant hemen, "Ben ayrıldığımda yaşıyordu," dedi. "Yine de onu Clutier'deki hapishaneye götürdüler sanırım. Korkarım gerçek kimliğini biliyorlar."

Eva'nın kanı . "Nasıl?"

Madam Trintignant sadece başını salladı.

Rahip Eva'nın omzuna rahatlatıcı bir el koymak için eğildi. "Onun için dua edeceğim Eva. Hepimiz edeceğiz."

"Ama..." Eva'nın başı dönüyordu. "Geri dönmem gerek."

Madam Trintignant ve Père Bouyssonie bakıştılar. "Yapamazsınız," dedi Madam Trintignant sert bir sesle. "Artık kim olduğunuzu biliyorlar. Seni arıyorlar. Seni idam edecekler, Eva."

"Annemi öylece terk edemem."

"Bu işi yeraltına bırakın," dedi Père Bouyssonie. "Onlar ellerinden geleni yapacaktır."

Ama Eva, ormanda saklanmış olan savaşçıların, kendileri için hiçbir değeri olmayan, hapsedilmiş orta yaşlı bir kadını kurtarmaktan daha büyük dertleri olduğunu biliyordu. Şimdi gitmeliydi, yoksa annesi ölecekti. Eva hıçkırıklarını bastırdı. Tekrar nefes alabildiğinde, "Hayır," dedi. "İşleri koymak zorundayım."

"Annenin başına gelenler senin suçun değil."

"Tabii ki öyle! Eğer bu işlere hiç bulaşmamış olsaydım, o ve ben bir buçuk yıl önce İsviçre'de güvende olurduk."

Madam Trintignant yumuşak bir sesle, "Eğer şimdi dönerseniz, kesinlikle öldürüleceksiniz," dedi. "Onların yağ sürmek mi istiyorsunuz?"

Eva ona baktı, kalbi korkuyla çarpıyordu. Fırıncı haklıydı ama başka ne seçeneği vardı ki? Kendi yaptığı seçimler yüzünden annesini öldürülmeye terk ederse kendini asla affedemezdi. Babası kaçırıldığında yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ama Eva geri dönerse Mamusia'nın hayatı kurtulabilirdi. "Gitmeliyim," dedi usulca, rahibe dönerken kararını çoktan vermişti.

Adam tereddüt etti ve sonra başını salladı. "O zaman acele etmelisin. Annemasse'a giden otobüs otuz dakika içinde kalkıyor."

"Teşekkür , Père Bouyssonie."

"Bana teşekkür etme. Korkarım seni ölüme gönderiyorum." İç çekti. "Tanrı seninle olsun, Eva. Dualarımda olacaksın."

Eva, Annemasse'den Lyon'a giden bir trene bindikten, istasyonda titreyerek uykusuz bir gece geçirdikten, sonra Clermont-Ferrand'a giden bir başka trene ve şehre giden bir otobüse bindikten sonra Aurignon'a döndüğünde ertesi sabah geç olmuştu. Doğruca kiliseye gitti ve Père Clément'i sunağın önünde ayakta dururken buldu, etrafındaki sıralar kırılmış ve parçalanmıştı. Kadın içeri girdiğinde döndü ve gözleri büyüdü.

"İsviçre'de olman gerekiyordu!" diyerek ona doğru ilerledi, gözleri vahşiydi. Cüppesi yamuk yumuktu, yüzü yara bere içindeydi. "Tanrım, Eva, burada ne yapıyorsun? Burası güvenli değil. Bilmiyor musun?"

"Annem," diye boğulmayı başardı ve bir anda yüzü yumuşadı ve ona doğru son adımlarını atarak, içine yığılırken onu kucakladı. "Ne oldu Père Clément?" diye sordu hıçkırıklar arasında. "Nerede o? Ona yardım etmeliyim."

"Gel canım," dedi, ondan uzaklaşarak ve etrafına bakarak. "Burası güvenli değil. Beni henüz tutuklamadılar ama korkarım bunun tek nedeni senin döneceğini ve onları sana getireceğimi ummaları."

Eva gözyaşlarını . "Kiliseyi yok ettiler..."

"Yıkılmadı, Eva. Tanrı var olduğu sürece kilise her zaman ayakta kalır. Bunu sakın unutma. Şimdi hemen arka taraftan çık ve Faucon'la ilk karşılaştığın okul binasına git. Hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Birazdan geleceğim. Dikkatli olun, sizi takip eden birileri olabilir."

Ama Eva arka kapıdan sürünerek çıkarken sabah sessizdi ve arkasında karda ayak sesleri yoktu. Her ihtimale karşı dolambaçlı bir yol izledi ama okul binasına giden son köşeyi döndüğünde yalnız olduğundan emindi.

Bina soğuk ve karanlıktı, uzun zamandır çocuklardan ve öğretmenlerinden boşaltılmıştı. Eva'nın burayı son gördüğünden beri bir noktada, bina yağmalanmıştı,

Masalar , kitaplar raflarından çekilmiş, sayfaları koparılmış ve şimdi loş köşelerde amaçsızca duran yığınlar gönderilmişti. Mekânda ürkütücü, uhrevi bir şeyler vardı. Perdeler çekiliydi, ama güneş ışığı pürüzlü yırtık ve söküklerin arasından sızıyor, dışarıda rüzgâr her uğuldadığında hareketli gölgeler oluşturuyordu. Pencerelelerden biri kırık ve içeriye ısırın bir hava giriyordu.

Eva kara tahtaya en yakın köşeye , sırtı duvara dönük, kendini kolay hedef gibi hissediyordu. Dakikalar ilerledikçe endişesi de artıyordu. Père Clément takip edilmiş miydi? Tutuklanmış mıydı? Almanlar şimdi de onun için mi geliyordu? İkisi için de tehlikeyi artırmaktan başka bir işe yaramayacakken ona gelmekle aptallık mı etmişti?

Sonra okul odasının kapısı açıldı ve bir kar ve güneş ışığı patlamasıyla Père Clément göründü, kapıyı hızla kapattı. "Eva," diye fısıldadı. "Ben buradayım."

Ayağa kalktı ve gölgelerin arasından çıktı. "Père Clément. Çok endişelendim."

Titreyen ışıktaki birlikte dururlarken, adam onun elini tuttu. "Fazla zamanımız yok Eva. Onlar döndüğünü fark etmeden Aurignon'dan ."

"Yapamam. Annem olmadan olmaz."

"Eva, çok üzgünüm ama büyük ihtimalle onu çoktan öldürmüşlerdir." Eva başını salladı. "Hayır. Hayır, buna inanmıyorum."

"Eva-"

"Ne oldu, Père Clément?" diye araya girdi. "İşler nasıl bu kadar ters gitti?"

"Yakın çevremizden biri bize ihanet etti Eva. Tek ihtimal bu.

Almanlar kasabada olaya karışan neredeyse herkesi tanıyordu."

"Erich olabilir mi?"

"İlk başta ben de bunu merak ettim ama onun tek temas noktası bendim ve paylaştıklarımı çok dikkat ettim." Derin bir nefes aldı. "Eva, Claude Gaudibert Almanlar tarafından tutuklandı ve işkence gördü. Erich'in ondan olmadığına, onunla hiç tanışmadığına eminim, bu yüzden onu ele veren kişi o olamaz."

Almanlar Direniş liderini ele geçirmişlerse, içeriden bilgi almış olmalıydı, çünkü sadece bir avuç insan kimliğini ya da nerede olduğunu biliyor olabilirdi. "Gaudibert öldü mü?"

Rahip üzüntüyle başını salladı. "Cesedini kasabanın hemen dışında asmışlar, geri bir uyarı olsun diye."

Eva zorlukla yutkundu. "Erich şimdi nerede?"

"Neredeyse kesinlikle öldü de." Père Clément perişan görünüyordu. "Eğer Almanlar Gaudibert'in nerede olduğunu biliyorlarsa, Erich'in bize bilgi aktardığını da bildiklerine inanmak zor değil."

"Ya Faucon? Faucon'u yakaladılar mı?"

"Bildiğim kadarıyla o hâlâ ."

"O zaman ben de ona giderim. O annem hakkında ne yapacağını bilir."

"Hayır." Père Clément'in cevabı anında ve sert oldu. "Yeri tespit edilebilse bile, Almanları doğrudan ona yönlendirebilirsin. Bu, devreden geriye kalanları da yok eder Eva. Lütfen, yapamazsın."

"Biliyorum. Kendimi çok çaresiz hissediyorum." Başını öne eğdi. "Verdiğim kararlar annemin hayatına mal olursa kendimi nasıl affedeceğim?"

"Eva, verdiğin kararlar annenin hayatını *kurtardı*. Geriye bakamazsın, sadece ileriye bakabilirsin. Ve şu anda *seni* arıyorlar Eva. Eğer kalırsan, öleceksin."

"Ama eğer , asla kendimle yaşayamam." Derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirerek onun gözlerinin içine baktı. "Annemi terk edemem. Onu kurtarmak için elimden geleni yapmalıyım."

İç çekmeden önce uzun bir süre ona baktı. "Biliyorum. Fikrini değiştireceğini umuyordum ama biliyorum. Ve sanırım bir planım var. Sen güvenli bir yerde saklanacaksın. Ben de senin adına Almanlarla pazarlık yaparım. Onlara, anneni bırakırlarsa senin de teslim olacağını söyleyeceğim."

"Nerede öğrenmek için seni tutuklayıp işkence yapmazlar mı?"

"Bu göze alabileceğim bir şans."

"Annemi şimdilik serbest bıraksalar bile, beni de yakaladıklarında onu tekrar tutuklamayacaklar mı?"

"Lyon'da güvendiğim ve henüz yakalanmamış olan birkaç kişi var. Madam Trintignant sağ salim sınıra ulaştı, değil mi? Annen de öyle. İhtimalleri lehimize çevirmek için, makilere onun güvenli geçişini garanti altına almak için bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacımız olduğu mesajını iletmeye çalışacağım."

"Ve sonra onun güvende olduğunu anladığımda teslim mi olacağım?"

"Hayır, Eva, tabii ki hayır. Hayatını kurtarmak için kaçacaksın. İsviçre'ye döneceksin, yaşlanacaksın ve insanlara burada olanları anlatacaksın."

"Ama kaçarsam seni öldürürler."

"Bu adamlar hâlâ Tanrı'yı tanıdıklarını sanıyorlar. Onun isteğini yerine getirdiklerine inanarak kendilerini kandırıyorlar. Bir Nazi'nin bile bir Katolik rahibi öldürürken bir kez daha düşüneceğine inanmak ."

Ona bakarken zihni dönüyordu. Rahipten kendi hayatını onunkıyla, hatta annesininkiyle takas etmesini isteyemezdi. Annesinin içinde bulunduğu sıkıntı onun suçuydu ve bu da onu kurtaracak kişinin kendisi olması gerektiği anlamına geliyordu.

"Hayır, Père Clément. Teşekkür , ama hayır. Başka bir yol bulacağım." "Başka bir yol olmayabilir."

"Bana Tanrı'nın varlığından bile haberdar olmadığımız kapıları açtığını söyleyen sen değil miydin? Cesaret ve inançla her şeyin mümkün olduğuna inanmak zorundayım."

Rahip hüzünle gülümsedi. "Korkarım ki bazen Eva, bu yeterli olmuyor."

"Sahip olduğum tek şey bu. Her şey için teşekkür ederim. Hayatını riske atmayı teklif ettiğin için.

Benimkini. İlk beni kurtardığın için. Bana bir amaç, bir yuva verdiğin için. Ama şimdi doğru olan için ayağa kalkma sırası bende. Ve çok geç olmadan gitmelisin. İsviçre'ye git. Yaşa. Annem ve ben müsait olduğumuzda seninle orada buluşacağız."

Adamın gözlerinden Eva'nın oraya asla varamayacağını, annesinin özgürlüğü için öleceğini bildiğini görebiliyordu. "Ben gitmiyorum Eva," dedi Père Clément. "Benim yerim her zaman Aurignon'du ve her zaman da Aurignon olacak. Tanrı beni terk etmedi ve ben de onu terk etmeyeceğim. Ve annen için elimden geleni yapacağım, çünkü masum bir hayata senden daha fazla sırtımı dönemem. Bu benim kararım, senin değil. Şimdi git, Eva. Almanlar bizi burada yakalamadan önce git."

Eva önce ona sıkıca sarıldı. Kendisini kurtarmaya yardım eden rahibi son kez göreceğini biliyordu. Bir süre sonra soğuk ve rüzgârlı sabaha karışırken, Tanrı'nın son bir hayat kurtarmasına izin verecek kadar uzun süre yanında olması için dua etti.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Eva dört saat sonra Clutier'den geçip Almanların el koyduğu küçük yerel hapishaneye doğru yürürken aslanın ağzına doğru yürüdüğünü ve muhtemelen canlı canlı yenileceğini biliyordu. Yine de başka seçeneği yoktu. Tek umudu, orada nöbet tutan Almanların onu tanımıyor olması ve fazladan kat kat kalın giysilere bürünerek kendisini on kilo daha ağır göstermesine aldanmasıydı. Kendisini, kocası bir kuşak önce Verdun'da kahramanca can vermiş kırk dokuz yaşında bir dul olarak tanıtan belgeleri aceleyle hazırlamıştı ve bu hâlâ aptalca bir plan gibi gelse de, karşılaştığı Almanların bu numarayı birkaç dakikalığına da olsa yutacaklarını umuyordu. Annesinin hâlâ hayatta olup olmadığını anlamak için tek ihtiyacı olan buydu.

Lütfen Tanrım, diye dua etti sessizce, omuzları çökmüş, sağ bacağını sürükleyerek ve bastonuna dayanarak hapishaneye doğru topallayarak yürürken. *Lütfen annemi kurtarmama yardım et. Bana ne olursa olsun, bu senin .* Yaklaştıkça, bugün ölürse her şeyin yoluna gireceğine daha da ikna oluyordu. Her zaman ölümden sonra ruhların yaşamaya devam ettiğine inanmıştı, her ne kadar Yahudilikte açıklama Hristiyan inancında olduğu kadar net olmasa da. Ama eğer haklıysa, öldükten sonra onu bekleyen bir tür Cennet Bahçesi varsa, Tatus'u tekrar görecekti, değil mi? Ve bir gün, umarım bundan çok çok uzun yıllar sonra, Rémy de diğer tarafta olabilirdi. Öbür dünyada birbirinizin ruhunu doğrudan görebileceğinize inanıyordu ve sonunda Rémy onun nasıl hissettiğini ve izin verdiği için ne kadar pişman olduğunu bilecekti.

Yine de yaşarsa, cevabının evet olduğunu, her zaman evet olduğunu ve her zaman evet olacağını ona söylemeliydi. Burada olanlardan sonra, annesi

böyle bir kötülük karşısında Hristiyanlar ve Yahudiler arasındaki ayrımın hiçbir şey ifade etmediğini anlaması gerekiyordu. Önemli olan tek şey Rémy'nin iyi bir insan olmasıydı ve bu zaman boşa harcanamayacak kadar değerliydi. *Eğer hayatta kalmama izin verirsen, dedi Gravenot caddesindeki son köşeyi dönerken Tanrı'ya, söz veriyorum, Rémy ile aramı düzeltmek için elimden geleni yapacağım, çok geç olmadan tüm hatalarımı telafi etmeliyim.*

Ve sonra hapishane önündeydi, öğleden sonra ışığında bile karanlık ve tehditkârdı. Ya da belki de bu sadece gölgelerin bir oyunuydu, tuğlaları zalimlik ve umutsuzlukla gizliyordu.

Kendini toparlayan Eva ön kapıdan içeri girdi, bacağını sürüklerken kalbi güm güm atıyordu. Bir eşarp yüzünün alt yarısını örtüyor, bir şapka da geri kalanını gölgeliyordu. Masaya yaklaştığında, görevli gardiyanın tahmin ettiği gibi Alman olmadığını görünce irkildi. Onun yerine bir Fransız jandarmasıydı, kâğıtları karıştırıyordu, gözleri yorgunluktan kızarmış, ağzı dar bir bıyığın altında düz bir çizgi halindeydi.

Kız yaklaşırken başını kaldırdı ve o anda, kendisini şaşırtan sıcak bir öfkeyle ondan nefret etti. O diğer tarafta doğmuş biri değildi. Bir zamanlar kendi halkını korumaya yemin etmiş bir Fransız'dı. Ama bu sözünü tutmamış ve muhtemelen savaş sona erdiğinde iktidarda kalabilmek için işgalcilerin yanında yer almayı seçmişti. Eva, Almanların bir gün yaptıklarının bedelini ödeyeceklerinden emindi ama kardeşlerini düşmana satan Fransız erkek ve kadınlar için cehennemde özel bir yer vardı.

Jandarma başını kaldırdı, kadına üstünkörü bir bakış atarken gözleri boş bakıyordu. "Madam?"

Eva cesaretini toplayarak derin bir nefes aldı ve sonra göğsüne doğru daha da çöktü. "Buraya Yelena Moreau'yu görmeye geldim," dedi, sesini alçak tutarak ve hayattan yenik düşmüş hüznü bir kadın gibi titreyerek.

"Madam Moreau'yla ne işiniz var?" diye sordu jandarma, başını kaldırdığında gözlerinde nihayet bir ilgi ışıltısı belirmişti. "Zaten gerçek adı da bu değil, pis Yahudi." Adam gözlerini kısarak Eva'ya baktı ama Eva çenesini kapalı tutuyor ve şapkasını aşağıya doğru çekerek öfkesinin yüzüne yansımaları engellemeye çalışıyordu. Adam onu daha iyi görebilmek için eğildiğinde, Eva

şiddetli, kesik kesik öksürdü, ağzını kapatmaya zahmet etmedi. Adam iğrenerek geri çekildi.

"Kilise tarafından gönderildim," diye hırıldadı ve sonra jandarma hangi kilise olduğunu ya da nedenini sormadan, tekrar öksürdü, uzun ve sert bir şekilde, genel yönüne doğru olabildiğince çok tükürük püskürterek. Adam tiksiniş görünüyordu ve sandalyesini ondan daha da uzaklaştırırken, onu doğru değerlendirdiğini biliyordu; Almanların emirlerini yerine getirmekten çok, bariz bir tüberküloz vakasından kaçınmakla ilgilenecekti.

"Evet, artık çok geç," dedi ve evrak işlerine geri döndü. "Çok geç mi?" Eva ses tonunu eşit tutmayı başardı.

"Ben de öyle dedim."

"Taşındı o zaman?" Ama onu yem olarak kullanmayı planlıyorlarsa neden annesini doğuya göndermiş olsunlar ki?

"Taşındı mı?" Jandarma homurdanırken neredeyse eğleniyor gibiydi. "Hayır, madam, idam edildi. Daha bu sabah." Sağ elinin işaret parmağını ve başparmağını kaldırarak bir tabancanın halkasını taklit etti.

Dünya hareketsiz kaldı. Eva ayaklarının yalpaladı, nefesi kesilmişti. Yutkunmaya çalıştı ama ağzı toz gibi kuruydu. Bu kez öksürükten iki büklüm olduğunda, rol yapmıyordu, saf kederdi. "Hayır," dedi kendini toparlayarak. "Hayır, hayır. Bu imkânsız. O yanlış bir şey yapmadı."

Adamın ifadesi bir an için şüphe ve kayıtsızlık arasında gidip geldikten sonra tekrar ilkinde karar kıldı. "Yeraltına yardım eden bir kızı olduğunu duydum. Ondan vazgeçmezdi." Hafifçe öne eğildi ve Eva'nın yüzünü görmeye çalıştı ama Eva gözyaşlarını saklamak için başını eğdi. "Bu konuda hiçbir şey , değil mi? Kızı hakkında?"

"Tabii ki hayır." Eva sesi titrese de tonunu kızgın tutmayı başardı. "Onu başka biriyle karıştırmadığına emin misin?" Belki de adam ona kayıtsızca bakarken tüm dünyası küle dönüşmüyordu.

"Kendi gözlerimle gördüm." Adam tekrar sandalyesine yaslandı, memnun görünüyordu ve o anda Eva başka hiçbir insandan bu kadar nefret etmemişti. *Ölmüştü.* İmkânsız gibi geliyordu.

"Anlıyorum."

Adamın işi bitmemişti. Taze kanı hisseden bir hayvan gibi aniden hareketlendi, ilgilendi. "en kötü yanı ne biliyor musun?"

"Hayal bile edemiyorum." Eva boğazındaki safranın tadını alabiliyordu, acı ve kabarıktı. Kusması gerekiyordu ve bir an için midesindekileri jandarmanın lekesiz üniformasının üzerine boşalttığını hayal etti. Ama onun tiksintisini öfkeye dönüştürme riskini göze alamazdı.

"Ölürken hâlâ kızını savunuyordu!" Sanki bir düşmanın kalbini kırmak yerine bir arkadaşıyla şakalaşıyormuş gibi gülerek konuştu. "Emri veren Alman ona son bir sözü olup olmadığını sormuş, o da bu kadar cesur birinin annesi olmaktan gurur duyduğuna dair saçma sapan bir şeyler söylemiş." Adam başını salladı ve . "Yaşlı budala. Hepsi kızının suçu."

"Evet, öyle. Aklımda en ufak bir şüphe yok." Eva çenesini olabildiğince sıkıyor, kalbi parçalanırken yüzünden akan gözyaşlarını gizlemeye çalışıyordu. Kendini asla affetmeyecekti. "Ya onunla birlikte tutuklanan kadın? Madam Barbier?"

Jandarma omuz silkti. "O da öldü. Ne bekliyordun ki? Yeraltına yardım ediyordu. Daha iyi bilmeliydi."

"Anlıyorum." Eva sesinin kederden boğuklaştığını duyabiliyordu ama jandarma bunu fark etmemiş gibiydi. "Şey, kiliseye dönmem gerekiyor. Madam Moreau ve Madam Barbier için dua edeceğim ama yardımımıza ihtiyacı olan başka cemaat üyeleri de var."

"Elbette," dedi adam. "Ama belki de hainleri desteklememek konusunda kilisenizle konuşmalısınız, değil ?"

"Eminim, mösyö," diye yanıtladı Eva, sesi titreyerek, "hainler Tanrı'yla yüz yüze geldiklerinde hak ettiklerini bulacaklardır."

Adam memnuniyetle başını salladı ve Eva onu takip etmediğinden emin olmak için son bir kez daha öksürdü. Hapishanenin hemen dışındaki iskelet çalılara kustu, midesindeki her şeyi dışarı attı, gözyaşları düşerken buzları eritti.

Eva için kaybedecek bir şey kalmamıştı.

Almanlar babasını ve şimdi de annesini almıştı ve Eva sadece kendisini suçlayabileceğini biliyordu. Bu *kadar cesur birinin annesi olmaktan gurur duyduğunu* söylemişti jandarma, ama Eva cesur değildi. O dehşet içindeydi; başından beri öyleydi. Korkusunu bir fark yaratabileceğini düşünerek kendini kandırıyordu. Meydana getirdiği tek değişiklik, ona hayatını veren kadını . Tatus'un ona söylediği son sözler annesine göz kulak olmasıyla ilgili değil miydi? Bunun yerine Eva onu kurtların önüne atmıştı.

Eva Paris'te babasını hayal kırıklığına uğratmıştı ve şimdi annesini de hayal kırıklığına uğratmıştı. Ailesi gitmişti ve hepsi onun suçuydu. Onunla evlenmek istemediğine inanarak gitmesine izin vererek Rémy'yi de incitmişti. İşleri düzeltmeden önce soğuk ve tehlikeli ormanlarda başına neler geleceğini kim ? Ve tüm bunlar boşunaydı; annesi hâlâ Eva'nın inancına ihanet ettiğine inanarak ölmüştü.

Bir yıl önceki soğuk bir kış gününde, Rémy ona geri dönmek için daha fazlasını yapmak istediğini söylediğinde, Eva gerçekten anlamamıştı. Onlar zaten sahtecilikleriyle direnmiyorlar mıydı? *Birinin savaşı Almanlara götürmesi* gerekiyor, demişti Eva. *Kimse bizi kurtarmaya gelmiyor.* Bu sözler onu korkutmuştu ama bu annesini kaybetmeden önceydi. Kendi hataları hayatı mahvolmadan önceydi.

Almanlar her şeyi ele geçirmeden önceydi.

Yaşayıp yaşamaması önemli değildi ve bu yüzden Joseph'in bazen kaldığını bildiği çiftlik evine gitmeye karar verdi. Kimsenin onu takip etmemesine dikkat edecekti ama bir şeyler yapması gerekiyordu. Ailesini ondan çalan canavarlara karşı savaşmak zorundaydı. Savaşı pasif bir şekilde insanlara yardım ederek geçirmişti ama artık bu yeterli değildi. Kan istiyordu ve gerekirse dizlerinin üzerine çöküp Joseph'e yardım etmesi için yalvaracaktı. Yusuf ona kefil olabilir, onu ormandaki savaşçılara gönderebilir ve istedikleri her şeyi yapacağını söyleyebilirdi.

Aurignon'a giden otobüs yolculuğu ve kasabanın dış mahallelerine doğru yapılan uzun yürüyüş Eva'nın kalbindeki yarayı iyileştirmek için hiçbir şey ve çiftlik evine giden yolda botları on santimlik karın üzerinde çıtırdarak yürüdüğünde, hapishaneden çıktığında olduğundan daha da öfkeliydi. Buraya dolambaçlı bir yoldan gelmişti, kasabanın içinden geçerek bir

Aurignon'un küçük kasaba meydanının sığınağından çıktıkça daha da şiddetlenen rüzgâra karşı bir kalkan olarak atkısını daha sıkı sardı. Ana evin ön kapısına yaklaşırken omzunun üzerinden bir kez daha baktı ama gerçekten de yalnızdı.

Kapıyı çaldı ama seslendiğinde bile cevap veren olmadı. Kapı sıkıca kilitliydi ve arkaya doğru perdesi çekilmemiş tek pencereden içeri baktığında evin içi karanlık ve terk edilmiş görünüyordu. Camın hemen içinde bir örümcek ağı parlıyordu.

Görünüşe göre burada yaşayan çiftçiler gitmiş, belki de Almanlar tarafından . Ama Joseph daha önce olduğu gibi hâlâ ahırda kamp kurmuş muydu? Bu pek olası görünmüyordu ama gidecek başka bir yer de bilmiyordu. Panik içinde kıvranan Eva, karların arasından geçerek yamuk yumuk eski binaya doğru yürüdü. İçerisi küflü saman ve bayat süt gibi kokuyordu. "Alo?" Eva, Joseph'in yaklaştığını duymuş ve saklanıyor olma ihtimaline karşı seslendi. "Benim! Eva! Lütfen, yardımına ihtiyacım var!"

Tepesinde bir şey kıpırdadı ve Eva başını kaldırıp baktı. "Joseph?" diye . "Lütfen! Burada mısın?"

Sorusu sessizlikle karşılandı ve sonunda omuzlarının yenilgiyle çöktüğünü hissetti. Duyduğu ses muhtemelen bir fare ya da insanlar Kızıl'ı terk ettiğinde sert kıştan kaçıp buraya sığınan başka bir şanslı yaratıktı. "Lütfen?" diye bir kez daha seslendi ama yalvarışının boşuna olduğunu biliyordu. Joseph çoktan gitmişti ve onunla birlikte, silahlı direnişe katılabileceğine dair her türlü umut da yok olmuştu.

Eva gitmek için döndü, gözyaşları bir kez yüzünden aşağı akıyordu. Her şey umutsuz ve imkânsız geliyordu.

Ama sonra, tam ahırın kapısından çıkıp öğleden sonraki soğuk havaya girmek üzereyken, arkasında bir fısıltı duydu.

Dönüp karanlığa baktı. Hayal mi görüyordu? Bir şeyler duyacak kadar çaresiz miydi?

"Eva." İşte yine oradaydı, zayıf ama inkar edilemez. Ses başının üstündeki çatı katından geliyordu. Orada biri vardı.

"Yusuf?" diye seslendi arka duvara dayalı dar merdivenden aceleyle çıkarken. Ancak yukarıdaki saman yığınlarına çıktığı anda bir çığlık atmak zorunda . Birkaç saman balyası kıpkırmızı olmuştu ve ahşap Roor'un üzerinde koyu lekeler vardı. Çatı katı demir kokuyordu ve köşede Geneviève yatıyordu, garip bir şekilde sağa doğru yığılmıştı, solmuş mavi pamuklu elbisesi kanla ıslanmıştı. Karnının olması gereken yerde karanlık ve açık bir delik vardı.

"Aman Tanrım, Geneviève!" Eva , hızla yanına gitti ve kana bulanmış siyah saçlarını solgun yüzünden geriye doğru düzeltti.

"Eva," diye fısıldadı Geneviève. Kirpikleri titriyordu; bilinci neredeyse yerinde değildi. Odaklanmadan Eva'ya baktı. "Gerçekten sen misin?"

"Evet, Geneviève! Ne oldu böyle?"

Geneviève öksürdü ve ağzının birkaç damla kan fokurdadı. "Gérard," diye fısıldadı.

Eva etrafına bakındı. "Yardım çağırmaya mı gitti?"

"Hayır, Eva." Tekrar öksürdü, çenesinden aşağı kan damlıyordu. "O yaptı."

"Ne?"

"Beni o öldürdü."

Geneviève kesinlikle saçmalıyordu. "Hayır, Geneviève. Sen hâlâ hayattasın."

Geneviève'in kahkahası zayıf ve acıydı. "Ben ölüyorum, Eva."

"Yardım getireceğim."

"Artık çok geç." Tekrar öksürdü ve bir ağız dolusu kan daha tükürdü. "Hain olan Gérard, Eva. Hepimize ihanet eden kişi."

Eva şimdi titriyordu. "Hayır. , hayır, hayır. Bu imkânsız. Onu yıllardır tanırım. O asla..." Arkasını döndü. "Hayır," diye fısıltıyla ekledi.

"Bana Almanların onu Aralık ayında tutukladıklarında, muhbirlik yapması halinde ödeme yapmayı teklif ettiklerini söyledi."

"Ama o bir Yahudi!"

Tükürdü, kan fişkırıyordu. "Bu kadar erken gitmemen , dedi. Seni onlara söz vermişti; bölgedeki tüm sahte belgelerin arkasındaki Yahudi'yi onlara getireceğine söz vermişti. Nereye gittiğini bilmediğime inanmadı."

Eva'nın kanı . "Bunu sana *benim yüzümden* mi yaptı?"

"Bu senin suçun değil." Geneviève el yordamıyla Eva'nın elini tuttu, göz kapakları yine titriyordu. "Benim suçum." Titreyerek nefes aldı ve Eva ciğerlerindeki tıkırtıyı duyabildi. "Yanlış kişiye güvendim."

"Ben de ona güvenmiştim."

"Gitmek zorundasın. O geri gelmeden önce." "Seni bırakamam."

"Benim için her şey bitti." Geneviève'in sesi giderek zayıflıyordu. "Yaptıklarının bedelini ödet ona."

"Ama..."

"Eva. Git."

Eva bocaladı. Elini Geneviève'in karnına koydu ve sadece sıcak ve biriken kanı hissetti. Joseph onu vurmuş ve yavaş, korkunç bir ölümle baş başa bırakmıştı. Ama yalnız olmayacaktı. Eva en azından bunu onun için yapabilirdi. "Seni bırakmayacağım dostum. Ben buradayım."

Geneviève tartışamayacak kadar güçsüzdü. Geneviève'in bilinci gidip gelirken Eva onun elini tuttu ve Geneviève henüz küçük bir kızken annesinin onu teselli etmek için söylediği ninni olan "Au Clair de la Lune "u mırıldandı. "*Ma chandelle est morte,*" diye şarkı söyledi Eva, "*Je n'ai plus de feu. Ouvre-moi ta porte pour l'amour de Dieu.*" Mumum öldü. Hiç ışığım kalmadı. Tanrı aşkına benim için kapını aç.

Geneviève uzaklaşırken, Eva şarkıyı tekrar söyledi ve dizinin son sözlerini bir duaya dönüştürdü. "Onun için kapını aç, lütfen, sevgili Tanrım." Ve sonra Geneviève gitmişti, intiharı sona ermişti. Eva ayağa kalktı, elleri arkadaşının kanıyla kaplanmıştı ve merdivene yöneldi, vicdanında bir masum ölüm daha, ruhunun derinliklerinde yanan savaşmak için bir neden daha vardı.

Eva'nın gidebileceğini düşündüğü tek yer kiliseye geri dönmekti. Hâlâ ihanetin etkisindeydi, bu da onu kafa karışıklığı ve suçluluk duygusuyla baş aşağı savurmuştu. Joseph nasıl onlara karşı dönmüş olabilirdi? *Ona* karşı? Belli ki, o karanlık bakışlı ve taş kalpli büyücüyü hiç tanımamıştı. Yusuf'a ve kendisine karşı içinde öfke çalkalanıyordu. Nasıl olmuştu da

sırf onu önceki hayatında tanıdığı için ona bu kadar çabuk inanacak kadar kör ?

Père Clément'i uyarmak zorundaydı. Ama Joseph zaten buradaysa onu nasıl durduracaktı? Onun silahı vardı ve Eva'nın elinde sadece ne vardı? Haklı öfkesi mi? Felç edici kederi mi? Yine de yeterli olmalıydı. Annesini ve Geneviève'i hayal kırıklığına uğratmıştı. Nazik rahibi de yüzüstü bırakamazdı.

Sadece Geneviève'in kanını ellerinden ve yüzünden olabildiğince yıkayacak kadar durdu ve sonra Geneviève'in bisikletini kaptığı gibi kasabaya doğru yola koyuldu. Temizlenmiş olan ana yola ulaşana kadar kar yığınlarının arasından yürümek zorunda kaldı. Güneş ufka doğru batarken ve rüzgâr gözyaşlarını dondururken bisiklete bindi ve yolun geri kalanını sürdü.

Ön kapı kilitli olmamasına rağmen kilise karanlık ve sessizdi. *Burası Tanrı'nın evi*, demişti Père Clément bir keresinde ona. *Tanrı'nın huzurunu arayan bir ruha kapılar asla kapanmaz*. Gerçi Eva'nın bugün aradığı huzur değildi.

Père Clément'in o ce'sini, günah çıkarma odasını ve gizli kütüphaneyi kontrol etti ama kilise terk edilmişti. Kilisenin arkasındaki küçük dairesini de hızlıca kontrol ettiğinde boş çıktı; kapılar kapalı ve kilitliydi, pencereler karanlıktı. Eva kütüphaneye geri , ancak orada kaldığı sürece kolay hedef olduğunu biliyordu. Joseph bunu ve Père Clément'in odanın anahtarını biliyordu ve er ya da geç onu aramaya gelebilirdi.

Ama yapması gereken bir şey vardı.

Sessizlik içinde birkaç fener yaktı ve Kayıp İsimler Kitabı'nı raftaki zararsız yerinden çıkardı. Joseph'in ondan alamayacağı tek şey buydu; bu sırrı sadece Père Clément ve Rémy ile paylaştığı için Tanrı'ya şükretti.

Kitabı elinde tutarken bir süre ona baktı. Kahverengi deri, ilk tuttuğu zamankinden daha da yıpranmıştı, sırtı daha da buruşmuştu, kitabın arkasında iki, önünde de bir tane olmak üzere parmak uçlarından kaynaklanan hafif soluk lekeler vardı, çünkü kitabı ilk tutuşunda parmaklarındaki kimyasalları ve mürekkebi tamamen temizlememişti. Gerçi o, kitaba damgasını vuran en son kişiydi. Bu kitap ona ulaşmadan önce son iki yüzyılda kaç Katolik dindarın eline geçmişti? Fransız Devrimi'nden önce de vardı, Napolyon'dan önce de.

Louis ve Marie Antoinette özgürlük adına kellelerini kaybetmeden önce, Eva'nın ebeveynleri Fransa'ya gelmeden önce, bunun onlara özgürlük ve fırsat dolu bir yaşam sağlayacağına inanarak gelmişlerdi. Ve işte buradaydı, gururlu bir Yahudi'nin elinde, Tanrı'nın kötülük ve ihanetin ortaya çıkışını gördüğü bir kilisenin arkasında.

Eva gözyaşlarını tutamadı ve kitabın ikinci sayfasını, Rémy'nin açtı. Ona ne söylemek istediğini, birkaç gün önce Fransa'nın kıyısındaki o kulübede ne söylemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. İlk satırda elleri titreyerek *étoit'deki é'nin* üzerine küçük bir yıldız, sonra da *prions'daki p'nin* üzerine bir nokta işaretledi. Bir sonraki sayfada *recevoir'daki o'nun* üzerine bir nokta daha ekledi ve dördüncü sayfada *leurs'daki u'nun* üzerine bir nokta koydu. Rémy'nin sayfalarında bu şekilde devam etti - altı, dokuz, on dört, yirmi iki, otuz bir, on beş, vb. ta ki söylemek istediğini söyleyene kadar: *Épouse-moi. Je t'aime.*

G11 sayfasındaki 1. *m'nin* üzerine bir nokta çizdikten sonra kitabı kapattı; orada

son *e* için yeterli sayfa kalmamıştı, ama mesajı bir araya getirmek için yeterli olacaktı: *Evlen benimle. Seni seviyorum.* Kâğıdı yerine yerleştirirken elini bir anlığına kâğıdın sırtında gezdirdi. Rémy bunu anlayacak mıydı? Onu sevdiğini anlayacak mıydı? Yoksa kitabın sonunda hiçbir anlamı olmayacak mıydı?

Tam o sırada kapıdan bir ses ve elini kitaplıktan çekti. Artık çok geçti, her şey için çok geç olduğunu fark etti. Joseph elinde bir tabancayla odaya girdiğinde Eva duvara yaslanarak geri çekildi. Kendini savunacak hiçbir şeyi yoktu, kitaplardan başka hiçbir şeyi. Arkasını yokladı ve elini ağır bir İncil'in omurgasına doladı. Adam onu vuracaktı, biliyordu ama savaşmadan gitmek istemiyordu.

"Joseph," diye mırıldandı.

Bir zamanlar Rémy ile paylaştığı alana doğru ilerlerken yüzü buruştu. "Eva, düşündüğümden daha da aptalmışsın. Geri mi döndün? Seni bulabileceğimi bildiğin tek yere mi?"

Derin, titrek bir nefes aldı. "Yapmak zorundaydım." Bugün burada ölse bile, ki neredeyse kesinlikle ölecekti, Rémy onu sevdiğini bilecekti.

"Biliyor musun, seni hiç anlayamadım Eva Traube, Paris'te bile, kocaman gözlerinle ve burnunu kitaplara gömmüş, sanki sayfaların dışındaki dünyanın hiçbir önemi yokmuş gibi. her zaman tuhaf bir kuştun, değil mi? Ve görmediğimi mi sanıyorsun?"

Bana bakış şeklini mi? Tıpkı diğerleri gibi. İsteseydim sana her zaman sahip olabilirdim."

Kadın onu görmezden geldi. "Ne yaptın Joseph? Geneviève'e? Anneme?"

Uzaklara bakarken parlak mavi gözlerinde bir an için yaşlar vardı. "Onları incitmek istemedim Eva. kaçtı."

"Ne yaptın? Bunları nasıl yapabildin, seni piç kurusu?"

Arkasını döndüğünde gözyaşları gitmiş, yerine kadının tüylerini diken diken eden kararlı bir bakış gelmişti. "Başka seçeneğim yoktu. Almanlar yeraltı örgütünün bir parçası olduğumu biliyorlardı. Beni idam edeceklerdi, ben de onlara bir anlaşma önerdim."

"Almanlar için çalışmak *sizin* fikriniz miydi?"

"Kendini kurtarmak için sen de aynısını yapardın."

"Hayır, Joseph, . Milyon yıl geçse bile."

Gözlerini kısmıştı. "Nasıl olsa sana bu şansı vermezlerdi. Sen bir Yahudisin."

"Sen de öylesin!"

Başını salladı, dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümsemenin izleri vardı. "Babam Katolikti. Annem sadece yarı Yahudi'ydi. Almanlar şanslı olduğumu söylediler; bir damla daha Yahudi kanı taşısaydım mahvolacaktım."

"Nasıl olsa lanetlendin, Joseph. Savaşı kazanırlarsa Almanya'da senin için bir yer olacağını mı sanıyorsun? Senin Yahudi kanını asla göremeyecekler. Onun yerine Fransa kazanırsa, hainleri idam ederler."

"Her şeyi enine boyuna düşünmediğimi mi sanıyorsunuz? Almanlar bana para ödemeye söz verdiler, savaştan sonra ortadan kaybolup hayatımı yaşayabileceğim kadar." Yüz ifadesi sertleşti. "Ayrıca, onlara ne yaptığımı söyleyecek kimse kalmayacak, Eva."

Sertçe yutkundu. "O zaman beni de öldüreceksin. Tıpkı annemi öldürdüğün gibi."

Yüzü düştü. "Bunun olmasını istememiştim. Anneni önemsiyordum Eva, . Bana karşı hep nazikti. Sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Madam Barbier için oradaydılar ve anneni de tutukladıktan sonra bana onu tanıyıp tanımadığımı sordular. İnkâr edecektim ama ona yardım için yalvardı. Gerçek adımlı bile kullandı, yaşlı aptal! Ondan sonra yapamadım.

Kim olduğunu bildiğimi inkar ettim, özellikle de zamana kadar annen olduğu belli olduğu için. Ve bildiklerini Almanlara anlatmayı reddetti Eva. Onlara nereye gittiğini söyleseydi, onu idam etmek yerine doğuya gönderebilirlerdi. Bu onun kendi hatası."

"Bunların hiçbiri onun hatası değildi." Eva boğazındaki yumruyu bastırdı. "Ya Geneviève?"

Çenesini gerdi. "Eğer işler farklı olsaydı, belki bir şansımız olabilirdi. Ama nerede bilmem gerekiyordu. Sen benim yeni bir hayata giden biletimsin Eva. Onlara Gaudibert'i verdim bile. Sen pazarlığın ikinci yarısısın. Seni Almanlara teslim edersem, onlara bölgedeki en büyük sahtecilik operasyonunun arkasındaki Yahudi'yi verirsem, ben de yaşarım. İkilemimi görebiliyorsun, değil mi? Geneviève'in elinde bilgi vardı ve bana vermeyi reddetti. Onu sadece tehdit etmek istemiştin Eva, ama o bencilce davrandı. Ona hayatımı kurtarabilecek tek şeyin seni ele vermek olduğunu söyledim ama o bunu yapmadı."

"Yani onu karnından vurdunuz ve ölüme mi terk ettiniz?" "Olayların bu şekilde sonlanması gerçekten utanç verici." "Sen bir canavarsın."

kaçırdı. "Anlamayacağını biliyordum. Nasıl ki? Siz Yahudilerin Fransa'da bir geleceği yok ama benim . Eminim bunu görüyorsunuzdur."

İçindeki öfkenin sıcak ve güçlü bir şekilde kabardığını hissedebiliyordu. Kendine sakın kalması gerektiğini hatırlattı. "Peki şimdi ne olacak Joseph?"

"Bana geçen yıl burada ne yaptığınızla ilgili her şeyi anlatıyorsunuz. Belgeleri nereden aldığınızı biliyorum elbette -Almanlara Cezayir'in Müttefikler tarafından boşaltılmasıyla ilgili her şeyi anlattım- ama belgelerinizin kendisi nasıl bu kadar inandırıcı olabiliyor? Aylardır Gaudibert ve Père Clément'ten bilgi almaya çalışıyorum ama ikisi de çok dikkatli ve ağzı sıkı. İşkence altında bile Gaudibert sırlarınızı ! Sen ve Rémy bilgileri nasıl siliyorsunuz? Almanlar yöntemlerini ve mürekkeplerini değiştirirken bile pulları nasıl bu kadar mükemmel ve hızlı çoğaltıyorsunuz? Birlikte çalıştığınız diğer ağlar neler? Bağlantılarınız kimler? Almanların bunu bilmesi gerekiyor ki Fransa'daki sizinki gibi tüm sahtecilik bürolarını çökertbilsinler. Bu bilgiyi onlara verirsem, Aurignon'dan ayrılmama ve yeni bir hayata başlamama izin verirler."

"Bu sözü tutacaklarına inanmakla aptallık ediyorsun, Joseph. Seni öldürecekler." Başını iki yana salladı. " konuda hiçbir şey bilmiyorsun. Ne peki?"

İnan bana, bilgiyi bana verirsen her şey daha kolay olacak."

"Sana neden bir şey söyleyeyim, seni hain piç?"

"Çünkü eğer , seni Almanlara götürürüm ve onlar da seni döverek çıkarırlar. Merhamet dileyene kadar, beynine bir kurşun sıkılması için yalvarana kadar sana işkence ederler. Ben eski bir dostum, Eva. Huzur içinde gittiğini görmeyi tercih ederim. Bana yardım et, ben de sana edeyim."

"Geneviève'e yardım ettiğin gibi mi?"

Joseph'in yüzünde bir an için pişmanlığa benzeyen bir şey belirdi. Sonra ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde kayboldu. "Sana söyledim, kendini kurtarabilirdi. Onu yanımda götürebilirdim. Ama beni yeterince sevmeyi. Suçlu olan o."

"Suçlu *o mu*?" Eva'nın içinde öfke kabardı ve yeniden düşünmeye fırsat bulamadan arkasındaki raftan ağır İncil'i çekip tüm gücüyle ona doğru salladı. Adam darbeyi savuşturmak için elini kaldırdı ama yaşadığı şaşkınlık silahını yeniden çekmesine neden oldu. Kurşun Eva'nın sağ omzunun üstündeki havayı yırtarak geçti, Eva'nın hissedebileceği kadar yakındı. Joseph tekrar doğrulduğunda sağ alnının üzerinde küçük bir kan şeridi vardı ve dudak büküyordu. Yapacağı son şey olsa bile en azından onu yaralamayı başarmıştı.

"Oh, Eva, buna pişman olacaksın," diye hırladı.

Omuzlarını dikleştirdi ve annesini, babasını, Rémy'yi, bu savaş yüzünden kaybettiği her şeyi düşündü. "Senin bilemeyeceğin kadar çok pişmanlığım var. Ama seni incitmek asla bunlardan biri olmayacak."

Silahını tekrar kaldırdı. "Bana sahtecilikten bahset Eva, yoksa sana kendim işkence ederim. Bu fırsattan zevk alırım, seni zavallı inek. Değerli Rémy'ni ve diğer herkesi ele vereceksin."

"Ölsem daha iyi, Joseph."

"Oh, öleceksin, Eva. Sadece ne kadar acıyacağı önemli. Eğer konuşmaya başlamazsan, buraya, bacağına bir kurşun sıkacağım. Yavaş yavaş kan kaybından öleceksin ve bu çok acı verici olacak. Bundan emin olacağım."

"Bunun bedelini ödeyeceksin, yaptığın her şeyin bedelini." Ona tükürdü.

Yüzü karardı, bir zamanlar güzel olduğunu düşündüğü gözlerinde öfke yanıyordu. "Bunu yapmak istemiyorum Eva, ama bana başka seçenek bırakmadın. Kararını vermen için on saniyen var -ve sana bu süreyi sadece uzun süredir devam eden arkadaşlığımız nedeniyle veriyorum, görüyorsun- ama ben bitirdiğimde hâlâ bu kadar inatçıysan, korkarım tetiği çekmekten başka çarem kalmayacak. Anladınız mı? On, dokuz, sekiz..."

"Cehenneme git, Joseph." Adam saniyeleri geri sayarken gözlerini kapadı ve dua etmeye başladı; hayatta kalmak için değil, çünkü artık böyle bir şansının olmadığını biliyordu.

"... yedi, altı, on bir..."

Eva bunun yerine, kimseye ihanet etmeden önce son nefesini verecek güce ve metanete sahip olması için dua etti. Onun yüzünden başka kimse ölemezdi; buna dayanamazdı.

"... dört, üç, iki..." Joseph geri sayımın sonuna geldiğinde, Eva geleceğini bildiği korkunç acıya, sadece başlangıç olacak ıstıraba kendini hazırladı.

Ateş edildiğinde patlama gibi bir ses duyuldu. Odanın içinde yankılandı ve kulakları bunun şiddetiyle çınladı. Yine de hiçbir şey hissetmediğini fark etmesi bir saniyesini aldı. Iskalamış mıydı? Gözleri yeniden açıldı ve çenesi düştü.

Kadının önünde yerde Yusuf yüzükoyun yatıyordu, başı yana eğikti, gözleri açık ve görmüyordu, ağzı açıktı, başının arkasında sızan bir kurşun yarası vardı.

Yukarıda, elindeki tabancadan hâlâ dumanlar , tam Nazi üniformalı Erich duruyordu, gözleri Eva'nın üzerindeydi. "Gitmelisin Eva," dedi. "Şimdi git. Senin için geliyorlar."

Şok ve inançsızlık içinde ona bakarken titremeye başladı. "Nasıl...?" "Joseph de bana ihanet etti. Amirlerim, bu adamlara yardım ettiğimi biliyorlardı. Yeraltında. Bir arkadaşım söyledi ve onlar beni tutuklayamadan kaçtım. Buraya Père Clément'i uyarmaya geldim. Onu bulamadım ama Joseph'in sesini duydum, sonra da bir an önce silah sesini."

"Beni kurtardın."

Hüzünle gülümsedi. "En azından yaratıcımla karşılaştığımda kendimi iyi hissedebileceğim bir şey yaptım."

"Ne demek istiyorsun, Erich? Benimle gel, çabuk. Birlikte koşabiliriz."

"Benim için çok geç. Senin için değil. Git, Eva. Canını kurtarmak için kaç. Merak etme, ben

En azından birkaç dakikalığına dikkatlerini dağıtın. Sahip olabileceğin tek şans bu." "Erich-"

"İtiraf etmek için Père Clément'e gelmeden önce yaptığım şeyler vardı Eva, asla affedilemeyecek şeyler. Sonsuzluğun benim için ne getireceği konusunda uzlaşmaya vardım. Yine de son eyleminin seni kurtarmak olduğunu bilmek, sonunda bana biraz huzur verecek. Lütfen, hayatımın en azından buna değmesine izin ver."

Birden onun ne dediğini anladı. "Erich, hayır!" Ona doğru uzandı, ama o başını sallayarak geri çekildi.

O sırada kilisenin dışında sesler yükseliyor, Almanca emirler yağdırılıyordu. "İyi bir hayat yaşa Eva," diye fısıldadı Erich ve sonra hiç tereddüt etmeden gözlerini kapadı, silahı kafasına dayadı ve tetiği çekti.

Adam Roor'a düşerken Eva bir çığlık attı ama bir anda ne yapması gerektiğini anladı. Erich kaçmasını sağlayacak bir kaos yaratmıştı. Böylece Naziler kiliseye girmeden hemen önce gizli kütüphaneden fırladı ve bir sıranın altına daldı, bir düzine siyah çizme Erich ve Joseph'in cesetlerine doğru hızla yanından geçerken nefesini tuttu. Hepsi küçük odanın içine girene kadar bekledi, birbirlerine inanamayarak haykırdılar, sonra dışarı çıktı ve hızlı ve sessiz bir şekilde kilisenin arka kapısına doğru ilerledi. Sunaktaki İsa'ya bir kez daha baktı ve buzgeceye doğru aceleyle çıkmadan önce Erich'in ruhu için hızlı bir dua etti.

Ve sonra, tıpkı Erich'in onu yapmaya teşvik ettiği gibi, karanlığa doğru ilerledi, hayatı için koştu.

Otuzuncu Bölüm

On altı ay sonra Haziran 1945

Eva yüzüncü kez Saint-Germain-des-Prés'de bir zamanlar yazarlar ve sanatçılar için bir sığınak olan, yükselen, bembeyaz art nouveau şaheseri Hôtel Lutetia'ya doğru ilerlerken, ılık bir Haziran öğleden sonrasında Paris'teki Raspail Bulvarı'nın ışığı azalıyordu. Savaş burayı bambaşka bir şeye, Alman Abwehr'in casusları ve işkence uzmanları için bir karargâha dönüştürmüştü ama Paris on ay önce özgürlüğüne kavuşmuştu ve Nisan ayında büyük otel, Alman toplama kamplarından gelen mülteciler için bir geri dönüş merkezi olarak yeni bir hayata başlamıştı.

Eva 1944 sonbaharında İsviçre'den Paris'e dönmeyi başarmıştı. Şehrin aylar sonra, önceki hayatında tanıdığı, ona babasına ne olduğunu söyleyebilecek biriyle karşılaşmayı umarak sokaklarda dolaşıyordu. Ama hiç kimse yoktu. Hiç kimse yoktu. Eski dairesinde Fransız yabancılardan oluşan bir aile yaşıyordu ve eski komşularından hiçbiri kalmamıştı. Her gün Mazarine Kütüphanesi'ne gidip merdivenlerinde Rémy'nin beklemeye başladı ama günler geçtikçe ve aylar soğudukça, babasının savaştan sağ çıkamayacağını kendi kendine itiraf etmeye başladı. Neredeyse hiç kimse kurtulamamıştı.

Babasının eski patronu Mösyö Goujon, tıpkı bir zamanlar babasının yaptığı gibi, daktilo tamiri işinde yarım gün çalışmasına yardımcı olmuş ve bu yedinci bölgede küçük bir stüdyo dairenin kirasını ödeyebilmişti. Henüz Aurignon'a dönmeyi aklına getirememişti, ama bir gün güçlenip trenle seyahat etmeye başladığında döneceğini biliyordu.

Savaşta parçalanmış ülke eski haline . Père Clément'in hayatta kalıp kalmadığını, Madam Noïrot, Madam Travers ve Madam Trintignant'ın savaştan sağ çıkıp çıkmadığını bilmek zorundaydı. Cevabın muhtemelen hayır olduğunu tüm kalbiyle biliyordu ama henüz gerçekle yüzleşmeye dayanamıyordu. Paris'te beklediği sürece hepsini hayatta ve iyi hayal edebilirdi. Üstelik Rémy ile burada buluşacağını söylemişti. Birkaç günlüğüne bile olsa buradan ayrılmak, onun temelli gittiğini kabul etmek anlamına gelecekti.

İlkbaharda, savaşı doğudaki toplama kamplarında geçirmiş olan bir deri bir kemik kalmış Yahudiler geri dönmeye başlamıştı. Aile üyelerini kaybedenler, bu yürüyen iskeletlerin yüzlerine bakıyor, bir daha asla göremeyeceklerinden emin oldukları insanları bulmaya çalışıyorlardı. Bazen neşeli buluşmalar oluyordu. Ancak çoğunlukla, hayatta kalanlar sevdikleri herkesin öldüğünü ve cehenneme dayanmanın ödülünün yenilenmiş bir kayıp ve umutsuzluk duygusu olduğunu görerek geri döndüler.

Hôtel Lutetia mültecileri kabul etmeye başladığında biraz umut vardı. Kızıl Haç oraya yerleşti ve eski mahkumların ve onları arayanların dikkatli bir listesini tuttu. Hayatta kalan herkese yiyecek, kalacak geçici bir yer, iki bin frank ve yeni bir takım elbise için kupon verildi. Eva babasının çok değerli bir fotoğrafını asmıştı ve her gün elinde babasının adının olduğu bir pankartla geliyor, birilerinin babasının akıbeti hakkında ona bir cevap verebileceğini umuyordu. Onun öldüğünü biliyordu; bunu iliklerinde hissedebiliyordu. Ama hayatının o bölümünü resmen kapatabilmesi için birinin ona bu sözleri söylemesine ihtiyacı vardı. Umut tehlikeli bir hırsızdı, asla gelmeyecek bir yarın için bugünlerini çalışıyordu.

Otelin ön kapısından her gün yüzlerce insan akın ediyordu ve Eva hepsinin yüzüne bakıyor, gözyaşı korosuna ve hapishane çizgili kıyafetlerine sinmiş kan kokusuna karşı . Yine de bir cevap almadan gelmeyi bırakamazdı.

Ve sonra, Haziran'ın dördünde, nihayet bir tane buldu. Gelen mültecilerin gözlerini yorgun bir şekilde ararken, biri zar zor da olsa tanıdığı bir sesle adını söyledi. Kalbi küt küt atmaya başladı ve arkasını döndüğünde 1,5 kilodan daha ağır olamayacak bir adamın yüzüyle karşılaştı. Yanakları çökmüş ve kemikten oyulmuş gibi görünüyordu; saçlarına aklar düşmüştü,

ve sakalı yamalıydı. Ama onu hemen tanıdı. "Tatus?" diye fısıldadı, bir yanılısına olduğu ve gözlerinin önünde yok olup gideceği korkusuyla ona dokunmaya korkuyordu.

"Gerçekten sen misin, słoneczko?" diye sordu, sesi bir zamanlar olduğu gibi cılız yankıya dönüşmüştü.

Sadece başını sallayabildi ve onu kollarına çektiğinde, vücudu kırılğan ve yabancı geldi ama sevgisinin gücü eve dönmek gibi hissettirdi. Kız onun omzuna, o da omzuna hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında, onun bilge, kahverengi gözlerinde bir zamanlar tanıdığı babasını buldu.

"Peki ya annen?" diye sordu ona. "Annen nerede?"

"Ah, Tatus." Tekrar ağlamaya başladı. "O öldü. 1944 kışının başlarında."

Gözleri doldu. "Hissettim, biliyorsun. Onun yasını tutacağım Eva, ama hayatta kaldığın için Tanrı'ya sonsuza dek şükredeceğim."

"Çok üzgünüm Tatus. Keşke yaşayacak olan ben değil de o olsaydı."

"Oh, Słoneczko, Tanrı'nın senin için bir planı var. için." Tatus onun gözyaşlarını sildi. "Her zaman ilerlemeye devam etmeliyiz."

Eva'nın annesine ne olduğunu Tatus'a anlatması bir hafta sürdü ve Tatus ağlayarak bunun kendi suçu olmadığını söylediğinde, Mamusia'nın onunla gurur duymuş olması gerektiği konusunda ısrar etse bile ona inanmayı başaramadı. "Senin için tek istediği mutlu bir hayattı," dedi Tatus. "Hayatta kaldığın için çok mutlu olurdu."

"Tatus, ona sadece hayal kırıklığı getirdim."

"Bu doğru değil, Eva."

"Öyle."

Rémy'nin hikâyesini, annesinin itirazlarına rağmen ona nasıl aşık olduğunu, Mamusia'nın bu konuda nasıl öfkelenildiğini ve Eva'nın yaptığı diğer pek çok seçimi anlatırken sessizdi. "Onu hayal kırıklığına uğrattım Tatus," diye mutsuzca bitirdi sözlerini. "Eğer onu dinlemiş olsaydım, belki de hâlâ hayatta olurdu."

"Eğer dinlemiş olsaydın, słoneczko, sen de ölmüş olacaktın, çünkü onun tavsiyesine uyarak Joseph Pelletier'in kollarına atlayacaktın." Yüz ifadesi .

"Annen olması onun haklı olduğu anlamına gelmez." "Ama eğer onu onurlandırsaydım..."

"Seni yetiştirdiğimiz gibi bir insan olarak her gün onu ve beni onurlandırırıyorsun."

Eva elleriyle yüzünü kapattı ve Tatus hafifçe sırtını ovdu. "şu R my, onu hâlâ seviyor musun?" diye sordu bir süre sonra.

"şimdiye kadar öldüğünden eminim, Tatus."

"Sen de benim hakkımda böyle düşünüyordun, değil mi? Ve işte buradayım." Durakladı. "Biliyorsun, annenin ailesi benimle evlenmesini istemedi."

Eva yukarı baktı. "mı?"

Gülümsedi. "Benim çok fakir olduğumu, ona asla iyi bir hayat veremeyeceğimi düşünüyorlardı. Bir doktorun oğlu olan Szymon Lozinski adında bir adamla evlenmesini istediler. Ama bu Lozinski zalim bir adamdı ve onunla evlenmek annenin kalbini kıracaktı. Onunla geçirdiğim yıllar boyunca onu mutlu ettiğimi düşünmek hoşuma gidiyor."

"Yaptın, Tatus. Sen ."

Gülümsedi. "Demek istediğim şu ki, her ebeveyn çocuğu için en iyisini ister. Ancak hepimiz olaylara kendi hayatlarımızın merceğinden baktığımız için suçluyuz. Bazen yaşanacak olanın sizin hayatınız olduğunu unutuyoruz."

"Peki R my'nin dini ne olacak? Mamusia her zaman onu sevmenin Yahudi inancına ihanet etmek anlamına geleceğini söylerdi, özellikle de yeryüzünden silindiğimiz bir zamanda."

"Kalbinin sesini dinlersen hiçbir şeye ihanet etmiş olmazsın," dedi Tatus usulca. "  ten i e sen de bunu biliyorsun."

Kız bir şey söylemeyince, eğildi ve kulağına fısıldadı, "Git Eva. Aurignon'a geri dön ve orada ona ne olduğunu bilen biri olup olmadığına bak. Huzura kavuşmanın tek yolu bu ve hepimiz bunu hak ediyoruz."

"Benimle gelir misin, Tatus?"

"Hayır Eva, yapamam." Titredi. "Başka bir trende olmayı hayal bile edemiyorum.

Ama sen git. Döndüğünde burada seni bekliyor olacağım."

Eva bir hafta sonra Aurignon'da otobüse bindiğinde, tıpkı 1942'de annesiyle birlikte ilk geldikleri o yaz günündeki gibi görünüyordu. Çardaklar çiçek açmış, parfümleri havayı renklendiriyor, sokaklar ballı güneş ışığı ve çam kokusuyla canlanıyordu. Eva bir an için gözlerini kapadı ve Mamusia'nın yanında durduğunu hayal etmeye çalışarak nefes , ama faydası olmadı. Annesi rüzgârda toz olmuş, çoktan gitmişti.

Église Saint-Alban tıpkı hatırladığı gibi görünüyordu, ancak en son oraya gittiğinden beri yeni bir kat boya almıştı ve dışarıdaki ağaçlar büyümüş, girişin üzerinde bir karşılama gölgesi gibi yaylanmıştı. Eva ön kapıya yaklaşırken güneş içeri süzülüyordu.

İçeride kilise sessizdi ama çarmıhtaki tanıdık İsa heykeli tam da hatırladığı yerde duruyordu. "Merhaba," diye fısıldadı ve eski bir arkadaşını selamlıyormuş gibi hissetti. Sıralar restore edilmiş, kilise yeniden boyanmış ve yenilenmişti, sanki burada yaşanan her şey sadece kötü bir rüyaymış gibi.

Arka taraftaki günah çıkarma odasını ve sunağın arkasındaki o ce'yi kontrol etti ama yalnızdı. Derin bir nefes aldı ve gizli kütüphanenin kapısına yaklaştı. Anahtarı hâlâ yanındaydı ama kilide soktuğunda kapı açılmadı. Anahtarı sallayarak tekrar denedi ama işe yaramadı. Kalbi sıkıştı.

"Eva?" Ses arkasından geldi ve Eva rahatlamış bir şekilde döndü. Bu Père Clément'ti ve sanki rüya görüyormuş gibi ona bakıyordu. "Gerçekten sen misin?" diye sordu.

Sanki o da bir hayalet görüyormuş gibi hissetti. Bir zamanlar olduğu adamın bir kabuğuydu, otuz kilo daha hafifti, kumral saçları griye dönmüştü, elbisesi iskelet bir çerçeveden gevşekçe sarkıyordu. Ama o buradaydı ve hayattaydı ve rahatlamasının ağırlığı altında çökmemek için kendini durdurmak zorundaydı. "Père Clément," diye fısıldadı.

"Eva, sensin." Öne çıktı ve onu kucakladı. "Öldüğünden emindim."

"Ben de senin için aynı şeyden korkuyordum." Onun tanıdık kokusunu, tütsü ve çam kokusunu içine çekti. Şimdi başka bir şey vardı, bir dumanın kenarı, bir 1re'den gelmiş gibi. "Ne oldu sana böyle?"

Geri çekildi ve ona küçük bir gülümseme verdi. "Polonya'da Almanya'nın misafiri olarak biraz zaman geçirdim."

"Çok özür dilerim."

Sözlerini elinin tersiyle itti. "Ama geri dönmeyi başardım ve önemli olan da bu. Ben yokken kilise kapandı, bu yüzden onu onarabildiğim ve kapılarını bir kez daha açabildiğim için mutluyum. Peki ya sen Eva? İsviçre'ye gidebildin mi?"

Başını salladı ve ona Paris'e dönüşünü ve babasıyla yeniden bir araya gelişini kısaca anlattı. Sonra, daha fazla beklemeye dayanamadığı için, İsviçre'nin özgürlüğünün gölgesindeki o soğuk kış gecesinden beri kalbinde bir delik açan soruyu sordu. "Ya Rémy, Père Clément? Ona ne oldu?"

Père Clément'in yüzünü kaplayan gölgeden ve gözlerini kaplayan acıdan, cevabı o söylemeden önce biliyordu. "Oh, Eva, bilmiyorsun." Adam onun eline uzandı. "Çok üzgünüm, hayatım. ."

Bunun doğru olduğunu biliyordu, çünkü eğer yaşasaydı, onun için gelecekti. Ama o ana kadar hâlâ ne kadar imkânsız bir umuda tutunduğunu fark etmemişti. Tüm vücudu buz kesti ve ağır çekim gibi gelen bir hareketle dizlerinin üzerine çöktü, uzuvları bir anda paçavra gibi gevşedi. Damarlarında dolaşan kanı, gözlerinin arkasına süzülen yaşları, boğulan ciğerlerinde asılı kalan havayı, kalbinde bir zamanlar bir gelecek ihtimalinin olduğu yerde sızlayan deliği hissedebiliyordu. Sonunda "Hayır," diye fısıldadı ve sonra havayı umutsuz yudumlarla içti, Père Clément yanında diz çöküp ellerine hıçkırırken sırtını okşarken tüm vücudunu sarsan titremeleri kontrol edemedi. "Ne oldu?" diye sordu nihayet yeniden nefes alabildiğinde. "Ona ne oldu?"

"Aurignon'a geri döndü," dedi Père Clément yavaşça. "Onu iki kez kasaba meydanının yakınında gördüm, ama ikisinde de beni tanıımıyormuş gibi davrandı. Sonradan öğrendim ki Besnard adında bir jandarmayı takip ediyormuş, eskiden burada ibadet eden, çocuklarını vaftiz ettiğim bir adam."

Eva gözlerini kırptırdı. "Onu hatırlıyorum." Kendisini sadece hayal gördüğüne ikna etmeye çalışsa da, bakışları onu huzursuz eden jandarma oydu.

Père Clément başını salladı ve derin bir nefes aldı. "Anlaşıldığı kadarıyla Besnard, Fransızlara sempati duyan asker arkadaşlarına ihanet ediyor ve onları Alman komutanlığına ihbar ediyordu. Bazı makilerin ailelerine yaklaşıyordu. Rémy onu daha fazla zarar vermeden yakalamak için gönderilmişti."

Eva zorlukla nefes alabiliyordu. "Ne oldu?"

"Birisi Besnard' ihbar etmiş ve Rémy onun için geldiğinde ağır silahlıymış. Anladığım kadarıyla, Geneviève'in öldüğü ahırın önünde bir çatışma olmuş ve her iki adam da ."

Eva ağlamaya başladı. "Ne zaman?" "1944 Haziran'ının ilk haftası."

Red'in ölümünden dört ay sonraydı. Daha fazla bekleseydi, Rémy'yi bir kez daha görebilir miydi? Onu bir tuzağa düşmemeye ikna edebilir miydi? Her şeye rağmen onunla kalmaya? Bunlar sonsuza dek peşini bırakmayacağını bildiği sorulardı. "O... o buraya mı gömüldü?"

Père Clément başını salladı. "Makiler kendi başlarının çaresine baktı, Eva. Cesedi Almanlar tarafından kirletilmeden önce onu almaya geldiler. Çok üzgünüm." Duraksadı ve ekledi, "Yine de onun için cenaze töreni düzenledim."

"Sanırım bu onun için çok şey ifade ederdi." Bir an sessiz kaldı ve Rémy'nin olmadığı bir dünyayı hayal etti. Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi güneşin parlamaya, dünyanın dönmeye devam etmesi şaşırtıcıydı. Rémy'nin bir yıldan uzun bir süredir ortalıkta olmadığı gerçeği artık imkânsız görünüyordu.

"Çok üzgünüm Eva. Onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum." "Eğer onunla evleneceğimi söyleseydim-"

"Yapma bunu," dedi Père Clément, onun sözünü keserek. "Sonu aynı olurdu çocuğum. Yine de savaşırdı. Bunun onun görevi olduğunu düşünüyordu. Fransa'nın bir kahramanı olarak öldü."

"Fransa'nın bir kahramanı," diye mırıldanarak tekrarladı. "Peki ya diğerleri? Madam Noirot? Madam Traversé?"

"İkisi de doğuya gönderildi. İkisi de geri dönmedi."

"Ya Madam Trintignant? En azından o hayatta kaldı mı?"

İçini çekti. "Korkarım İsviçre'ye kaçmaya çalışırken sınırda yakalandı. Hapishanede öldü."

Eva başını salladı. Kaybın boyutu neredeyse hayal bile edilemezdi. Mavi ahırın dışında duran Rémy'yi düşündü, kendi ölümüne doğru yürüyor olabileceğini biliyordu. Onu sevdiğini bilerek mi ölmüştü? Yoksa ona cevabının her zaman hayır olacağını düşünerek mi ölmüştü? "Père Clément? Rémy ölmeden önce gizli kütüphaneye döndü mü? Kayıp İsimler Kitabı'na baktı mı?"

Rahibin yüzünde bir şeyler değişti. "Eva, korkarım bilmiyorum."

"Kapıyı benim için açabilir misin? Kitabı görmem gerek." Birdenbire dünyadaki en acil şeymiş gibi hissetti. Rémy onun mesajını okumuş muydu? Kendisi de bir mesaj bırakmış mıydı? "Lütfen, mon Père."

Ancak rahip, yüzündeki keder derinleşmesine rağmen kıpırdamadı. "Eva, kütüphane Rémy'nin hayatını kaybettiği sıralarda Naziler tarafından yağmalandı. Savaşın kaybedildiği açıktı ve Reeing'e dönüyorlardı ama yanlarında götürebilecekleri her şeyi Almanya'ya götürmek istiyorlardı. Madam Noirof'nun kitapçı dükkânıyla birlikte birkaç özel ev de yağmalandı ama en büyük zararı gizli kütüphanemiz gördü, belki de eski dini metinlerden oluşan koleksiyonumuzu çok değerli buldukları için."

"Kitabımızı mı aldılar? Kayıp İsimler Kitabı'nı?" diye fısıldadı. Adam yavaşça başını salladı.

Gözlerinden yine yaşlar süzüldü. Bu da bir başka sarsıcı darbeydi. Artık Rémy'yi bir daha göremeyeceği gibi, onunla evlenmek istediğini fark ederek ölüp ölmediğini de asla bilemeyecekti. Ne de isimleri değiştirilen yüzlerce çocuğun, geçmişlerini umutsuzca korumak istediği çocukların bir kaydına sahip olacaktı. Kitabın kaybı, umudun ölümü gibi hissettiriyordu. "Kütüphanede birkaç dakika yalnız kalabilir miyim?" diye sordu.

Père Clément, "Aurignon'a döndüğümde kilidi değiştirdim ve sıkıca kapattım," dedi. "İçeri girmek çok acı vericiydi. Seni, Geneviève'i, Rémy'yi ve burada başardığımız her şeyi ama aynı zamanda kaybettiğimiz her şeyi düşündüm."

Eva başını eğdi. "İşte bu yüzden veda etmem gerekiyor"

Père Clément başıyla onayladı ve onu tanıdık odaya doğru götürdü. Cüppesinin altından bir anahtar çıkardı, kapının kilidini açtı ve ona kapıyı açtı. "Ben hemen dışarıda olacağım," dedi omzunu sıkarak. "İstediğin kadar kalabilirsin."

Eva'nın gözlerinin loş ışığa alışması birkaç saniye aldı; Père Clément'ten bir fener istemeyi akıl edememişti. Yine de güneş ışığı, her zaman olduğu gibi, tepedeki vitray pencerelerden dar şeritler halinde dökülüyordu ve Eva tanıdık parıltıda biraz rahatlık buldu.

Ama odada aynı hissi veren tek şey buydu. Bir zamanlar çalıştığı masa ve onu sabitleyen sandalyeler artık yoktu. Raflar neredeyse çıplaktı, bir zamanlar odayı kaplayan binlerce kitaptan geriye sadece yüz kadar kitap kalmıştı. Bir kat toz her şeyin perili neden oluyordu ve Eva ellerini kalan ciltlerin üzerinde gezdirirken hüznü kapladı içini.

Almanlar akla gelebilecek değerli her şeyi almış, geride sadece daha yeni görünümlü ciltler bırakmıştı. 1920'lerde basılmış bazı kilise missalleri, bazı yeni İnciller ve kimsenin işine yaramayacak kadar yıpranmış ciltleriyle bir akademik metin koleksiyonu vardı. Yıllarını birlikte geçirdikleri kardeşlerinden yoksun bir şekilde raflarda tek başlarına yalnız görünüyorlardı ve Eva onlar için mantıksız olduğunu bildiği bir keder dalgası hissetti.

Ellerini kitapların üzerinde , bir daha asla göremeyeceğini bildiği bir yerde yatan bu eski dostlarına son bir veda etti. Ama tanıdık bir İncil sırasının sonuna yaklaştığında aniden durdu, parmak uçları oraya ait olmayan bir cildin yırtık sırtına değdi.

Kitabı çıkardı ve kapağına baktı. *Tom Sawyer'ın Maceraları'nın* İngilizce baskısıydı bu, Aurignon'a geldikten iki ay sonra yan yana çalışırken Rémy'ye sözünü ettiği bir kitaptı. Rémy babasını sormuş, o da ona bir zamanlar evindeki güzel kütüphanesini süsleyen kitaplardan söz etmişti. Ona, *Tom Sawyer'ın Maceraları'nın daktiloda yazılan ilk romanlardan biri olduğunu biliyor muydun, diye* sormuştu. *Babamın en sevdiği şeylerden biriydi. Bizde bir kopyası vardı ama onu geride bırakmak zorunda kaldım. Evden en çok özlediğim şeylerden birinin bu olması garip değil mi?*

Yavaşça kitabın ön kapağını açtı ve nefesi boğazında düğümlendi. Başlık sayfasında, Rémy'nin cızırtılı el yazısıyla yazılmış bir not vardı.

Mesajı bir, iki, üç kez okudu, bir anlam, bir şifre aradı, ama kelimeler sadece kelimelerdi, ölmeden önce onu düşünen bir adamın son bir nezaket jestiydi. Ama ona Kayıp İsimler Kitabı'nda da bir mesaj bırakmış mıydı? Yoksa acelesi mi vardı ve sadece bu hediyeı bırakacak kadar durmuş muydu? Ve eğer onun çoktan İsviçre'ye gittiğini biliyorduyısa neden burada bırakmıştı? Savaş boyunca yaşarsa geri geleceğini bildiği için mi?

Saatler sonra Paris'e giden bir trende, Père Clément'a son kez veda ettikten sonra, Rémy'nin ona son hediyesi olan Twain kitabını dalgın dalgın karıştırırken, on yedinci bölümün bir yerinde aniden durdu. İlk kelimenin ilk harfinin üzerinde bir işaret -küçük bir nokta- vardı, gözüne çarpan da buydu, çünkü bu ona hemen Kayıp İsimler Kitabı'nda bıraktıkları işaretleri hatırlatmıştı.

Önce bir sonra bir çift göz daha papazinkileri izledi ve sonra neredeyse tek bir dürtüyle cemaat ayağa kalktı ve üç ölü çocuk koridordan yukarı doğru yürürken bakakaldı, Tom en önde, Joe arkada ve Huck, sarkık paçavralar içinde bir harabe, koyun gibi sinsice arkadan geliyordu! Kullanılmayan galeride saklanmış, kendi cenaze vaazlarını dinliyorlardı!

Eva sayfaya baktı, kalbi küt küt atıyordu. Hikâyede Tom ve arkadaşları kendi ölümlerini taklit ediyorlardı; Eva'nın tamamen unuttuğu bir olay örgüsüydü bu, çünkü kitabı en son okumasının üzerinden on buçuk yıl geçmişti. Rémy'nin ona bir mesaj bırakmak isteyip istemediğini, işler giderse kendisinin de aynısını yapmayı planladığına dair ince bir işaret olup olmadığını merak etmek delilik miydi? Ona hâlâ bir yerlerde olabileceğini, ondan vazgeçmemesi gerektiğini mi söylemeye çalışıyordu?

Yine de, eğer hayatta olsaydı, şimdiye kadar onun için gelmiş olurdu. Bir zamanlar söz verdiği gibi, onunla Mazarine Kütüphanesi'nin merdivenlerinde buluşurdu. En azından, Père Clément'i görmek için Aurignon'a dönerdi. Hayır, imkansızdı, değil mi? Pasajdaki ilk kelimenin üzerindeki mürekkep lekesi, yıllar önce bir yabancının kaleminden çıkmış anlamsız bir işaret ya da yanlışlıkla bulaşmış bir kir lekesi de olabilirdi. Belki de bir işaret değildi.

Yine de umut tehlikeli bir şeydi. Eva'nın içinde bir kır çiçeği gibi büyüdü, karanlık ve umutsuzlukla dolu tüm boşluklarda çiçek açtı, ta ki Rémy'nin her şeye rağmen savaşı atlatmış olabileceğine tüm kalbiyle inanmaya başlayana kadar. Böylece Mazarine Kütüphanesi'ne geri döndü ve her gün boşu boşuna prensini bekledi, Twain'in pasajını okuyup tekrar okudu ve bir mucize için dua etti.

Bir yıl sonra, Haziran 1946'da, babası ölüm döşeginde yatarken ona asla bir kavuşmanın hayalini kurmayı bırakması için yalvardı.

"Lütfen Eva," dedi nefese kalışları arasında. Yavaş ve korkunç bir şekilde ölüyordu, ciğerleri Almanların geride bıraktıklarını almak için içeri sızan bir kanser yüzünden kötüleşiyordu. "Üzüntünü, Rémy için beslediğin umudu bırakmalısın, yoksa asla kendine ait bir hayatın olmayacak."

"Ondan nasıl vazgeçebilirim?"

"Oh, sevgili Eva, o gitti." Tatus tekrar öksürdü, uzun ve sert bir şekilde. "Ve sana bıraktığı o kitap sadece bir kitap. Bir hayalette tutunuyorsun. Senin için istediğim şey bu değil. Annen de bunu istemezdi. Ve onu hiç tanımadım Eva, ama Rémy bunu istemezdi."

"Ama ya-?"

"Eva, lütfen. Hayata geri döneceğine dair bana söz vermelisin."

Onun ellerini tuttu ve bu dünyadan diğerine geçerken eğilip onu alnından öptü, gözyaşları yağmur gibi düşüyordu. "Söz veriyorum, Tatus."

Ve sonra dünyada yalnız kaldı, hiç kadar yalnız. Onu ve onunla birlikte imkânsız hayallerin umudunu da gömdü. O sonbahar güneşli bir öğleden sonra Mazarine Kütüphanesi'ni sadece bir kez daha ziyaret etti ve eve dönerken bir şeyler içmek için Les Deux Magots'da durduğunda, kendini Ernest Hemingway'in izinden gitmek için Paris'e gelen Amerikalı kitapsever Yahudi bir turistle hararetle bir sohbetin içinde buldu.

Kendisini Louis Abrams olarak tanıtan bu adama şehri gezdirmeyi teklif eden Eva, ikinci günün sonunda çok eğlendiğini fark etti. İngilizce pratiği yapmak harikaydı ve yazılı kelimelere kendisi kadar saygı duyan başka birinin yanında olmak heyecan vericiydi.

Onu ilk kez, işe girdiği Sainte-Geneviève Kütüphanesi'nin rafları arasında öptü. Dördüncü gün, ayrılmadan hemen önce, Jardin des Tuileries'de dizlerinin üzerine çöktü ve ona kendisiyle birlikte ABD'ye gelmesini, karısı olmasını teklif etti. "Birbirimizi henüz çok iyi tanımadığımızı biliyorum," dedi. "Ama hayatımın geri kalanında seni mutlu etmeye çalışacağım."

Onda kendisine arkadaş olacak bir adam, kitap sevgisini takdir edebilecek aynı ilgi alanlarına sahip bir yol arkadaşı gördü. Ve onun evlilik teklifinde, yeni bir başlangıç için bir şans gördü. Tatus , Rémy geri dönmeyecekti. Eva, kaybettiği her şeyin gölgesinin hâlâ çok büyük olduğu Fransa'da asla huzur bulamayacağını biliyordu. Bu yüzden evet dedi ve bir ay sonra kendini yeni bir hayat için Amerika'ya giden bir gemide buldu.

Ve yıllar geçtikçe Louis'i sevmeye başladı, ama asla bir zamanlar Rémy'yi sevdiği gibi değil. Yine de bazı bölümler bitmeli, bazı defterler kapanmalıydı. Ve yıllar sonra bir oğlu olduğunda, dönüşümünün tamamlandığını biliyordu. Çocuğu onu sadece bir zamanlar olduğu kişinin hayaleti olarak görüyordu. Ailesi onun Fransa için savaşı bir savaşçı, yüzlerce hayat kurtaran bir kalpazan, bir zamanlar tüm kalbiyle seven bir kadın olduğunu bilmiyordu.

Böylesi daha iyiydi, dedi kendi kendine. Geçmiş kalmıştı. Ama onca yıl boyunca bir kez bile Rémy'yi, onu son gördüğü günkü kadar az sevmemişti. Kayıp İsimler Kitabı'nın akıbetini ya da Rémy'nin ölmeden önce onun sayfalarındaki mesajı görüp görmediğini merak etmekten de vazgeçmedi.

Bölüm Otuz Bir

Mayıs 2005

Alman kütüphaneci Otto Kühn, *New York Times*'ın makalesine eşlik eden fotoğraftaki gibi görünüyor. Ondan hemen hoşlandım; gözleri kibar, İngilizcesi neredeyse mükemmel.

"Almanların yaptıkları ve bizim aldıklarımız için çok üzgünüm," diyor kendimi tanıttıktan sonra ve beni kütüphaneden geçirip kendi doğru götürürken. "Ve sizin için çok şey ifade eden bu kitabı çaldığım için çok özür dilerim."

Onun önüne geçmek, kitabı kapmak, 1942'den beri benim olan sayfayı açmak istiyorum ama kendimi nefes almaya, zorluyorum. Cevabımı yakında alacağım ve bu kalbimi kırabilir. "Efendim," diyorum, "sadece yaptığımız ya da yapmadığımız şeylerden kendimiz sorumluyuz. Bana özür borçlu değilsiniz."

"Yine de," diyor, "hepsi bir trajediydi. Çok fazla kitap var Bayan Abrams, milyonlarca. Sahiplerini tanıyacak kadar uzun yaşayamayacağım. Ve tabii ki kitapları çalınan insanların çoğu yıllardır ölü. Pek çok vakada artık çok geç." Odasının açıyor ve birden kalbim küt küt atmaya başlıyor, çünkü orada, darmadağın masasının ortasında benim kitabım duruyor. Nerede görsem tanırım. Kalbim boğazımda, nefes almakta ve konuşmakta zorlanıyorum.

"Bu gerçek," diye fısıldıyorum. "Bunca yıldan sonra gerçekten burada. Kayıp İsimler Kitabı."

"Ah, evet, Nicola - resepsiyonistimiz - bu ismi verdiğinizden bahsetmişti." Masasının arkasına geçti ve kitabı eline aldı. "Neden? Ve içindeki kodun anlamı nedir? Bilmek için sabırsızlanıyorum."

Kendimi toparlıyorum. "Ve size anlatacağım. Ama lütfen Herr Kühn, önce kitaba bakabilir miyim? Bunun için çok uzun zaman bekledim."

"Elbette, elbette hanımefendi. Çok özür dilerim." Kitabı bana uzatıyor ve birkaç saniyeliğine dünya donmuş gibi oluyor ve ben sadece ona bakıyorum, sıcak, zengin derisini parmak uçlarımda altında hissediyorum.

Başparmağımı tanıdık yaldızlı sırtta gezdiriyorum ve kapağın sağ alt köşesindeki yıpranmış noktaya dokunuyorum ve birden anılar geri . Onunla tanıştığım gün Rémy'nin elinin bu kapağın üzerinde benimkini okşadığını hissedebiliyorum. Kulağıma fısıldayan sesini duyabiliyorum, uzun zaman önce kaybolmuş bir bölümden bir yankı. Bu kitabı en son gördüğümde beri altmış yıldan fazla zaman geçti - Rémy'yi en son gördüğümde beri

-Ama geçmiş sanki yine burada, bu odada benimle birlikteymiş gibi geliyor ve tikanıyorum. kitabı dudaklarıma öpüyorum. Kafamı kaldırıyorum ve Kühn'ün beni izlediğini görüyorum. "Özür dilerim," diyorum.

"Lütfen, özür dilemeyin. Bunlar uğruna yaşadığım anlar. Bir kitabı gerçek sahibiyle yeniden buluşturmak büyü olabilir."

Başımı sallıyorum ve sonra yavaşça, dikkatlice, kalbim sonsuza dek gömdüğümü umutla çarparak kitabı açıyorum ve ilk sayfayı çeviriyorum. *Benim sayfamı*. E harfinin üzerinde yıldız, v harfinin üzerinde nokta, J harfinin üzerinde yıldız ve e harfinin üzerinde nokta olan *Eva Traube. Sana geri döneceğim*. Süslenmemiş kelimelere bakıyorum, umutsuzluk içimi kaplıyor.

Üçüncü yıldız yok. Rémy'den yeni bir mesaj yok.

Her ihtimale karşı ikinci sayfaya, Rémy'nin sayfasına geçtim, ama son gördüğümde olduğu gibi görünüyor. İlk r'nin üzerinde bir yıldız, ilk é'nin üzerinde bir nokta. Ve *Épouse-moi*'nin ilk iki harfi için bir yıldız ve bir nokta.

Evlen benimle. Seni seviyorum, bir ömür önce şifreli yazmıştım, Rémy'nin mesajı okuyacağını umuyordum, ama şimdi okumadığını biliyorum ve kitabı kapatıp göğsüme bastırırken titriyorum. Hayatımın aşkı nasıl hissettiğimi bilmeden mezara gitti. Bu asla 1 katına çıkaramayacağım, asla onaramayacağım bir şey ve o zamandan beri hayatımda yaptığım her şey anlamsızmış gibi hissetmeme neden oluyor.

"Bayan Abrams?" Kühn'ün sesi kederimi dağıtıyor ve bana endişeyle baktığını görmek için başımı kaldırıyorum. "İyi misiniz? Biraz suya ihtiyacınız var mı acaba?"

Gözyaşlarımı siliyorum, ağlamaya hakkım olmayan gözyaşlarımı. "Hayır, özür dilerim. Ben 1ne." Başımı sallıyorum, aniden yanımda beliren hayaletlerden kurtulmaya çalışıyorum. Yıl 2005, 1944 değil ve bu nazik adama bazı cevaplar borçluyum. En azından bunu . "Şimdi, şu kod hakkında."

Hevesle öne doğru eğilir. "Evet, ama acele etmeyin hanımefendi. Ne zaman hazır olursanız."

Derin bir nefes alıyorum. "Yıldızlar ve noktalar kayıp isimler, hatırlayamayacak kadar küçük çocukların isimleri, hayatta kalabilmeleri için silmek zorunda kaldığımız isimler. Bir gün savaş sona erdiğinde, bir zamanlar kim olduklarını geri kazanmalarına yardım edebileceğimi umuyordum. Ama biz taşıdığımız isimlerle, uyguladığımız dinle ya da başımızın üzerinde paçavraları sallanan ulusla tanımlanmıyoruz. Bunu artık biliyorum. Bizler kalplerimizde kim olduğumuza, bu dünyada kim olmayı seçtiğimize göre tanımlanırız."

Ona kalpazanlığı nasıl öğrendiğimi, Rémy ve Père Clément ile nasıl tanıştığımı, insanların Nazilerin sıkıcı pençelerinden kaçmalarına yardım etmek için nasıl canla başla çalıştığımızı anlattığımda gözlerini kocaman açarak sessizce dinliyor. Rémy'nin isimleri kodlamak için Fibonacci dizisini kullanma fikrini açıklıyorum, böylece savaşın en genç kurbanlarının asla unutulmadığından emin olabilirdik.

Ona, savaştan sonra, Amerika'ya taşındıktan yıllar sonra, kocamın bir gün bana Kudüs'te kurulan Yad Vashem adlı bir organizasyondan, Holokost kurbanları için İsrail'in ilk anıtından bahsettiğini İbranice'de *anıt ve isim* anlamına gelen başlığı, kitapla birlikte kaybettiğim isimleri düşünmeme neden oldu ve sonraki birkaç ay boyunca yavaş yavaş, Louis yanımda mışıl mışıl uyurken, geceleri uyanık yattım ve hatırlayabildiklerimin zihinsel bir listesini yaptım. Yüzden fazla vardı. Nihayet 1956 baharında hafızamın derinliklerinden çıkarabildiğim gerçek ve sahte isimlerle Yad Vashem'deki insanlarla temasa geçtiğimde, bazılarının yeri yeniden keşfedebilecekleri umuduyla İsviçre'ye ulaşan çocukları bulmaya söz verdiler.

"Peki mı?" Kühn soruyor. "Çocuklardan herhangi birini öldürdüler mi?"

İç çekiyorum. "Bilmiyorum. Onlara adımı söylemeyi ya da iletişim bilgilerimi vermeyi reddettim. Yaptığım şey için beni tanımak istediler ama ben bunu istemedim. Ben asla bir kahraman olmadım. Ben sadece doğru olanı yapmaya çalışan genç bir kadındım. Ama sonunda her şeyi yanlış anladım."

Kühn bir dakika boyunca beni inceliyor ve nihayet konuştuğunda ses tonu nazik. "Bayan Abrams, çok bilge bir kadın bir keresinde bana sadece yaptığımız ya da şeylerden sorumlu olduğumuzu söylemişti." Bu ona küçük bir gülümseme kazandırır ve devam etmeden önce o da gülümser. "Ve bana öyle geliyor ki siz savaşı masum insanlara yardım etmeye çalışarak geçirdiniz."

"Ama en sevdiğim insanları kaybettim." Tereddüt ettim ve fısıldadım, "Annemi öldürttüm. Rémy de öldü Herr Kühn. Eğer onlar için doğru olanı yapamadıysam, kaç kişiye yardım ettiğimin bir önemi yok."

"Onlara haksızlık eden siz değilsiniz Bayan Abrams."

Şimdi ağlıyorum, yaşlı bir aptal gibi hüngür hüngür ağlıyorum ve sonra Kühn beni göğsüne çekerek rahatlatıyor ve bu tıpkı yıllar önce Père Clément tarafından kucaklanmış -ve affedilmiş- gibi hissettiriyor. Nihayet çekilip ona baktığımda, bakışlarımı tutuyor.

"Bu çok bilge kişi bana başka ne söyledi biliyor musun?" diye soruyor. "Kalplerimizde kim olduğumuzla, bu dünyada kim olmayı seçtiğimizle tanımlandığımızı söyledi. Ve inanıyorum ki Bayan Abrams, siz öyle görmeseniz de kahraman olmayı seçtiniz." Kitabı uzatarak, "İsterseniz sizindir hanımefendi, tabii ki gerekli evrak işlerini hallettikten sonra, ama sakıncası yoksa, isimlerin bir listesini yapmak için birkaç gün bende kalmasını isterim. Belki yıllar önce hatırlayamadıklarınız için yardımcı olabilirim. Bazı kayıp çocukları geçmişleriyle yeniden buluşturabilmek bir hediye olmaz mıydı? Aslında, neden kalıp bana yardım etmiyorsun?"

Önce kitaba sonra da Kühn'e bakıyorum. "Oğlum muhtemelen benim için endişeleniyordur. Ona söylemeden ayrıldım."

"Öyleyse ara onu. Yapmanız gereken tamamlanmamış bir iş olduğunu söyleyin." "Ama... eskiden olduğum kişi hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"O zaman ona söylemenin zamanı gelmedi mi? Belki de iyileşmesi gereken ilk kimlik senin kimliğin olmalı."

Kitaba bakıyorum. İçinde şimdiye kadar gönderdiğim en önemli mesaj var, her ne kadar çok geç göndermiş olsam da. Sevdığım insanlar söz konusu olduğunda da hayatımın hikayesi bu değil mi? Babamı Drancy'den kurtarmaya çalıştığımda çok geç kalmıştım. Annem için Aurignon'a döndüğümde de çok geç kalmıştım. Oğlum için de geç kalmak istemiyorum.

Kühn'e bakıyorum. "Telefonunuzu ödünç alabilir miyim?"

Bana gülümsüyor. "Hiç sormayacaksınız sanmıştım Bayan Abrams. Dış hat için ikiye tuşlayın, sonra Amerika'yı aramak için sıfır-sıfır-bir."

Ahizeyi kaldırıyorum, tuşluyorum ve sonra oğlumun cep telefonunu çeviriyorum. Bir, iki kez çalmasını dinliyorum ve sonra cevap veriyor.

"Ben?" Başlıyorum.

"Anne? ? Çok endişelendim."

"Benim için endişelenmene gerek yok." Kühn'le bir kez daha gülümseyip gözlerimi kapatıyorum ve zihnimde Rémy'nin yüzünü görmeye çalışıyorum.

"Ben, tatlım, sana gerçekte kim olduğumu söylememin zamanı geldi."

Otuz İkinci Bölüm

Kühn ve ben kitaptaki ilk altı düzine şifreli ismi tamamladığımızda gece çökmüştü. Telefonda inanamayan Ben'le konuştuktan sonra kalmayı teklif ettim, ne de olsa bu isimleri yıllar önce ben silmişim; onları geri getirmeye yardım edecek kişinin ben olmam adil olurdu.

"Kalacak bir yeriniz var mı, Bayan Abrams?" Kühn sandalyesinde arkasına yaslanarak soruyor. "Bence biraz dinlenmeli ve yarın yeni bir başlangıç yapmalıyız. Caddenin hemen aşağısında bazen kütüphanenin misafirlerini ağırlayan bir otel var; isterseniz için bir oda ayarlamak üzere telefon edebilirim."

Devam etmek istiyorum ama bu isimler zaten altmış yıldan fazla bekledi ve sanırım bir gün daha bekleyebilirler. Açıkçası çok yoruldum. "Kulağa hoş geliyor Herr Kühn. Teşekkür ."

Oteli aramak için telefonu eline aldığıında, üzerine bir yıldız çizdiğim son sayfa olan 308. sayfayı yırtıyorum. Bu sayfa Jacqueline adını verdiğimiz kıza ait, Rémy'yle uzun zaman önce o soğuk kış gecesinde İsviçre sınırından geçmesine yardım ettiğimiz küçük kıza, seviştiğimiz geceye, bana sonsuza dek teklif ettiği ve benim hayır dediğim geceye. Gerçek adı Eliane Meisel'di. Ona ne olduğunu, ailesinin yaşayıp yaşamadığını, evinin yolunu bulup bulmadığını merak ediyorum.

Tam gözlerimi kapatmış, zamanın sisi içinde onun tatlı küçük yüzünü zihnimde görmeye çalışıyordum ki, Kühn ve ben aniden kapı aralığından gelen bir sesle bölündük. "*Entschuldigung*," diyor bir kadın sesi ve gözlerim hızla açılıyor. Orta yaşlı bir güvenlik görevlisi belirsiz bir şekilde orada duruyor.

"*İyi akşamlar, Mila.*" Kühn telefonu bırakır ve gardiyana döner. "*Wie kann ich dir behilflich sein?*"

Bana bakıyor ve sonra hızlı bir Almancayla Kühn'e birkaç cümle söylüyor, bir kez de Kayıp İsimler Kitabı'nı başıyla işaret ediyor. Ne dediğini çözmeye çalışıyorum ama takip edemiyorum. Kühn ona hızlıca cevap veriyor, sonra ayağa kalkıyor ve giderken bana dönüyor.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

"Arayan gece güvenlik görevlimiz Mila'ydı. Kütüphanenin dışında kitabın kendisine ait olduğunu söyleyen bir adam olduğunu, Amerika'dan yeni geldiğini ve kitabı görmek için bir dakika daha bekleyemeyeceğini söyledi."

"Kitabım mı?" Kitabı elime alıyorum ve savunmaya geçerek göğsüme bastırıyorum. "Bu imkansız."

Kühn başını sallayarak, "Maalesef bunlardan birkaç tane yaşadık," diyor. "Koleksiyoncular, için kitap almaya çalışıyorlar. Bu seferki de gece vakti, bizi zorlayabileceğini düşündüğü bir zamanda gelmiş gibi görünüyor."

"Polisi arayalım mı?"

Kühn gülümsüyor. "Mila görüldüğünden daha dayanıklıdır, ben de öyleyim. Bu nedenle senin de öyle olduğundan şüpheleniyorum. Sanırım sadece bir kişi olacağız. Gidip ondan kurtulayım. Hemen döneceğim."

"Ben de seninle geleceğim. Eğer kitabımı çalışan biri varsa, onun gözlerinin içine bakmak istiyorum."

Tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor. "Kitabı kilitleyelim, olur mu?"

Masasının çekmecesine koyarken bekliyorum ve onu kütüphanenin karanlık ana salonuna kadar takip ettiğimde, onu şimdiden özlediğimi, ellerimdeki sıcaklığını özlediğimi fark ediyorum. Bunca yıl sonra bile hâlâ benim bir parçamış gibi geliyor.

Mila ön kapının yanında duruyor. Yanına yaklaştığımızda, "Hemen ," diyor. "Gel hadi."

Kühn ve ben onu dışarıda takip ediyoruz, açık renk trençkot giymiş beyaz saçlı bir adam birkaç adım ötede duruyor, sırtını bize dönmüş şehre bakıyor.

"Herr?" Mila, ses tonu 1rm ve sert bir soruyor ve adam yavaşça dönüyor, yüzünde kibar bir gülümsemenin ipucu var.

Ama sonra gülümsemesi düşüyor ve gözleri benimkilerle buluştuğunda çenesi gevşiyor ve ben de onun donup kalıyorum. Kühn'ün bir şeyler söylediğinin farkındayım, ama sözleri çok uzak geliyor, çünkü aniden yıllar akıp gidiyor ve ben yürüyorum

adama doğru, başım dönüyor. Bir hayalet görüyorum ve beynim bana bunun imkânsız olduğunu söylese de kalbim öyle olmadığını biliyor.

"Kütüphaneyi yanlış anlamışsın Eva," diyor adam Fransızca, sesi duygusallıktan çatlıyor.

Bir daha asla duyamayacağımdan emin olduğum bir ses olduğu için şimdi gözlerim yaşıyor. "*Rémy*? Bu nasıl ?"

Gülümsüyor, sonra o da bana doğru yürüyor ve gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Mazarine' merdivenlerinde buluşacaktık Eva," diyor ellerimi ellerinin arasına alarak. Artık yaşlandıkları için sertleşmişler ama bir şekilde benim ellerime de bir ömür önce olduğu gibi sarılıyorlar.

"Seni orada bekledim," diye mırıldandım. "Uzun süre bekledim."

"Öldüğünü sanıyordum," diyor. "1947'nin sonunda Aurignon'a geri döndüm. Père Clément ölmüştü ama Direniş'te tanıyan birkaç kişi bana savaş sırasında öldürüldüğünü söyledi."

Gözlerimi kapatıyorum. Savaşın ardından kaos, karmaşa ve yanlış anlaşılmalara hüküm sürmüştü. "Bana senin de öldüğün söylendi."

"Besnard adında bir jandarma, eğer hatırlarsanız, bir hainle karşılaştım ve kırk dörtte ağır yaralandım. İngiltere'ye tahliye edildim. Çok uzun bir süre hastanede kaldım ve sonra diplomatik bir aksilik yüzünden Kıta'ya dönmeme izin verilmesi 1947 yılını buldu. Aylarca Mazarine'e gittim Eva, belki yaşıyorsundur diye. Ama sen hiç gelmedin."

"İki yıl boyunca orada bekledim," diye fısıldadım. "Kendimi *Tom Sawyer*'in *Maceraları*'nda bana bir mesaj bırakmaya çalıştığına ikna ettim. Beni tutan şey buydu."

Kaşları havaya kalktı. "Kitabı mı buldun? O bir mesajdı Eva, Besnard'la işler ters giderse sahte bir ölüm planlamıştım. Sadece bu kadar uzun süre hastanede yatacağımı ve sonra da vize evraklarıyla uğraşacağımı hesaba katmamıştım."

Yanaklarımı siliyorum ama gözyaşlarım hâlâ akıyor. "Deli olduğumu sanıyordum. Sonunda yanıldığıma, bir hayalete tutunduğuma kendimi ikna ettim. 1945'in sonunda Amerika'ya gittim."

"Amerika mı?

Nerede?" "Florida."

". 1951'den beri New Mexico'da yaşıyorum." Gülümsüyor. "İngiltere'de eğitimimi tamamladıktan sonra Los Alamos'ta benim gibi bir kimyager için yer olduğu ortaya çıktı."

İnanmayarak başımı sallıyorum. "Ama senin *burada* ne işin var, Rémy?"

"Kitabı *New York Times*'daki makalede gördüm. geldim." Derin bir nefes alıyor, göz temasını hiç kesmiyor. "Altmış yıl önce kitap için geri geldim Eva, Besnard'la yüzleşmeden önce, sana Twain kitabını bıraktığım gün. Sen çoktan gitmiştin -İsviçre'ye sağ salım gittiğini sanıyordum- ve bana son bir mesaj bırakmış olman için dua ediyordum. Ama Naziler kütüphaneyi çoktan yağmalamıştı. Asla öğrenemeyeceğimi fark ettim."

Ona bakıyorum. Bu bir rüya gibi geliyor ama değil. Otto Kühn merdivenlerde sessizce bu peri masalının ortaya çıkışını izliyor ve Mila gölgelere çekilmiş durumda. Berlin'deyiz, eski düşmanımızın tam kalbinde ve imkânsız ihtimallere rağmen birbirimizi yeniden bulduk. "Buldum, Rémy. Sana bir mesaj bıraktım."

"Öyle mi?" Bakışlarımı tutuyor, gözleri sıcak ve tanıdık. "Neydi o, Eva'm?"

Benim Eva'm. Bunca yıldan sonra, ben hala onunum, o da hala benim. "*Épouse-moi.*

Je t'aime. Ben de öyle yazdım. Seni seviyorum, Rémy. Her zaman sevdim."

"Ben de seni seviyorum Eva. Ve eğer hâlâ geçerliyse, cevabım evet." Ve sonra aramızdaki son santimi kapatıyor, dudakları dudaklarımda ve ben yine yirmi beş yaşındayım, tüm hayatım arkamda değil önümde, tüm bölümler hala yazılmamış.

Yazarın Notu

İkinci Dünya Savaşı sırasında Fransa'nın Champagne bölgesinde geçen bir önceki romanım *Şarapçının Karısı'nı* araştırırken, kalpazanların Direniş'te oynadığı önemli rolden birkaç kez bahsedildiğine rastladım. Bu daha önce düşünmediğim bir konuydu, ancak şampanya mağaraları ve silah kaçakçılığı hakkında okudukça, aklımın bir köşesinde, masum insanların hayatta kalmasını sağlayan ikna edici belgeler üretmek için sanatsal yeteneklerini ve bilimsel hünerlerini kullanan cesur insanların görüntüleri canlandı.

Şarapçının Karısı'nı yazmayı bitirdiğimde, merakım tamamen Ama yine de kalpazanlar hakkında yazmanın bir kitap için temel oluşturup oluşturamayacağını merak ediyordum. Sonra *Adolfo Kaminsky*'yi okudum: *A Forger's Life* (Sarah Kaminsky: *Bir Kalpazanın Hayatı*) ve *A Good Place to Hide* (*Saklanmak İçin İyi Bir Yer*) adlı kitapları okudum: *Bir Fransız Topluluğu İkinci Dünya Savaşı Sırasında Binlerce Hayatı Nasıl Kurtardı* (Peter Grose) adlı kitapları okudum - savaş sırasında sahteciliği inceleyen iki mükemmel kurgu dışı kitap - ve bir şeylerin peşinde olduğumu anladım. Bir İkinci Dünya Savaşı kalpazanının hayatında hayal ettiğimden çok daha fazlası vardı.

Ancak yine de bir şeyler eksikmiş gibi geliyordu - ta ki menajerim Holly Root, *New York Times*'in Nazilerin kitap yağmalamasıyla ilgili bir makalesini bana e-posta ile gönderene kadar - ve çoğu büyük Alman kütüphanesinin hala İkinci Dünya Savaşı'nın son günlerinde çalınan kitaplarla dolu olduğu gerçeğini. Sanat yazarı Milton Esterow tarafından kaleme alınan makaleyi okuduğumda bulmacanın son parçası da yerine oturdu: Birisi için çok şey ifade eden yağmalanmış bir kitabın hikâyesiyle çerçevelenmiş sahtecilik hakkında bir roman yazabilirdim. Bu sayede hem sahtecilik teknikleri hem de Nazi yağmacılığının büyüleyici tarihi hakkında derinlemesine araştırma yapabilir ve tüm bunları aşk, kayıp, cesaret ve en yüksek riskler hakkında bir hikayeye sararak sizlerle paylaşabilirdim.

Bu benim 2. Dünya Savaşı ile ilgili 1. kitabım ve savaş hakkında yazmanın en sevdiğim biri, çoğumuzun aşına olmayabileceği konuları derinlemesine inceleyebilmem. Örneğin 2012 tarihli romanım *The Sweetness of Forgetting*'de hikayenin bir kısmı, Alman işgalinden sonra Paris'teki Yahudilerin kurtarılmasına yardım eden Müslümanlar etrafında dönüyor ki bu çok okurun daha önce hiç duymadığı bir şey. 2015'te yayımlanan romanım *When We Meet Again*, 1940'larda Amerika Birleşik Devletleri'nde bulunan dört yüz binden fazla Alman savaş esirinden bahsediyor; bu, tarihimizin zaman içinde kaybolup gitmiş bir parçası. Ve 2019'da, *The Winemaker's Wife*'da, toprağın altında ve pitoresk Champagne bölgesinin bükülmüş asmaları arasında meydana gelen direniş hakkında yazdım. İnsanlar bana kitaplarımdan birini okuduklarını ve daha önce hiç bilmedikleri bir şey öğrendiklerini söylediklerinde her zaman heyecanlanıyorum. Büyüleyici tarihi gerçekleri paylaşırken (umarım) aynı zamanda sizi eğlendirebilmek çok ödüllendirici.

Bu da beni *Kayıp İsimler Kitabı*'na getiriyor. Otto Kühn, Alman Hikayedeki kütüphaneci kurgusaldır, ancak yaptığı iş gerçeğe dayanmaktadır. *New York Times*'a göre, örneğin Berlin Merkez ve Bölge Kütüphanesi'ndeki 3,5 milyon kitabın yaklaşık üçte birinin Naziler tarafından çalındığı tahmin ediliyor. Gerçek hayatta Otto Kühn olarak bilinen Sebastian Finsterwalder ve Harvard Üniversitesi Ukrayna Araştırma Enstitüsü'Patricia Kennedy Grimsted gibi araştırmacılar, yağmalanan kitapları sahipleriyle buluşturmak için yorulmak bilmeden çalışıyor, ancak bu zorlu bir mücadele, özellikle de savaşın üzerinden yetmiş-on beş yıldan fazla bir zaman geçmişken. Ne yazık ki, bu kitaplara sahip olan ve onlara değer veren insanların çok azı bugün hayatta.

Bu arada, yağmalanan kitaplar ve gerçek sahiplerinin aranması hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, *The Book Thieves (Kitap Hırsızları)* kitabını edinin: Anders Rydell'in *The Nazi Looting of Europe's Libraries and the Race to Return a Literary Inheritance (Kitap Hırsızları: Nazilerin Avrupa Kütüphanelerini Yağmalaması ve Edebi Mirası İade Etme Yarışı)* adlı kitabı da araştırmamda çok yardımcı oldu.

Romanımda kütüphaneci Eva, onlarca yıl önce kendisinden çalınan on sekizinci yüzyıla ait kitapla yeniden buluşmak için Berlin'e gidiyor. Bu hikaye, kısmen Adolfo Kaminsky ve Oscar Rosowsky gibi sahtecilerin gerçek hayat hikayelerine dayanan geçmişteki bir hikayenin çerçevesini oluşturuyor.

genç Eva *Kayıp İsimler Kitabı*'nda bunu yapıyor ve sonuç olarak bu süreçte binlerce masum hayatı kurtarıyor. Kaminsky sınır dışı edilmekten kıl payı kurtulmuş ve Paris'teki Direniş'in başlıca belge sahtecilerinden biri olmuş, o sırada henüz bir genç olmasına rağmen tahminen on dört bin kişinin kurtulmasına yardımcı olmuştur. Peter Grose'un *Saklanmak İçin İyi Bir Yer*'de hikâyesini anlattığı Oscar Rosowsky, 1942'de evini terk etmek zorunda kaldığında henüz on sekiz yaşındaydı ve şans eseri Fransa'nın dağlarında, aralarında ebeveynleri sınır dışı edilmiş birçok çocuğun da bulunduğu Naziler tarafından aranan binlerce insanı saklayan küçük bir köy olan Le Chambon-sur- Lignon'a geldi. Tıpkı Eva gibi Rosowsky de kendisi ve annesi için sahte kimlik belgeleri düzenleyerek işe başladı; ancak kendisi gibi düşünen insanların arasında bulunca, daha hızlı ve daha olan yeni sahtecilik yöntemleri geliştirmeye başladı. Savaş sona erdiğinde, otuz beş yüzden fazla Yahudi'nin kurtarılmasına yardım etmişti.

Tüm kalpazanların erkek olduğunu düşünmeyin, Le Chambon-sur-Lignon bölgesinde Mireille Philip, Jacqueline Decourdemanche ve Gabrielle Barraud ile Kaminsky'nin Paris'teki laboratuvarında çalışan Suzie ve Herta Schidlof kardeşler de dahil olmak üzere, sahtecilik bürolarında çalışan pek çok kadın da vardı.

Kayıp İsimler Kitabı'nda yer alan pek çok ayrıntı, İkinci Dünya Savaşı sırasındaki gerçek sahtecilik yöntemlerine dayanmaktadır. Örneğin Rosowsky, uygun sahte kimlikler bulmak için sık sık *Journal Officiel*'i kullanmıştır. Bu kitapta Rémy'nin yaptığı gibi kimya geçmişi olan Kaminsky, Waterman'ın mavi mürekkebinin laktik asitle silmenin sırrını bulmuştur. Özel pulların seri üretimi için el matbaası kullanma fikrini ortaya atan kişi ise Gabrielle Barraud'dur. Rosowsky, *Kayıp İsimler Kitabı*'nda bile gizli bir şekilde ortaya çıkar; Geneviève Aurignon'a geldiğinde, Plato adı verilen bir bölgede Plunne adında bir adam için çalıştığından bahseder. Jean-Claude Plunne aslında Rosowsky'nin takma adıydı; Geneviève onun için çalıştığından bahsediyor.

Bu romanı yazarken masam Eva, Rémy ve Geneviève'in güvenebileceği ve sahtesini türden gerçek hayattan örneklerle doluydu. *Journal Officiel*'in 1944 yılına ait düzinelerce yırtık pırtık nüshasına sahibim; kitaptaki kalpazanlar gibi ben de gazete sayfalarından birkaç karakter ismi kopardım. Elimde eski bir Fransız vaftiz belgesi var.

Haziran 1940, özel damgalarla birlikte ve Aralık 1940'ta Paris'te damgalanmış, Almanya tarafından verilmiş bir *Ausweis laissez- passer* seyahat izni. Belki de en önemlisi, Kayıp İsimler Kitabı'nın temel aldığı, 1732'de basılmış, deri ciltli gerçek *Epîtres et Evangiles*'e sahibim. Eva ve Rémy isimleri ve mesajları kitabın sayfalarına kodlarken, ben de gerçek kitabın gerçek sayfalarını rehber olarak kullanıyordum.

Eğlenceli bir yan not olarak, çocukken büyük bir matematikçiydim; aslında, geceleri yatağıma uzanır ve çözülemeyen matematik problemlerini çözmeye çalışırdım. Dünyanın en önde gelen matematikçilerinin çözemediği denklemleri çözen ilk çocuk olarak ünlü olmayı hayal . (Kuşkusuz, garip özlemlerim vardı! Merak etmeyin; birkaç yıl sonra Donnie Wahlberg ile evlenmek ve bir gün pop yıldızı olmak gibi çok daha normal fantezilerim vardı). Fibonacci dizisini bu matematik takıntısı döneminde öğrendim ve her gece kafamdaki sayıları toplamaya çalışarak uykuya daldım. Bu diziyi *Kayıp İsimler Kitabı*'ndaki *şifrenin* bir parçası olarak kullanma fikri aklıma geldiğinde çok sevindim; o geceler boyunca yatakta yatıp kafamda sayılar yürütmem boşa gitmemişti!

Bunlar, *Kayıp İsimler Kitabı*'na ilham vermek için bir araya gelen gerçek dünya unsurlarından sadece birkaçı. 1940'ların ilk yarısındaki Fransa hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, yukarıda bahsi geçen Kaminsky ve Grose kitaplarını içtenlikle tavsiye ederim. Caroline Moorehead *de Le Chambon-sur-Lignon* hakkında *Sırlar Köyü* adlı büyüleyici bir kitap yazdı: *Vichy Fransası'nda Nazilere Meydan Okumak. Dünya Savaşı Sırasında Fransa'daki Yahudiler* (Renée Poznanski), *Résistance* gibi eski favorilerimden bazılarına dayandım: *İşgal Altındaki Fransa'nın Anıları* (Agnès Humbert) ve *Hélène Berr'in Günlüğü* de araştırmalarımın bir kısmını tamamlamak için. Ve elbette, bir süre Paris'te yaşadım ve araştırma için sayısız kez Fransa'ya geri döndüm. Aurignon kasabası kurgusaldır, ancak Vichy'nin güneyindeki benzer birkaç kasabaya dayanmaktadır.

Umarım *Kayıp İsimler Kitabı*'nda yeni bir şeyler *keşfetmişsinizdir* ve dünyayı değiştirmek için paraya, silaha ya da büyük bir platforma ihtiyacınız olmadığını hatırlamışsınızdır. Bazen bir kalem ve biraz hayal gücü kadar basit bir şey tarihin akışını değiştirebilir.

Bu yolculukta benimle birlikte olduğunuz için ve kitaplarda özel bir Şeyler bulan biri olduğunuz için teşekkür ederim. Eva'nın *Kayıp İsimler Kitabı*'nda dediği gibi, "kitapların sihirli olduğunu fark edenler... en parlak hayatlara sahip olacaklar." Size en parlak günler diliyorum.

OceanofPDF.com

Teşekkür

Aman Tanrım, ne fırtınalı bir yıld! Tek yaptığım kelimeleri yazmak - inanılmaz menajerim Holly Root; muhteşem editörüm Abby Zidle; muhteşem reklamcılarım Michelle Podberezniak (Gallery) ve Kristin Dwyer (Leo PR); ve edebi mucizeler yaratan Kathie Bennett (ve kocası Roy) gerçek sihri yapanlar. Dostluğunuz ve benim adıma gösterdiğiniz sıkı çalışma için hepinize sonsuza dek minnettarım. Gerçekten çok sevdiğim insanlarla çevrili olmak büyük bir keyif. Bunu yeterince sık söylemesem de, lütfen hepinize ne kadar minnettar olduğumu bilin. Gerçekten çok şanslıyım.

Yabancı haklar Heather Baror-Shapiro'ya: Sen çok büyük bir Birlikte çalışmak çok güzeldi ve yaptıklarınız için size minnettarım. Özellikle de bu yılki rehberliğiniz ve Welbeck'teki harika yeni eviniz için teşekkürler. Dana Spector, 1 milyon hak konusunda şaşırtıcı bir rock yıldızı olmaya devam ediyorsun. Yetenekli olduğu kadar sevimli de olan pazarlama uzmanı Danielle Noe ile çalışmaktan da çok memnunum. Scott Moore ve Andy Cohen'e de: Günün birinde birlikte bir film çekeceğiz, bundan eminim! Yazarları ve okurları bir araya getiren harika etkinlikler düzenleyen Susan McBeth ve Robin Hoklotubbe'ye de teşekkürler.

Jen Bergstrom'a: Bir Gallery Books yazarı olmaktan daha fazla gurur duyamazdım. 2012'den bu yana Gallery ailesinin bir parçası olmak benim için büyük bir onur ve bu süre zarfında bir yazar olarak büyümeme yardımcı olduğunuz için sonsuza dek minnettarım. Harika bir gemi işletiyorsunuz ve ben de bu gemide olmaktan çok mutluyum. Tüm desteğiniz ve nezaketiniz için çok teşekkür ederim. Ayrıca Jen Long, Sara Quaranta, Molly Gregory, Sally Marvin, Anabel Jimenez, Eliza Hanson, Lisa Litwack, Chelsea McGuckin, Nancy Tonik, Sara

Waber, Ali Lacavaro, Wendy Sheanin ve inanılmaz Simon & Schuster satış ekibinin geri kalanı ve tabii ki Carolyn Reidy. Catherine Whiteside, Greg Tilney, Felicia Quon, Shara Alexa, Kevin Hanson ve Nita Pronovost da dahil olmak üzere S&S Kanada'daki harika ekibime de teşekkürler.

Bu kitabın araştırmasına yardımcı olan araştırmacı ve yazar Renée Poznanski, Fransızca çevirmen Vincent, Lehçe çevirmen Agrazneld, Rusça çevirmen Michael, Almanca çevirmen Jens ve elbette tam da ihtiyacım olduğunda Lehçe sevgi sözcükleriyle yardımına koşan sevgili eski dostum Marcin Pachcinski de dahil üzere bir avuç insana özel olarak teşekkür ederim.

İthaf bölümünde bu kitabın kısmen her yerdeki kitapçılar ve kütüphaneciler onuruna yazıldığını belirttim. Kitapçıların ve kütüphanelerin büyüsünden ne kadar etkilendiğimi ne kadar anlatsam azdır. Kitaplar hayatları değiştirebilir, ancak asıl farkı yaratanlar onları seven, hayatlarını onlara adayan insanlardır. Kitaplar, onlara ihtiyaç duyan, onlardan etkilenecek, onlar tarafından dönüştürülecek okurlara ulaşamazsa, güçlerini kaybederler. Bu nedenle, bir kitapçıya ya da kütüphanede çalışan herkese ve özellikle de kitapçı sahibi olacak kadar cesur ve maceracı olanlara, ki bu zaman zaman ödüllendirici olduğu kadar tehlikeli de olsa, kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim. Kitaplar bir sayfadaki kelimelerden daha fazlasıdır; toplumlar inşa etmek ve daha şefkatli, daha bilinçli vatandaşlar geliştirmek için köprülerdir. Kitapları, onları paylaşmak isteyecek kadar seven sizler, dünyayı gerçekten değiştiriyorsunuz.

Ayrıca çok özel beş yazara da teşekkür etmek istiyorum: Linda Gerber, Alyson Noël, Allison van Diepen, Emily Wing Smith ve özellikle de birkaç yıl önce altımızı bir araya getirerek her yıl yazmaya etmemizi sağlayan yazar Wendy Toliver. Yılda sadece bir kez birlikte , ancak o hafta benim için her zaman çok şey ifade ediyor, tıpkı yıllar içinde kurduğumuz dostluk gibi. Siz on beşinizi en yakın arkadaşlarımdan biri olarak görüyorum. Sizinle birlikte olmak beni daha iyi bir yazar ve daha iyi bir insan yapıyor. Ve Jay Asher'a: Birkaç yıldır inzivaya çekilmemiş olsan da sen de bizden birisin! Swan Valley'deki tüm arkadaşlarımdan yeni kitaplarını okumak için sabırsızlanıyorum!

En iyi yazarlar aynı zamanda diğer yazarları da destekleme eğilimindedir ve ben birbirlerini için çalışan kadın ve erkeklerden oluşan bir topluluğun parçası olmaktan mutluluk duyuyorum. A

"Mary Alice ve Kristie'lere" -yazar arkadaşlarım Mary Alice Monroe, Kristina McMorris ve Kristy Woodson Harvey'e- harika insanlar ve isteyebileceğim en iyi sahte grup arkadaşları ve buhar odası kız kardeşleri oldukları için özel olarak teşekkür .

Çevrimiçi bir topluluk oluşturmak için harika bir iş çıkaran tüm kitap blogcularına ve eleştirmenlerine, özellikle de Melissa Amster ve kraliçe arı Kristy Barrett'a özel bir teşekkür, her ikisi de bu yıl istediğimde bir yazar arkadaşına yardım etmek için kendi yollarından çıktılar! Hepiniz inanılmazsınız ve kitaplarımı okurlarla paylaştığınız ve genel olarak okumayı teşvik ettiğiniz için size minnettarım.

Tüm aileme, özellikle de annem (ve en sevdiğim Disney World/DVC arkadaşı) Carol'a; babam Rick'e; kardeşlerim Karen ve David'e ve onların ailelerine teşekkür ederim. Wanda ve Mark, siz harika kayınvalidelersiniz: Çok şanslıyım. Donna Teyze, Courtney, Janine ve tüm Sullivan'lar ve Troubas/Lietze'lere de özel bir selam!

Jason'a (dünyanın en iyi kocası) ve Noah'a (benim eğlenceli, harika, nazik oğlum): İkinizi de kelimelerin anlatamayacağı kadar çok seviyorum. Bu yıl kitaplarımı tanıtırken sizden uzakta zaman geçirmek zorunda kaldığım için üzgünüm. Gittiğim her an sizi özleyorum! Ve Lauren Boulanger ile Bridget, Kristy, Dayana, Rachel, Dinorah, Debbie ve Cindy'ye: Noah ile bu kadar harika olduğunuz için teşekkürler. Siz olmasaydınız yaptığım şeyi yapamazdım. Bu yılki yardımlarınız ve cömertliğiniz için Shari Resnick'e de teşekkürler.

Son olarak, benimle birlikte bu yolculuğa çıktığınız için (ve bu uzun teşekkür yazısını sonuna kadar okuduğunuz için!) siz okuyuculara teşekkür ederim. Seçebileceğiniz çok sayıda kitap olduğunu biliyorum ve zamanınızın bir kısmını benimkilerden biriyle geçirmeyi seçtiğiniz çok minnettarım. Umarım bu yıl yollarda sizlerle daha çok karşılaşırız.

Kayıp İsimler Kitabı

Kristin Harmel

The Book of Lost Names için hazırlanan bu okuma grubu rehberi bir giriş, tartışma soruları ve kitap kulübünüzü geliştirmeye yönelik fikirler içermektedir. Önerilen sorular, okuma grubunuzun tartışmanız için yeni ve ilginç açılar ve konular bulmasına yardımcı olmayı amaçlamaktadır. Bu fikirlerin sohbetinizi zenginleştireceğini ve kitaptan aldığınız keyfi artıracaklarını umuyoruz.

Introduction

Florida'da bir kütüphaneci olan Eva Traube Abrams, bir sabah iade masasındayken gözleri yakındaki bir gazetede ki fotoğrafa kilitlenir. Donup kalır; altmış-on beş yıldır görmediği bir kitabın resmidir bu; *Kayıp İsimler Kitabı* olduğunu hatırladığı bir kitap.

Eşlik eden makale, İkinci Dünya Savaşı sırasında Naziler tarafından Avrupa'daki kütüphanelerin yağmalanmasını - Eva'nın çok iyi hatırladığı bir deneyim - ve insanları uzun zaman önce ellerinden alınan metinlerle yeniden bir araya getirme arayışını tartışıyor. Fotoğraftaki kitap, savaşın son günlerinde Fransa'dan götürüldüğü düşünülen on sekizinci yüzyıla ait bir dini metin.

davalar. Şimdi Berlin'deki Zentral- und Landesbibliothek kütüphanesinde bulunan bu kitap bir tür kod içeriyor gibi görünmektedir, ancak araştırmacılar nereden geldiğini ya da kodun ne anlama geldiğini bilmemektedir. Cevap sadece Eva'dadır ama eski anıları yeniden canlandıracak ve savaş sırasında kaybolanları yeniden bir araya getirecek güce sahip midir?

1942'de yüksek lisans öğrencisi olan Eva, Polonyalı bir Yahudi olan babasının tutuklanmasının ardından Paris'e dönmek zorunda kalır. Serbest Bölge'deki küçük bir dağ kasabasına sığınan Eva, tarafsız İsviçre'ye giden Yahudi çocuklar için sahte kimlik belgeleri düzenlemeye başlar. Ancak insanları silmenin bir bedeli vardır ve Rémy adında gizemli, yakışıklı bir kalpazanla birlikte Eva, gerçekte kim olduklarını hatırlayamayacak kadar küçük olan çocukların gerçek isimlerini korumanın bir yolunu bulması gerektiğine karar verir. *Kayıp İsimler Kitabı*'nda tutukları kayıtlar, çalıştıkları direniş hücresi ihanete uğrayıp Rémy ortadan kaybolduğunda daha da hayati hale gelecektir.

Topics & Questions for Discussion

1. Sayfa [1G](#)'de Mamusia Eva'ya şöyle der: "Eğer onlardan çekinirsek, iyiliğimizi kaybedersek, bizi silmelerine izin vermiş oluruz. Bunu yapamayız Eva. Yapamayız." Buradaki duruşunu, Tatus'un Almanlar tarafından alınmasından sonra Aurignon'da nasıl davrandığı ile karşılaştırın. Bakış açısı nasıl değişiyor? Bunu tekrar okuduğunuzda ve Mamusia'nın trajedi önce böyle hissettiğini bildiğinizde, onun hakkındaki düşünceleriniz ve Eva'nın kalpazanlık yapmasına verdiği tepki nasıl değişiyor? Yusuf, Eva'ya Mamusia'nın Eva'nın çocukların silinmesini önlemek için yaptığı işten gurur duyduğunu söylediğini anlattığında ona inanıyor musunuz?

2. Eva'nın kâbusunun başlangıcı, babasının götürüldüğü geceye denk gelir ve Eva bunu sessizce izlemek zorunda kalır. Sizce sessiz kalarak doğru şeyi mi yaptı, yoksa onu kurtarmak için daha fazlasını mı yapmalıydı? Siz olsaydınız bu durumda ne yapardınız? Eva'nın kararı onun karakteri ve romanın ilerleyen bölümlerinde neler başarabileceği hakkında neyi ortaya çıkardı?

3. Eva birçok kez başkalarına güvenerek kendisinin ve annesinin güvenliğini riske atmak zorunda kalır. Eva ve Mamusia'nın sırlarını saklamaları için güvendikleri birçok karakteri tartışın. Bu güven yersiz miydi? Güvendikleri kişilerle ilgili kırmızı paçavralar var mıydı?

güvenmemeliydi? Aurignon'daki pek çok kişide mevcut olan özverisizlik, kriz zamanlarında insanın iyilik kapasitesinin vaadi hakkında ne söylüyor?

4. Sayfa [117](#)'de Eva, Drancy'de hiç rahatsız edilmeden dolaşan insanları izler ve kendi kendine şöyle düşünür: "Hepsi bu kadar kötü olabilir miydi? Yoksa içlerindeki bir düğmeyi mi keşfetmişlerdi de kibarlıklarını bir kenara bırakmışlardı? Geceleri evlerine, eşlerinin yanına gidip şalteri tekrar açarak yeniden insan mı oluyorlardı?" Onun soruları hakkında ne düşünüyorsunuz? Savaş zamanında, doğru olan için mücadele etmeyenlerin kötü olduğunu düşünüyor musunuz? Acımasızlıklara karşı bağışıklık kazanabileceklerini düşünüyor musunuz? Tartışın.

5. Eva ve annesi, Tatus'un Auschwitz'e gönderildiği haberine çok farklı tepkiler verirler. Tepkileri karakter olarak onlar hakkında neyi ortaya koyuyor? Sizce böyle bir habere tepki vermenin doğru ya da yanlış bir yolu var mıdır? Neden? Sizce hangi tepki birisinin savaşı atlatmasına yardımcı olmak için en faydalı olur?

G. Sayfa [1G5](#)'te Eva şöyle diyor: "Her zaman kitapların sihirli olduğunu fark eden çocukların en parlak hayatlara sahip olacağını düşünmüşümdür." Eva'nın kitap sevgisi hikâyenin farklı noktalarında ona nasıl yardımcı oldu? Çocukken en sevdiğiniz kitapları grubunuzla tartışın. Kitapların gücünü ilk ne zaman fark ettiniz? Hangi kitap sizi okumaya aşık etti? Okumanın keyfini bulmamış olsaydınız hayatınızın farklı olacağını düşünüyor musunuz?

7. Sayfa [1GG](#)'de Eva kendi kendine şöyle düşünüyor: "Ebeveynler her türlü hatayı yaparlar, çünkü çocuklarımızı yetiştirme becerimiz her zaman onlar önce yaşadığımız hayatlarla renklenir." Sizce Eva'nın geçmişi oğlunu yetiştirme tarzını nasıl etkiledi? İkinci Dünya Savaşı'ndan sağ kurtulan Yahudi ebeveynlerin çocuklarının, ebeveynlerinin geçmişlerinden nasıl etkilendiklerini düşünüyorsunuz? Ebeveynlerinin travma ve/veya dayanıklılıklarının onlara geçmesinin mümkün olduğunu düşünüyor musunuz?

8. Mamusia sanki Eva onu terk ediyormuş gibi hisseder. Ayrıca Eva'ya kendisini terk ettiğini söyler.

Beyni yıkanmıştır ve Yahudi çocukların isimlerini silerken ve ayinlere katılırken kim olduğunu unutmuştur. Sizce Mamusia, Eva tarafından ihanete uğradığını hissetmekte haklı mı? Madam Barbier'nin pansiyonunda geride bırakılan Mamusia'ya karşı sempati mi duydunuz, yoksa Eva'nın başkalarına yardım etme dürtüsünü anlayamaması sizi sinirlendirdi mi? İlişkilerinde giderek artan düşmanlıktan kimin ya da neyin sorumlu olduğunu düşünüyorsunuz?

9. Sayfa [204](#)'te Père Clément şöyle diyor: "Hayat yolu, yalnız yürümeyi seçtiğimizde en karanlık halini alır." Bu ifadenin her durumda doğru olduğuna katılıyor musunuz? Romanda Eva'nın tek başına yürümeye karar verdiği anları tartışın ve bunları sırları, istekleri ve korkuları konusunda başkalarına güvendiği anlarla karşılaştırın. Sizce yalnız çalışmaya karar verdiği anlar bir ortağı olsaydı daha mı kolay olurdu, yoksa bu sadece stresini mi artırırdı? Peki ya başkalarına açıldığı anlar - kendi içinde kalması daha mı iyi olurdu?

10. Sahtecilik şebekesine ihanet edenin Joseph olduğunu öğrendiğinizde şaşırdınız mı? Hiç Kırmızı Paçavra var mıydı? Sizce yazar neden Joseph'in hain olacağına karar verdi? Siz Joseph'in olsaydınız ne yapardınız?

11. Hayatına devam edip Rémy'yi unutmaya çalışmak Eva için doğru bir karar mıydı, yoksa Rémy'nin hayatta kalmadığından emin olmak için daha da uzun süre beklemesi gerektiğine mi inanıyorsunuz? Grubunuzla birlikte her bir seçeneğin artılarını ve eksilerini tartışın. Tatus, Eva'ya kendi hayatını yaşamaya başlamasını söylerken doğru bir tavsiyede bulundu mu? Onu asla Rémy'yi sevdiğiniz gibi sevmeyeceğinizi bilseniz bile Louis'le birlikte Amerika Birleşik Devletleri'ne taşınır mıydınız?

12. Eva, Rémy'nin onunla evlenemeyeceğini söylediği için onun hakkında ne hissettiğini bilmeden mezara gittiğine inanıyordu. Sizce Rémy, onu kütüphanenin merdivenlerinde beklediğinde ve o hiç gelmediğinde Eva'nın ondan vazgeçtiğini hiç düşünmüş müdür? Her ikisi de ayrı hayatlar yaşamaya başlamadan önce birbirlerini bulmuş olsalardı, sizce bir çift olarak devam edebilirler miydi? Neden ya da neden olmasın?

13. Sayfa [370](#)'te Eva şöyle diyor: "Bizler taşıdığımız isimlerle, uyguladığımız dinle ya da başımızın üzerinde paçavrasını sallanan ulusla tanımlanmayız. Bunu artık biliyorum. Bizler kalplerimizde kim olduğumuzla, bu dünyada kim olmayı seçtiğimizle tanımlanıyoruz." Kitaptaki ana karakterleri nasıl tanımlarsınız? Dinleri ya da ülkeleri, insan olarak kim olduklarına etki ediyor mu? Sizce gerçekten geçmişlerinden ayrılabilirler mi ve sadece kalplerinde olanlarla ve yapmayı seçtikleri şeylerle yargılanabilirler mi?

14. Sizce Eva neden geçmişini oğlundan sakladı? Sizce utanıyor muydu ya da herhangi bir konuda hala suçluluk hissediyor muydu? Sizce bu bir başa çıkma mekanizması mıydı ve hayatına etmenin bir yolu muydu? Grubunuzla tartışın.

15. Kristin Harmel, [384](#). sayfadaki yazar notunda şöyle diyor: "Dünyayı değiştirmek için paraya, silaha ya da büyük bir platforma ihtiyacınız yok. Bazen bir kalem ve biraz hayal gücü kadar basit bir şey tarihin akışını değiştirebilir." Bunu bir grup olarak tartışın ve bu en iyi örneklediğine inandığınız ünlü ya da ünsüz kişileri kitap kulübünüzle paylaşın.

Enhance Your Book Club

1. Özel kağıtlar ve sanat kalemleri satın alın, İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma Fransız gazetelerinin fotoğraflarına bakın ve sahtecilikte elinizi deneyin. Bakalım kitap kulübünüzde Fransız ve Alman askerlerini kandırabilecek kadar yetenekli biri var mı?

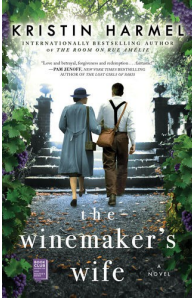
2. Kitap kulübünüzün her bir üyesi, Eva ve Rémy'nin kağıtlarını hazırladıkları çocukların doğum adlarını ve sahte adlarını kaydetmek için kullandıkları Fibonacci dizisini ve kodunu kullanarak birbirlerine mesaj göndermek ya da birbirlerine soru sormak için yazmak istedikleri kendi kitaplarıyla toplantınıza gelsin.

3. Yazarın notunda, *Kayıp İsimler Kitabı* için araştırma yaparken okuduğu birçok kitaptan bahsediyor. Grup olarak, bir sonraki kitap kulübü seçiminiz olarak *Adolfo Kaminsky* gibi onun ilham kaynaklarından birini seçin: Sarah'dan *Bir Kalpazanın Hayatı*

Kaminsky, Peter Grose'un *A Good Place to Hide* ya da Anders Rydell'in *The Book Thieves* adlı *kitaplarından* birini seçin. Ardından seçtiğiniz kitaptaki karakterleri *Kayıp İsimler Kitabı*'ndaki karakterlerle karşılaştırın.

OceanofPDF.com

Yazardan daha fazlası

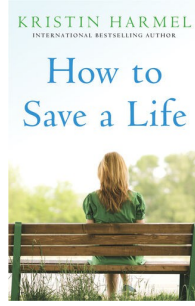
[Sarapçının Karısı](#)

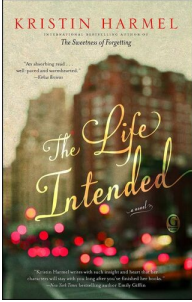
[The Room on Rue Amélie](#)

[Tekrar Buluştuğumuzda](#)

[Bir Hayat Nasıl Kurtarılır](#)

[Amaçlanan Yaşam](#)

[Unutmanın Tatlılığı](#)

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

KRISTIN HARMEL, aralarında *The Winemaker's Wife*, *The Room on Rue Amélie* ve *The Sweetness of Forgetting*'in de bulunduğu bir düzine romanın uluslararası çoksatan yazarıdır. Orlando, Florida'da yaşamaktadır.

BU YAZAR HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN:
SimonandSchuster.com/Authors/Kristin-Harmel

SimonandSchuster.com

   @GalleryBooks

OceanofPDF.com

AYRICA KRISTIN HARMEL VE GALLERY BOOKS TARAFINDAN

Şarapçının Karısı Amélie

Sokağındaki Oda Tekrar

Buluştuğumuzda The

Life Intended

Unutmanın Tatlılığı

OceanofPDF.com

**Umarız bu Simon &
Schuster e-kitabını
okumaktan keyif
almışsınızdır.**

E-posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap alın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni çıkan kitaplar, fırsatlar, önerilen okumalar ve daha fazlası hakkında güncellemeler alın.

Kaydolmak ve hüküm ve koşulları görmek için aşağıya tıklayın.

[KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydedebilmemiz ve okumaktan hoşlandığınız şeyleri size daha fazla gönderebilmemiz için e-postanızı tekrar sağlayın. Gelen kutunuzda özel teklifler almaya devam edeceksiniz.

OceanofPDF.com

Galeri Kitapları
Simon & Schuster, Inc. şirketinin bir
baskısıdır. 1230 Avenue of the
Americas
New York, NY 10020
www.SimonandSchuster.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayal ürünüdür. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2020 yazar Kristin Harmel Lietz

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için, Gallery Books İştirak Hakları Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 adresine başvurunuz.

İlk Galerî Kitapları ciltli baskısı Temmuz 2020

GALLERY BOOKS ve kolofon Simon & Schuster, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi almak için lütfen 1-8GG-50G-1949 veya business@simonandschuster.com adresinden Simon & Schuster Special Sales ile iletişime geçin.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu, yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile 1-8GG-248-3049 numaralı telefondan iletişime geçin veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

İç tasarım: Jaime Putorti Ceket

tasarımı: Chelsea McGuckin

Ceket fotoğrafları Nikolina Petolas/Trevillion Images (Paris arka planı); Ildiko Neer/Trevillion Images (kadın); Getty Images (kitap)

Yazarın fotoğrafı Phil Art Studio, Reims, Fransa

Kongre Kütüphanesi Yayın İçi Kataloqlama Verileri mevcuttur.

ISBN 978-1-9821-3189-0

ISBN 978-1-9821-3191-3 (e-kitap)

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.